NEW YORK TIMES BESTSELLER

TESS GERRITSEN

"BİR DAHA YAŞAYABİLMEK İÇİN İKİ KERE ÖLEN BENİM"

DİRİLİŞ

KAKTUSUN

rizzoli & isles

MARTI

DİRİLİŞ

TESS GERRITSEN

Altı yıl önce o çayırların arasındayken ölmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Benden bir daha ölmemi istemeyin.

Her şey, usta bir avcı olan Leon Gott'un, evinin garajında ölü bulunmasıyla başlar. Dedektif Rizzoli ve Doktor Isles bu esrarengiz ölümün detaylarını araştırdıkça aralarında benzerlikler bulunan diğer vakalara ulaşırlar. Nihayetinde, yaptıkları araştırma onları altı yıl önce bir safari sırasında Afrika'da işlenen turist cinayetlerine kadar götürür.

Gözü pek ikilinin, katliamların ardındaki sır perdesini kaldırmak için o lanetli safariden kurtulabilen tek kişiye, Millie Jacobson'a ulaşmaları gerekir. Ancak genç kadın hâlâ tehlikede olduğunu düşünmektedir ve hayatta kalma mücadelesi vererek geçirdiği günleri hatırlamak istemiyordur. Bu yüzden Rizzoli ve Isles için, Millie'yi ikna etmek ve bu sıra dışı cinayetleri aydınlatmak düşündükleri kadar kolay olmayacaktır.

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-641-1
9 786053 486411
internetten sipariş: okuoku.com

MARTI

THG 380405 DFA

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI

₺22

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

rizzoli & isles

DİRİLİŞ

Çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu

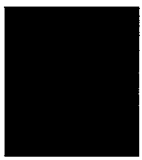
MARTI

Diriliş
Tess Gerritsen

1. Baskı: Mayıs 2015
ISBN: 978-605-348-641-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©TESS GERRITSEN
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı & Cilt
İlhan Ergül Matbaası
Sertifika No:29030
Gümüşsuyu Cad. Litros Yolu. No:25
Zeytinburnu/İST
Tel: (212) 674 37 23

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Die Again
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Cumhur Mısırlıoğlu
Editör : Gamze Büyükkaya
Sayfa Tasarımı : Erkan Küçük
Kapak Uygulama : Yasin Öksüz

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DİRİLİŞ

Çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu

Levina'ya...

Birinci Bölüm

OKAVANGO DELTASI, BOTSWANA

Onu şafağın eğik ışıklarında, bir su izi gibi belli belirsiz, çıplak bir toprak parçasına gömülü haldeyken fark ediyorum. Gün ortasında olsak, Afrika güneşi bütün sıcaklığı ve parlaklığıyla tepemizde olsa gözümden tamamen kaçardı herhalde. Ama şimdi, sabahın köründe, en ufak bir çukurun ya da göçüğün bile gölge ettiği bir saatte, çadırımdan çıkar çıkmaz, o yalnız ayak izi gözüme çarpıyor. Yakından bakmak için diz çöküyorum ve o anda, uyurken bizi sadece incecik bir çadır bezinin koruduğunu fark edip ürperiyorum.

Richard çadırın kapısında beliriyor, doğrulup geriniyor; çiğ yüklü otların, yanan odunların ve kamp ateşinde hazırlanan kahvaltının kokusunu içine çekip mutlu mesut mırıldanıyor. Bunlar Afrika'nın kokuları ve bu macera da Richard'ın hayali. Hep de onun hayali oldu, benim değil. Hani o sürekli, *tabii hayatım, yaparız hayatım* diyen iyi huylu kız arkadaş var ya, o benim işte. Bunun için Londra'dan Johannesburg'a,

oradan Maun'a, oradan da Afrika'nın çayırlarına, üç uçakla toplamda yirmi sekiz saat uçmuş olsak da; son seferimiz akşamdan kalma bir pilotun uçurduğu kutudan bozma, külüstür bir uçakla olsa da bütün bunlar bir çadırın içinde, sivrisinekleri kovalayarak ve çalıların arkasına işeyerek geçecek iki koca hafta anlamına gelse de ses etmeyen kız arkadaş.

Hatta bu yüzden ölecek olsam bile.

İşte, dün gece Richard'la birlikte uyuduğumuz çadırdan en fazla bir metre ötede duran ayak izine bakarken düşündüklerim bunlar.

"Şu havayı bir kokla Millie!" diye şakıyor Richard. "Başka nerede böyle bir koku var?"

"Buradan bir aslan geçmiş," diyorum.

"Keşke şunu bir şişeye koyup eve götürebilsem. Daha iyi bir hatıra olmazdı herhalde. Afrika çayırlarının kokusu!"

Beni dinlemiyor. Afrika başını öyle döndürmüş ki, her şeyin *müthiş* ya da *fantastik* olduğu bu büyük-beyaz-maceraperest hayaline kendini öyle kaptırmış ki, dün akşam önümüze konulan konserve et ve fasulyeden ibaret yemeğe bile, "tüm zamanların en muhteşem akşam yemeği!" diyebiliyor.

Mecburen bir kez daha, ama daha yüksek sesle tekrar ediyorum: "Buradan bir aslan geçmiş dedim Richard. Hemen bizim çadırımızın dibindeymiş. İçeri girmesi bir pençeye bakardı." Amacım, onu endişelendirmek tabii ki. *Aman Tanrım Millie, bu ciddi bir mesele,* dedirtmek.

Ama o ne yapıyor? Bütün gamsızlığıyla, grubumuzun üyelerine sesleniyor: "Hey, gelin de şuna bir bakın! Dün gece

buradan bir aslan geçmiş!"

Bize ilk katılan, çadırları da bizimkinin hemen yanında kurulu olan Cape Town'lı iki kız oluyor. Sylvia'yla Vivian'ın, telaffuzu beni epey bir aşan Felemenkçe soyadları var. İkisi de yirmilerinde, bronz tenli, uzun bacaklı ve sarışınlar. Öyle ki başlarda ikisini karıştırıyordum da Sylvia daha fazla dayanamayıp patlamıştı: "Biz ikiz falan da değiliz ki Millie! Görmüyor musun, Vivian'ın gözleri mavi, benimkiler yeşil."

Kızlar pençe izine yakından bakmak için iki yanımda diz çökünce kokularının da farklı olduğunu fark ediyorum. Vivian, hani şu mavi gözlü olan, tatlı tatlı, taze çimen kokuyor. Sylvia'dan ise, sivrisinekleri uzak tutmak için sürdüğü limonlu losyonun kokusu geliyor. Bu arada, diğer kimyasallar değil, ille de limonlu losyon. Neden? Çünkü *diğerleri bildiğin zehir Millie. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?* İkisi iki yanımda sarışın tanrıçalar olarak eğilmişken Richard'ın bir kez daha, Sylvia'nın cömertçe sergilediği göğüs çatalına bakmakta olduğunu fark ediyorum. Vücuduna süreceği sivrisinek kovucular hakkında bu kadar duyarlı olan bir kızın, etini böyle sergilemekten çekinmemesi ilginç.

Haliyle çok geçmeden Elliot da damlıyor. Adam Cape Town'da sadece birkaç hafta önce tanıştığı bu iki sarışının dibinden hiç ayrılmıyor zaten. Sadık bir köpek yavrusu gibi sürekli peşlerinde, biraz olsun ilgi görmek için her şeyi yapmaya hazır.

"Bu iz taze midir ki?" diye soruyor Elliot, endişeli bir sesle. Benim korkumu paylaşan birileri var neyse ki.

"Ben dün görmedim," diyor Richard. "Aslan buradan gece geçmiş olmalı. İhtiyaç gidermek için çıkıp da *bununla* karşılaştığınızı düşünsenize." Elini pençe yapıyor, miyavlayıp Elliot'a doğru savuruyor, Elliot ise ürküp geri çekiliyor. Tabii bu, Richard'la birlikte sarışınları da güldürüyor. Elliot bu grubun komedi öğesi; ceplerinden kâğıt mendil, haşere spreyi, güneş kremi, sıvı sabun, alerji hapları, iyot tabletleri, kısacası hayatta kalması için gerekli şeyleri eksik olmayan titiz Amerikalı tiplemesi.

Ben onların kahkahalarına katılmayıp, "Birileri ölebilirdi," diyorum ciddi ciddi.

"İyi de gerçek bir safaride oluyor ki böyle şeyler," diyor Sylvia, oralı bile olmadan. "Çayırların ortasında aslanlarla baş başayız burada."

"Bana o kadar da büyük bir aslanmış gibi gelmedi," diyor Vivian, ize daha da yaklaşarak. "Belki de bir dişidir ha, ne dersiniz?"

"Erkek ya da dişi fark etmez, ikisi de tehlikeli sonuçta," diyor Elliot.

Sylvia şakadan bir şaplak atıyor sırtına. "Ooo. Korktun mu yoksa?"

"Hayır, hayır. Ben sadece Johnny'nin ilk günkü sözlerini hatırladım. Hani cipten ayrılmayın, çadırdan çıkmayın, yoksa ölürsünüz demişti ya."

"Elliot daha güvenli bir ortam istiyorsan hayvanat bahçesine git bence," diyor Richard ve sarışınlar onun bu sivri esprisine de gülüyorlar. Selam olsun sana, alfa erkeği Ric-

hard. Tıpkı romanlarındaki, her türlü görevi üstlenip dünyayı kurtaran kahramanları gibi o da. Ya da öyle olduğunu sanıyor. Burada, vahşi doğanın ortasında, her şeyden bihaber bir Londralı aslında; ama hayatta kalmakta uzman biriymiş gibi konuşmayı iyi beceriyor. Ve bu sabah beni, karnımın aç olmasından ve doğru düzgün uyumamış olmamdan daha çok gıcık eden şeylerden biri de bu. Sivrisinekleri saymazsak tabii. Bu hayvanlar da hep beni buluyor zaten. Ne zaman dışarı adımımı atsam, yemek zili çalmış gibi üşüşüyorlar etrafıma. Sabahın bu saatinde başlıyorum boynumu, yüzümü tokatlamaya.

Richard, Afrikalı iz sürücüye sesleniyor: "Clarence, buraya gel! Bak dün gece kampımıza kimler uğramış."

O sırada kamp ateşinin başında Bay ve Bayan Matsunaga'yla birlikte kahve içen Clarence, metal fincanı elinde, yanımıza geliyor, çömelip yerdeki ayak izine bakıyor.

"Taze," diyor yeni uzmanımız Richard. "Aslan dün gece buradan geçmiş olmalı."

"Aslan değil bu," diye karşılık veriyor Clarence. Sonra da sabah güneşinde pırıl pırıl parlayan siyah tenini bize çevirerek, "Leopar," diyor.

"Nasıl böyle emin olabiliyorsun ki? Tek bir pençe izi var sadece."

Clarence izin üstünde havaya bir şekil çiziyor. "Bu ön pençesi. Şeklin yuvarlaklığına bakılırsa bir leopara ait." Ayağa kalkıp etrafa göz gezdiriyor. "Sadece tek bir iz olduğuna göre yalnız avlanıyor olmalı. O halde kesin bir leopar bu."

Bay Matsunaga, devasa zumuyla uzaya gönderilmeyi bekliyormuş gibi duran Nikon makinesini çıkarıp izin fotoğraflarını çekiyor. Karısıyla ikisinin üstünde tıpatıp aynı safari ceketleri, haki renkli kanvas pantolonları, geniş siperli şapkaları ve pamuklu kumaştan fularları var. En ufak ayrıntısına kadar uyumlular. Bunun gibi çiftleri dünyanın dört bir yanındaki tatil beldelerinde görebilirsiniz. Sabah kalktıklarında, *hadi bugün de bütün dünyayı kendimize güldürelim,* diye mi düşünüyorlar acaba?

Güneş yükselmeye başlayıp, pençe izini bütün açıklığıyla ortaya koyan gölgeleri yutmaya başlayınca, yumuşak ışığı kaçırmamak için diğerleri de sarılıyor makinelerine. Elliot bile cep kamerasını çıkarıyor ama bana kalırsa bunu sadece diğer herkes yaptığı için, dışarıda kalmamak için yapıyor.

Anlaşılan, fotoğraf makinesini çıkarmaya gerek görmeyen bir tek benim. Richard ikimize de yetecek kadar fotoğraf çekiyor nasıl olsa. Hem de *National Geographic fotoğrafçılarının kullandığı makinenin tıpkısının aynısıyla!* Ben gölgeliğe kaçıyorum ama güneşten saklanmış olmama rağmen ter koltukaltlarımdan aşağı damlamaya başlıyor. Afrika'nın çayırlarında her gün sıcak geçiyor.

"Neden geceleri çadırınızdan çıkmayın dediğimi anladınız mı şimdi?" diyor Johnny Posthumus.

Rehberimiz o kadar sessiz yaklaştı ki, ben onu hâlâ nehir boyunda sanıyordum. Dönüp bakıyorum; Johnny tam arkamda duruyor. Tatsız bir ismi var bu Posthumus'un,* ama

---

** Öldükten sonra olan, öldükten sonra gelen anlamında, Latince kökenli bir kelime. (ç.n.)*

BELONGS TO KAOTIC TEAM

söylediğine bakılırsa, Afrikaans* konuşan yerleşimciler arasında yaygın bir soy admış. Adamın yüzünde, Hollandalı atalarının sağlam hatlarını görüyorum. Güneşten iyice açılmış sarı saçları, mavi gözleri ve şortunun altında kapkara olmuş kalın bacakları var. Anladığım kadarıyla sivrisinekler ya da sıcak ona işlemiyor, çünkü adam ne kafasına şapka takıyor ne de üzerine bir haşere kovucu sürüyor. Afrika'da doğup büyümek postunu sertleştirmiş, dış etkenlere karşı bağışıklık kazanmasını sağlamış.

"Buraya şafaktan hemen önce uğradı," diyor Johnny, sonra kamp yerimizin etrafını saran çalılıkları gösteriyor. "Şunların arasından çıkıp ateşin başına kadar geldi, beni şöyle bir süzdü. Büyükçe ve sağlıklı, güzel bir kızdı."

Bunları anlatırkenki sükûneti beni şaşırtıyor. "Onu ciddi ciddi gördün mü yani?"

"O sırada kahvaltı için ateş yakıyordum."

"Peki ne yaptın onu görünce?"

"Size böyle durumlarda ne yapmanız gerektiğini söylediysem onu. Yani dik durdum. Beni rahat görsün diye de yüzümü ona çevirdim. Zebra ya da antilop gibi av hayvanlarının gözleri kafalarının iki yanında olur, ama bir yırtıcının iki gözü ileri bakar. Kedilere her zaman yüzünü göstereceksin. Gözlerinin nereye baktığını görsün ki senin de avcı olduğunu anlasın. Yoksa hiç düşünmeden atlar üzerine." Bir an durup, ona dünyanın bu ücra köşesinde hayatta kalabilmek için para ödeyen yedi müşterisine bakıyor. "Bunu asla unutmayın, olur mu? Çayırda ilerledikçe bu büyük kediler-

* *Güney Afrika'da konuşulan Hollanda lehçesi. (e.n.)*

den çok göreceğiz. Biriyle karşılaşacak olursanız dik durun, elinizden geldiğince iri görünün. Yüzünüzü ona çevirin. Ve de ne yaparsanız yapın, kaçmayın. Bu talimatları uygularsanız hayatta kalma şansınız artar."

"Demek burada bir leoparla yüz yüze geldin," diyor Elliot. "Madem öyle *şunu* neden kullanmadın?" diye de ekliyor, Johnny'nin omzundan düşürmediği tüfeğini işaret ederek.

Johnny ise kafasını sallıyor. "Ben leopar vurmam. Hatta hiçbir büyük kediyi öldürmem."

"İyi de silah bunun için değil mi? Kendini korumak için yani?"

"Dünyada bu hayvanlardan çok kalmadı. Bu topraklar onların, bizlerse davetsiz misafirleriz. Bir leoparı, üstüme atlayacak olsa bile öldürebileceğimi sanmıyorum. Kendi hayatımı kurtarmak için bile."

"Ama bu bizim için geçerli değildir herhalde," diyor Elliot, tedirgin bir şekilde gülerek. "*Bizi* kurtarmak için ateş edersin, öyle değil mi?"

Johnny'nin yüzünde manalı bir gülümseme beliriyor. "Göreceğiz."

Öğlen olunca eşyalarımızı toplayıp, vahşi doğanın kalbine doğru hareket etmeye hazırlanıyoruz. Cipi Johnny kullanıyor; Clarence da ön tamponun üstüne yerleştirilmiş iz sürücü koltuğuna oturuyor. Bacakları öyle açıktayken aslan-

lar için kolay yem olur diye düşünüyorum ama Johnny araçtan ayrılmadığımız sürece güvende olacağımızı, çünkü yırtıcıların bizi büyük bir hayvanın parçası olarak göreceğini söylüyor. *Cipten dışarı çıktığınız anda bu hayvanlara mama olursunuz. Herkes anladı mı beni?*

Evet, efendim. Mesaj alınmıştır.

Çayırın bu tarafında yol namına bir şey yok. Üzerinden gittiğimiz kısım, daha önce geçen tekerleklerin ezdiği otlar sadece. Manzaraya tek bir cipin verebileceği zarar aylarca kaybolmaz diyor Johnny, ama ben öyle her aracın, Delta'nın bu kısmına kadar geldiğini sanmıyorum doğrusu. Uçakla indiğimiz yerden arabayla üç günlük mesafe geldik ve çayırın bu kısmında başka hiçbir araca rastlamadık.

Bundan dört ay önce, Londra'daki dairemizde oturmuş, cama vuran yağmuru seyrederken vahşi doğa falan yoktu aklımda. Richard beni bilgisayarın başına çağırıp, tatil için ayarlamak istediği Botswana safarisini gösterene kadar tabii. Fotoğraflarda gördüğüm kadarıyla aslanlar, suaygırları, gergedanlar, leoparlar falan vardı ve hepsi de hayvanat bahçesinde sergilenenlere benziyordu. Safari deyince zihnimde, konforlu bungalovları ve yolları olan dev bir hayvanat bahçesi canlanmıştı. Hiç değilse yolları vardır diye düşünmüştüm. İnternet sitesinde "çayır kampı"ndan bahsediliyordu ama onu da duşu, sifonlu tuvaletleri falan olan büyük çadırlar olarak hayal etmiştim. Onca parayı, işimizi çalıların arasına çömelerek yapmak için vereceğimizi düşünmemiştim yani.

Ama bu zorlu şartlar Richard'ın umurunda değil. Afrika

onun ayaklarını yerden kesmiş, Kilimanjaro Dağı'ndan bile yükseklerde dolaşıyor. Yol boyunca fotoğraf makinesi hiç boş durmuyor, deklanşöre basıp basıp duruyor. Arkamızda oturan Bay Matsunaga'nın makinesi de aynı hızla çalışıyor, ama onun objektifi daha uzun. Richard kabul etmiyor ama bence adamın objektifini pek bir kıskanıyor. Eminim Londra'ya dönünce ilk iş bilgisayarın başına oturup Bay Matsunaga'nın makinesinin fiyatına bakacak. Günümüzün erkeği böyle savaşıyor işte; mızrak ve kılıçla değil, kredi kartlarıyla. Benim platin kartım senin gold'unu döver. Zavallı Elliot, unisex Minolta'sıyla pek bir mahzun duruyor ama bunu umursadığını sanmıyorum, çünkü en arkada Vivian ve Sylvia'yla birlikte oturmanın bir yolunu bulmuş yine. Bu üçlüye bir bakayım diye dönüyorum, Bayan Matsunaga'nın ifadesiz yüzünü görüyorum. O da benim gibi uyumlu kadın tipi bence. Onun da tatil deyince aklına çalılara işemek geldiğini sanmıyorum.

"Aslanlar! Aslanlar!" diye bağırıyor Richard. "Şuraya bakın!"

Yaklaştıkça fotoğraf makineleri daha da hızlı şakırdamaya başlıyor; oysaki benim tek gördüğüm, üstüne karasineklerin üşüştüğü bir erkek aslan. Etrafında üç de dişi var, bir ağacın gölgesine yatmışlar. Birden, arkamda Japonca bir patlama oluyor, dönüp bakıyorum ki Bay Matsunaga ayağa fırlamış, karısı da onu oturtmak için safari ceketini çekiştiriyor.

"*Oturun aşağı!*" diye gürlüyor Johnny, hiçbir insanın ya

da hayvanın duymazdan gelemeyeceği bir sesle. "*Derhal!*"

Bay Matsunaga anında yerine oturuyor. Aslanlar bile ürktü sanki; hepsi birden bu on sekiz kollu mekanik canavara bakıyor.

"Söylediklerimi unuttun herhalde Isao?" diye çıkışıyor Johnny. "Bu cipten dışarı çıktığın anda öldün demektir."

"Heyecandan unuttum," diye mırıldanıyor Bay Matsunaga, özür dilemek için başını eğerek.

"Bakın, ben sadece güvende olasınız diye uğraşıyorum." Johnny derin bir nefes alıp, konuşmaya daha sakin bir şekilde devam ediyor. "Böyle bağırdığım için kusura bakmayın. Geçen yıl bir meslektaşım iki müşterisini kaybetti. Adamların fotoğraf çekmek için cipten atlamalarına engel olamamış. Aslanlar anında çökmüşler üstlerine."

"Nasıl yani? Ölmüşler mi?" diye soruyor Elliot.

"Aslanlar bunun için programlanmıştır Elliot. O yüzden rica ediyorum, manzaranın tadını çıkarın ama cipin içinden çıkmadan, oldu mu?" Johnny gergin havayı dağıtmak için gülüyor ama hepimiz, az önce sağlam bir azar işitmiş yaramaz çocuklar gibi sinmiş durumdayız. Deklanşörlere pek bir gönülsüz basılıyor şimdi, fotoğraflar bu huzursuzluğu unutmak için çekiliyor sanki. Johnny'nin Bay Matsunaga'ya bu kadar sert çıkması hepimizi şok etmiş. Johnny'nin, önümde bir heykel gibi duran sırtına, kalın sarmaşıklar gibi çıkmış boyun kaslarına bakıyorum. Çok geçmeden motor çalışıyor ve aslanları orada bırakıp hep birlikte bir sonraki kamp yerimize doğru hareket ediyoruz.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

***

Güneş battıktan sonra içkiler çıkıyor. Beş çadır kurulup kamp ateşi yakılıyor ve iz sürücümüz Clarence, cipin arkasında bütün gün tangırdayıp duran alüminyum kokteyl kutusunu açıp cin, viski, votka ve Amarula şişelerini ortaya seriyor. Afrika'ya özgü marula ağacından yapılan bu tatlı ve kremamsı Amarula içkisini sevmeye başladım. Tadı binlerce kalorilik bir çikolata ve kahve bombası gibi. Bir çocuğun, annesi arkasını döndüğü anda atılıp gizlice bir yudum alacağı türden bir şey. Clarence kadehimi uzatırken, grubun yaramaz çocuğu benmişim gibi göz kırpıyor. Ne de olsa diğerleri cin tonik veya viski gibi büyük insan içkileri içiyor. Günün, *evet, Afrika'da olmak iyiymiş be,* dediğim tek anı bu belki de. Bütün gün böceğiydi, sıcağıydı derken çektiğim çilenin ve de Richard'la sürekli yaşadığımız gerginliğin yerini tatlı bir sarhoşluğa bıraktığı, bir sandalyeye kurulup gün batımını seyretmenin tadına vardığım saatler bunlar. Clarence et yahnisi, ekmek ve meyveden oluşan sade akşam yemeğimizi hazırlarken Johnny de, kampın etrafına, üstüne bizi uyarsın diye küçük çanlar yerleştirilmiş teli geriyor. Bir ara bir bakıyorum, Johnny'nin silueti güneşe karşı kaskatı kesiliyor, sonra kafasını kaldırıp havayı kokluyor, bizim bilmediğimiz binlerce tür kokuyu içine çekiyor. O da bu çayır yaratıklarından farksız. Orada ağzını açıp bir aslan gibi kükrese hiç şaşırmam yani.

Yahniyi kaynatmakla meşgul olan Clarence'a dönüp,

"Johnny'yle ne kadar zamandır birliktesiniz?" diye soruyorum.

"Johnny'yle mi? Bu daha ilk."

"Daha önce onunla hiç çalışmadın mı?"

"Asıl kuzenimdi Johnny'nin iz sürücüsü," diyor, yahniye biberi boca ederken. "Bu hafta Abraham'ın cenaze için köye gitmesi gerekince, onun yerine benim geçmemi teklif etti."

"Peki Abraham, Johnny hakkında ne diyor?"

Clarence bembeyaz dişlerini göstererek sırıtıyor. "Ohoo, onun hakkında öyle hikâyeler anlatıyor ki. Neler neler. Johnny, Shangaan doğmalıymış diyor, bize o kadar çok benziyormuş yani. Ama beyaz bir Shangaan tabii."

"Shangaan nedir? Sizin kabilenizin ismi mi?"

Başıyla onaylıyor. "Biz Güney Afrika'nın Limpopo Eyaleti'ndeniz."

"Bazen aranızda farklı dilde bir şeyler konuşuyorsunuz, sizin diliniz mi o?"

Suçlu suçlu gülüyor Clarence. "Konuştuklarımızı anlamayasınız diye."

Ateşin başında oturan diğerlerine bakıyorum. Bay ve Bayan Matsunaga hevesle, gündüz çektikleri fotoğrafları inceliyorlar. Vivian'la Sylvia düşük kesim atletleriyle yayılmış, etrafa feromon salgılayıp duruyorlar. Zavallı, şapşal Elliot da her zamanki gibi diplerinde. *Üşüdünüz mü kızlar? Kazaklarınızı getireyim mi? Bir cin toniğe daha ne dersiniz?*

Richard bizim çadırdan temiz bir gömlekle çıkıyor.

Benim yanımdaki sandalye boş ama oraya oturmayıp Vivian'ın yanına gidiyor ve baştan çıkarma oyununa kaldığı yerden devam ediyor. *Safari nasıl gidiyor bakalım? Londra'ya yolunuz düşüyor mu hiç? Hele bir yayınlansın, son kitabım* Blackjack*'in imzalı kopyalarını göndereceğim size.*

Onun kim olduğunu herkes biliyor tabii ki. Macera romanları yazarı, meşhur MI5 kahramanı Jackman Tripp'in yaratıcısı Richard Renwick olduğunu, tanışma faslının daha en başlarında belli etmişti ne de olsa. Kimse Richard'ı ya da kahramanını çıkaramayınca morali biraz bozulmuştu ama olsun, çok geçmeden arayı kapatmıştı. Şimdi de formda, her zaman yaptığı şeyi yapıyor, hedef kitlesini büyülüyor. Bu yaptığını ben biraz fazla aleni buluyorum. Biraz değil, epey bir fazla. Ama sonradan bu meseleyi açacak olsam bana ne söyleyeceğini de gayet iyi biliyorum. *Yazarlar böyle yapar Millie. Sosyal olup yeni okurlar kazanmak zorundayız.* Ne gariptir ki, Richard bu sosyalliğini büyükanne tipi okurlarla değil de hep genç ve güzel kızların üzerinde kullanıyor. Aynı cazibeyi dört yıl önce, çalıştığım kitapçıda *Öldürme Seçeneği* adlı kitabını imzalarken benim üzerimde de kullanmıştı, oradan biliyorum. Richard av peşindeyken karşı konulmaz birine dönüşür; şimdi de Vivian'a, bana yıllardır bakmadığı bir şekilde bakıyor. Dudaklarının arasına bir Gauloise sigarası sıkıştırıyor, hafifçe eğilip som gümüş çakmağıyla sigarasını yakıyor. Tıpkı kahramanı Jackman Tripp gibi, bunu erkekçe caka satarak yapıyor.

Yanımdaki boş sandalye, bütün keyfimi bir kara delik

gibi emip çekiyor. Tam kalkıp çadıra dönecekken Johnny gelip yanıma oturuyor. Hiçbir şey söylemeden, öylece grubu kesiyor. Bence o hep böyle, bizi tartıp duruyor zaten. Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum doğrusu. Sadece erkeklerinin safari fantezilerine neşe katmak için getirilmiş diğer boynu bükük kadınlardan bir farkım var mı acaba?

Bakışlarından rahatsız olunca, sırf sessizliği doldurmak için konuşuyorum. "Telin üzerindeki çanlar gerçekten işe yarıyor mu? Yoksa sadece kendimizi güvende hissedelim diye mi varlar?"

"Onlar ilk uyarı mahiyetinde."

"Ama ben dün gece leopar kampa girdiğinde çan sesi falan duymadım."

"Ben duydum." Öne doğru eğilip ateşe birkaç odun atıyor. "Muhtemelen bu gece de duyarız."

"Etrafta başka leoparlar da var mıdır diyorsun?"

"Yok, bu sefer sırtlanlar," diyor, uzakları göstererek. "Şu anda yaklaşık yarım düzinesi bizi seyrediyor."

"Ne?" Doğrulup karanlığa bakıyorum ve o anda parlayan gözleri görüyorum.

"Sabırlıdır onlar. Çöplenebilecekleri bir yemek bulana kadar beklerler. Ama oraya yalnız başına gidersen yemek *sen* olursun." Durup omuz silkiyor. "Beni bu yüzden tuttunuz zaten."

"Yemek olmayalım diye."

"Çok fazla müşteri kaybetseydim para kazanamazdım."

"Çok fazla derken?"

"Sen mesela üçüncü olurdun."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Gülümsüyor. Aşağı yukarı Richard'la aynı yaşta olmalarına rağmen, Afrika güneşinin altında geçirdiği bir ömür, Johnny'nin gözlerinin etrafına çizgiler çizmiş. Bana güven vermek için elini koluma koyuyor ama dokunmaktan hoşlanan biri olmadığı için ben irkiliyorum. "Evet, şaka yapıyorum. Şimdiye kadar hiçbir müşterimi kaybetmedim."

"Ne zaman ciddi olduğunu anlayamıyorum."

"Gerçekten ciddi olduğumda anlarsın." Shangaan'ca bir şeyler söyleyen Clarence'a dönüyor. "Yemek hazır."

Johnny'nin benimle konuştuğunu, elini koluma attığını görmüş mü diye göz ucuyla Richard'a bakıyorum. Ama adam, Vivian'a o kadar odaklanmış ki dünyayı görecek halde değil.

O gece çadırımızda uzanırken, "Yazarlar böyle yapar," diyor Richard tahmin ettiğim gibi. "Ben sadece yeni okurlar kazanmaya çalışıyorum." Çadırların bezleri ince, çadırların arası yakın. Fısıltıyla konuşuyoruz. "Ayrıca onları koruyup kollamak gerekiyor. İki kız vahşi doğanın ortasında bir başlarınalar. İkisi de yirmili yaşlarında ve gereğinden fazla maceraperestler. Aslında sırf bu yüzden bile takdir etmek lazım onları."

"Elliot onları yeterince takdir ediyor," diyorum.

"Elliot iki tane X kromozomu olan her şeyi takdir eder zaten."

"Demek istediğim, o kadar da yalnız değiller. Adam bu geziye sırf onlara eşlik etmek için katılmış."

"Tanrım, bu, kızlar açısından ne kadar sıkıcıdır kim bilir. Sürekli etraflarında bir tip, bir tek kuzu gibi melemediği kalmış."

"Ama onu kızlar davet etmiş. Elliot öyle diyor."

"Acıdıkları için davet etmişlerdir. Kızlarla bir gece kulübünde tanışmış, safariye çıkacaklarını öğrenmiş. Kızlar da ona muhtemelen, *hey, safariye gitmeyi sen de düşünmelisin,* falan demişlerdir. Gerçekten katılacağını akıl edememişlerdir yani."

"Neden onu sürekli ezip duruyorsun ki? Çok iyi bir çocuğa benziyor. Ayrıca kuşlar hakkında da epey bilgili."

Richard burun kıvırıyor. "Bir erkekten daha ne istenir ki?"

"Senin neyin var böyle? Neden huysuzluk edip duruyorsun?"

"Aynısını ben de senin için söyleyebilirim. Tek yaptığım, genç bir kadınla sohbet etmek ve sen buna bile tahammül edemiyorsun. En azından o kızlar iyi vakit geçirmeyi biliyorlar. Bu gezinin kafasındalar yani."

"İnan, ben de kendimce zevk almaya çalışıyorum, gerçekten bak. Ama işin doğrusu, bu kadar zor şartlarda yaşa-

yacağımızı sanmıyordum. Ben daha çok…"

"Yumuşacık havlular ve oda servisi falan bekliyordun herhalde."

"Bana haksızlık etme. Bak her şeye rağmen buradayım, öyle değil mi?"

"Ama sürekli bir şikâyet halindesin. Bu safari benim en büyük hayalimdi Millie. Lütfen mahvetme."

Fısıldaşma faslı biteli çok oldu; artık bizi diğerlerinin duyabildiklerine eminim. En azından Johnny'nin duyduğunu biliyorum çünkü ilk nöbet onundu. Bir an gözümün önüne, ateşin başında oturmuş, bizim gergin seslerimizi dinlerkenki bir hali geliyor. Aramızdaki sıkıntıyı zaten fark etmişti. Johnny Posthumus'un dikkatinden hiçbir şey kaçmaz. Ölümle yaşam arasındaki farkı bir tele takılı ufacık bir çanın belirlediği böyle bir yerde başka nasıl hayatta kalabilir ki? Kim bilir onun gözünde ne lüzumsuz, ne sığ insanlarızdır. Kim bilir kaç tane evliliğin çatırdadığına, kaç tane kendini beğenmiş insanın Afrika karşısında dize geldiğine şahit olmuştur. Burası basit bir tatil mekânı değil; insanın ne kadar önemsiz olduğunu öğrendiği bir yer.

"Özür dilerim," diye fısıldayıp Richard'ın eline uzanıyorum. "Tadını kaçırmak istememiştim."

Parmaklarımı parmaklarına geçirmiş olsam da o hâlâ tepkisiz. Eli elimin içinde cansız duruyor.

"Her şeyde bir kusur buluyorsun. Bak, bu gezinin senin

tatil anlayışına uymadığının farkındayım ama Tanrı aşkına, artık şu suratını asma. Sylvia'yla Vivian nasıl eğleniyorlar, görmüyor musun? Bayan Matsunaga bile keyfini çıkartmaya çalışıyor."

"Belki de içtiğim bu sıtma haplarındandır," diyorum, buna çok inanmasam da. "Doktor depresyon yapabileceklerini söylemişti. Hatta bazı insanlar çıldırabiliyormuş bile."

"İyi ama meflokinin bana bir şey yaptığı yok. Kızlar da içiyor o haplardan ama bak nasıl neşeliler."

Yine o kızlar. Beni sürekli o kızlarla, benden dokuz yaş küçük, benden dokuz yaş zayıf ve taze kızlarla karşılaştırmaktan geri durmuyor. Dört yıl aynı evi ve tuvaleti paylaştıktan sonra kimse kimseye eskisi kadar taze gelmiyor tabii.

"O hapları içmeyi bıraksam iyi olacak galiba," diyorum.

"Sonra da sıtma olasın, öyle mi? Aman ne kadar mantıklı bir düşünce."

"Peki ne yapmamı istiyorsun Richard, söylesene?"

"Bilmiyorum, tamam mı, bilmiyorum." İç geçirip arkasını dönüyor bana. Sırtı soğuk bir beton gibi, kalbini benden sakladığı bir duvar gibi. Sonra yumuşak bir sesle şöyle diyor: "Böyle nereye gidiyoruz bilmiyorum Millie."

Ama ben Richard'ın nereye gittiğini biliyorum. Benden uzağa gidiyor. Aylardır böyle aslında. Şu ana kadar görmeyi reddetsem de, benden yavaş yavaş, adım adım uzaklaşıyor. Bütün bunları, *ah, son zamanlarda ikimizin de işi başından*

aşkındı, diyerek geçiştirebilirim elbette. O son romanı *Blackjack*'i tamamlamaya çalışıyordu, bense kitapçıda yıl sonu envanterini çıkarmakla meşguldüm. Hayatlarımız yavaşlamaya başlayınca her şey yoluna girecek. Kendime söyleyip durduğum şeyler bunlardı işte.

Çadırımızın dışında, Delta'da gece hayat devam ediyor. Kamp yerimiz, gündüz suaygırlarını gördüğümüz nehirden çok da uzakta değil. Şimdi de hem onların seslerini hem de sayısız yaratığın vıraklamasını, ciyaklamasını, homurdanmasını duyabiliyorum.

Oysaki bizim çadırımızın içinde var olan tek şey sessizlik.

Demek aşk dediğin böyle bir yerde ölüyor. Bir çadırın içinde, çayırların ortasında, Afrika'da. Şimdi Londra'da olsaydık yataktan kalkar, üstüme bir şeyler geçirip, biraz brendi ve şefkat için bir kız arkadaşımın evine giderdim herhalde. Ama burada, dört parça bezin ortasında, etrafım beni yemeye can atan şeylerle dolu, kapana kısılmış gibiyim. Ani bir klostrofobi hissiyle çadırdan kendimi dışarı atmak, gecenin karanlığında çığlık çığlığa kaybolup gitmek istiyorum. Bu sıtma haplarından olmalı; beynimde fırtınalar koparıp duruyorlar. Daha doğrusu, keşke o haplar yüzünden olsa da, bu çaresizliğimin benden kaynaklandığını düşünmek zorunda kalmasam. Bunları bir an önce içmeyi bırakmam lazım.

Richard derin bir uykuya daldı bile. Bunu nasıl beceriyor acaba? Ben burada patlamak üzereyken o nasıl böyle hu-

zur içinde uyuyabiliyor? Bir süre rahat ve düzenli bir şekilde nefes alıp verişlerini dinliyorum. Umarsızlığının sesi bu.

Ertesi sabah kalktığımda o hâlâ uyuyor. Şafağın soluk ışığı çadırın dikiş yerlerinden içeri sızarken, bizi bekleyen günü endişeyle düşünüyorum. Yan yana, iki medeni insan gibi oturmak zorunda kalacağımız bir araba yolculuğu daha. Sivrisinekleri tokatlayıp, çalılara işeyerek geçecek bir gün daha. Richard'ın kızlarla cilveleşmesini ve kalbimin yeni bir parçasının un ufak oluşunu seyredeceğim bir akşam daha. Sabahın köründe, bu tatil daha kötü olamaz herhalde diye düşünüyorum.

Sonra bir kadının çığlıklarını duyuyorum.

İkinci Bölüm

BOSTON

İhbar eden, postacı olmuştu. Öğleden önce 11.15'te, ceptelefonunda titrek bir ses: *Şu an Sanborn Caddesi, Batı Roxbury, sıfır-iki-bir-üç-iki'deyim. Köpek... pencerede köpeği gördüm...* Her şey, Boston Emniyet Teşkilatı'nın dikkatini böyle işte çekmişti. Duyarlı bir postacının; Amerika'nın dört bir yanındaki mahallelerde, haftada altı gün taban tepen bir ordunun dikkatli ve duyarlı bir neferi sayesinde. Bu ulusun gözü onlar; bazen hangi yaşlı dulun mektuplarını almadığını, hangi ihtiyarın kapısını açmadığını, hangi verandanın sararmaya başlayan gazetelerle dolu olduğunu gören tek göz onların oluyor.

Sanborn Caddesi, 02132 numaradaki büyük evde ters giden bir şeyler olduğuna dair ilk ipucu, postacı Luis Muniz'in ikinci gününde fark ettiği üzere, ağzına kadar dolu posta kutusu olmuştu. Gerçi iki gündür bakılmayan bir posta

kutusu endişe verici bir durum sayılmazdı. İnsanlar hafta sonları bir yerlere gidebiliyor, postalarını erteletmeyi unutabiliyorlardı.

Zaten Muniz de üçüncü gün olunca endişelenmeye başlamıştı.

Dördüncü gün, posta kutusunu açıp da içinin kataloglarla, dergilerle ve faturalarla dolu olduğunu görünce harekete geçmesi gerektiğini anlamıştı.

"Adam kapıyı çalıyor," dedi Devriye Memuru Gary Root. "Kimse açmayınca, neler olup bittiğini öğrenmek için yan komşunun kapısını çalıyor. Sonra pencereden içeri bakıp köpeği görüyor."

"Şu köpek mi?" diye sordu Dedektif Jane Rizzoli, o anda posta kutusuna bağlı olan Golden Retriever'ı göstererek.

"Evet o. Tasmasında ismi yazıyor: Bruno. Etrafa daha fazla zarar vermesin diye dışarı çıkardım," dedi Devriye Memuru Root.

"Peki ya postacı? O nerede?"

"İzin almış. Muhtemelen bir yerlerde bir şeyler içiyordur. Gerçi irtibat bilgilerini aldım ama size, benim söylediklerimden fazlasını anlatabileceğini sanmam. Zaten içeri de girmemiş, 911'i aramış. Olay yerine ilk intikal eden bendim ve geldiğimde ön kapı kilitliydi. İçeri girer girmez de..." Durup kafasını salladı. "Girmez olaydım."

"Başka kimseyle konuştun mu?"

"Yan komşusu hanımefendiyle. Kadın, devriye arabala-

rını görünce dışarı çıkmış, neler olduğunu öğrenmek istemiş. Ona sadece komşusunun öldüğünü söyledim."

Jane dönüp, dost canlısı Bruno'nun içinde hapis kaldığı eve baktı. İki katlı, verandalı, iki arabalık garajı ve ön bahçesinde olgun ağaçları olan müstakil bir evdi bu. Garajın kapısı kapalıydı ve kapının önünde, evin sahibinin üstüne kayıtlı, siyah bir Ford Explorer vardı. Bu evi ilk bakışta, Sanborn Caddesi'nin diğer bakımlı evlerinden ayıran; bir polisin dikkatini çekip, *dur biraz, şurada bir terslik var,* dedirtecek hiçbir şey görünmüyordu. Tabii, sokağa park etmiş, siren lambaları yanıp sönen iki devriye arabası sayılmazsa. Onlara bakınca bir şeylerin ters gittiğini anlamamak için de epey bir ahmak olmak gerekirdi. İşte şimdi, Jane ve ortağı Barry Frost, ters giden o şeyin ne olduğunu öğrenmeye hazırlanıyordu. Sokağın karşısında bir grup komşu toplanmış, ağızları açık halde eve bakıyordu. İçlerinden, o evin sahibinin birkaç gündür ortalıkta görünmediğini, köpeğini yürüyüşe çıkarmadığını ya da postalarına bakmadığını fark eden olmuş muydu acaba? Şimdi muhtemelen birbirlerine, *evet ya, bir sorun olduğunu anlamıştım ben,* gibisinden şeyler söylüyorlardı. Bir şey olup bittikten sonra herkes dâhi kesilir.

"Bize evi gezdirmek ister misin?" diye sordu Frost, Devriye Root'a.

"Şey diyeceğim… gezdirmesem olmaz mı? Koku burnumdan daha yeni gitti zaten. Bir daha koklamak istemiyorum."

"O kadar kötü mü ki?" dedi Frost yutkunarak.

"İçeride otuz saniye kaldım, kalmadım. Ortağım o kadar bile duramadı. Size bilhassa göstermek istediğim bir şey de yok zaten. İçeri girer girmez siz de göreceksiniz." Dönüp köpeğe baktı; hayvan keyifle havladı. "Zavallı şey, kim bilir kaç gündür aç. Ne yapsın gariban? Sanki başka seçeneği mi vardı?"

Jane göz ucuyla ortağına baktı. Frost şimdi yüzünü eve dönmüş, darağacına bakan bir idam mahkûmu gibi çaresiz görünüyordu. "Öğlen ne yedin?" diye sordu ona.

"Hindili sandviç. Bir de patates kızartması."

"Umarım hoşuna gitmiştir."

"Bana hiç yardımcı olmuyorsun Rizzoli."

Verandanın basamaklarını çıkıp, eldivenlerini ve galoşlarını taktılar.

"Bak ne diyeceğim, Compazine diye bir ilaç varmış, duydun mu hiç?" dedi Jane.

"Ee?"

"Sabah bulantılarına birebir diyorlar."

"Aman ne güzel. Hamile kalınca deneyeyim bari."

Birbirlerine bakarlarken ikisi de derin birer nefes aldı, ciğerlerini son bir kez temiz havayla doldurdular. Jane eldivenli eliyle kapıyı açtı, ikisi içeri girdiler. Frost, aslında aşina oldukları bu kokudan korunmak için kolunu burnuna bastırdı. Adı ister kadaverin olsun, isterse putresin, ölümün kokusuydu bu. Fakat Jane ve Frost'un, kapının ağzında kalakalmasının nedeni koku değil, duvarlarda asılı olan o şeylerdi.

Kafalarını nereye çevirirlerse çevirsinler, onlara bakan gözler görüyorlardı. Karşılarında, bu yeni, davetsiz misafirlere bakan bir ölüler galerisi duruyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Frost. "Adam avcılık şampiyonu falan mıymış?"

"Böylesini ancak bir şampiyon avlar herhalde," dedi Jane, duvarda asılı gergedan kafasına bakarken. Böyle bir yaratığı yere sermek için nasıl bir mermi gerekiyordu acaba? Ya da hemen yanındaki Afrika bizonunu. Bu hayvanlar geçidinin önünden, galoşlu ayakkabılarını ahşap zeminde hışırdata hışırdata geçerken, her an üstlerine atlayacaklarmış gibi tedirgin olduğunu fark etti. "Bu iş kanuna aykırı değil mi? Bu çağda leopar vuran mı kaldı?"

"Şuna baksana. Evde köpekten başka hayvanlar da varmış."

Ahşabın üzerinde kahverengi-kızıl renkli, çeşit çeşit pati izleri vardı. En büyükleri muhtemelen Bruno'ya aitti ama onların dışında, salonun zemini küçük küçük izlerle doluydu. Pencerenin pervazındaki kahverengi lekeler, Bruno'nun postacıya bakmak için patilerini oraya dayadığını gösteriyordu. Fakat Luis Muniz'in 911'i aramasının nedeni içeride bir köpek görmüş olması değil, daha çok, köpeğin ağzından sarkan şeydi.

Bir insan parmağı.

Jane ve Frost; bir zebranın, bir aslanın, bir sırtlanın ve bir yabandomuzunun camlaşmış gözlerinin altından geçerek yerdeki pati izlerini takip ettiler. Anlaşılan, bu koleksiyon-

cunun büyük, küçük ayrımı yoktu; en küçük yaratıklara bile bu duvarlarda yer vardı. Ellerinde minicik porselen fincanlar, minyatür bir masanın etrafına oturmuş dört fare de buna dahildi. Alice Harikalar Diyarı'ndaki çay partisinden ürkütücü bir enstantane.

Salondan koridora geçtiklerinde çürüme kokusu daha da yoğunlaştı. Jane henüz bu kokunun kaynağını bulamamış olsa da, kalıntılara üşüşmüş haşerenin vızıltısını duymaya başlamıştı. Çok geçmeden tombul bir sinek, kafasının etrafında bezgin birkaç tur atıp kapıdan çıktı gitti.

Sinekler her zaman gelir. Akşam yemeği neredeyse onlar da oradalar.

Jane koridorun sonundaki yarı aralık kapıyı iter itmez beyaz bir şey fırlayıp ayaklarının arasından hızla kaçtı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Frost.

Kalbi küt küt atmaya başlayan Jane, şimdi salondaki kanepenin altından ona bakan bir çift göze dönüp, "Kediymiş," dedi. Sonra gülerek, "Küçük pati izlerinin nereden geldiği anlaşıldı," diye ekledi.

"Dur biraz. Sen de duyuyor musun?" dedi Frost. "Bence orada bir kedi daha var."

Jane derin bir nefes alıp, koridordan garaja çıktı. Onu karşılamaya gelen duman renkli bir tekir bacaklarının arasına sürtündü ama Jane onu görmezden geldi. Çünkü bakışları o anda, tavandan sarkan bir şeye kilitlenmişti. Etrafta öyle çok sinek vardı ki, vızıltıları insanın kemiklerine kadar işliyordu. Ve de bütün sinekler, tavanda, üstünü kurtçukların bürümeye

başladığı o et parçasına üşüşmüştü.

Frost öğürerek geri çekildi.

Ayak bileklerinden turuncu renkli naylon bir iple bağlanıp baş aşağı sarkıtılmış çıplak bir adam karşılarında duruyordu. Adamın karnı mezbahadaki bir domuzmuş gibi yarılmıştı ve görüldüğü kadarıyla karnın içi bomboştu. Kolları aşağı doğru sarkmıştı, elleri neredeyse yere değecekti; tabii elleri yerlerinde olsaydı şayet. Bruno ve kediler açlıktan kendi sahiplerini yemek zorunda kalmasalardı.

"O parmağın nereden geldiğini öğrendik artık," dedi Frost, kolu ağzını örtmekte olduğu için boğuk bir sesle. "Tanrım, bundan daha büyük bir kâbus olamaz. Sevgili kedine yem olmak."

Açlıktan gözü dönen bu hayvanlar için, tavandan sarkan şey bir ziyafete dönüşmüş olmalıydı. Üzerinde epey bir çalışmışlardı. Ellerin bütün parmakları koparılmış; yüzünün derisinin, kaslarının ve kıkırdak dokularının neredeyse tamamı yenmiş; parçalanan etin altından, ortaya inci beyazı kemikler çıkmıştı. Evet, yüzü tanınmaz hale gelmişti ama tuhaf bir şekilde şişen cinsel organlarından, şahsın erkek olduğu açıkça görülüyordu. Kasıklarındaki beyaz tüylere bakılırsa yaşlıca bir adamdı bu.

"Bir av hayvanı gibi baş aşağı asılmış," dedi arkalarından bir ses.

İrkilerek dönen Jane, kapının ağzında Doktor Maura Isles'la karşılaştı. Maura her zamanki gibi, böyle bir olay yerinde bile şık görünmeyi başarmıştı. Siyah bir kask gibi ışıl

ışıl parlayan saçları, incecik beline ve basenine uygun kesilmiş, gri renkli ceketi ve pantolonuyla tam bir zarafet abidesiydi. Jane dağınık saçları ve tabanı aşınmış ayakkabılarıyla, onun yanında pasaklı kuzen gibi duruyordu. Maura kokudan biraz olsun iğrenmeden ilerleyip cesedin dibine kadar geldi, kafasına salvolar yapıp duran sinekleri umursamadan incelemeye koyuldu. "Bu çok rahatsız edici," dedi sonunda.

"Rahatsız edici, ha?" dedi Jane burun kıvırarak. "Bence direkt *boktan* bir durum."

Duman renkli tekir, Jane'i bırakıp bu kez Maura'nın bacaklarının arasına girdi ve yüksek sesle mırlamaya başladı. Maura ise hayvanı ayağıyla hafifçe itip, cesedi incelemeye devam etti. "Karın ve göğüs içi organlarda eksikler var. Kasıktan göğüskemiğine kadar uzanan, gayet ustaca bir kesik atılmış. Bir avcı da aynen böyle yapar. Hayvanı asar, iç organlarını çıkarır ve beklemeye bırakır." Kafasını kaldırıp tavandaki askıya baktı. "Bu da hayvanları asmakta kullanılan kancalara benziyor. Bu evin bir avcıya ait olduğu çok açık."

"Şunlar da bir avcının kullanacağı türden aletler," dedi Frost. Garaj tezgâhında duran bir düzine keskin bıçağı gösteriyordu. Bıçaklar tertemiz, keskin yüzleri pırıl pırıldı. Jane sıyırma bıçağına bakarken, o jilet gibi keskin yüzünün eti nasıl tereyağı gibi kesebileceğini düşündü.

"Tuhaf," dedi Maura, gövdenin üzerine eğilmiş halde. "Bunlar standart bıçak yarasına benzemiyor." Göğüskafesine atılmış üç çizikten bahsediyordu. "Birbirlerine kusursuz derecede paralel duruyorlar. Sanki bıçaklar üst üste tutturulmuş gibi."

"Biraz da pençe izine benziyor," dedi Frost. "Hayvanlar yapmış olmasın?"

"Kedi ya da köpek bu kadar derin bir iz bırakamaz. Etraflarındaki kanamanın azlığına bakılırsa ölüm anından sonra yapılmış gibiler." Şöyle bir doğrulup, bakışlarını yere çevirdi. "Tam olarak burada kesildiyse bile, kan bir şekilde süpürülmüş olmalı. Beton zemindeki gideri görüyor musunuz? İnsan et kesip dinlendirmek için kullanmayacaksa garajına neden gider yaptırsın ki?"

"Bu dinlendirme meselesi nedir? Zaten eti neden astıklarını da anlamamışımdır hiç," dedi Frost.

"Ölüm sonrası enzimler, eti doğal olarak yumuşatırlar, ama bu işlem genelde donma noktasına yakın bir sıcaklıkta gerçekleştirilir. Oysaki burası on derece falan vardır. Bu da çürümenin devam etmesi için yeterlidir. Tabii bu kurtçukların üremesi için de. İyi ki kasım ayındayız, ağustosta olsak çok daha fena kokardı." Maura kurtçuklardan birini bir cımbızla alıp eldivenli avucunun ortasına koydu. "Bunlar üçüncü safhaya gelmiş gibi. Ki bu da ölümün dört gün önce gerçekleşmiş olduğunu gösteriyor."

"Salonda asılı onca hayvan kafasını düşünsenize," dedi Jane. "Adamın akıbeti de az çok onlarınki gibi olmuş. Buradan bir ipucu çıkarabiliriz bence."

"Bu kurban ev sahibi mi? Kimliğini tespit ettiniz mi?"

"Elleri ve yüzü bu haldeyken görsel tarama yapmamız çok zor. Ama adamın yaşı tutuyor gibi. Evin kayıtlı sahibi Leon Gott altmış dört yaşındaymış. Boşanmış ve yalnız yaşıyormuş."

"Ama ölürken yalnız değilmiş," dedi Maura, adamın karnındaki yarığa bakarak. Hemen ardından, "Peki nerede bunlar?" dedi, dönüp Jane'e bakarak. "Tamam, katil cesedi buraya asmış ama organları ne yapmış?"

Garaj bir süreliğine sessizliğe bürünürken Jane çalıntı organlarla ilgili şehir efsanelerini düşündü. Sonra garajın bir köşesinde duran, kapağı kapalı çöp kutusu gözüne çarptı ve çöp kutusuna doğru yürüdükçe koku daha da artmaya, sinekler daha da yoğunlaşmaya başladı. Nihayet, yüzünü buruşturarak kapağı açtı ve açar açmaz yayılan kokuya fazla dayanamayıp öğürerek başından uzaklaştı.

"Anladığım kadarıyla organları da bulduk," dedi Maura.

"Evet," diye homurdandı Jane. "En azından bağırsaklar orada. Envanter çıkarma işi sana kalmış artık."

"Temiz iş."

"Evet ya, çok da eğlenceli olacaktır."

"Hayır, temiz iş derken karındaki kesiği kastetmiştim. Ve de iç organların çıkarılışını tabii." Maura galoşlarını hışırdatarak çöp kutusunun başına gitti. O kapağı kaldırdığı anda Jane ve Frost garajın öbür ucuna kaçtı, ama çürüyen organların mide bulandırıcı kokusu onlara kadar geliyordu. Kokunun heyecanlandırdığı tekir ise Maura'ya daha bir hevesle sürtünmeye ve dikkat çekmek için miyavlamaya başladı.

"Kendine yeni bir arkadaş buldun," dedi Jane.

"Kedilere özgü normal bir işaretleme davranışı bu. Beni kendi bölgesine dahil etmeye çalışıyor," dedi Maura, eldivenli elini çöp kutusuna daldırırken.

"İşini muntazam yapmayı seviyorsun, biliyorum," dedi Jane, Maura'ya, "ama şunları ayırma faslına morgda devam etsen olmaz mı? Hani kendine izole bir oda falan bulsan diyorum."

"Emin olmam gerekiyor."

"Ne konuda? Kokusundan ne oldukjlarını anlamıyor musun?"

Maura ona aldırmadan, kolunu daha da derine sokup karıştırmaya devam etti. Jane onun morgda cesetleri kesişini, kafa derilerini yüzüşünü, kemikleri etten ayırışını, kafataslarını testereyle kesişini ve bütün bu işlemleri bir lazer kesinliğiyle yerine getirişini kim bilir kaç kez seyretmişti. Şimdi de, çöp kutusunun içinde duran katılaşmış öbeği karıştırırken aynı şaşmaz konsantrasyonla çalışıyordu. Hem de saçına başına, kıyafetlerinin şıklığına aldırmadan. Böyle iğrenç bir şey yaparken bu kadar zarif görünebilen başka biri var mıydı acaba?

"Yapma ama, daha önce hiç bağırsak görmedin sanki," dedi Jane.

Neredeyse bütün kolu çöp kutusuna batmış olan Maura ona karşılık vermedi.

"Tamam o zaman," dedi Jane iç geçirerek. "Bize ihtiyacın kalmadı nasıl olsa. Frost'la ben, evin geri kalanına bir..."

"Çok fazla var," diye mırıldandı Maura.

"Çok fazla ne var?"

"Normalde iç organlar bu kadar yer kaplamaz."

"Sen hep demez misin, bakterilerin ölüm sonrası şişkinlik yaptığını?"

"Ama *bunu* şişkinlikle açıklayamayız." Maura'nın elinde tuttuğu şeyi gören Jane ister istemez irkildi.

"Kalp mi o?"

"Bu normal bir kalp değil Jane," dedi Maura. "Evet, dört odacığı var ama bu aort kavisi aynı değil. Ayrıca ana damarlarda da bir gariplik var."

"Leon Gott altmış dört yaşındaymış," dedi Frost. "Pompa iyi çalışmıyordu belki de."

"Sorun da burada. Bu kalp altmış dört yaşında birine ait olamaz." Çöp kutusuna bir kez daha eğildi. "Ama *bu* olabilir," dedi, diğer elini havaya kaldırarak.

Jane bir ona, bir buna baktıktan sonra, "Dur biraz," dedi. "Orada şimdi *iki* kalp mi var?"

"İki çift de akciğer."

Jane ve Frost birbirilerine bakıp, "Lanet olsun," dedi.

Üçüncü Bölüm

Frost alt kata bakarken Jane de üst katı aldı. Her bir odaya girip, her bir dolabı ve çekmeceyi açtı, yatakların altlarına baktı. Ne bir ceset çıktı ortaya ne de herhangi bir boğuşma izi. Bolca toz topağı ve kedi tüyü vardı sadece. Anlaşılan, Bay Gott –garajda asılı adam oysa şayet– evi çekip çevirme konusunda pek de titiz değildi. Şifoniyerinin çekmecelerinden, hırdavatçı dükkânında alınan şeylerin faturaları, işitme cihazı pilleri, içinde üç kredi kartı ve kırk sekiz dolar nakit para olan bir cüzdan ve sağda solda birkaç mermi çıkmıştı. Bu sonuncusu, Bay Gott'un ateşli silahlara karşı belli bir merakı olduğunu gösteriyordu. Jane yatağın başındaki komodini açıp da, mermisi sürülmüş, ateşlemeye hazır bir Glock bulunca şaşırmadı. Paranoyak ev sahiplerinin vazgeçilmez aksesuarıydı bu.

Ama maalesef silah üst katta yatarken, sahibinin alt katta bağırsakları sökülüyordu.

Jane banyo dolabında, altmış dört yaşında bir adamdan beklenecek tarzda ilaçlar buldu. Aspirin, Advil, Lipitor, Lop-

ressor v.s. En üst rafta da, son teknoloji bir işitme cihazı duruyordu. Bunlardan, aşağıdaki cesedin kulaklarında göremediklerine göre, adam saldırganların geldiğini duymamıştı demek.

Tam aşağıya inmeye hazırlanırken salondaki telefon çaldı, ama Jane yetişemeden telesekreter devreye girdi. Sonra karşı taraftan bir erkek sesi mesajını bıraktı.

Hey Leon, Colorado gezisiyle ilgili dönmedin bana. Gelmek istiyorsan haber ver. Tam mevsimi, biliyorsun.

Jane arayanın numarasını görebilmek için mesajı yeniden dinleyecekti ki, telefonun üzerindeki PLAY tuşunun üstüne kan bulaşmış olduğunu fark etti. Ekranda yanıp sönen ışığa bakılırsa kayıtlı bir mesaj daha vardı.

Onu da dinlemek için eldivenli eliyle PLAY'e bastı.

3 Kasım, sabah 9.15... Hemen ararsanız kredi kartı faiz oranlarınızı düşürebiliriz. Bu özel teklifimizi kaçırmak istemiyorsanız acele edin.

6 Kasım, öğleden sonra 2... Hey Leon, Colorado gezisiyle ilgili dönmedin bana. Gelmek istiyorsan haber ver. Tam mevsimi, biliyorsun.

3 Kasım pazartesiydi, bugünse perşembe. İlk mesaj ne silinmiş ne de dinlenmişti, çünkü Leon Gott büyük ihtimalle pazartesi sabahı saat dokuzdan önce ölmüştü.

"Jane?" dedi Maura. Tekir de onunla birlikte koridora çıkmış, bacaklarının arasında sekiz çiziyordu.

"Telefonun üzerinde kan var," dedi Jane, dönüp ona bakarken. "Fail buna neden el sürer ki? Kurbanın mesajlarına

neden bakma ihtiyacı duyar?"

"Gel, Frost'un arka bahçede bulduklarına bakalım."

Jane, Maura'nın peşinden mutfağa, oradan da arka bahçeye geçti. Etrafı çitlerle çevrili bahçenin ortasında metal cepheli, küçük bir ev vardı. Bir depo ya da ardiye olamayacak kadar büyük bir kulübeydi bu; penceresiz duvarları ise akla her türlü dehşet unsurunu getiriyordu. Jane içeri girerken burnuna alkol gibi keskin, kimyasal bir koku çalındı. Tepedeki floresan lambanın ışığı, bir kliniktelermiş gibi soğuk bir hava yaratıyordu.

Frost büyükçe bir tezgâhın başında durmuş, ürkütücü bir aleti inceliyordu. "Başta bunun, masaya tutturulan bir testere olduğunu sandım," dedi, onları görünce. "Ama bunun bıçağı, şimdiye kadar gördüğüm testerelere benzemiyor. Bir de şunlar var tabii." Atölyenin karşısındaki dolapları işaret ediyordu. "İçlerinde neler var, bir bakın."

Jane, cam kapaklardan içeri baktığında, raflara dizilmiş halde, lateks eldiven kutuları ve bir dizi korkunç görünümlü alet gördü. Bisturiler, bıçaklar, sondalar, cımbızlar, forsepsler. *Cerrah aletleri.* Duvarlardaki kancalara, üstleri kan lekeleriyle dolu lastik önlükler asılmıştı. Üstü kontrplak kaplı tezgâha içi ürpererek baktı; çentik ve göçüklerle dolu yüzeyin ortasında yekpare, sertleşmiş, çiğ bir et parçası duruyordu.

"Tamam artık," diye mırıldandı Jane. "Ben kafayı yemek üzereyim."

"Burası bir seri katilin atölyesine benziyor," dedi Frost. "Cesetleri de bu masada kesip doğruyor olmalı."

Bir köşede, bir elektrik motoruna bağlanmış, yüz-yüz elli litrelik beyaz bir varil vardı. "Bu ne için peki?"

Frost kafasını salladı. "Sanki şeyleri saklamak için."

Jane daha yakından bakmak için varile yöneldi ama yerde kırmızı damlalar görünce durdu. Bir başka leke de yerdeki ahşap kapağa bulaşmıştı. "Burada her yer kan lekesi."

"Peki varilin içinde ne var?" diye sordu Maura.

Jane sürgüye var gücüyle asılıp açtı. "İki numaralı kapının arkasında ise…" Açık kapaktan içeri baktı. "Talaş var."

"Sadece talaş mı?"

Jane varilin içine uzanıp eliyle karıştırınca tahta tozlarından oluşan bir bulut havaya kalktı. "Sadece talaş."

"O halde ikinci kurban hâlâ kayıp," dedi Frost.

Maura, Frost'un başta masa testeresi sandığı o kâbus aletin başına gitti. O bıçağı incelerken kedi hâlâ dibinde, pantolonlu bacaklarının arasına girip çıkıyor, onu yalnız bırakmayı reddediyordu. "Şuna iyice bir göz attın mı Dedektif Frost?"

"Elimden geldiğince yakından baktım."

"Peki bu dairesel bıçağın keskin tarafının yana doğru eğilmiş olduğunu fark ettin mi? Belli ki doğramak için kullanılmış."

Jane de yanlarına gidip, parmağını dikkatle bıçağın keskin ucunda gezdirdi. "Bu alet her şeyi parçalarına ayırabilir."

"Muhtemelen böyle bir amaca hizmet ediyor zaten. Yanılmıyorsam sıyırıcı falan diyorlar. Eti kesmek için değil, ke-

mikten sıyırmak için kullanılıyor."

"Bunun için bir makine mi yapmışlar?"

Maura dolabın başına gidip kapağını açtı. İçeride bir raf, boya kutularına benzeyen teneke kutularıyla doluydu. Uzanıp büyükçe bir kutuyu aldı, içindekileri okumak için arkasını çevirdi. "Macun."

"Otomobil ürünü mü?" dedi Jane, kutunun üstündeki araba resmine bakarak.

"Etikette kaporta macunu olduğu yazıyor. Çizikleri ve göçükleri kapatmak içinmiş." Maura macun kutusunu raftaki yerine bıraktı. Diğer bir dolaba giderken kedi de hâlâ peşindeydi. Cam kapağın arkasından, bir cerrahın alet seti gibi dizilmiş bıçaklara ve sondalara baktı. "Buranın ne için kullanıldığını anladım galiba." Jane'e döndü. "Çöp kutusunda başka iç organlar da var demiştim ya? Bence onlar bir insana ait değiller."

"Leon Gott iyi bir insan değildi. Ben sadece, birilerine faydam dokunsun istiyorum," dedi Nora Bazarian, bir yaşındaki oğlunun ağzının kenarına bulaşan havuç püresini silerken. Rengi solmuş kot pantolonu, vücuduna yapışan tişörtü ve arkadan atkuyruğu yaptığı sarı saçlarıyla, iki çocuk annesi otuz üç yaşında bir kadından çok, genç bir kıza benziyordu. Ve de gerçek bir anne gibi, aynı anda birçok işi yapabiliyordu kadın. Oğlunun açık ağzına havuç pürelerini tıkarken ara ara gidip bulaşık makinesini dolduruyor, fırındaki keke bakıyor,

bir yandan da Jane'in sorularını yanıtlıyordu. Kadının belinin genç kızlarınki gibi ince olmasına şaşmamak gerekirdi; iki saniye yerinde oturmuyordu.

"Bir keresinde, altı yaşındaki evladıma ne diye bağırmıştı biliyor musunuz?" dedi Nora. "*Çık git bahçemden!* Böyle bir şeyi sadece karikatürlerdeki huysuz ihtiyar tiplemeleri söyler sanıyordum ama Leon bunu oğluma ciddi ciddi söylemişti. Sırf Timmy köpeği sevmek için yana geçti diye." Bulaşık makinesinin kapağını çarparak kapattı. "Neyse ki Bruno, sahibinden daha terbiyeliydi."

"Bay Gott'u ne kadar zamandır tanıyordunuz?" diye sordu Jane.

"Biz bu eve altı yıl önce, Timmy doğduktan hemen sonra taşındık. Buranın çocuklar için ideal bir muhit olduğunu düşünmüştük. Bahçelerin ne kadar bakımlı olduğunu görmüşsünüzdür. Ayrıca sokağımızda Timmy'nin yaşıtı çocukları olan başka aileler de var." Olduğu yerde, bir balerinin zarafetiyle dönüp Jane'in boşalan fincanına kahve koydu. "Neyse, taşındıktan birkaç gün sonra, merhaba demek için elimde bir tepsi kekle Leon'un kapısını çaldım. Adam bir teşekkür bile etmeden, tatlı yemediğini söyleyip tepsiyi geri uzattı. Sonra da yeni doğmuş bebeğimizin çok fazla ağladığından yakındı, geceleri susturmuyormuşum diye beni azarladı. İnanabiliyor musunuz?" Oturup oğlunun ağzına bir kaşık daha püre verdi. "Hepsini geçtim, adamın duvarları ölü hayvanlarla doluydu."

"Evine girdiniz yani?"

"Sadece bir kez. Adam, çoğunu ben vurdum diye bö-

bürleniyordu. İnsan, hayvanları, sırf duvarlarını süslesin diye öldürür mü?" Bebeğin çenesinden akan havuçları sildi. "Zaten o zaman ondan uzak durmaya karar verdim, değil mi Sam?" dedi bebeğin üstüne eğilerek. "O kötü adamdan hep uzak durduk, değil mi oğlum?"

"Peki Bay Gott'u en son ne zaman gördünüz?"

"Memur Root'a da söylediğim gibi, Leon'u en son hafta sonu gördüm."

"Hangi gün?"

"Pazar sabahı. Arabadan çıkarttığı alışveriş torbalarını eve taşıyordu."

"Aynı gün onu ziyarete gelen birileri oldu mu?"

"Ben pazar günü evde pek durmadım. Kocam bu hafta Kaliforniya'da olduğu için çocuklarla birlikte annemin evine gittik. Akşam geç vakte kadar da dönmedik."

"Geç vakit derken?"

"Dokuz buçuk, on gibi geldik."

"Peki o gece yan taraftan tuhaf sesler duydunuz mu? Bağırış çağırış, yüksek sesle konuşmalar falan mesela."

Nora kaşığı bırakıp, Jane'e kaşlarını çatarak baktı. Bebekten bir mırıltı geldi ama Nora onu duymuyordu. Bütün dikkati Jane'in üzerindeydi şimdi. "Ben sandım ki... yani Memur Root, Leon'u garajda asılı halde bulduklarını söyleyince intihar etti sandım."

"Korkarım intihar değil, cinayet."

"Emin misiniz? Kesin mi yani?"

Kesin tabii ki. Daha ne kadar kesin olsun? "Bayan Ba-

zarian, pazar gecesi diyordunuz?"

"Kocam pazartesiye kadar dönmeyecek ve ben evde çocuklarla yalnızım. Başımıza bir şey gelmez, değil mi?"

"Bana pazar gecesini anlatır mısınız lütfen?"

"Çocuklarım güvende mi, değil mi?"

Her annenin aklına ilk olarak bu gelirdi tabii ki. Şimdi de Jane'in aklına, üç yaşındaki kızı Regina gelmişti. Nora Bazarian'ın yerinde o olsa ne hissederdi kim bilir. İki küçük çocuk, hemen dibinde bir cinayet işlenmiş... Bir güvence mi isterdi, yoksa gerçekleri duymayı mı? Keşke Jane bu soruların cevabını bilseydi ama bilmiyordu ve kimseye güvence veremezdi.

"Bir şeyler öğrenene kadar," diye girdi söze, "dikkatli olmakta fayda var."

"Peki şimdiye kadar ne öğrendiniz?"

"Cinayetin pazar gecesi işlendiğini düşünüyoruz."

"Bunca gündür ölü müymüş yani?" dedi Nora. "Hemen dibimizde neler oluyor haberimiz yok."

"Pazar gecesi alışılmadık bir şeyler gördünüz ya da duydunuz mu?"

"Siz de fark etmişsinizdir, adamın bahçe çitleri o kadar yüksek ki neler olup bittiğini görmemizin imkânı yok. Ama arka taraftaki atölyesinden bir gürültüler geliyordu."

"Ne tip bir gürültüydü?"

"Böyle berbat bir zırıltıydı. Sanki elektrikli testere sesi gibi. Bebek ağlıyor diye şikâyet eden adamın yaptığını görüyor musunuz?"

Jane'in aklına o anda, Gott'un banyo dolabında gördüğü işitme cihazları gelmişti. Pazar gecesi atölyede çalıştıysa şayet, işitme cihazlarını evde bırakmış olmalıydı. Bir saldırganın yaklaştığını duymamış olması için bir neden daha.

"Pazar akşamı eve geç döndük demiştiniz ya, Bay Gott'un ışıkları açık mıydı?"

Nora buna hiç düşünmeden, "Evet açıktı," diye cevap verdi. "Arka bahçesindeki ışık direkt benim yatak odama vurduğu için öfkelendiğimi hatırlıyorum. Ama on buçuk gibi yatağa girdiğimde ışık kapanmıştı."

"Peki ya köpek? Havlıyor muydu?"

"Bruno mu? Bir başka sorun da o ya. Hayvan *sürekli* havlıyor. Muhtemelen evdeki sineklere falan havlıyordur."

Ki şimdi onlardan tonlarcası var, diye düşündü Jane. Hatta Bruno o anda bile havlıyordu. Paniğe kapıldığından değil, ön bahçede yabancı birilerini gördüğü için, köpekçe bir heyecanla.

"Ona ne olacak peki?" diye sordu Nora, sesin geldiği tarafa dönerek.

"Bilmiyorum. Onu almak isteyen birilerini buluruz herhalde. Kediler de var tabii."

"Ben kedilere pek düşkün değilim ama köpeğe burada bakabiliriz. Bruno bizi tanıyor, çocuklarıma karşı hep cana yakın davranmıştır. Ayrıca etrafta bir köpek olursa kendimi daha güvende hissederim."

Bruno'nun o anda, hâlâ eski sahibinin etini hazmetmekle meşgul olduğunu bilse ne düşünürdü acaba?

"Bay Gott'un yakın akrabası var mıydı?" diye sordu Jane.

"Bir oğlu varmış ama yıllar önce, yabancı bir ülkede tatildeyken ölmüş. Bu arada eski karısı da ölmüş. Ben zaten etrafta hiç kadın görmedim." Nora durup acı acı kafasını salladı. "Ne kadar kötü bir şey, düşünsenize. Adam dört gün önce ölmüş, kimsenin haberi yok. Kimseyle bir bağı yoktu tabii."

Jane mutfak penceresinden Maura'yı gördü. Kadın, Gott'un evinden çıkmış, ceptelefonuna gelen mesajları kontrol ediyordu. Gott gibi Maura da yalnız yaşıyordu. Tamam, kendi ayaklarının üzerinde durabiliyordu elbette, ama yine de çevresinden tecrit edilmiş gibi bir hali vardı. Acaba bir gün o da bir çeşit Leon Gott'a dönüşür müydü?

Morg arabası gelmiş, birkaç televizyon muhabiri, polis kordonunun arkasında yerlerini almaya başlamıştı. Bir katilin girdiği evi işaretleyen kordon bu gece; polisler, kriminoloji uzmanları ve muhabirler gittikten sonra da kalacaktı. Ve de burada, hemen yan evde bir anne, geceyi iki çocuğuyla birlikte yalnız başına geçirecekti.

"Rastgele bir cinayet değildi herhalde ha, ne dersiniz?" diye sordu Nora. "Tanıdığı biri miymiş? Acaba nasıl bir katille karşı karşıyasınız?"

Jane kalemi ve not defterini çantasına koyarken *bir canavarla* dememek için kendini zor tuttu. "Gördüğüm kadarıyla bir güvenlik sisteminiz var, Hanımefendi," dedi ayağa kalkarken. "Kullanın onu."

Dördüncü Bölüm

Maura arabadan aldığı koliyi eve götürüp mutfakta yere bıraktı. Duman rengi tekir, serbest kalmak için acıklı acıklı miyavlıyordu, ama Maura dolaptan kediye uygun yiyecek bir şeyler bulana kadar onu koliden çıkarmadı. Gelirken markete uğrayıp kedi maması almaya vakti olmamıştı ve hayvanı başka kimse istemediği için ve de geriye kalan tek seçenek hayvan barınağı olduğu için anlık bir kararla onu sahiplenmişti.

Daha doğrusu, bacaklarına kelimenin tam anlamıyla yapıştığı için, asıl onu sahiplenen, kedi olmuştu.

Maura dolapta, Julian'ın, köpeği Ayı'yla gelip onda kaldığı zamanlardan artan bir paket kuru köpek maması buldu. Peki ama bir kedi, köpek maması yer miydi? Emin olamayıp, sardalye konservesinde karar kıldı.

Konservenin kapağı açılıp, ortaya balık kokuları yayılınca hayvanın miyavlamaları delice çığlıklara dönüştü. Maura koliyi, balığı bir kâseye koyduktan sonra açtı ve açar açmaz kedi hızla fırlayıp kâseyi devirerek yemeğe saldırdı.

"Sardalyenin tadı insan etinden daha lezzetli, değil mi?"

Sırtı okşanan hayvanın kuyruğu keyifle havaya kalktı. Maura'nın daha önce hiç kedisi olmamıştı. Evcil bir hayvan beslemeye ne zaman bulabilmişti ne de böyle bir merakı olmuştu. Siyam balığıyla yaşadığı kısa ve son derece trajik deneyimi hariç tabii. Şimdi bu hayvanı da isteyip istemediğine emin olamıyordu ama evdeydi işte. Bir yandan tekne motoru gibi gırlıyor, bir yandan da, kahvaltılık gevreklerini koyduğu porselen kâseyi yalıyordu. Fakat işin içinde rahatsız edici bir durum daha vardı. Bu kedi insan eti yemişti. Çapraz bulaşıcılık. Kedilerin taşıyabildiği hastalıklar aklına geldi. Kedi tırmığı humması. *Toxoplasma gondii.* Kedi lösemisi. Kuduz, kancalıkurt, salmonella. Kediler basbayağı enfeksiyon deposu gibiydi ve şimdi bir tanesi onun kahvaltı kâsesinden yemek yiyordu.

Hayvan, sardalyenin son kırıntılarını da süpürdükten sonra kafasını kaldırıp yeşil, kristal gözleriyle Maura'ya baktı. Öyle dikkatli bakıyordu ki, onun zihnini okuyor, onda kardeş bir ruh görüyor gibiydi. *O kadınlar böyle kedici oluyor herhalde,* diye düşündü. Bir hayvanın gözlerine baktıklarında, aynı şekilde onlara bakan bir ruh gördüklerini düşünüyorlar. Peki Maura'ya baktığında bu kedi ne görüyordu acaba? Elinde konserve açacağı olan bir insan.

"Keşke konuşabilseydin," dedi. "Keşke gördüklerini anlatabilseydin."

Ama anlaşılan, bu tekirin, sırlarını açıklamaya niyeti yoktu. Sırtını birkaç kez daha okşamasına izin verdikten sonra bir köşeye çekilip temizlenmeye koyuldu. Bu kadar

kedi şefkati yeterliydi. *Tamam, besledin ama şimdi rahat bırak beni.* Belki onun için gerçekten de ideal bir ev hayvanıydı bu. Yalnızlığı ikisi de seviyordu, ikisi de uzun süreli dostluklara yatkın değildi.

Kedi onu görmezden gelmeye başlayınca, o da kediyi görmezden gelip kendi akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu. Dünden kalmış, parmesanlı patlıcan güvecini fırına koyup, kendine bir kadeh Pinot Noir doldurdu ve laptopun başına oturup, Gott vakasının olay yeri fotoğraflarını yükledi. Ekranda içi deşilmiş cesedi, kemiklerine kadar sıyrılmış yüzü, etin üzerine üşüşmüş sinek larvalarını görünce, evin içindeki kokular ve sineklerin vızıltısı tüm canlılıklarıyla geri geldiler. Anlaşılan, yarınki otopsi pek sevimli olmayacaktı. Resimleri incelemeye devam etti. Olay yerindeyken, etrafında polisler ve kriminoloji uzmanları gürültü yapıp dururken gözünden kaçmış olabilecek ayrıntılar arıyordu. Ölüm tarihi olarak yaptığı dört-beş günlük tahmine aykırı bir şey göremiyordu. Yüzde, boyunda ve üst organlardaki derin hasar, evdeki hayvanlara atfedilebilirdi, *ki onlardan biri de sensin,* diye düşündü, sükunet içinde patilerini yalamakta olan kediye bakarak. Adı neydi acaba? Hiçbir fikri yoktu tabii ama ona sürekli kedi deyip duramazdı.

Başka bir fotoğraf daha açtı. Çöp kutusunda bir öbek halinde duran iç organları görüyordu şimdi. Morgda, her birini tek tek inceleyebilmek için biraz ıslatıp birbirlerinden ayırması gerekecekti. Çürüme ve kokuşma, bakterilerin çoğalma yeri olan iç organlarda başladığı için, otopsinin en ra-

hatsız edici kısmı bu olacaktı. Sonraki resimlere bakarken bir tanesinde durdu. Bu da çöp kutusundaki organları gösteriyordu ama bu sefer flaş patlamadığı için farklıydı. Yandan gelen ışık sayesinde ortaya yeni kıvrımlar ve çatlaklar çıkmıştı.

O anda kapı çaldı.

Kimseyi beklemiyordu. Ön verandada Jane Rizzoli'yi görünce şaşırdı.

"Buna ihtiyacın olur diye düşündüm," dedi Jane, elindeki alışveriş torbasını göstererek.

"Neymiş ihtiyacım?"

"Kedi kumu ve bir kutu mama. Frost, kedi sana kaldığı için vicdan azabı duyduğunu söyledi, ben de bunları alıp geldim. Mobilyaları parçalamaya başladı mı?"

"Az önce bir sardalye konservesini haşat etti. İstersen gel de kendin gör."

"Muhtemelen diğerinden daha usludur bu."

"Beyaz kediyi mi diyorsun? Onu ne yaptınız sahi?"

"Kimse yakalayamıyor ki. Evin bir yerlerinde saklanıyor hâlâ."

"Hayvana biraz yemek ve su koysaydınız."

"O işle Frost ilgileniyor. Kedilere tahammül edemiyorum diyor ama dizlerinin üstüne çöküp, yatağın altından çıksın diye yalvarışını görecektin. Yarın yine gidip kum kabını değiştirecek."

"Aslında evine alsa iyi olur sanki. Son zamanlarda epey bir yalnız kaldı."

"Sen de bu yüzden mi aldın bunu?"

"Tabii ki hayır. Almamın nedeni…" Maura durup iç geçirdi. "Nedenini ben de bilmiyorum. Beni rahat bırakmadığı için belki."

"Ne sandın ya? Yufka yürekli olduğunu anlamıştır," dedi Jane, Maura'nın peşinden mutfağa giderken. "Bu kadın var ya, kesin beni kaz ciğerleriyle besler."

Maura mutfağa girdiğinde, kedinin masanın üstüne çıkmış, ön patilerini de laptopun klavyesine dayamış olduğunu görünce ona doğru atılıp, "Kışt," dedi. "İn aşağı bakayım!"

Kedi şöyle bir esneyip yan yattı. Maura da onu kucaklayıp yere bıraktı. "Orada kalıyorsun."

"Ne yapacak ki bilgisayarına?" dedi Jane.

"Önemli olan bilgisayar değil, masa. Orada yemek yiyorum ben," diye karşılık verdi Maura. Sonra bir sünger aldı, üstüne deterjan sürüp masanın üstünü ovalamaya girişti.

"Şurada bir mikrop kalmış."

"Hiç komik değil. Hayvan kaç gündür nerelere girip çıktı, düşünsene. Sen o masada yemek yemek ister miydin?"

"Muhtemelen benim ufaklıktan daha temizdir bu."

"Bak, ona itirazım yok. Çocuklar fomitlerden farksız oluyorlar."

"Fomit ne ki?"

"Gittikleri her yere enfeksiyon yayıyorlar yani." Maura masayı son bir kez sertçe silip, süngeri çöp kutusuna attı.

"Unutmayayım da eve dönünce benimkini, *tatlı fomitim,* diye seveyim," dedi Jane. Ardından kedi kumu paketini açıp,

getirdiği kum kabına boşalttı. "Bunu nereye koyalım?"

"Dışarı çıkıp işini orada halletse olmaz mı?"

"Dışarı çıksın da bir daha gelmesin, öyle mi?" diye karşılık verdi Jane, eline bulaşan kumun tozunu silkelerken. "Belki de istediğin bu zaten."

"Onu eve ne diye getirdiğimi ben de bilmiyorum. Galiba bana fazlasıyla bağlandığı için. Yoksa kedi falan istemiyordum."

"Daha demin Frost'un evde bir hayvana ihtiyacı olduğunu sen söyledin. Belki sana da lazımdır."

"Frost daha yeni boşandı. Yalnızlığa alışık değildir diye öyle söyledim."

"Sen de öylesin."

"Ama ben yıllardır böyleyim ve bunun uzunca bir süre daha değişeceğini sanmıyorum." Durup pırıl pırıl mutfak tezgâhını ve lavaboyu kontrol etti. "Tabii ortaya mucize bir adam çıkmazsa."

"Tamam işte, kediye ne ad vereceğini buldum," dedi Jane. "Mucize Adam olsun."

"Hayır, ismi bu olmayacak." Alarmı öten fırının kapağını açıp, içindeki güvecin durumuna baktı.

"Güzel kokuyor."

"Parmesanlı patlıcan. Bu gece et yemeye içim el vermedi. Karnın aç mı? İkimize de yetecek kadar var."

"Akşam yemeğine anneme gidiyorum. Gabriel hâlâ Washington'da ve annem, Regina'yla evde yalnız kalmamızı istemiyor. Dur biraz, belki sen de bize katılırsın ha, ne dersin?"

"Teklif ettiğin için teşekkürler ama benim yemeğim ısındı bile."

"Sadece bu akşam için demiyorum, genel olarak söyledim. Canın ne zaman aile ortamı isterse yani."

Maura ona uzun uzun baktıktan sonra, "Yoksa beni sahiplenmeye mi çalışıyorsun?" dedi.

Jane bir sandalye çekip mutfak masasına oturdu. "Bak, aramızda hâlâ halletmemiz gereken bir mesele olduğunu düşünüyorum. Teddy Clock vakasından beri seninle doğru düzgün konuşamadık ve son birkaç aydır zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Akşam yemeği teklifini çok daha önceden yapmam gerekirdi."

"Aslında benim de seni davet etmem gerekirdi. İkimizin de işi başından aşkındı, hepsi bu."

"Bak, sana ne diyeceğim Maura, Boston'dan ayrılmayı düşündüğünü söylediğinde canım çok sıkıldı biliyor musun?"

"Neden sıkıldı ki?"

"Ne de olsa yıllardır birlikte çalışıyoruz, öyle çekip gitmek kolay mı? Başka kimsenin aklının almayacağı şeyler yaşadık biz. Mesela şunun gibi." Maura'nın bilgisayarındaki iç organlarla dolu çöp kutusunun resmini gösterdi. "Çöp kutusunda bağırsak bulduk desem kim inanır ki bana? Normal insanlara göre şeyler değil bunlar."

"Bu, benim normal bir insan olmadığım anlamına mı geliyor?"

"Sence ben normal miyim ki?" dedi Jane gülerek. "İki-

miz de hastalıklı, yamuk tipleriz. Hâlâ bu işi yapıyor olmamız başka türlü açıklanamaz bence. İyi bir ekip olmamız da öyle."

Maura, Jane'le ilk tanıştığında bu kadar uzun bir beraberlikleri olacağını tahmin edememişti.

Jane'in ününü önceden duymuştu; özellikle de erkek polislerin konuşmalarından. *Kaltak. Cadaloz. Sorunlu.* O gün olay yerine ayak basan kadın kesinlikle kararlı, kendinden emin ve gözü pek biriydi. Ayrıca Maura'nın o zamana kadar tanıdığı en iyi dedektiflerden de biriydi.

"Bir keresinde bana, seni burada, yani Boston'da tutan bir şey olmadığını söylemiştin ya," diye devam etti Jane. "Bu doğru değil işte. Sen ve ben, ikimizin ortak bir tarihi var burada."

"Doğru," dedi Maura burun kıvırarak. "Başımıza açtığımız belalarla dolu bir tarih."

"Ve de bu belalardan el ele birlikte kurtuluşumuzla dolu. Söylesene, San Francisco'da seni bekleyen ne var?"

"Eski bir meslektaşımdan teklif aldım. UC'de öğretmenlik yapacağım."

"Julian ne olacak peki? O çocuk seni anne biliyor. Kaliforniya'ya gidecek olursan kendini terk edilmiş hisseder."

"Zaten buradayken de pek görüşemiyoruz ki. Julian on yedi yaşında, yakında üniversitelere de başvuracak. Kim bilir neresi kabul edecek de oraya gidecek. Ayrıca Kaliforniya'da gayet iyi okullar var. Hayatımı, her şeye yeniden başlamak üzere olan bir gence endeksleyemem."

"Şu San Francisco'daki işin esprisi nedir sahi? Parası mı iyi? Nedir yani?"

"İşi bunun için kabul etmedim."

"Kaçıp gitmek istediğin için, değil mi? Dodge'dan kurtulmak için," dedi Jane. Ardından, kısacık bir an sustuktan sonra devam etti: "Boston'dan ayrılmayı düşündüğünü o da biliyor mu?"

O. Maura hızla dönüp şarap kadehini doldurdu. Daniel Brophy'nin ismi bile geçse içmek istiyordu. "Daniel'la aylardır konuşmuyoruz biz."

"Ama onu görüyorsun."

"Tabii ki. Bir olay mahalline giderken, o orada olacak mı, olmayacak mı bilemiyorum hiçbir zaman. Belki de aileyi teskin etmeye ya da kurban için dua etmeye gelecektir. Öyle ya da böyle hep aynı çemberin içinde dolanıyoruz. Bir ölüm çemberinin içinde." Şarabından büyükçe bir yudum içti. "Ve ben bundan kurtulmak istiyorum."

"Demek Kaliforniya'ya gitmenin tek nedeni ondan kurtulmak."

"Sadece ondan değil, dürtülerimden de kurtulacağım," dedi Maura yumuşak bir sesle.

"Ne dürtüsü? Ona geri dönme dürtüsü mü?" Jane kafasını salladı. "Sen kararını verdin. Bildiğin yoldan şaşmadan yürümeye devam edeceksin artık. Ben olsam öyle yapardım."

Birbirlerinden böyle farklı olmalarının nedeni buydu. Jane hızlı hareket eder, yapılması gereken şeye dair bir şüphe

beslemezdi. Biraz düşüneyim, üzerine uyuyayım demezdi hiçbir zaman. Maura ise belirsizlikler yüzünden uykusuz geceler geçirir, seçenekler ve muhtemel sonuçları üzerinde kafa yorup dururdu. Keşke hayat, birden fazla cevabı olmayan matematik formülleri gibi olsaydı.

Jane ayağa kalktı. "Söylediklerimi bir düşün, olur mu? Yeni bir adli tıp uzmanını işe alıştıracağım diye uğraşmak istemiyorum. Demek istediğim, kalacağına dair inancım tam." Maura'nın kolunu tutup, sakin bir sesle ekledi: "Senden kalmanı istiyorum." Sonra, tipik Jane Rizzoli tarzında, hızla dönüp kapıya yöneldi. "Yarın görüşürüz."

"Sabah otopsi var," dedi Maura, kapıya giderlerken.

"Ben almayayım, sağ ol. Yeterince kurtçuk gördüm."

"Sürpriz şeyler de çıkabilir. Kaçırmak istemezsin bence."

"Benim için tek sürpriz," dedi Jane dışarı çıkarken, "otopsiye Frost'un da gelmesi olur."

Maura kapıyı kilitledikten sonra mutfağa döndü, soğuyan güveci tekrar fırına koydu. Kedi bir kez daha masanın üstüne çıkmış, laptopun klavyesinin üzerine yatmıştı. Sanki, *bu kadar çalışmak yeter,* demek istiyor gibiydi. Maura onu masanın üstünden kapıp yere bıraktı. Bu evde birilerinin disiplini sağlaması gerekiyordu ve o birinin kedi olmayacağı çok açıktı. Hayvanı klavyenin üzerinden kaldırırken ekran açılmış, incelediği son resim karşısına çıkmıştı. Yüzeylerindeki kıvrımları, yandan gelen ışığın yarattığı gölgelerle iyice belirginleşmiş olan iç organlarına bakıyordu bir kez daha.

Tam laptopu kapatıyordu ki karaciğerde dikkatini çeken bir şey oldu. Kaşlarını şüpheyle çatıp görüntüyü büyüttü, yüzeydeki çatlaklara ve kıvrımlara yakından baktı. Bu gördüğü, bir ışık oyunu değildi. Ne de bakteriyel şişkinliğin yarattığı bir bozulmaydı.

Bu karaciğerin altı lobu vardı.

Hemen telefona uzandı.

Beşinci Bölüm

BOTSWANA

"Nerede?" diye bağırıyor Sylvia. "Ondan geriye kalanlar nerede?"

O ve Vivian kırk-elli metre ileride, ağaçların altında duruyorlar ve benim diz boyu otlar yüzünden göremediğim bir şeye bakıyorlar. Kampı çevreleyen tele doğru yürüyorum. Çanlar hâlâ yerlerinde ama gece bizi uyarmak için çalmadılar. Alarmı veren ve çığlıklarıyla, yarı çıplak çadırlarımızdan dışarı fırlamamıza neden olan Sylvia oldu, çanlar değil. Bay Matsunaga çadırın kapısından çıkarken hâlâ pantolonunun fermuarını çekmeye çalışıyor. Elliot pantolona bile gerek duymamış; sabah ayazına, altında boxer şortu ve sandaletleriyle çıkmış. Ben son anda Richard'ın tişörtlerinden birini alıp geceliğimin üzerine geçirmişim; otların arasında, bağcıkları bağlanmamış botlarımla yürümeye çalışıyorum. Bir çalının dalına takılmış kanlı bir kumaş parçası görüyorum.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

İlerledikçe daha fazla kumaş parçasıyla ve siyah yüne benzer bir topakla karşılaşıyorum. Birkaç adım sonrasındaysa kızların neye bakmakta olduklarını görüyorum. Ve Sylvia'nın neden çığlık attığını anlıyorum.

Vivian kafasını çevirip çalıların arasına kusuyor.

Bense uyuşmuş gibiyim, hareket edemiyorum. Sylvia dibimde sızlanıp hızlı hızlı nefesler alırken, ben otların düzleştiği bu bölgeye dağılmış çeşitli kemikleri inceliyorum. Nedense bu âlemden kopup gitmiş gibiyim; sanki her şeyi başka birinin gözleriyle görüyorum. Bir bilim insanının gözleriyle belki de. Ya da kemikleri görünce aralarında bir bağlantı kurma ihtiyacı duyan bir anatomi uzmanı gibi. *Şu sağ kaval kemiği, şu dirsek kemiği, şu da sağ ayağın beşinci parmağı. Evet, evet, kesinlikle sağ ayağın parmağı.* Ama tabii ben gördüklerimden bir şey çıkarabiliyor değilim. Bu biraz da, kemiklerin paramparça dağılmış, geriye fazla bir şey kalmamış olmasından. Aralarında tek emin olduğum, bir kaburga kemiği; onu da zamanında yediğim kaburgalardan tanıyorum. Ama bu bir domuz kaburgası değil, hayır kesinlikle değil, kemirilip etinden sıyrılmış bu kemik bir insana ait, hem de en fazla dokuz saat önce konuşmuş olduğum birine ait.

"Aman Tanrım," diyor Elliot. "Ne olmuş böyle? Neler olmuş burada?"

O anda Johnny'nin sesi ensemizde patlıyor. "Geri çekilin! Herkes geri çekilsin."

Dönüp bakıyorum; Johnny oluşturduğumuz çemberin içine dalıyor. Bu arada hepimiz toplanmışız: Vivian'la

Sylvia, Elliot'la Richard ve de Matsunagalar. Sadece tek bir kişi eksik, o da geriye kaburgası ve saçından bir tutam kalmış olan Clarence. Havada ölüm kokusu var; korku, et ve Afrika kokusu var.

Johnny kemiklerin başında çömeliyor ve bir süre hiçbir şey demiyor. Kimse konuşmuyor zaten. İnsanların gürültüsünden rahatsız olan kuşlar bile susmuş. Duyduğum tek ses, rüzgârda hışırdayan çayırlara ve uzaklardan gelen nehre ait.

"Dün gece bir şey gören oldu mu? Ya da duyan?" diye soruyor Johnny. Bize bakmak için döndüğünde gömleğinin düğmelerini iliklemediğini, yüzünün tıraşsız olduğunu görüyorum. Gözleri benim gözlerimde sabitleniyor. Kafamı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Kimse bir şey görüp duymadı mı?" Johnny tek tek hepimizi süzüyor.

"Ben kütük gibi uyumuşum," diyor Elliot. "Bir şey duymadım."

"Biz de," diyor Richard. Her zamanki sinir bozucu tarzıyla, ikimizin adına konuşarak.

"Onu kim buldu peki?"

Vivian'ın cevabı bir fısıltı şeklinde geliyor. "Biz bulduk. Sylvia'yla ben. Tuvaletimizi yapmak için çıkmıştık. Hava aydınlanmaya başlamıştı, tehlikeli olmaz diye düşündük. Zaten Clarence genelde bu saatlerde ateşi yakmış oluyordu..." Az önce *Clarence* dediğini fark edip susuyor, sözünü bitiremiyor.

Johnny ayağa kalkıyor. Ben hemen onun dibindeyim;

uykuda dağılmış saçlarından, karnındaki yara izine kadar bütün ayrıntıları kayda geçiyorum. Onunsa bizimle işi kalmamış gibi. Sorularına cevap veremeyince dikkatini bir kez daha yerdeki kalıntılara çeviriyor. Sonra kafasını kaldırıp kampın çevresine gerili tele bakıyor. "Çanlar çalmadı," diyor. "Çalsa duyardım. Clarence da duyardı."

"O halde bu şey –her neyse artık– kampa girmemiş, öyle mi?" diyor Richard.

Johnny onu duymazdan geliyor. Ayağa kalkıp daireler çizmeye başlıyor. Daireler her seferinde daha geniş oluyor, yoluna çıkanları iterek ilerliyor. Yerde çıplak toprak yok, sadece otlar var. İpucu niyetine bir ayak izi bile görünmüyor. "Ben nöbeti saat ikide ona devredip yatmaya gittim. Ateş sönmeye yüz tutmuş, demek ki saatlerdir odun atılmamış. Neden kamp dışına çıksın ki?" Etrafına bakınıyor. "Ve de tüfeği nerede?"

"Tüfek burada," diyor Bay Matsunaga, sönmüş kamp ateşinin etrafındaki taşları göstererek. "Gördüm, yerdeydi."

"Orada öylece bırakıp gitmiş mi yani?" diyor Richard. "Hem ateşi hem de silahını bırakıp karanlığa mı gitmiş? Clarence neden böyle bir şey yapsın ki?"

Johnny'den, "Yapmazdı zaten," şeklinde kısa ve sert bir cevap geliyor. Daireler çizerek dolanmaya, otları incelemeye devam ediyor. Yerde bulduklarıysa kumaş parçaları, ayakkabının teki falan, başka bir şey yok. Daha da ileri, nehre doğru giderken aniden dizlerinin üstüne çöküyor. Bulunduğum yerden, otların arasında bir tek sarı saçlarını görebiliyorum. Ha-

reketsiz kalışı hepimizi huzursuz ediyor ama kimsenin şimdi neye bakıyor acaba diye merak ettiği yok; hepimiz yeterince şey görmüşüz zaten. O sessizlik bende yine de bir çekim alanı yaratıyor, dayanamayıp ona doğru yürümeye başlıyorum.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor. "Sırtlanlar."

"Onların yaptığını nereden anladın?"

Yerdeki boz renkli öbekleri gösteriyor. "Benekli sırtlanın dışkısı bu. İçinde hayvan kılları ve kemik parçaları var, görüyor musun?"

"Tanrım, bu kıllar Clarence'ın değildir umarım."

"Hayır, bu dışkı birkaç günlük. Ama en azından sırtlanların buraya geldiklerini öğrenmiş olduk." Yerde duran kanlı bir kumaş parçasını gösteriyor. "Ve onu bulmuşlar."

"Sırtlanlar leşçil hayvanlar değil miydi?"

"Onu yere indirip indirmediklerini bilemiyorum. Ama onunla beslendikleri çok açık."

"Geriye hiçbir şey kalmamış," diye mırıldanıyorum, yerdeki parçalara bakarak. "Sanki şey gibi... ortadan kaybolmuş gibi."

"Leşçil hayvanlar hiçbir şeyi ziyan etmez, geriye hiçbir şey bırakmazlar. Muhtemelen ondan kalanları inlerine götürmüşlerdir. Ama ben hâlâ Clarence'ın neden böyle hiç ses çıkarmadan öldüğünü anlamış değilim. Ben neden bir şey duymadım?" Johnny o dışkı parçalarının başında çömelmiş halde duruyor ama gözleri sürekli etrafı tarıyor, benim asla fark edemeyeceğim işaretler arıyor. Adamın sessizliği fazlasıyla

sinir bozucu. Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Çevresiyle öyle bir uyum içinde ki, etraftaki şu ağaçlar gibi ya da otlar gibi toprağa kök salmış sanki. Hayata karşı hiç bitmeyecek memnuniyetsizliği yüzünden internette sürekli daha iyi bir daire, daha iyi bir tatil mekânı, hatta belki de daha iyi bir kız arkadaş arayıp duran Richard'dan o kadar farklı ki. Richard, onun gibi, ne istediğini ya da nereye ait olduğunu bilmiyor.

Sanki benim görevim konuşmayı devam ettirmekmiş gibi, uzayıp giden bu sessizliği doldurmak için boş da olsa bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. Ama sessizlikte rahat edememe sadece benim sorunum, Johnny'nin değil.

Adam nihayet dile gelip alçak bir sesle, "Bulabildiğimiz her şeyi toplamamız gerekiyor," diyor.

"Clarence'a ait olan şeyleri mi kastediyorsun?"

"Ailesi için. Daha doğrusu cenazesi için. Bakıp matem tutabilecekleri somut bir şeyler olmalı."

Bunun üzerine, yerde duran kanlı giysi parçasına dehşet içinde bakıyorum. Ama ona dokunmak istemiyorum; etrafa dağılmış kemik ve saç kalıntılarına kesinlikle elimi sürmek istemiyorum. Yine de başımı sallayıp, "Ben sana yardım edeyim," diyorum. "Cipteki boş çuvallardan birini kullanabiliriz."

Ayağa kalkıp bana bakıyor. "Sen diğerleri gibi değilsin."

"Nasıl yani?"

"Aslında burada olmayı hiç istemiyorsun, öyle değil mi?"

Kollarımı vücuduma sarıyorum. "Evet. Bu, Richard'ın tatil anlayışı."

"Peki seninki nasıl?"

"Sıcak suyu olan bir banyo. Sifonlu bir tuvalet. Mümkünse arada bir masaj. Ama yine de görüyorsun buradayım işte. Uyumlu kız."

"Sen gerçekten uyumlu bir insansın Millie," diyor ve uzaklara bakarak, zor duyabildiğim bir sesle ekliyor: "Onun hak etmediği kadar iyisin."

Bunu benim de duymamı istedi mi acaba diye düşünüyorum o an. Kim bilir, buralarda o kadar uzun süre yalnız yaşamış ki, kendi kendine konuşmayı huy edinmiştir belki de.

Yüzündeki ifadeden anlayayım diyorum ama yerden bir şey almak için eğiliyor. Ve ayağa kalktığında yerden ne aldığını anlıyorum.

Bir kemik.

"Bu gezinin sona erdiğini anlamış olmalısınız," diyor Johnny. "Şimdi herkes el atarsa kampı öğlene kadar toplar, sonra da yola çıkarız."

"Nereye gideceğiz ki?" diye soruyor Richard. "Uçak ancak bir hafta sonra geri dönecek."

Johnny hepimizi sönmüş kamp ateşinin başında toplayıp ne yapmamız gerektiğini anlatmaya başlıyor. Safari gezimizin üyelerine bakıyorum; vahşi doğada macera dolu bir gezi

yaşayacaklar diye gelip, beklediklerinden çok farklı bir şey almış turistler bunlar. Sonuçta gerçek bir insan öldü. Doğa belgesellerinde gördüğümüz türden neşeli bir gezi değil bu. Önümüzdeki çuvalın içi, iz sürücümüz Clarence'ın kemik ve kumaş parçalarıyla dolu. Geri kalanlar ise, diyor Johnny, asla geri getirilemeyecek. Afrika'nın çayırlarında hep böyle oluyor: Doğan her yaratık önünde sonunda yenip hazmediliyor; dışkıya, toprağa ve ota dönüştürülüyor; sonra bunlar bir daha yeniyor ve bir başka hayvan olarak yeniden doğuluyor. Bu, insana önce güzel bir kanunmuş gibi geliyor ama mesela Clarence'ın çuvalı gibi somut gerçeklerle yüz yüze geldiğinizde, bu yaşam çemberinin aslında ölüm çemberi de olduğunu anlıyorsunuz. Hepimiz buraya yemeye ve yenmeye gelmişiz; etten başka bir şey değiliz. Geriye sekizimiz kalmış, etli kemikli sekiz kişi. Ve de çevremiz etoburlarla sarılmış halde.

"İndiğimiz yere şimdi dönecek olursak," diyor Richard, "oturup günlerce uçağın gelmesini beklemek zorunda kalırız. Gezimize devam etmek varken neden dönüp beklemek zorunda olduğumuzu anlamıyorum."

"Sizi daha ileri götürmeyeceğim," diyor Johnny.

"Telsizi kullansak olmaz mı?" diyor Vivian. "Pilota haber veririz, bizi erken alır."

Johnny kafasını sallıyor. "Burası telsiz menzilinin dışında. Pistin olduğu yere dönene kadar onunla hiçbir şekilde irtibat kuramayız, ki bu da batıya doğru en az üç günlük bir yolculuk demek. Bu yüzden doğuya gideceğiz biz. Durup etrafa bakınalım demezsek iki günlük yolumuz var. Ondan

sonrası av konakları zaten. Orada telefon da var, yol da. Sizi oradan arabayla Maun'a geri gönderebilirim."

"Neden ki?" diye soruyor Richard. "Katı yürekli biri gibi görünmek istemem ama artık Clarence için yapabileceğimiz bir şey yok. Demek istediğim, neden böyle alelacele döndüğümüzü anlamıyorum."

"Paranızı geri alacaksınız Bay Renwick."

"Parayla ilgisi yok bunun. Sorun şu, bu gezi için Millie'yle ben Londra'dan; Elliot, Boston'dan geldi. Matsunagaların kaç saat uçtuklarını hiç söylemeyeyim."

"Tanrım, Richard," diye araya giriyor Elliot. "Adam *öldü.*"

"Biliyorum ama biz hâlâ buradayız. Pekâlâ devam edebiliriz."

"Ben bunu yapamam," diyor Johnny.

"Nedenmiş?"

"Çünkü size gerekli güvenlik ve konfor şartlarını sağlayamam. Günün yirmi dört saati, sürekli tetikte duramam. Geceleri nöbetleşe ayakta kalıp, ateşi sürekli canlı tutmak için en az iki kişi gerekiyor. Tabii kamp kurup sökmek için de. Clarence sadece yemek yapmıyordu ki; bana fazladan bir çift göz ve kulak da oluyordu. Bir tüfekle bir bastonu birbirinden ayıramayacak insanların sorumluluğunu tek başıma üstlenemem ben."

"O halde *bana da* öğret. Nöbetlerde yardım ederim." Richard, böyle bir görev için adam gibi adam bir tek kendisi olduğunu vurgulamak istermiş gibi bize bakıyor.

"Ateş etmeyi ben de biliyorum," diye atılıyor Bay Matsunaga da. "Ben de nöbet tutarım."

Hep birlikte dönüp, elinde şimdiye kadar bilmem kaç kilometrelik objektifli fotoğraf makinesinden başka bir şey görmediğimiz Japon bankacıya bakıyoruz.

Richard şüpheci şüpheci gülmekten kendini alamıyor. "Burada *gerçek* silahlardan bahsediyoruz Isao."

"Ben Tokyo atıcılık kulübü üyesiyim," diyor Bay Matsunaga, Richard'ın alaycı ses tonuna aldırmadan. Sonra karısını gösterip, "Keiko da aynı kulüpte," diye ekleyince şaşkınlığımız bir kat daha artıyor.

"Bu iyi oldu, böyle bir işten yırtmış oldum," diyor Elliot. "Çünkü o lanet şeye elimi bile sürmem ben."

"Gördüğün gibi yalnız değilsin," diyor Richard, Johnny'ye. "Nöbetleri sırayla tutar, ateşi bütün gece söndürmeyiz. Safari dediğin böyle olur zaten, değil mi? Gerektiğinde elini taşın altına sokacaksın."

Bütün yıl bilgisayar başında kahramanlar gibi oturup, testosteron yüklü fanteziler üreten uzman Richard konuştu. İşin kötü yanı, o fanteziler şimdi gerçek oldu; artık kendi macera romanının başkahramanı olabilir. Dahası, fıstık gibi iki sarışından oluşan bir okur kitlesi de var. Benim ondan etkilendiğim zamanların çok gerilerde kaldığını bildiği için hep onlara oynuyor artık.

"Güzel bir konuşmaydı ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Eşyalarınızı toplayın, doğuya gidiyoruz," diyor Johnny ve kendi çadırına doğru yürüyor.

"Tanrı'ya şükür, bitiriyor bu işi," diyor Elliot.

"Mecbur tabii," diyor Richard burun kıvırarak. "Eline yüzüne bulaştırdı ne de olsa."

"Clarence'ın başına gelenler yüzünden onu suçlayamazsın."

"Sorumlusu kim peki? Daha önce hiç çalışmadığı bir iz sürücüye iş vermiş mi vermemiş mi?" Richard bana dönüyor. "Clarence sana böyle dememiş miydi? Johnny'yle bu geziye kadar hiç birlikte çalışmadıklarını söylememiş miydi?"

"Ama ortak tanıdıkları varmış," diye karşılık veriyorum. "Ve de Clarence daha önce de iz sürücülük yapmış. Adam tecrübeli olmasa Johnny ona iş vermezdi."

"Bu senin düşüncen. Bir de olanlara bak. Sözde tecrübeli iz sürücümüz o kadar tecrübeli ki, silahını bırakıp sırtlan sürüsünün arasına dalıyor. Ne yaptığını bilen biri böyle bir hatada bulunur mu?"

"Sen ne anlatmaya çalışıyorsun Richard?" diye soruyor, canı sıkılmaya başlayan Elliot.

"Ben sadece bu adamın kararına güvenemeyiz demek istiyorum, hepsi bu."

"Bence Johnny haklı. Bu şekilde devam edemeyiz. İşin içinde ölüm olunca tadı kaçıyor insanın." Elliot da çadırına yöneliyor. "Buradan bir an önce çıkıp eve dönmenin zamanı geldi."

Ev. Çantama giysileri ve temizlik eşyalarını yerleştirirken Londra'yı, gri gökyüzünü ve kapuçinoyu düşünüyorum. Afrika on güne kalmadan altın sarısı bir rüyaya, sıcak ve ışı-

ğın, yaşamın ve ölümün tüm renkleriyle sergilendiği bir hatıraya dönüşecek. Dün memleketimize, kendi evimize, sıcak duşların ülkesine dönmeye can atıyordum. Ama şimdi, ayrılmak söz konusu olunca, Afrika'nın çayırlarının ayaklarıma dolandığını ve beni bu topraklara gömmekle tehdit ettiğini hissediyorum. Sırt çantamın fermuarını çekmeden önce, vahşi doğada hayatta kalmak için kesin ihtiyacım olur diye getirdiğim "olmazsa olmaz"lara son bir kez göz atıyorum: Protein barları, tuvalet kâğıtları, ıslak mendiller, güneş kremi, pedler ve ceptelefonum. Etrafta baz istasyonu olmayınca "olmazsa olmaz" lafı ne de komik kalıyor.

Biz Richard'la çadırımızı toplayana kadar Johnny cipe hem kendi eşyalarını hem de kap kacakları ve kamp sandalyelerini yerleştirmiş oluyor. Aslında herkes elinden geldiğince hızlı olmaya çalışıyor. Çadırını sökemeyip Vivian ve Sylvia'dan yardım isteyen Elliot da dahil. Clarence'ın ölümünü aklımızdan çıkaramadığımız için, aramızda konuşup şakalaşmadan, sadece yapmamız gereken işe odaklanıyoruz. Bizim çadırı cipin arkasına yüklerken, içine Clarence'tan geri kalanları doldurduğumuz çuvalın, Johnny'nin sırt çantasının dibinde durduğunu görüyorum. Çuvalın orada, diğer eşyalarımızın arasına sıkışmış halde durması canımı sıkıyor. *Çadırlar, tamam. Ocak, tamam. Ölü adam, tamam.*

Cipe binip Richard'ın yanına oturuyorum. Oturur oturmaz Clarence'ın boş kalan koltuğunu görüyor, etrafa saçılmış kemiklerini, yenip hazmedilmiş etini hatırlıyorum bir kez daha. Cipe son binen Johnny oluyor, arabayı çalıştırmadan

önce dönüp kamp yerimize bakıyorum ve şöyle düşünüyorum: Yakında bizim burada olduğumuza dair hiçbir iz kalmayacak. Hepimiz hayatlarımıza devam edeceğiz; bir tek Clarence hariç.

Johnny birden öfkeyle küfrü basıp sürücü koltuğundan iniyor. Muhtemelen bir sorun var. Hemen ön tarafa geçip, motora bakmak için kaputu açıyor. Zaman geçmek bilmiyor. Johnny'nin kafası hâlâ kaputun içinde olduğu için yüzünü göremiyoruz ama sessizliği beni endişelendiriyor. *Kablo gevşemiş* ya da *Sorunu şimdi anladım* gibi bir şeyler söylese tamam, ama konuşmuyor.

"Bu kez ne oldu?" diye homurdanıyor Richard. Sonra, sanki akıl verebilecekmiş gibi o da iniyor cipten. Richard benzin göstergesine bakmanın dışında arabalardan hiç anlamaz. Yine de önerilerde bulunduğunu duyuyorum. Aküden olabilir mi? Bujiler mi gevşemiş? Johnny'den gelen ve zar zor duyduğum tek hecelik cevaplar endişemi daha da artırıyor; çünkü tanıdığım kadarıyla Johnny problem ne kadar büyükse o kadar az konuşan biri.

Vakit öğlen olmak üzere, cipin içi yanıyor. Sonunda biz de inip, bir ağacın gölgesine sığınıyoruz. Bir ara Johnny'nin kafası kaputun altından çıkıp talimatını veriyor: "Fazla uzağa gitmeyin sakın!" Kimsenin bir yere gitmeye niyeti yok zaten. Gitmeye kalkınca ne olduğunu gördük. Çok geçmeden, kendi değerli önerilerini sunmak üzere Bay Matsunaga ve Elliot da arabanın başına gidiyor. Ne de olsa bütün erkekler, ellerini kirletmekten hoşlanmayanlar da dahil hepsi makinelerden

anlar ya da anladıklarını sanırlar.

Biz kadınlar gölgede, üstümüze konan sinekleri kovuyor, etraftan duyacağımız her türlü sese karşı tetikte bekliyoruz. Hava burada, ağacın altında bile çok sıcak, dayanamayıp yere çöküyorum. Bir ara kafamı kaldırıp bakıyorum; tepemizde akbabalar daireler çizerek uçuyor, bizi gözlüyorlar. Havada simsiyah kanatlarıyla süzülüşleri nedense gözüme güzel görünüyor. Ziyafet saatini bekliyor olsalar bile.

Richard homurdanarak yanımıza geliyor. "Size harika bir haberim var. Lanet olası alet çalışmıyor. Marş bile basmıyor."

Hemen ayağa kalkıyorum. "Dün sorun yoktu."

"Dün hiçbir şeyde sorun yoktu ki," diyor Richard öfkeyle. "Kaldık burada."

Sarışınların ağzı aynı anda açılıyor. "Olamaz, mümkün değil," diyor Sylvia. "Benim bu perşembe işte olmam gerekiyor!"

"Benim de!" diyerek katılıyor ona Vivian.

Bayan Matsunaga kafasını sallıyor. "Nasıl olur? Mümkün değil!"

Sonra her kafadan bir ses çıkmaya başlıyor, heyecan ve hareketlilik arttıkça artıyor. İster istemez yukarı bakıyorum, akbabaların daha ufak daireler çizmekte olduklarını görüyorum.

"Beni dinleyin. Herkes beni dinlesin," diye buyuruyor Johnny.

Hepimiz dönüp ona bakıyoruz.

"Paniğe kapılmanın zamanı değil şimdi," diye devam ediyor. "Zaten bunun için bir sebep de yok. Nehre yakınız, su sıkıntımız olmaz. Barınacak yerlerimiz var. Ayrıca cephanemiz ve yemek için avlayacağımız hayvanlar da bolca mevcut."

Elliot'tan korku dolu bir kahkaha geliyor. "Ne yani? Burada kalıp Taş Devri hayatı mı yaşayacağız?"

"Uçak bir hafta içinde dönecek nasıl olsa. Bizi orada göremeyince aramaya çıkarlar. Çok geçmeden de bulurlar. Hepiniz buraya bunun için geldiniz, öyle değil mi? Afrika'da otantik bir deneyim için yani." Hepimize tek tek bakıp, böyle bir zorluğa hazır mıyız değil miyiz diye kafasında tartıyor. Kimlerin havlu atacağını ve kimlere güvenebileceğini anlamaya çalışıyor. "Ben cipin üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Belki tamir ederim, belki edemem."

"Problemin ne olduğunu anladın mı ki?" diye soruyor Elliot.

Johnny onu ok gibi bir bakışla yerine mıhlıyor. "Daha önce hiç bozulmadığı için ben de kestiremiyorum." Durup, kafasındaki sorunun cevabını yüzlerimizde arıyormuş gibi bizi süzüyor. "Bu arada kampı yeniden kurmamız gerekiyor. Çadırları indirin. Burada kalıyoruz."

Altıncı Bölüm

BOSTON

Psikologlar, bir hasta randevusuna zamanında gelmiyorsa bunu bir direniş olarak görürler, kişinin sorunlarıyla yüzleşmek istemediğine yorarlar. Jane'in o sabah evden çıkmak istememesinin nedeni de buydu çünkü Leon Gott'un otopsisini seyretmek istemiyordu. Kızı Regina'yı son beş gündür istediği şekilde –yani içine aynı Red Sox tişörtü, üstüne de aynı çimen lekeli tulumu– giydirirken hiç acele etmedi. Kahvaltılık gevrek ve tosttan oluşan kahvaltılarını da ağır ağır yiyince, her zamankinden yirmi dakika geç çıkmış oldular. Buna, Revere'e giderken takıldıkları Boston trafiği de eklenince, annesi Angela'nın evine, planlanan vakitten yarım saat geç varmış oldu.

Annesinin evi, Jane'in gözüne yaşlandıkça ufalan insanlar gibi, her geçen yıl daha da küçük görünüyordu. Regina'yı elinden tutup merdivenleri çıkarken verandanın boyasının döküldüğünü, yağmur oluklarının sonbahar yapraklarıyla tı-

kandıklarını ve ön bahçedeki bitkilerin kışa hazırlık amacıyla budanması gerektiğini fark etti. Kardeşlerini arayıp bir hafta sonu buluşma organize edebilirdi; yoksa Angela bütün bu işlerin altından tek başına kalkamazdı.

Şöyle sıkı bir uyku çekse iyi olacak, diye düşündü Jane, Angela'yı kapıda görünce. Annesinin yorgun görüntüsü canını sıkmıştı. Rengi atmış bluzundan bol kesim kotuna kadar her şeyinde bir yıpranmışlık vardı. Angela, Regina'yı kucağına almak için eğildiğinde Jane saçlarının diplerinde beyazlar gördü, ki annesinin, kuaförüyle olan randevularını hiç aksatmadığını bildiğinden, bu da ürkütücü ve can sıkıcı bir durumdu. Daha geçen yaz, restorana dudağında kırmızı ruj, ayaklarında sivri topuklularla giren kadın değil miydi bu?

"Benim küçük balkabağım gelmiş," dedi Angela, Regina'yı evin içine taşırken. "Anneanne seni gördüğüne çok sevindi. Seninle bugün alışverişe çıkalım mı ha, ne dersin? Şu kirli tulumlarından sıkılmadın mı? Yeni ciciler alalım sana."

"Cici sevmiyorum ben!"

"Elbise olsun o zaman. Şöyle güzel bir prenses elbisesi, ha?"

"Prenses sevmiyorum ben."

"Ama her kız prenses olmak ister!"

"Bence o, kurbağa olmayı tercih ediyor," dedi Jane.

"Ah Tanrım, aynı sen," dedi Angela iç geçirerek. "Sana da elbise giydiremiyordum."

"Herkes prenses doğmaz anne."

"O zaman beyaz atlı prensini de bulamaz," diye söy-

lendi Angela, kucağında torunuyla mutfağa geçerken.

Jane de peşinden gidip, "Neler oluyor bakalım?" dedi.

"Kahve yapıyordum. Sen de ister misin?"

"Anne, neler oluyor diye sordum."

"Hadi sen işe git." Regina'yı mama sandalyesine oturttu. "Git kötü adamları yakala."

"Bebek bakıcılığı ağır mı geliyor artık? Bunu yapmak zorunda değilsin. Regina kreşe gidecek yaşa geldi."

"Benim torunum kreşe mi gidecek? Hayatta olmaz."

"Bu meseleyi Gabriel'le de konuştuk. Bizim için yeterince fedakârlık gösterdin, artık dinlenmen gerektiğini düşünüyoruz. Biraz hayatını yaşa."

"Benim ondan başka, görmeyi her gün dört gözle beklediğim biri daha yok," dedi Angela, torununu göstererek. "Hem abuk sabuk düşüncelerden de koruyor beni."

"Babamı düşünmekten mi mesela?"

Angela arkasını dönüp kahve makinesine su koymaya girişti.

"Babam döndüğünden beri," diye devam etti Jane, "seni bir gün olsun mutlu görmedim."

"Bir tercih yapmak o kadar zor ki. Macun gibi oldum; bir oraya çekiliyorum, bir buraya. Keşke birileri ne yapmam gerektiğini söylese de bu işkenceden kurtulsam."

"Ama tercihi yapacak olan sensin. Ya babam ya Korsak. Seni hangisinin mutlu edeceğini düşünüyorsan onu seçmelisin."

Angela endişeli yüzünü Jane'e çevirdi. "Ya hayatımın

geri kalanını vicdan azabıyla geçirirsem? Ya bir gün kardeşlerin beni, aileyi parçalamakla suçlarlarsa?"

"İyi de, işin en başında, terk etmeyi seçen sen değildin ki, babamdı."

"Ama şimdi döndü ve yeniden bir araya gelmemizi istiyor."

"Hayatına devam etmek senin de hakkın."

"İki oğlum da babalarına bir şans daha vermemi istiyorken mi? Peder Donnelly, iyi bir kadının böyle yapması gerektiğini söylüyor."

Aman ne güzel, diye düşündü Jane. İş Katolik vicdanına kaldıysa yandık.

O anda ceptelefonu çaldı, Maura'nın aradığını görünce meşgule aldı.

"Bir yandan zavallı Vince'i de düşünüyorum," dedi Angela. "Onun için de üzülüyorum. Birlikte evlilik planları bile yaptık."

"Sen istersen o planlar hâlâ daha gerçekleşebilir."

"O iş nasıl olur, şu an hiç bilemiyorum." Arkasında duran kahve makinesi fokurdayıp tıslamaya başlamıştı. "Dün gece nihayet söyledim ona. Ah Janie, inan bana, hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi." Yüzünden de anlaşılıyordu bu. Şişmiş gözler, sarkmış bir ağız... geleceğin Angela Rizzoli'si, azize evhanımı ve anne Angela bu mu olacaktı?

Şu dünyada yeterince fedakâr insan var zaten, diye düşündü Jane. Annesinin de göz göre göre o ordunun bir neferi olmaya doğru gittiğini bilmek onu kızdırıyordu.

"Anne, bak şimdi, vereceğin bu karar seni mutsuz etse de şunu unutmaman lazım ki bu tamamen *senin* kararın. Demek istediğim, ya mutlu olmayı seçeceksin ya da mutsuzluğu. Başka kimse senin adına karar veremez."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Ama doğru. Kontrol sende, direksiyon senin elinde." Mesaj sesiyle öten telefonuna baktı; Maura'dandı. *OTOPSİYE BAŞLIYORUZ, GELMİYOR MUSUN?* yazıyordu.

"Hadi, hadi, işe git sen," dedi Angela, onu elinin tersiyle kışalayarak. "Takma bunları kafana."

"Ben senin mutlu olmanı istiyorum anne," dedi Jane. Tam kapıya yönelmişti ki, dönüp Angela'ya baktı. "Ama bunu senin de istemen gerekiyor."

Dışarı çıkıp temiz hava almak, evin kasvetini ciğerlerinden temizlemek Jane'e iyi gelmişti. Ama yine de babasına, kardeşlerine, Peder Donnelly'ye, yani bir kadının ne yapması gerektiğini bildiğini sanan bütün erkeklere duyduğu kızgınlığı kafasından atamıyordu.

Telefonu yeniden çaldığında huysuz bir şekilde açtı: "Rizzoli!"

"Şey, benim," dedi Frost.

"Tamam, geliyorum işte. Yirmi dakikaya morgdayım."

"Daha gitmedin mi?"

"Annem beni esir etti. O değil de *sen* niye orada değilsin?"

"Ben düşündüm de, şey, yeni ipuçları falan bulsam daha verimli bir çalışma olur."

"Bütün gün lavaboya kusmaktansa böylesi daha verimli olur diyorsun. İyi düşünmüşsün."

"Gott'un kayıtları GSM operatöründen hâlâ gelmedi, bekliyorum. Bu arada Google'da ilginç bir şey buldum. Mayıs ayının *Hub* dergisinde Gott'un bir röportajı çıkmış. Başlığı da şöyle: 'Av Üstadı: Boston'ın En Büyük Tahnitçisiyle* Görüştük.'"

"Evet, o röportajı evinin duvarında çerçevelenmiş halde görmüştüm. Av maceralarıyla ilgili bir yazıydı. Afrika'da fil vurmuş da, Montana'da geyik avlıyormuş da falan filan."

"Derginin internet sitesinde yazan yorumları görmen lazım. Anlaşılan, Gott, marul kafalar dediği av karşıtı insanları epey bir kızdırmış. Bak, isimsiz bir yorumda şöyle diyor: 'Leon Gott, layık olduğu şekilde, bir hayvan gibi asılıp deşilmeli.'"

"*Asılıp deşilmeli,* ha? Bunda tehdit var sanki," dedi Jane.

"Aynen. Biri bu tehdidi hayata geçirmiş olabilir."

Jane morgdaki masanın üzerinde duranları görünce gerisingeri dönmemek için kendini zor tuttu. Çelik tezgâhın üzerine serilmiş organlardan yayılan kokuyu formalin bile bastıramıyordu. Maura böyle durumlara özel solunum başlığını takmamış, her zamanki maskesi ve plastik yüz koruyucusuyla yetinmişti. Onun için basbayağı bir zekâ bilmecesi anlamına gelen bu organlara o kadar odaklanmıştı ki koku falan duymuyordu. Onun hemen yanında, Jane'in tanımadığı,

---

** Tahnit, içi doldurulmuş süs hayvanı yapma sanatı. Tahnitçi ise bu işlemi yapan kimseye verilen ad. (ç.n.)*

BELONGS TO KADIOS TEAM

beyaz kaşlı, uzun boylu bir adam duruyordu ve Maura gibi o da merakla masaya eğilmişti.

"Önce bununla başlayalım," dedi adam, eldivenli ellerini kalın bağırsağın arasına sokarken. "Çekum var, sağ kolon var, feçes kolonu var..."

"... ama sigmoid kolonu yok," dedi Maura.

"Doğru. Rektum var ama sigmoid yok. İlk ipucumuz bu olsun."

"Ama diğer örnekte sigmoid vardı."

Adam keyifle güldü. "Beni bunun için çağırman gerçekten çok iyi oldu. Böyle büyüleyici bir şeyle her zaman karşılaşamıyoruz. İnan, bunun uğruna seni aylarca yemeğe çıkarabilirim."

"*Yemek* muhabbetinizi bölmek istemezdim," dedi Jane.

Maura dönüp ona baktı. "Jane, biz de iki farklı organ setini karşılaştırıyorduk. Bu, Profesör Guy Gibbeson. Profesör, bu da cinayet masasından Dedektif Rizzoli."

Profesör Gibbeson, Jane'e yarım yamalak selam verdikten sonra bakışlarını tekrar bağırsaklara çevirdi.

"Ne profesörüsünüz?" diye sordu Jane, masadan uzak durmaya çalışarak. Kokuya hâlâ alışamamıştı.

"Karşılaştırmalı anatomi. Harvard," dedi adam, gözünü masadan ayırmadan. "Bu ikinci bağırsak örneği, yani sigmoid'li olan, kurbana ait, öyle değil mi?" diye sordu Maura'ya.

"Öyle görünüyor. Kesilen kısımlar birbirine uyuyor ama bunu DNA testiyle de teyit etmemiz gerekiyor."

"Şimdi, akciğerlere dönecek olursak, orada da fazlasıyla

belirleyici birkaç ipucu tespit ettiğimi söyleyebilirim."

"Ne gibi ipuçları bunlar?" diye sordu Jane.

"Bu ilk akciğer örneklerinin kime ait olduğuna dair ipuçları," diye karşılık verdi profesör. Bir çift akciğeri alıp bir anlığına havada tuttu; onu bıraktıktan sonra ikinci seti kaldırdı. "Aşağı yukarı aynı büyüklükteler, ki bu da vücut kütlelerinin birbirine yakın olduğunu gösteriyor."

"Ehliyet bilgilerine bakılırsa, kurban bir yetmiş iki boyunda, altmış üç kilo."

"Bunlar onun o zaman," dedi Gibbeson, elinde tuttuğu akciğerlere bakarak. "Benim asıl ilgimi çekenlerse bunlar," diye ekledi, diğer çifti göstererek.

"Nedir ilginizi çeken?" diye sordu Jane.

"Şuna bir bakın Dedektif. Ama öyle olmaz, yakından bakmanız gerekiyor."

Jane öğürmemek için kendini zor tutarak yaklaştı, bir kasabın sakatat reyonundaymış gibi dizilmiş organlara baktı. Aralarında bir farklılık göremiyordu; *hepimizin içinde olan şeyler,* diye düşündü. Lisedeki biyoloji sınıfında asılı anatomi posteri geldi aklına. Güzel ya da çirkin, her kadın, et ve kemikten bir kabuğun içine tıkıştırılmış bir organ paketinden ibaretti.

"Aradaki farkı görebiliyor musunuz?" diye sordu Gibbeson, ilk akciğer çiftini göstererek. "Şu sol akciğerde bir tane üst lob, bir tane de alt lob var. Sağ akciğerde ise bir üst lob, bir alt lob, bir de orta lob var. Toplamda kaç lob ediyor?"

"Beş," dedi Jane.

"Evet, normal bir insanda böyledir. İki akciğer ve beş lob olur. Şimdi de aynı çöp kutusunda bulunan bu ikinci sete bakın. Aşağı yukarı aynı boyda ve ağırlıktalar ama aralarında önemli bir fark var. Görebiliyor musunuz?"

Jane kaşlarını çattı. "Bunda daha fazla lob var."

"Evet, fazladan iki lob var gerçekten de. Sağ akciğerde dört, soldakindeyse üç tane. Ama bu, anatomik bir anormallik değil." Adam bir an durdu. "Sadece bir insana ait olmadığını gösteriyor."

"Profesör Gibbeson'ı bunun için çağırdım," dedi Maura. "Nasıl bir canlı türüyle karşı karşıya olduğumuzu anlayalım diye."

"Büyük bir tür bu," dedi Gibbeson. "Kalpten ve ciğerlerden yola çıkarak insan boyunda diyebilirim. Şimdi bakalım, sorularımızın cevaplarını karaciğerde bulabilecek miyiz." Masanın ucunda, yan yana konmuş iki karaciğerin başına geçti. "Bir numaralı örneğin sol ve sağ lobları var. Dörtgen lob ve kuyruklu lob."

"Bu, insana ait olan," dedi Maura.

"Ama bu örnekte..." diye devam etti Gibbeson, ikinci karaciğeri alıp tersini çevirerek, "... altı lob var."

Maura kafasını kaldırıp Jane'e baktı. "Yine bu da insana ait değil."

"O halde elimizde iki farklı organ seti var," dedi Jane. "Biri muhtemelen kurbana ait. Diğeri de... sahi diğeri neye ait? Bir geyiğe mi? Ya da domuza falan mı?"

"İkisine de değil," dedi Gibbeson. "Sigmoid kolonun ol-

mamasından ve de yedi loblu akciğer ve altı loblu karaciğerden yola çıkarak bu organların Felidae familyasının bir üyesine ait olduğunu söyleyebilirim."

"O nedir?"

"Kedigiller familyası yani."

Jane karaciğere baktı. "Bu epey büyük bir kedicik herhalde."

"Kedigiller büyük bir familyadır Dedektif. Aslanlar, kaplanlar, pumalar, leoparlar, çitalar..."

"İyi ama olay yerinde öyle bir cesede rastlamadık."

"Buzdolabına baktınız mı?" diye sordu Gibbeson. "Tanımlayamadığınız bir et buldunuz mu?"

Jane dehşete kapılmış halde güldü. "Kaplan bifteği falan bulmuş değiliz. Kim öyle bir şeyi yemek ister ki?"

"Egzotik etlerin meraklısı çok. Bu insanlar için ne kadar sıra dışı olursa o kadar iyi. Çıngıraklıyılandan tutun, ayı etine kadar her türlü hayvanın tadına bakmaya can atan insanlar var. Asıl sorumuz ise, bu hayvanın nereden geldiği. Yasadışı yollarla mı avlanmış? Ve daha önemlisi de, Boston'daki bir evde ne işi var?"

"Adam tahnitçiymiş," dedi Jane, yan masada yatan Leon Gott'un cesedine bakarak. Maura çoktan bisturisi ve kemik testeresiyle işe girişmiş; Gott'un beynini çıkarıp, koruyucu bir kimyasalla dolu bir kovaya koymuştu bile. "Şimdiye kadar muhtemelen yüzlerce, hatta binlerce hayvanı deşip içini boşaltmıştır. Ama sonunun onlar gibi olacağı aklına gelmemiştir."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Tahnitçiler bambaşka yöntemlerle çalışıyormuş," dedi Maura. "Dün gece biraz araştırdım. öğrendiğim kadarıyla, özellikle büyük hayvanlar hazırlanırken, önce derisi yüzülüyor, içi sonra boşaltılıyormuş. Hayvandan çıkan sıvılar posta zarar vermesin diye. İlk kesiklerini omurga boyunca atıp, deriyi karkastan tek parça halinde ayırıyorlarmış. Kısacası, organlar, post yüzüldükten sonra çıkarılıyormuş."

"Büyüleyici," dedi Gibbeson. "Bunu bilmiyordum."

"Karşınızda Doktor Isles. Her türlü eğlenceli bilgi onda," dedi Jane. Sonra Gott'un cesedini göstererek, "Bilgi demişken, adamın ölüm nedenini buldun mu?"

"Buldum sanırım," dedi Maura, kan bulaşmış eldivenlerini çıkarırken. "Yüzündeki ve boynundaki etler evdeki hayvanlar tarafından yendiği için ölüm öncesi hasara dair görsel bir kanıt çıkaramadım. Ancak röntgen çekimleri sayesinde birkaç ipucuna ulaştım." Bilgisayarın başına gidip röntgenleri açtı. Sonra, "Hiçbir yabancı nesneye ya da ateşli silah kullanımına dair bir ize rastlamadım, ama bunu buldum," dedi kafatası röntgenini göstererek. "Elle muayenede tespit edemeyeceğim kadar küçük bir şey. Sağ yan çeper kemiğinde boylamasına bir çatlak. Kafa derisi ve saçları örttüğü için, o bölgede içe doğru bir göçmeyi gözle göremedik. Ama öyle ya da böyle, röntgende tespit ettiğimiz bu çatlağın oluşması için büyük bir güç kullanılmış olmalı."

"Düşmekle olmaz diyorsun yani."

"Kafatasının özellikle yan tarafında, düşerek çarpmaya dayalı bir çatlak oluşması çok zor. Genelde yere ilk inen

omuz olup, böyle bir darbeyi fazlasıyla yumuşatacaktır. Demek istediğim, bunun kafaya uygulanan bir darbeden kaynaklandığını düşünüyorum. Adamı afallatıp yere serecek kadar sert bir darbe bu."

"Peki onu öldürecek kadar sert olabilir mi?"

"Hayır. Kafatasının iç kısmında az bir miktar kana rastlamış olsam da, bunun ölümcül bir darbe olduğunu söyleyemem. Sırası gelmişken belirteyim, kafatasının içindeki o kan, darbeden sonra kalbin çalışmaya devam ettiğini gösteriyor. Adam en azından birkaç dakika daha yaşamış."

Jane iç düzeneği çıkarılıp boş bir kabuğa dönüşmüş cesede düşünceli düşünceli baktı. "Tanrım. Katil deşmeye başladığında adam hâlâ hayatta mıymış yoksa?"

"Ölüm nedeninin bu deşilme ya da iç organlarının sökülmesi olduğunu da sanmıyorum." Maura bilgisayardaki kafatası röntgenlerine devam edip yeni iki resim açtı. "Ölüm nedeni bu işte."

Ekranda Gott'un, biri önden diğeri yandan çekilmiş, iki boyun kemiği resmi belirmişti.

"Hem tiroid kıkırdağının boynuz kısmında hem de dil kemiğinde çatlaklar ve yer değiştirmeler var. Aynı şekilde gırtlakta da şiddetli bozulma görünüyor." Maura kısa bir an durdu. "Adamın boğazı ezilmiş, büyük ihtimalle sırtüstü yatar haldeyken. Tiroid kıkırdak, belki de ayakkabıyla basılarak sert bir darbe almış. Aynı darbe larenkse ve gırtlak kapağına da hasar vermiş, büyük kasları yırtmış. Bunu, boyun kısmına daha yakından bakınca anladım. Kısacası, Bay Gott

kendi kanında boğulmuş. Duvarlarda atardamara dayalı kan sıçramaları olmamasına bakılırsa, iç organların çıkarılması ölüm sonrasında yapılmış."

Gözünü bilgisayar ekranından alamayan Jane sessizdi. Masadaki mide bulandırıcı manzaradansa klinik röntgen görüntülerine odaklanmak çok daha kolay oluyordu. Röntgen sayesinde gerçekler etten ve kemikten sıyrılıyor, geriye insan vücudunun kolon ve kirişlerinden ibaret kansız bir mimari görüntüsü kalıyordu. Neydi bir insanı, bir başkasının boğazına ayağıyla bastırmaya iten? Katil, ayağının altındaki gırtlak çatırdarken ve de Gott'un gözlerinden can çekilirken neler hissediyordu acaba? Öfke mi? Güç mü? Tatmin mi?

"Bir şey daha var," dedi Maura, yeni bir röntgen açarak. Bu seferki göğüs filmiydi. Vücudun diğer kısımlarına nispeten bunda, göğüs kemiğinde ve kaburgalarda bir hasar yokmuş gibi duruyordu. Fakat göğüs boşluğu, alışıldık kalp ve akciğer bulutlarından yoksun olduğu için tuhaf duruyordu. "Bu," dedi Maura.

Jane yaklaşıp yakından baktı. "Kaburgalardaki çizikleri mi diyorsun?"

"Dün sana cesedin üzerinde de göstermiştim. Birbirine paralel üç kesik var ve bunlar kemiğe inecek kadar derinler. Bir de buna bak." Maura bilgisayara tıklayınca, ekranda çöküк göz çukurları ve puslu sinüsleriyle bir yüz röntgeni belirdi.

Jane kaşlarını çattı. "Yine üç kesik."

"Yüzün iki tarafında, kemiğe kadar inen, paralel kesik-

ler. İlk başta, evdeki hayvanların yol açtığı yumuşak doku hasarı yüzünden görememiştim ama bu röntgenlerden her şey anlaşılıyor."

"Böyle bir şeyi ne tür bir alet yapar?"

"Bilmiyorum. Adamın atölyesinde bu izleri yapacak bir şey göremedim."

"Hani bütün bunların ölümden sonra yapılmış olduğunu söylemiştin ya?"

"Evet?"

"Bu kesikler, öldürmek ya da acı vermek için yapılmadıysa ne için yapılmış olabilir?"

Maura bir süre düşündükten sonra, "Ritüel için," diye karşılık verdi.

İçeride bir süre kimseden çıt çıkmadı. Jane'in aklına başka olay yeri görüntüleri, başka ritüeller gelmişti; kendi ellerinde ömrü boyunca taşıyacağı izler gelmişti. Kendince ritüelleri olan o katili hatırlayınca yara yerleri sızlamıştı.

Diyafon çaldığında az daha yerinden sıçrayacaktı.

"Doktor Isles?" dedi Maura'nın sekreteri. "Sizi Doktor Mikovitz adında biri arıyor. Kendisine bu sabah bir meslektaşı aracılığıyla mesaj iletmişsiniz."

"Ah, tabii ya," dedi Maura, sonra ahizeyi kaldırıp, "Buyurun, ben Doktor Isles?" diye giriş yaptı.

Jane'in gözleri bir kez daha röntgene, yanak kemiklerinin üzerindeki paralel üç çizgiye çevrilmişti. Böyle bir izi neyin bırakabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Ne o ne de Maura rastlamıştı böyle bir alete.

Maura telefonu kapattıktan sonra Doktor Gibbeson'a dönüp, "Çok haklıymışsınız," dedi. "Az önce Suffolk Hayvanat Bahçesi'yle görüştüm. Kovo'nun cesedi pazar günü Leon Gott'a teslim edilmiş."

"Dur biraz," dedi Jane. "Bu Kovo da neyin nesi?"

Maura bunun üzerine, morg masasında duran tanımlanamamış organları göstererek, "Kovo bu," dedi. "Bir kar leoparı."

Yedinci Bölüm

"Kovo en popüler hayvanlarımızdan biriydi. Yaklaşık on sekiz senedir bizimleydi. Ötenazi yaptırmak zorunda kaldığımızda çok üzüldük," dedi Doktor Mikovitz kederli bir aile mensubu gibi üzgün bir ses tonuyla. Odasının duvarlarındaki fotoğraflara bakılırsa Suffolk Hayvanat Bahçesi'ndeki hayvanları gerçekten ailesi olarak görüyor olmalıydı. Adam, fırça gibi kızıl saçları ve bir tutam keçi sakalıyla, Jane ve Frost'un karşısında, bahçenin sakinlerinden biriymiş gibi duruyordu. "Bununla ilgili henüz bir basın açıklaması yapmadığımız için, Doktor Isles son zamanlarda büyük kedi koleksiyonumuzda bir kayıp olup olmadığını sorunca çok şaşırdım. Sahi nereden öğrenmiş bunu?"

"Doktor Isles, her türlü gizli bilgiyi koklamakta ustadır," dedi Jane.

"Doğrudur. Bizi çok şaşırttığı kesin. Takdir edersiniz ki, bu bizim için epey hassas bir konu."

"Bir hayvanın ölümü mü? Neden acaba?"

"Ötenazi yapılması gerektiği için. Bu tip şeyler her zaman

olumsuz tepki alır. Ve Kovo da nadir rastlanan bir hayvandı."

"Peki bu işlem ne zaman yapıldı?"

"Pazar sabahı. İğneyi yapmaya veterinerimiz Doktor Oberlin geldi. Kovo uzun zamandır böbreklerinden rahatsızdı ve epey bir kilo kaybetmişti. Hatta Doktor Rhodes onu, bir de halkın önüne çıkıp strese maruz kalmasın diye, bir ay önce sergilemeden de almıştı. Bir umut, onu hastalığından kurtarırız diye düşünüyorduk ama en nihayetinde Doktor Oberlin ve Doktor Rhodes kaçınılmaz sonun geldiğini ilan ettiler. Bu, elbette ikisi için de acı verici bir karardı."

"Doktor Rhodes da veteriner mi?"

"Hayır. Alan Rhodes büyük kedi davranışları üzerine uzmandır. Kovo'yu herkesten daha iyi tanıyordu. Zavallı hayvanımızı tahnitçiye teslim eden de kendisidir." Kapı tıklatıldı; Doktor Mikovitz kafasını kaldırıp o tarafa baktı. "Hah, Alan da geldi zaten."

Büyük Kedi Uzmanı deyince akla, üstünde kirli safari kıyafetleri, sert görünümlü bir adam geliyordu. Şimdi içeri giren adamın üzerinde de kanvas safari takımı vardı ve onun üstü başı da toz toprak içindeydi ama Rhodes'un açık ve sevimli yüzünde sertlikten eser yoktu. Adam kırklarına merdiven dayamıştı, siyah saçları kıvır kıvırdı. Kafası Frankenstein'ın canavarının kafası gibi köşeliydi ama bu bile adamın sıcakkanlı görüntüsüne engel olamıyordu.

"Kusura bakmayın geciktim," dedi Rhodes, pantolonundaki tozları silkelerken. "Aslan barınağında ufak bir sorun çıktı da."

"Ciddi bir şey değildir umarım," dedi Dr. Mikovitz.

"Kedilerin günahı yok ki. Hep o lanet olası çocuklar yüzünden. Yeniyetmenin teki, erkekliğini ispat edecek diye çitlere tırmanmış, oradan da hendeğe düşmüş. Kafese girip onu çıkarmak zorunda kaldım."

"Aman Tanrım. Bu işten bizi mesul tutmasınlar sakın?"

"Sanmam. Tehlikeli bir durum oluşmadı zaten. Ayrıca çok utandı, bunu kimselere anlatmaz herhalde." Rhodes dönüp Jane ve Frost'a manalı manalı gülümsedi. "Aptal insanlarla eğlenceli bir gün daha. Benim aslanlarım bile onlardan daha sağduyulular."

"Bu, Dedektif Rizzoli, bu da Dedektif Frost," dedi Mikovitz.

Rhodes nasırlı elini uzattı. "Ben de Doktor Alan Rhodes'um. Kedi familyasının davranışları üzerine uzman bir yaban hayat biyoloğuyum. Büyük ya da küçük her türlü kedi üzerine diyeyim." Mikovitz'e dönerek, "Ee, Kovo'yu bulmuşlar mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum Alan. Misafirlerimiz yeni geldiler zaten. Henüz onu konuşmadık."

"Eh, ama öğrenmek zorundayız." Yeniden Jane ve Frost'a döndü. "Hayvan postları ölüm sonrasında hızla bozulur. Hemen işlenmezse bütün değerini kaybeder."

"Peki bir kar leoparının postu ne kadar değerlidir?" diye sordu Frost.

"Dünya üzerinde bu hayvanlardan çok az kaldığını düşünürsek," dedi Rhodes, kafasını sallayarak, "paha biçilmez bence."

"Ve siz hayvanın bu yüzden doldurulmasını istediniz herhalde."

"*Doldurmak* pek şık bir tabir olmadı," dedi Mikovitz. "Biz daha çok Kovo'yu bütün güzelliğiyle korumak istedik."

"Bunun için de Leon Gott'a götürdünüz."

"Derisinin yüzülüp muhafaza edilmesi için. Bay Gott bu ülkenin en iyi tahnitçilerinden biridir... yani *biriydi.*"

"Onu şahsen tanır mıydınız?" diye sordu Jane.

"Ününü duymuşluğum vardı, o kadar."

"Peki ya siz, Doktor Rhodes?" dedi Jane, büyük kedi uzmanına dönerek.

"Onunla ilk kez, Debra'yla birlikte Kovo'yu evine götürdüğümüzde tanıştık," dedi Rhodes. "Bu sabah, öldürüldüğünü öğrenince şok oldum. Düşünsenize, adamı daha geçen pazar gördük."

"Bize biraz o günden bahsedin lütfen. Bay Gott'un evinde ne gördünüz, ne duydunuz?"

Rhodes bir an, sanki onay almak istermiş gibi Mikovitz'e baktı.

"Hiç çekinme Alan," dedi Mikovitz. "Neticede bir cinayet soruşturması bu."

"Tamam o zaman." Rhodes derin bir nefes aldı. "Greg, yani veterinerimiz Doktor Oberlin, pazar sabahı Kovo'ya ötenazi uyguladı. Önceden yaptığımız anlaşma gereği, hayvanı hemen sonrasında tahnitçiye teslim etmemiz gerekiyordu. Kovo yaklaşık elli kilo olduğu için, bana yardım etsin diye bakıcılarımızdan Debra Lopez'i de yanıma aldım. Gi-

derken yolda ikimiz de çok üzgündük. Ben o hayvanla on iki yıldır beraberim; ikimizin arasında gerçek bir bağ oluşmuştu. Bu biraz tuhaf tabii. Sonuçta, bir leopara hiçbir zaman güvenemezsiniz. En ehlileştirilmişi bile öldürebilir sizi; ki Kovo da bir insanı yere serecek kadar iri bir kediydi. Ama inanın, onu hiçbir zaman bir tehdit olarak görmedim. Onda saldırgan bir tutuma hiç rastlamadım yani. Onun dostu olduğumu anlamış gibiydi."

"Bay Gott'un evine pazar günü saat kaçta gittiniz?"

"Sabah ona doğruydu galiba. Derisinin bir an önce yüzülmesi gerektiği için hiç vakit kaybetmeden oraya gittik."

"Bay Gott'la konuşabildiniz mi?"

"Bir süre yanında durduk. Adam, bir kar leoparının üzerinde çalışacağı için çok heyecanlıydı. Böyle nadir rastlanan bir hayvanla daha önce hiç karşılaşmamıştı tabii."

"Peki endişeli bir hal sezdiniz mi onda?"

"Hayır. Tam tersine, böyle bir fırsat yakaladığı için coşku doluydu. Kovo'yu garaja taşıdıktan sonra bizi evine buyur edip, yıllardır yaptığı işleri gösterdi." Rhodes bir an durup kafasını salladı. "Adam işiyle gurur duyuyordu ama doğrusu, o manzara bana hazin gelmişti. Düşünsenize, o güzelim hayvanlar sadece sergilenmek için öldürülüyorlar. Bu beni, bir biyolog olarak fazlasıyla üzmüştü."

"Ben biyolog değilim," dedi Frost, "ama beni de epey bir üzmüştü."

"Adamların böyle bir kültürü var işte. Çoğu tahnitçi aynı zamanda avcı da oluyor ve insanların buna karşı çıkmalarına

anlam veremiyorlar. Debra ve ben, ayıp olmasın diye bir şey demedik. Zaten saat on bire doğru da evden çıktık. Size başka ne anlatabilirim, bilemiyorum." Bir Jane'e, bir Frost'a baktı. "O değil de, siz bana posttan haber verin. Buldunuz mu, bulamadınız mı merak ediyorum. Çünkü o postun değeri..."

"Alan," dedi Mikovitz.

İki adam, kaçamak bir bakışın ardından suskun kaldılar. Sonraki birkaç saniye boyunca kimsenin bir şey söylememesi yeterince güçlü bir uyarıydı: *Bu işte bir terslik var. Bir şeyi saklamaya çalışıyorlar.*

"O post neden bu kadar değerli? Daha doğrusu, kimin için?" diye sordu Jane.

"Herkes için," diye atıldı Mikovitz. "Bunlar son derece nadir bulunan hayvanlar."

"Ne kadar nadir mesela?"

"Kovo bir kar leoparıydı," dedi Rhodes bu kez. "Latince adı, *Panthera uncia.* Orta Asya'nın dağlık bölgelerinde yaşarlar. Kürkleri, Afrika leoparlarınınkinden daha açık renkli ve kalın olur. Dünya üzerinde sayılarının beş binden az olduğu tahmin ediliyor. Hayalet gibidirler; yalnız yaşarlar, hiç ortaya çıkmazlar. Kürklerinin ithal edilmesi yasak. Hatta, eski ya da yeni, ülke içinde alınıp satılması bile yasak. Açık bir pazarı yoktur yani. Durumunu bu yüzden merak ediyoruz. Kovo'nun kürkünü buldunuz mu, bulamadınız mı?"

Jane onun bu sorusuna yeni bir soruyla karşılık vermeyi seçti. "Az önce bir şey söylemiştiniz Doktor Rhodes. Bir an-

laşmadan bahsetmiştiniz."

"Neymiş o?"

"Kovo'yu tahnitçiye *anlaşma* gereği teslim ettiğinizi söylemiştiniz. Ne anlaşması bu?"

Rhodes ve Mikovitz, ikisi birden gözlerini kaçırdılar.

"Beyler, bu bir cinayet vakası," dedi Jane. "Meseleyi öyle ya da böyle çözeceğiz; yerinizde olsam bizi karşınıza almazdım."

"Söyle onlara," dedi Rhodes bunun üzerine. "Bilmeleri gerekiyor."

"Ama Alan, bu duyulursa işimizi bitirirler."

"Söyle onlara."

"Tamam, tamam." Mikovitz dönüp Jane'e mutsuz bir bakış attı. "Geçen ay bir bağışçıdan, reddedemeyeceğimiz bir teklif aldık. Kendisi Kovo'nun hasta olduğunu, önünde sonunda ötenazi yapılacağını biliyordu ve hayvanın taze eti karşılığında, Suffolk Hayvanat Bahçesi'ne yüklü bir bağışta bulunmayı teklif etti."

"Ne kadar yüklü bir bağış?"

"Beş milyon dolar."

Jane'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir kar leoparı bu kadar eder mi ki?"

"Bu bağışçı için ediyormuş demek. Sonuçta bir kazan-kazan durumu bu. Kovo'nun sonunun ne olacağı belliydi. Biz gelecek parayla batmaktan kurtulacak, bağışçı da koleksiyonuna nadir bir parça daha katmış olacaktı. Kendisinin tek bir şartı vardı, o da bunun kimseye duyurulmaması. Bir de,

bu konuda en usta isimlerden biri olduğunu bildiğinden, tahnitçi olarak Leon Gott'u istemişti. Bana kalırsa ikisi daha önceden tanışıyorlardı da." Mikovitz durup iç geçirdi. "İşte, durumu size bu yüzden anlatmak istemedim. Biraz hassas bir anlaşma bu. Enstitümüzün itibarını zedeleyebilir."

"Nadir hayvanları en yüksek teklif verene satıyorsunuz diye mi?"

"Ben bu anlaşmaya başından beri karşıydım," dedi Rhodes, Mikovitz'e. "Sana söyledim, dönüp dolaşıp bir yerimizde patlar dedim. Gördün mü bak, basın canımıza okuyacak şimdi."

"Bakın, kimseye duyurmazsak bu meseleyi çözeriz. Ben bir tek postun güvende olup olmadığını bilmek istiyorum. Yani gerektiği gibi işlenip saklanmış mı?"

"Bunu söylemek istemem ama Doktor Mikovitz," dedi Frost, "biz post falan bulamadık."

"Ne?"

"Gott'un evinde leopar postu yoktu."

"Ne yani... *çalınmış* mı?"

"Onu bilemiyoruz ama evde yoktu."

Mikovitz oturduğu yere gömüldü. "Tanrım. Şimdi mahvolduk işte. Adamın parasını geri vermek zorunda kalacağız."

"Bu bağışçınız kim?" diye sordu Jane.

"Bunu kimse bilmemeli. Özellikle de kamuoyu."

"Kim dedim?"

Cevabı veren Rhodes oldu. "Jerry O'Brien," dedi adam,

bariz küçümseme dolu bir sesle.

Jane ve Frost bunun üzerine hayretle birbirlerine baktılar. "*Bildiğimiz* Jerry O'Brien mı? Radyo sunucusu olan mı yani?" diye sordu Frost.

"Boston'ın meşhur Boşboğaz O'Brien'ı. Hayvansever misafirlerimiz, skandal bir radyo sunucusuyla anlaşma yaptığımızı duyunca ne düşünecekler, kim bilir. Afrika'da yaptığı av gezileriyle böbürlenen adamla. Filleri bin parçaya ayırdım diye kasılan adamla. Bu kan sporunu göklere çıkarmak için uğraşan adamla." Rhodes bir an durdu ve iğrenerek burun kıvırdı. "Keşke o zavallı hayvanlar da silah kullanabilseydi."

"Alan, bazen şeytanla anlaşmak gerekebiliyor işte," dedi Mikovitz.

"Neyse artık, ona sunacak bir şeyimiz kalmadığına göre anlaşma da bitmiştir."

"Bu tam bir felaket," diye homurdandı Mikovitz.

"Ben demiştim ama."

"Senin çok umurunda sanki! Lanet olası kedilerden başka bir derdin yok ki senin. Ama ben öyle miyim? Bütün enstitünün sorumluluğu benim üzerimde."

"Kedilerle çalışmanın avantajlarından biri de bu. Onlara hiçbir zaman güvenemeyeceğimi *biliyorum.* Onlar da beni kandırmaya çalışmıyorlar." Rhodes susup, çalan ceptelefonuna baktı. Hemen ardından odanın kapısı ardına kadar açıldı ve sekreter kendini içeri attı.

"Doktor Rhodes! Size ihtiyaçları var."

"Ne oldu?"

"Leopar kafesinde bir kaza yaşanmış. Bakıcılardan biri tüfeği istiyor!"

"Hayır. *Hayır.*" Rhodes aniden ayağa fırlayıp, sekreter kızı kenara iterek odadan çıktı.

Jane de hemen o anda kararını verip ayağa kalktı, adamın peşine düştü. Merdivenleri inip dışarıya çıktığında Rhodes'un epey bir ileride, şaşkın ziyaretçileri yararak koşmakta olduğunu gördü. Adama yetişmesi için atağa kalkması gerekiyordu. Nihayet yolun sonundan dönünce, leopar kafesinin etrafında kalabalık bir insan topluluğunun birikmiş olduğunu gördü.

"Aman Tanrım," dedi biri. "Ölmüş mü?"

Jane kalabalığı yarıp çitlere vardığında ilk gördüğü, kafesin parmaklıklarının arkasındaki yeşillikler ve yapay kayalar oldu. Sonra, kayaların arasında bir şey kıpırdadı. Bir kuyruktu bu; titreyen bir kuyruk.

Jane silahını kaldırdı, parmağını tetiğe götürdü ve bekledi. Kurban da atış menzilinde miydi acaba? Dalların arkasında duran kadının yaşayıp yaşamadığını dahi bilmiyordu.

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı Dr. Rhodes, kafesin arka ucundan. "Ben şimdi hayvanı içeri çekeceğim!"

"Bunun için zaman yok Rhodes. Kadını oradan çıkarmamız gerekiyor!"

"Ya hayvan ölürse?"

"Ya *kadın* ölürse?"

Rhodes karşılık vermeden kafesin parmaklıklarına vur-

du. "Rafiki, et var bak! Hadi, hadi içeri gel!"

Lanet olsun, diye düşündü Jane ve silahını bir kez daha kaldırdı. Hayvan dosdoğru önündeydi, kafasına tek bir atış yeterli olabilirdi. Gerçi mermi kadına da isabet edebilirdi ama bir an önce çıkaramazlarsa ölecekti zaten. Kabzayı iki eliyle sımsıkı tutan Jane, tam tetiğe asılıyordu ki o, ateş etmeye kalmadan, patlayan bir tüfeğin sesiyle irkildi.

Hemen ardından, leopar kayaların üzerinden çalıların arasına düştü.

Birkaç saniye sonra, üzerinde hayvanat bahçesi üniforması olan sarışın bir adam kayaların oraya doğru koşmaya başladı. "Debbie?" diye seslendi adam. *"Debbie!"*

Jane kafese girmenin bir yolu var mı diye bakınırken, girişinde PERSONEL HARİCİ YASAKTIR yazan bir yan yol gördü. Bütün kafes kompleksini çevreleyen bu yolun sonunda, kafese geçen kapı yarı açıktı.

İçeri girer girmez ilk gördüğü, bir kova ve bir tırmığın altında birikmiş olan kan gölü oldu. Beton zeminin üzeri de kanlı pençe izleriyle doluydu ve izler kafesin arka tarafındaki yapay kayalara gidiyordu.

Yolu takip eden Jane nihayet kayaların dibine geldi. Rhodes'la o sarışın adam, bir kadının başında duruyorlardı.

"Nefes al Debbie," dedi sarışın adam yalvararak. "Nefes al lütfen."

"Nabız alamıyorum," dedi Rhodes.

"Ambulans nerede kaldı?" Sarışın adam ayağa kalkıp panik içinde etrafına bakındı. "Biri ambulans çağırsın!"

"Ambulans yolda. Ama Greg, yapabileceğimiz bir şey olduğunu..."

Sarışın adam yeniden diz çökmüş, çaresiz, kadının kalbini yeniden çalıştırmak için iki elini kadının göğsüne bastırmaya başlamıştı. "Bana yardım et Alan. Sen de bir yandan suni teneffüs uygula. Bunu birlikte yapmamız lazım!"

"Bence çok geç kaldık," dedi Rhodes. Elini sarışın adamın omzuna koydu. "Greg."

"Defol git Alan! Ben kendim yaparım!" Ağzını kadının ağzına dayayıp, solgun dudakların arasından hava vermeye çalıştı, sonra kalp masajına geri döndü. Kadının gözlerindeki ışık sönmeye başlamıştı bile.

Rhodes ise Jane'e bakıp üzgün üzgün kafasını salladı.

Sekizinci Bölüm

Maura, Suffolk Hayvanat Bahçesi'ne en son, etrafta çocukların, ellerindeki dondurmaları damlata damlata koşturduğu, havanın tadını çıkarmaya gelmiş genç anne babaların bebek arabalarını ittire ittire dolaştığı bir yaz günü, hafta sonu gelmişti. Bu soğuk kasım günü ise hayvanat bahçesi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Kuş bölümündeki flamingolar huzur içinde tüylerini düzeltiyordu. Tavus kuşları, onları takip eden kameralara aldırmadan, ortalıkta salına salına yürüyorlardı. Keşke tek başına, daha geniş bir zamanda gelip dolaşabilseydi ama hayır, bugün buraya ölüm ondan önce gelmişti ve şimdi Maura'nın bu ziyaretin tadını çıkarmaya vakti yoktu. Personelden biri onu primat kafeslerinin önünden geçirip yabani köpekler bölümünden etoburlar kısmına götürdü. Ona eşlik eden personelin adı Jen'di; genç kadının üstünde haki renkli hayvanat bahçesi üniforması vardı, sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve teni tatlı bir bronzluğa bürünmüştü. Kız bu haliyle bir Nat Geo vahşi yaşam belgeselinden fırlamış gibiydi.

BELONGS TO KADOS TEAM

"Yaşanan olaydan sonra bahçeyi hemen kapattık," dedi Jen. "Bütün ziyaretçileri dışarı çıkarmak bir saatimizi aldı. Bu olanlara hâlâ inanamıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştık."

"Burada ne kadar zamandır çalışıyorsun?" diye sordu Maura.

"Neredeyse dört yıl oldu. Küçükken hep bir hayvanat bahçesinde çalışmayı hayal ederdim. Veterinerliğe girmeye çalıştım ama puanım yetmedi. Neyse ki sevdiğim işi yapmanın bir yolunu buldum. Bu işi seveceksiniz; parası için yapılacak iş değil bu."

"Kurbanı tanıyor muydun?"

"Evet, burada sağlam dostluklarımız vardır. Ben hâlâ şoktayım; Debbie'nin böyle bir hata yapmış olmasına hâlâ akıl sır erdiremiyorum. Doktor Rhodes bizi Rafiki'ye karşı her zaman uyarırdı. *Ona asla sırtınızı dönmeyin. Bir leopara hiçbir zaman güvenmeyin,* derdi. Ben de hep abarttığını düşünürdüm."

"Peki bütün bunlar seni korkutmuyor mu? Yırtıcı hayvanlarla iç içe çalışmak yani?"

"Şimdiye kadar korkutmamıştı. Ama şimdiden sonra başka tabii."

Yolun sonundan dönüp kafesin önüne geldiklerinde, "Bu kısımda olmuş," dedi Jen.

Aslında bir şey söylemesine gerek yoktu. Kafesin dışında toplanmış insanların yüzlerinden de anlaşılıyordu Maura'nın doğru yere geldiği. Jane o grubun arasından sıyrılıp Mau-

ra'yı karşılamaya geldi.

"Muhtemelen böyle bir vakayla bir daha karşılaşamazsın," dedi Jane.

"Bu ölümü soruşturmaya mı gelmiştin?"

"Hayır, hayır, ben tam gidecekken oldu. Görebildiğim kadarıyla bir kaza bu."

"Tam olarak ne oldu peki?"

"Anlaşılan, kedi saldırdığında kurban sergi alanını temizlemekle meşgulmüş. Kadın, içerideki kafesi kapatmayı unutunca hayvan dışarı çıkmış. Ben geldiğimde iş işten geçmişti." Jane durup kafasını salladı. "İnsan böyle durumlarda besin zincirinin neresinde durduğunu daha iyi anlıyor."

"Ne tür bir kedi bu?"

"Bir Afrika leoparı. Kafeste tek bir erkek varmış."

"Peki hayvan şu anda nerede?"

"Öldü. Doktor Oberlin –şurada duran sarışın adam– onu uyuşturucu iğneyle vurmaya çalıştı ama iki kez kaçırınca gerçek mermiyle indirmek zorunda kaldı."

"Şimdi içeri girmemizde bir sakınca yok o halde."

"Evet, ama ortalık berbat halde. Her yer kan." Jane, paçalarına kadar bulaşmış olan lekelere bakıp kafasını salladı. "Bu ayakkabıları da seviyordum güya. Her neyse, ben seni sonra ararım."

"Beni olay yerinde kim gezdirecek?"

"Alan Rhodes yapar o işi."

"Kim?"

"Kendisi hayvanat bahçesinin büyük kedi uzmanı olu-

yor." Jane kafesin dışında toplanmış erkek grubuna seslendi. "Doktor Rhodes? Adli Tıp'tan Doktor Isles geldi. Cesedi görmek istiyor."

Onlara doğru yürümeye başlayan koyu renk saçlı adam, yaşanan trajedinin etkisinden hâlâ kurtulamamış gibiydi. Adamın üniformasının paçaları kana bulanmıştı ve zoraki gülümsemesi yüzündeki gerginliği atmaya yetmiyordu. Maura'nın yanına gelince tokalaşmak için elini uzattı ama sonra elinin de kanlı olduğunu fark edip hemen geri çekti. "Sizi böyle bir manzarayla karşıladığımız için üzgünüm," dedi adam. "Gerçi işiniz gereği kim bilir neler neler görüyorsunuz, ama inanın, çok berbat bu."

"Daha önce bir büyük kedi saldırısı üzerinde çalışmamıştım," dedi Maura.

"Bu benim için de ilk oluyor. Ama başka da görmek istemiyorum." Anahtarını çıkardı. "Sizi arkadan dolaştıracağım. Personel bölümünden gireceğiz."

Maura, Jane'i el sallayıp gönderdikten sonra Rhodes'un peşinden, iki yanına çalılıklar dizilmiş personel kısmına geçti. Komşu sergi alanlarının arasından ilerleyen yol, dışarıdan görünmeyen arka kapıya gidiyordu.

Rhodes kapıyı açtıktan sonra, "Şimdi sıkıştırma kafesinden geçeceğiz," dedi. "Buranın iki ucunda da kapı vardır. Biri sergi alanına, diğeri de geceleme kafesine açılıyor."

"Buraya neden sıkıştırma kafesi diyorsunuz?"

"Çünkü bu kafesi, kediyle ilgili tıbbi müdahaleler gerektiğinde sıkıştırabiliyoruz. Hayvan buradan geçerken kafes

duvarlarını sıkıştırıp içeri hapsedebiliyoruz. Böylece omzundan ya da başka bir yerinden gerekli iğneleri yapabiliyoruz. Bu, hayvan için minimum stresli, personel için de maksimum güvenlikli bir uygulama."

"Kurban da buradan mı girmiş?"

"Kurban dediğinizin adı Debra Lopez'di."

"Özür dilerim. Pekâlâ, Bayan Lopez buradan mı girmiş?"

"Giriş noktalarından biri burası. Bunun dışında, hayvanın sergi harici zamanlarda kaldığı geceleme kafesine açılan ayrı bir giriş daha var." İçeri girdiler, Rhodes kapıyı arkalarından kapattı. Daracık bir geçidin içinde kalmışlardı. "Gördüğünüz gibi, iki uçta da kapılar var. Böylece, herhangi bir kafese girmeden önce, hayvanın emniyetli bir konumda olup olmadığını kontrol edebilirsiniz. Hayvanat bahçesi güvenlik kurallarının olmazsa olmazlarından biridir: Kedinin nerede olduğunu her zaman kontrol et. Özellikle de bu kedi Rafiki ise."

"Rafiki normalden daha tehlikeli bir hayvan mıydı?"

"Her leopar potansiyel olarak tehlikelidir, özellikle de *Panthera pardus*'lar. Afrika leoparları yani. Aslanlardan ve kaplanlardan küçüktürler ama hem çok sessiz hem de güçlüdürler. Bir leopar, kendinden daha ağır bir avı ağaca çıkarabilir. Rafiki de son derece formda ve saldırgan bir hayvandı. Birlikte sergilemek için getirdiğimiz dişi leopara bile saldırmıştı. Debbie onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Hepimiz biliyorduk."

"Peki nasıl oldu da böyle bir hata yaptı? Bu işte yeni miydi?"

"Debbie en az yedi yıldır buradaydı, yani deneyim eksikliği söz konusu bile olamaz. Ancak bazen en eski bakıcılar bile dikkatsizlik edebiliyorlar. Hayvanın o anda nerede olduğunu unutabiliyor, bir kapıyı kilitlemeyi es geçebiliyorlar. Greg'in söylediğine göre, buraya geldiğinde geceleme kafesinin kapısı ardına kadar açıkmış."

"Greg kim?"

"Doktor Greg Oberlin. Kendisi veterinerimiz olur."

"Kapının mandalı bozulmuş olabilir mi mesela?" diye sordu Maura, geceleme kafesini göstererek.

"Ben denedim. Dedektif Rizzoli de baktı. Bozuk değil."

"Doktor Rhodes, deneyimli bir hayvanat bahçesi bakıcısının, bir leoparın kafesini açık bırakmasını anlamakta oldukça güçlük çekiyorum."

"Evet, inanması zor gerçekten. Ama büyük kedilerle ilgili kazaların listesini bir görseniz şaşırırsınız. Böyle kazalarla dünyanın dört bir yanındaki hayvanat bahçelerinde karşılaşılıyor. 1990'dan bu yana, sadece Amerika'da yedi yüzden fazla vaka görülmüş ve bunların yirmi ikisi ölümle sonuçlanmış. Almanya'da ve İngiltere'de, daha geçen yıl, kaplanlar tarafından öldürülen bakıcılar oldu. İki vakada da kapıların kilitlenmesi unutulmuştu. İnsanlar dalgınlık ya da umursamazlık edebiliyorlar. Veyahut da kedilerle dost olduklarını, kedilerin onlara zarar vermeyeceğini düşünebiliyorlar. Oysaki ben personelimize her zaman söylerim: Büyük bir

kediye *asla* güven olmaz. Onlara hiçbir zaman sırtınızı dönmeyin derim. Sonuçta bunlar kedi yavrusu değil."

Onu dinlerken Maura'nın aklına geçen gün sahiplendiği tekir gelmişti; pahalı konservelerle ve kremalarla sevgisini kazanmaya çalıştığı kedi. O da aslında, Maura'yı kendine şahsi asistan olarak seçmiş bir yırtıcıydı. Bir elli kilo daha ağır olsa onu bir dost olarak değil, büyük bir et parçası olarak görürdü herhalde. Herhangi bir kediye güven olur muydu ki?

Rhodes halka açık sergi kısmına açılan iç kapıyı kilitleyip, "Debbie'nin buradan girmesi gerekiyordu," dedi. "Kovayla fırçanın etrafındaki kanlara bakılırsa, saldırıya muhtemelen sabah temizliği yaparken uğramış."

"Bu temizliği saat kaç gibi yapıyordu?"

"Sekiz-dokuz gibi. Hayvanat bahçesi ziyarete saat dokuzda açılıyor. Rafiki sergiye çıkarılmadan önce içeride besleniyordu."

"Arka tarafta güvenlik kamerası var mı?"

"Maalesef. Dolayısıyla elimizde, önceden olanlara dair herhangi bir kayıt da yok."

"Peki son zamanlarda kurbanın –yani Debbie'nin– ruh hali nasıldı? Durgun muydu? Depresyonda mıydı? Canını sıkan bir şeyler var mıydı?"

"Aynı şeyi Dedektif Rizzoli de sordu. *Hayvanı kullanarak intihar etmiş olabilir miymiş?"* dedi Rhodes, kafasını sallayarak. "Debbie o kadar pozitif, o kadar iyimser bir insandı ki. Son zamanlarda yaşadığı şeylere rağmen intihar ihtimalini düşünemiyorum bile."

"Son zamanlarda yaşadıkları şeyler derken?"

Rhodes tam elini kapıya götürmüştü ki durdu. "İnsanlar *sürekli* bir şeyler yaşayıp durmuyorlar mı? Bildiğim kadarıyla geçenlerde Greg'le ayrılmışlardı?"

"Veteriner Doktor Oberlin'le mi?"

Adam onu onaylamak için başını salladı. "Debbie'yle pazar günü, Kovo'yu tahnitçiye götürürken biraz sohbet etmiştik. Ama çok da üzgün değildi sanki. Daha çok... rahatlamış gibiydi. Sanırım bu, Greg'e daha çok koydu. Eh, kolay değil tabii. Aynı yerde çalışınca mecburen birbirlerini görüyorlardı."

"Peki aralarında hiç sorun çıkmıyor muydu?"

"Benim bildiğim kadarıyla çıkmıyordu. Dedektif Rizzoli, Greg'le konuştu. Adam tam anlamıyla harap bir halde. Belki siz de sormak istersiniz diye söyleyeyim; Greg bu kaza yaşanırken kafesin yakınında olmadığını söylüyor. Çığlıkları duyunca koşarak gelmiş o da."

"Debbie'nin çığlıklarını mı?"

Şimdi Rhodes'un yüzüne, acı çekiyormuş gibi bir ifade gelmişti. "Onun çığlık atmaya fırsat bulabildiğini sanmıyorum. Hayır, çığlıklar bir ziyaretçiden geliyormuş. Kadın kan görünce yardım çağırmak için bağırmaya başlamış." Sergi kısmına geçen kapıyı açtı. "Arka tarafta, kayaların dibinde yatıyor."

Maura kafesten içeri üç adım atmıştı ki, manzara karşısında olduğu yerde kaldı. Jane'in sözünü ettiği kan önünde duruyordu; yapraklara sıçramış, betonda küçük göletler oluş-

turmuştu. Kurbanın kalbinin son, çaresiz atışlarıyla atardamardan fışkıran kanlar çeşitli yönlere dağılmış haldeydi.

"Muhtemelen hayvanın geldiğini görmemiş," dedi Rhodes, yerde devrilmiş halde duran kova ve fırçaya bakarak.

İnsan bedeninde beş litre kan olur. Debbie Lopez de kanının neredeyse hepsini dökmüştü. Beton zemindeki ayak izlerine ve lekelere bakılırsa, üzerine basıldığında kan hâlâ ıslak olmalıydı. "Burada saldırdıysa," dedi Maura, "neden onu kafesin arkasına götürmüş olabilir ki? Neden düştüğü yerde parçalamaya başlamamış?"

"Çünkü leoparlar içgüdüsel olarak avlarını saklamak isterler. Vahşi doğada avlarına ortak olmaya çalışan leşçiler olur da ondan. Sırtlanlar ve çakallar gibi. Avını koruyamazsa başkalarına kaptırabilir."

Leoparın, insan etinden oluşan ganimetini sürüklediği yerlerde kan izleri vardı ve o izlerin ortasında, katilin büyüklüğünü ve gücünü tüm çıplaklığıyla ortaya koyan belirgin bir pençe şekli kalmıştı. Beton zeminin üzerindeki şekilleri takip ettiklerinde, büyükçe bir kayanın dibinde yatan, üzerine yeşil bir örtü atılmış olan cesede ulaştılar. Ölü leopar da onun hemen yakınında bir yerde, ağzı açık halde yatıyordu.

"Debbie'yi kayanın tepesine çıkarmıştı," dedi Rhodes. "Suni teneffüs yapmak için aşağı indirmek zorunda kaldık."

Maura kafasını kaldırıp kayanın tepesine baktığında, yukarıdan aşağı doğru akmış bir kan izi gördü. "Onu ta oraya kadar çıkarmış mı?"

Rhodes başını salladı. "Ne kadar güçlü olduklarını an-

layın. Bir antilobu ağacın tepesine çıkarabilirler. İçgüdüleri gereği avlarını yükseğe taşıyıp, bir dala asarlar ve orada rahat rahat yerler. Greg ateş ettiğinde hayvanın yapmaya çalıştığı şey de buymuş. Fakat Debbie o zamana kadar çoktan ölmüştü herhalde."

Maura eldivenlerini takıp yere çömeldi, örtüyü kaldırdı. Saldırı sırasında anında öldüğünü anlaması için kurbanın boynundan geriye kalanlara şöyle bir bakması yetmişti. Parçalanıp ortaya çıkmış nefes borusuna, neredeyse dibine kadar yarılmış boyna bakarken hayret dolu bir sessizlik içindeydi.

"İşte böyle usta avcılar," dedi Rhodes, bakışlarını kaçırarak, titrek bir sesle. "Kediler doğuştan kusursuz ölüm makineleridirler. Her zaman önce boğaza saldırır, kasları açıp şahdamarına yönelirler. Yemeden önce avlarının ölmüş olduklarına emin olmak isterler. Yani kan kaybından dolayı hızlı bir ölüm olduğunu düşünüyorum."

Yeterince hızlı değil. Maura'nın gözünde o an, Debbie Lopez'in, şahdamarından kanlar fışkırırken çektiği acı dolu saniyeler canlanmıştı. Aynı kan parçalanmış nefes borusuna dolup akciğerlerini de boğmuştu. Evet, hızlı bir ölüm olmuştu, ama o son saniyeler bu kurban için hiç bitmeyecekmiş gibi gelmiş olmalıydı.

Örtüyü ölü kadının üstüne geri serdikten sonra leopara yöneldi. Geniş göğsü ve güneşin altında pırıl pırıl parlayan kürküyle muhteşem bir hayvandı. O jilet gibi keskin dişlerin, bir kadının boğazını nasıl kolaylıkla parçalayacağını tahmin etmek hiç de güç değildi. Maura'nın içi ürperdi. Ayağa kalk-

tı, parmaklıkların arkasından morg ekibinin geldiğini gördü.

"Bu kediyi çok severdi," dedi Rhodes, Rafiki'ye bakarak. "Doğduktan sonra onu bir bebek gibi biberonla beslemişti. Büyük ihtimalle ondan böyle bir şey yapmasını beklemiyordu ve sonunu getiren de bu oldu. Onun avcı, kendisinin de av olduğunu unuttu yani."

"Ailesine haber verildi mi?" diye sordu Maura, eldivenlerini çıkarırken.

"St. Louis'de bir annesi var. Müdürümüz Doktor Mikovitz arayıp haber verdi."

"Bizim de otopsiden sonraki cenaze işlemleri için kendisinin irtibat bilgilerine ihtiyacımız olacaktır."

"Otopsi yapmak şart mı ki?"

"Ölüm nedeni çok açıkmış gibi görünüyor ama yine de her zaman cevap bekleyen sorular olur. Mesela kurban böyle ölümcül bir hatayı neden yaptı? Sağlıklı karar vermemiş olmasının nedeni alkol, uyuşturucu ya da herhangi bir tıbbi rahatsızlık olabilir mi?"

"Doğru," dedi Rhodes başını sallayarak. "Bu benim aklıma gelmemişti. Ama onun bedeninde uyuşturucuya falan rastlarsanız çok şaşırırım. Tanıdığım kadına böyle bir şeyi yakıştıramam da ondan."

Tanıdığını sandığın, diye düşündü Maura, kafesten çıkarken. Herkesin kendince sırları oluyordu. Onun bile, özenle sakladığı, meslektaşlarını hayretlere düşürecek sırları vardı ve bu meslektaşlara, onu herkesten iyi tanıyan Jane de dahildi.

Morg ekibi sedyeyi içeri sokarken Maura dışarıda durup, korkulukların arkasından, bir ziyaretçi gibi kafese baktı. Leoparın kadına ilk saldırdığı yer bir duvarın arkasında kalıyordu ve çalılıklar yüzünden hayvanın, kurbanı sürükleyişi de görülememiş olmalıydı. Ancak leoparın avını çıkardığı kayanın tepesi ve de tepeden aşağı inen ürkütücü kan izi, bulunduğu yerden gayet rahat görünüyordu.

İnsanların çığlık atmasına şaşmamak gerekirdi.

Bir avcının nefesini ensesinde hissetmiş gibi içi ürperdi Maura'nın. Dönüp etrafına bakındı. Dr. Rhodes ileride bir yerde hayvanat bahçesinin yöneticileriyle konuşuyordu. Başka bir yerde iki bakıcı birbirlerini avutmaya çalışıyordu. Maura'ya kimse bakmıyordu; onun orada olduğunun farkında bile değillerdi. Ama başından beri, birileri tarafından gözetleniyormuş gibi bir his vardı içinde ve bunu kafasından bir türlü atamıyordu.

Sonra onu gördü. Yan taraftaki kafeslerden birinin arkasında duruyordu. Kahverengi kürkü, arkasına saklandığı kum rengi kayalardan dolayı neredeyse görünmüyordu. Güçlü kasları her an atılmaya hazırmış gibi gerilmişti. Avını sessizce takip ediyordu; gözleri Maura'nın üzerindeydi; yalnızca onun üzerinde.

Korkulukların üzerindeki tabelaya baktı. *PUMA CONCOLOR.* Puma.

Onun yaklaştığını ben de hissetmezdim, diye düşündü Maura.

Dokuzuncu Bölüm

"Jerry O'Brien bombacının teki. Ya da en azından radyoda öyle bir karakter yaratmaya çalışıyor," dedi Frost, Jane'le birlikte kuzeybatıya, Middlesex tarafına doğru giderlerken. "Geçen haftaki programında hayvan hakları temsilcilerini tiye alıyor. Herif onları otçul kemirgenlere benzetiyor, aptal tavşanlar falan diyor." Laptopundan ses dosyasını açarken güldü. "Avlanmayla ilgili söylediklerini dinlemen lazım."

"Söylediği şeylere kendi de inanıyor mu sence?" diye sordu Jane.

"Kim bilir? Adam bu sayede bir hayran kitlesi oluşturuyor mu, oluşturuyor." Klavyede bir tuşa dokundu. "Pekâlâ, geçen haftaki programı bu. Dinle bak."

Belki siz de tavuk yiyorsunuz, ara sıra bir parça bifteğe hayır demiyorsunuz. Peki ne yapıyorsunuz? Gidip marketten, plastiklere falan sarılmış halde alıyorsunuz değil mi? Peki kim oluyorsunuz da, kendinizi, sabahın dördünde yataktan

BELONGS TO KAOTIC TEAM

kalkıp soğuğa ve zahmetine aldırmadan, omzunda ağır bir tüfekle yol tepen avcılardan ahlaken üstün görüyorsunuz? O insanlar ki, çalıların arasında saatlerce sabırla bekliyorlar. Ömürlerini, atıcılık becerilerini geliştirmeye adıyorlar. Hedefi vurmak kolay bir şey mi sanıyorsunuz? Avcının, tarihin başlangıcından beri, insanoğlunun yaşamasını sağlamış olan bu kadim ve onurlu uğraşını ne hakla hakir görebiliyorsunuz? Bu metroseksüel züppeler, pahalı Fransız restoranlarında biftekleri götürmeyi biliyorlar; ama konu avcılık olunca, bir geyiği öldürdük diye bize eli kanlı katiller demekten çekinmiyorlar. Sahi siz, yediğiniz et nereden geliyor sanıyorsunuz?

Şu otçul vejetaryen takımına hiç girmeyelim bile. Ey, hayvanseverler! Evinizde kediydi, köpekti, var değil mi? Peki o kıymetli havhavlarınıza, minnoşlarınıza ne yediriyorsunuz? Et tabii ki. Bildiğin et! Hadi şimdi gidin hırsınızı onlardan çıkarın!

Frost ses kaydını durdurdu. "Aklıma gelmişken söyleyeyim, bu sabah Gott'un evine gittim. Beyaz kedi ortalıkta yoktu ama akşam bıraktığım yemekler gitmişti. Ben de mama kabını doldurup kumu değiştirdim, öyle çıktım."

"Ve evcil hayvan bakımı Oscar'ı, Dedektif Frost'a gidiyor."

"Onu bunu bırak da, beyaz kediyi ne yapacağız, onu söyle. Sence Doktor Isles bir kedi daha ister mi?"

"Bence tekiri aldığına bile bin pişman. Sen niye almıyorsun peki?"

"Ben erkeğim ama."

"Ee?"

"Ee'si, kedi sahibi olmak yakışmaz bana."

"Niye ki? Erkekliğini elinden alacaklar diye mi korkuyorsun?"

"İmaj meselesi bu. Düşünsene, eve bir kız götürsem, ortalıkta pofuduk bir beyaz kedi dolaştığını görünce ne der?"

"Tabii ya, evindeki Japon balığı sayılmıyor değil mi? Her neyse, O'Brien başka neler söylemiş bakalım?"

"Bir de şu kısmı dinle," dedi Frost.

... ama yok, bu otçul kemirgenler, her gün marulla beslenen bu aptal tavşanlar diğer bütün otoburlardan daha vahşiler aslında. Sevgili dostlarım, bana neler neler söylüyorlar bir bilseniz. Beni yakıp ezmekle tehdit edenler mi dersiniz, boğup kesmekle tehdit edenler mi dersiniz; her türlüsü var. Bu lafların vejetaryenlerden geldiğine inanabiliyor musunuz? Dostlarım, siz siz olun, bu marul yiyenlere dikkat edin. Dünya üzerinde, kendine hayvansever diyen bu insanlardan daha tehlikelisi yoktur.

Jane kafasını Frost'a çevirdi. "Belki gerçekten de dediği kadar tehlikelidirler."

Jane ve Frost, programları altı yüz radyo istasyonuna satılan ve yirmi milyondan fazla dinleyiciye ulaşan Jerry

"Boşboğaz" O'Brien'ın ne kadar para kazandığını, malikânenin güvenlikli kapısından geçer geçmez anlamışlardı. Atların koşturduğu böyle geniş çayırlıklar Virginia'da ya da Kentucky'de olurdu; Boston'a sadece bir saat mesafedeki bir yerde değil. Bir göleti ve beyaz beyaz koyunlarla kaplı yeşillik araziyi geçtikten sonra nihayet tepeye kurulmuş, devasa, ahşap malikâneye vardılar. Burası, geniş verandaları ve yüksek ahşap kolonlarıyla bir villadan çok bir avcı köşküne benziyordu.

Tam binanın önüne gelmişlerdi ki ilk silah seslerini duydular.

"Ne oluyor?" dedi Frost, ikisi birden tabancalarına davranırlarken.

Sonra arka arkaya birkaç el daha atıldı ve sessizlik oldu. Fazlasıyla uzun bir sessizlik.

Jane ve Frost, ellerinde silahları, arabadan fırlayıp hızla verandaya doğru koştular. Basamakların sonuna gelmişlerdi ki ön kapı ardına kadar açıldı.

Suratında, gerçek olamayacak kadar büyük bir gülümsemeyle, tombul yanaklı bir adam kapıda duruyordu. Göğsüne doğrultulmuş iki Glock'u görünce bir kahkaha attı, sonra da, "Ağır olun bakalım, gerek yok bunlara. Dedektif Rizzoli ve Frost'tu değil mi?" dedi.

"Silah sesi duyduk," dedi Jane, tabancasını indirmeden.

"Hedef talimi yapıyorlar. Jerry'nin alt katta atış poligonu var. Ben onun özel asistanı Rick Dolan'ım. İçeri buyurun lütfen."

Bir dizi silah sesi daha çınlayınca Jane ile Frost bu kez birbirlerine kısa bir bakış atıp, tabancalarını kılıflarına geri koydular.

"Evde epey büyük bir cephaneliğiniz var sanırım," dedi Jane.

"Gelin kendiniz bakın. Jerry koleksiyonuyla hava atmayı sever."

Evin yüksek giriş kısmının çam duvarlarını Kızılderili kilimleri süslüyordu. Dolan bir dolaptan aldığı koruyucu kulaklıkları misafirlerine uzattı.

"Jerry'nin kuralları," dedi sonra, bir tane de kendi kafasına geçirdi. "Gençken epey bir *rock* konserine gitmiş. *Sağırlığın geri dönüşü yok,* der her zaman."

Dolan ses yalıtım tabakalarıyla kalınlaşmış bir kapıyı açtı. Aşağıdan yine silah gümbürtüleri gelince Jane ve Frost bir an girmekte tereddüt ettiler.

"Ah, aşağısı kesinlikle güvenlidir," dedi adam, onları görünce. "Jerry burayı tasarlarken hiçbir masraftan kaçınmadı. Bodrumun duvarlarında kum torbaları, tavanında da beton ve on santimlik çelik bir tabaka var. Her yere kurşun kapanları döşendi ve havalandırma sistemi, içeride biriken dumanı yerin üstüne çıkarıyor. İnanın bana, daha iyi bir sistem bulamazsınız. Gelin, kendiniz bir göz atın."

Jane ve Frost kulaklıklarını takıp, adamın peşinden merdivenleri indiler.

Jerry O'Brien parlak floresan ışıklarının altında, onlara sırtı dönük halde duruyordu. Üstünde alelade bir kot panto-

lon ve varil gibi gövdesini çiçeklerle süsleyen bir Hawaii gömleği vardı. O sırada, insan şeklindeki hedefe kurşun yağdırmakla meşgul olduğu için misafirlerinin geldiğini anlamamıştı. Ancak şarjörü boşaltıp döndüğünde gördü Jane ile Frost'u.

"Ah, Boston Emniyeti de gelmiş," dedi O'Brien, kulaklıklarını çıkarırken. "Benim küçük cennet köşeme hoş geldiniz."

Frost'un gözü ilk olarak, masanın üzerine dizilmiş tabanca ve tüfek sergisine takılmıştı. "Vay canına. Bu nasıl bir koleksiyon böyle?"

"Hepsi de yasaldır, emin olabilirsiniz. Hiçbirinin şarjörü ondan fazla mermi almaz. Bütün parçaları tam güvenlikli bir dolapta saklarım ve A Sınıfı taşıma ruhsatım vardır. İsterseniz yerel polisten teyit edebilirsiniz." Masanın üzerinden bir tabanca alıp Frost'a uzattı. "En çok bunu seviyorum. Denemek ister misiniz Dedektif?"

"Ee, hayır, sağ olun."

"İnsanı baştan çıkarmıyor mu ama? Belki de böylesini hayatınız boyunca bir daha göremezsiniz."

"Biz buraya Leon Gott'la ilgili sorular sormaya geldik," dedi Jane.

O'Brien dönüp ona baktı. "Dedektif Rizzoli'ydi, değil mi? Siz de mi silahlara meraklı değilsiniz?"

"İhtiyaç duymadıkça kullanmayız biz."

"Ava çıkıyor musunuz peki?"

"Hayır, Beyefendi."

"Hiç mi çıkmadınız?"

"Sadece insan avına çıkıyoruz. Onlar da ateşle cevap verebildikleri için daha heyecanlı oluyor."

O'Brien kahkahayı patlattı. "En sevdiğim kadın tipi işte. Eski karılarım da böyle olsalardı keşke." Şarjörü çıkarıp, mermi kalmış mı diye baktıktan sonra devam etti: "Madem sordunuz, Leon'la ilgili bir şeyler söyleyeyim ben de. Bir kere öyle bir adam mücadele etmeden pes etmezdi. Fırsatını bulsaydı o orospu çocuğunun beynini uçururdu kesin." Tekrar Jane'e baktı. "Ama sanırım fırsat bulamadı."

"Bay Gott ne kadar sağırdı?"

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Kulaklarında işitme cihazları yoktu."

"O zaman değişir işte. İşitme cihazları olmadan davul çalsan duymazdı."

"Onu iyi tanıyorsunuz galiba."

"Bir avcı olarak güvenecek kadar tanırdım. Onu iki kez Kenya'ya götürdüm. Geçen yıl esaslı bir bufaloyu, hem de tek atışta yere indirmişti. Bir an olsun gözünü kırpmadan, tereddüt etmeden. Biriyle ava gittiğinizde onunla ilgili çok şey öğrenirsiniz. İcraatları lafta mı değil mi anlarsınız mesela. Sırtınızı dönecek kadar güvenebilir misiniz, güvenemez misiniz? Üstüne doğru gelen bir fille yüzleşecek yürek var mı, yok mu? Her şey çıkar ortaya. Leon bu konuda kendini ispat etmişti ve benim de saygımı kazanmıştı. Bakın, bunu herkes için söylemem." Silahı masaya bıraktıktan sonra devam etti: "Bunu neden yukarıda konuşmuyoruz? İsterseniz yedi yirmi

dört kahve eksik olmaz bizde." Özel asistanına bir anahtar fırlattı. "Rick, şu silahları kilitler misin? Biz inde olacağız."

O'Brien önden gidip, üstünde çadır bezi gibi duran gömleğiyle merdivenleri yavaş yavaş, düşüne düşüne çıktı. Nihayet hole ulaştığında nefes nefese kalmıştı. *İn* dediği yer mağara olmaktan çok uzak, iki katlı ev yüksekliğindeki tavanı devasa meşe kirişlerle döşeli, taş şöminesi bile eksik olmayan bir salondu aslında. Jane'in baktığı her yerde, bütün duvarları, O'Brien'ın atıcılığının birer ispatı olan, doldurma av hayvanları süslüyordu. Leon Gott'un koleksiyonu Jane'i fazlasıyla şaşırtmıştı belki ama bu salonun karşısında ağzı açık kalmıştı.

"Hepsini kendiniz mi vurdunuz?" diye sordu Frost.

"Neredeyse hepsini," diye karşılık verdi O'Brien. "Bu hayvanların birkaç tanesi tehlikede türler olduğu için avlanmaları mümkün değil. Bu yüzden kesenin ağzını açmak zorunda kaldım. Mesela şu Amur leoparı." Gösterdiği yerde, bir kulağı fena halde parçalanmış bir leopar kafası duruyordu. "Bu en az kırk yıllık vardır ve artık hiçbir yerde bulunmuyorlar. Bir koleksiyoncuya epey para dökmek zorunda kalmıştım."

"Ne için peki?" diye sordu Jane.

"Ne yani, küçükken hiç oyuncak hayvanınız olmadı mı sizin Dedektif? Ayınız bile mi yoktu?"

"Ben hiç oyuncağım olsun diye bir ayıyı vurmak zorunda kalmadım."

"Onu bunu bilmem, bu Amur leoparı *benim* oyuncak

ayım. Onu istememin nedeni, muhteşem bir avcı oluşu. Hem çok güzel hem de çok tehlikeli. Doğa tarafından bir öldürme makinesi olsun diye tasarlanmış. Ara sıra hâlâ geyik avladığım oluyor ama o da bonfilesi güzel oluyor diye. Asıl değer verdiklerim ise beni korkutan hayvanlar. Mesela bir Bengal kaplanım olsun diye her şeyimi verirdim. Ya da şu kar leoparı gibi bir şeye. Ama ne yazık ki postu kayıp. Benim için çok değerli olduğu kesin ama anlaşılan, Leon'u öldüren orospu çocuğu için de değerliymiş."

"Sizce cinayetin nedeni bu mu?" diye sordu Frost.

"Kesinlikle. Bence polisler gözlerini el altı piyasasına dikmeli. Pazara bir kürk düştüğü anda faili enselersiniz. İsterseniz size ben de yardım ederim. Bu hem vatandaşlık görevim hem de Leon'a karşı gönül borcum."

"Onun bir kar leoparı üzerinde çalışacağını başka kim biliyordu?"

"Bilen çoktu. Bir tahnitçinin eline kolay kolay böyle nadir bir hayvan düşmez. Sağ olsun, Leon da internetteki avcılık forumlarında epey bir hava atmıştı. Bizler büyük kedilere hayranızdır. Bizi öldürebilecek hayvanlara yani. En azından ben öyleyim." Kafasını kaldırıp koleksiyonuna baktı. "Benim onları onurlandırma şeklim de bu işte."

"Kafalarını duvara asarak mı?"

"Aynı fırsat onların eline geçmiş olsaydı bana bundan daha beterini yapmazlar mıydı Dedektif? Orman kanunu bu. Güçlü olan hayatta kalır." Durup sergisinin üzerinde bir kez daha, tebaasını seyreden bir kral gibi gözlerini gezdirdi. "Öl-

dürmek bizim doğamızda var. İnsanlar bunu kabul etmek istemiyorlar ama öyle. Şimdi burada sapanla bir sincap vurmaya çalışsam kaçık komşularım ciyak ciyak öterler. Yan kapıdaki çatlak kadın geçenlerde pılımı pırtımı toplayıp Wyoming'e taşınmamı söyledi."

"Gerçekten de taşınabilirmişsiniz aslında," dedi Frost.

O'Brien güldü. "Yoo, burada kalıp canlarını sıkmaya devam etmeyi tercih ederim. Hem neden taşınacakmışım ki? Ben burada, Lowell'da doğup büyüdüm. Değirmenin oradaki mahallede. Burada kalıyorum çünkü bana nereden nereye geldiğimi hatırlatıyor." Salonun bir köşesinde duran içki dolabının başına gidip bir viski şişesini açtı. "Size de ikram edeyim mi?"

"Hayır efendim," dedi Frost.

"Biliyorum, biliyorum. Görev başında içilmez falan filan." Bir kadehe iki parmak viski doldurdu. "Bu benim işim olduğuna göre benim kurallarım geçer. Ve benim kitabımda kokteyl saati üçte başlar der."

Frost yırtıcı hayvanların olduğu kısma geçip, bir leoparın doldurma vücudunu incelemeye koyuldu. Hayvan bir ağacın dalında, her an atlayacakmış gibi duruyordu. "Afrika leoparı mı bu?"

O'Brien elinde kadehiyle ona döndü. "Evet. Onu birkaç yıl önce Zimbabve'de vurmuştum. Leopar vurmak zordur. Hep yalnız takılırlar, pek ortaya çıkmazlar. Bir dalda saklanıp, avlarını gafil avlarlar. Diğerleriyle karşılaştırıldığında o kadar da büyük değillerdir ama sizi ağaca çıkaracak kadar

da güçlüdürler." Viskisinden bir yudum alıp ona hayran hayran baktı. "Onu bana Leon yapmıştı. Nasıl kaliteli bir iş çıkardığını görebilirsiniz. Onun haricinde şuradaki aslan da onundu, şu boz ayı da. İşinde ustaydı ve iyi de para isterdi." Gidip bir pumanın önünde durdu. "Benim için ilk yaptığı iş buydu. On beş yıl öncesinden söz ediyoruz. O kadar gerçek duruyor ki, karanlıkta görünce hâlâ ürküyorum."

"O halde Leon sizin hem av arkadaşınız hem de tahnitçinizdi," dedi Jane.

"Ama o *herhangi* bir tahnitçi değildi. Çalışmaları efsanedir."

"*Hub* dergisinde onunla ilgili bir yazı vardı 'Av Ustası' diye."

O'Brien güldü. "O yazıyı çok sevmişti. Öyle ki çerçeveletip duvarına bile asmıştı."

"Ama gördüğümüz kadarıyla epey de bir tepki almış. İçlerinde avcılıkla ilgili birkaç sevimsiz yorum da vardı."

O'Brien omuz silkti. "Bu da bu işin cilvesi işte. Ben de epey bir tehdit alıyorum. İnsanlar programı arayıp, beni bir domuz gibi şişe geçirmek istediklerini söylüyorlar."

"Evet, öyle birkaç tanesini ben de dinledim," dedi Frost.

O'Brien'ın kafası bir anda, ses ötesi bir ıslık duymuş bir köpek gibi dikilmişti. "Beni dinliyorsunuz ha?"

Frost'tan duymak istediği, *tabii ki dinliyorum! Programınıza baylıyorum! En büyük hayranınızım!* gibi şeylerdi muhakkak. Böyle büyük ve gösterişli bir hayat süren, ondan nefret edenlere ortaparmağını göstermekten zevk alan bir in-

san, onaylanmaya da şiddetle ihtiyaç duyardı.

"Bize biraz da, sizi tehdit eden insanlardan bahsedin lütfen," dedi Jane.

O'Brien yine güldü. "Programım çok sayıda insana ulaşıyor ve aralarından, söylediklerimden hoşlanmayanlar da çıkıyor."

"Peki bu tehditlerin içinde sizi endişelendirenler de oluyor mu? Avcılığa karşı olanlardan mesela?"

"Cephaneliğimi siz de gördünüz. Sıkıysa gelip dediklerini yapsınlar bakalım."

"Ama Leon Gott'un da bir cephaneliği vardı."

Tam viski kadehini kaldırmıştı ki, eli havada kaldı. Sonra kadehi indirip, Jane'e kaşlarını çatarak baktı. "Bunu manyak bir hayvansever mi yaptı diyorsunuz?"

"Biz sadece meseleye her açıdan bakmaya çalışıyoruz. Aldığınız tehditleri de bu yüzden duymak istiyoruz."

"Hangi birini söylesem ki? Ağzımı ne zaman açsam birilerinin canını sıkıyorumdur."

"Peki sizi tavana asıp bağırsaklarınızı deşmek istediğini söyleyen oldu mu hiç?"

"Oldu tabii. Kadının biri, daha orijinal bir fikir bulamadığı için bunu söyleyip duruyor."

"Kadının biri mi?"

"Düzenli sapıklarımdan biri. Suzy bilmem ne. Sürekli arayıp, *hayvanların da ruhu var! Asıl vahşi olan, insanlar!* deyip durur."

"Peki size aynen bu tehditle gelen başkaları da oluyor

mu? Asıp deşmeli olanı kastediyorum."

"Evet, hep de hatunlar nedense. Kadınlar anlatmayı sever ya, bunlar da en kanlı ayrıntılarına kadar giriyorlar." O'Brien bir an Jane'in sorduğu sorunun önemini kavrayıp sustu, sonra devam etti: "Yoksa Leon'un başına böyle bir şey mi geldi? Bağırsaklarını mı deşmişler?"

"Sanırım sizi arayan kişilerin izini sürmemizde fayda var. Bir daha böyle bir tehdit alırsanız telefon kayıtlarını bize ulaştırın lütfen."

O'Brien o anda içeri giren özel asistanına baktı. "Rick, bu işi sen kovala, olur mu? Arayan kişilerin isimlerini, telefonlarını falan polislere verirsin."

"Tabii ki Jerry."

"Ama o ucubelerin, tehditlerinin peşine düşeceklerini hiç sanmam," dedi O'Brien. "Onların hepsi rüzgâr."

"Ben olsam her türlü tehdidi ciddiye alırdım," dedi Jane.

"Ciddiye alacağım tabii, almaz olur muyum hiç?" Bunu söyledikten sonra Hawaii gömleğini kaldırıp silahını gösterdi. "O kadar ruhsatım da var, taşımamak olmaz, öyle değil mi?"

"Leon size tehdit aldığını söylemiş miydi?" diye sordu Frost.

"Onu endişelendirecek kadar ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Peki kendisinin düşmanı var mıydı? Ölmesini isteyecek bir meslektaş ya da bir aile ferdi mesela."

O'Brien dudaklarını büzüştürüp düşünmeye koyuldu.

Ardından oturup bir süre viski kadehini seyretti. "Aile ferdi derken, bana bir tek oğlundan söz ederdi."

"Ölen oğlundan, değil mi?"

"Evet. Kenya'ya yaptığımız son ziyarette ondan çok söz etmişti. İnsan kamp ateşinin başına geçtiğinde, ortada bir de viski şişesi dolaşıyorsa, çok şey anlatıyor. Avını paketlersin, şişe geçirip kızartırsın, yıldızların altında muhabbetini yaparsın. Bir erkek bundan fazlasını istemez." Dönüp özel asistanına baktı. "Öyle değil mi Rick?"

"Aynen dediğin gibi Jerry," dedi Dolan, hemen patronunun dibinde bitip viskisini tazelerken.

"Peki bu gezilere kadınlar katılmıyor mu hiç?" diye sordu Jane.

O'Brien bunun üzerine ona, karşısında bir tımarhane kaçkını varmış gibi baktı. "Kadın olsun da keyfimiz mi kaçsın? Kadınlar her şeyi berbat etmekte ustadır. Sizi tenzih ederim tabii. Ama inanın bana, şimdiye kadar dört karım oldu ve bu dördü hâlâ kanımı emmeye devam ediyorlar. Leon'un da aynı şekilde berbat bir evliliği olmuştu. Kadın, tek evlatları olan oğullarını da alıp gitmiş, çocuğu babaya karşı kışkırtmayı da ihmal etmemiş tabii. Adamın kalbi kırıktı anlayacağınız. Oğlan, kaltak annesi öldükten sonra Leon'a yapmadığını bırakmadı. İyi ki benim çocuğum olmamış." Viskisinden bir yudum alıp kafasını salladı. "Lanet olsun, o adamı özleyeceğim. Bunu yapan orospu çocuğunu yakalamanız için her türlü yardımı yapmaya hazırım."

"Sorularımıza cevap verin yeter."

"Ben de şüpheli falan mıyım yoksa?"

"Olmalı mısınız?"

"Bende yalan yok. Bana istediğinizi sorabilirsiniz."

"Suffolk Hayvanat Bahçesi'ndekiler, kar leoparına karşılık beş milyon dolar bağış yapmayı teklif ettiğinizi söylediler."

"Kesinlikle doğru. Ayrıca bu iş için tek bir tahnitçi istediğimi de söyledim. Leon'u yani."

"Peki Bay Gott'la en son ne zaman görüştünüz?"

"En son pazar günü arayıp, hayvanın derisini yüzdüğünü ve içini boşalttığını haber verdi. Bir de etini isteyip istemediğimizi sordu."

"Sizi saat kaçta aradı peki?"

"Öğlene doğru falan." Bir anlığına durdu O'Brien. "Yapmayın canım, telefon kayıtları vardır ki sizde. Kimin nereyi aradığını biliyor olmalısınız."

Bunun üzerine Jane ile Frost birbirlerine manalı bir bakış attılar. Gott'un telefon kayıtları için çıkarılan mahkeme emrine rağmen operatör firmadan henüz ses çıkmamıştı. Ülkenin dört bir yanındaki emniyet teşkilatlarından her gün gelen binlerce talep göz önüne alınırsa, Boston'dan gelen bu isteği işleme almaları günler, hatta haftalar sürebilirdi.

"Demek sizi etle ilgili olarak aradı," dedi Frost. "Sonra ne oldu peki?"

"Ben oraya gidip eti aldım," diye araya girdi O'Brien'ın asistanı. "Leon'un evine saat iki falan gibi vardım, hayvanı benim pikabın arkasına attım, sonra dosdoğru buraya getirdim."

"Neden peki? Gerçekten leopar eti yemek istemezsiniz herhalde. İster misiniz yoksa?"

"Ben her türlü etin bir kez olsun tadına bakmak isterim," diye karşılık verdi O'Brien. "Ahtım olsun, önüme insan kızartması koysalar onu bile yerim. Ama hayır, ilaçla öldürülmüş bir hayvanın etini ağzıma sürmem tabii ki. Eti, iskeletiyle birlikte geldiği için istedim. Rick eve döndüğünde hepsini alıp gömdük. Birkaç ay öyle duracak. Doğa Ana ve kurtları işlerini bitirdikten sonra geriye, sergilenmek üzere kemikleri kalacak."

Demek ki bu yüzden leoparın sadece iç organlarını bulmuşlardı. Karkas O'Brien'ın evinde bir yerde, mezarında çürümeye bırakıldığı için.

Jane, "Pazar günü evine gittiğinizde Bay Gott'la konuştunuz mu?" diye sordu Dolan'a.

"Fazla değil. Adam telefonda biriyle görüşüyordu. Birkaç dakika bekledim ama nihayet eliyle gitmemi işaret edince karkası da alıp oradan ayrıldım."

"Kiminle konuşuyordu?"

"Bilemiyorum. Sanırım Elliot'ın Afrika'dayken çekilmiş fotoğraflarından bahsediyordu. 'Elinizde ne kadar varsa gönderin,' gibi bir şey dediğini duydum."

"Elliot mı?" dedi Jane, O'Brien'a bakarak.

"Ölmüş oğlu," dedi O'Brien. "Dediğim gibi, son zamanlarda Elliot'tan söz edip duruyordu. Çocuk öleli altı yıl oldu ama adamın vicdan azabı hâlâ devam ediyordu demek ki."

"Leon neden vicdan azabı çeksin ki?"

"Çünkü karısıyla boşandıktan sonra çocukla hiçbir türlü ilgilenememiş. Onu karısı büyütmüş ve Leon'un deyişiyle *kız gibi* bir şey olmuş. Öyle ki, çocuk belki de sırf babasını uyuz etmek için şu hayvansever kızlardan biriyle takılıyormuş. Leon oğluyla temas kurmaya çalışıyormuş ama o buna pek yanaşmıyormuş. Durum böyleyken Elliot öldüğünde Leon'a çok koymuş bu. Oğlundan geriye bir tek bir fotoğrafı kalmıştı. Onu da duvarına asmıştı hatta. Elliot'ın ölmeden önce çekilmiş son fotoğraflarından biriydi."

"Elliot nasıl ölmüş peki? Altı yıl önce olmuştu değil mi?"

"Evet, aptal oğlan, Afrika'ya gitmeyi kafasına koymuş. Benim gibi avcılar köklerini kazımadan önce hayvanları kendi gözleriyle bir kez olsun görmek istiyormuş. Interpol'ün dediğine göre, Cape Town'da iki kızla tanışmış, üçü birlikte Botswana'da bir safariye katılmışlar."

"Sonra ne olmuş?"

O'Brien kadehi kafasına diktikten sonra Jane'e baktı. "Onları bir daha gören olmamış."

Onuncu Bölüm

BOTSWANA

Johnny bıçağının ucunu impalanın* karnına sokup, kürkü ve yağ tabakasını aşarak, organları örten mukozaya kadar iniyor. Hayvanı az önce tek vuruşta yere indirdi; şimdi bağırsakları deşilen impalanın gözü ölümün soğuk nefesiyle buğulanıyor. Johnny bu işi daha önce pek çok kez yapmış olmalı ki hareketleri hızlı. Bir elindeki bıçakla karnı yarıyor; diğer eliyle, bıçak delip eti kirletmesin diye organları kenara itiyor. Görüntü korkunç ama adamın hamleleri ustaca. Bayan Matsunaga iğrenip arkasını dönüyor ama biz gözlerimizi bu sahneden ayıramıyoruz. Ne de olsa Afrika'ya bunun için geldik: Çayırdaki yaşama ve ölüme tanık olmak için. Bu akşam ateşte kızarmış impala ziyafeti çekeceğiz ve bizim bu zevkimizin bedelini, şu anda önümüzde deşilip parçalanmakta olan bu hayvan canıyla ödedi. Sıcak cesetten tüten kan kokusu o kadar güçlü ki, etraftaki leşçiler kıpırdanmaya başladılar bile. Otların arasındaki hışırtıları bize gittikçe daha çok

* *Afrika'da yaşayan bir tür antilop. (e.n.)*

yaklaşıyor sanki.

Başından beri tepemizden ayrılmayan akbabalar ise daireler çizmeye devam ediyorlar.

"Organlar bakteriyle dolu olduğu için, eti bozmasın diye ayırdım onları," diyor Johnny, kafasını kaldırmadan. "Hem böylece yükümüz de hafifleyecek, taşıması daha kolay olacak. Ama tabii ki hiçbir şey ziyan olmayacak, yenmedik bir parçası bile kalmayacak. Geride bırakacağımız her şeyi leşçiler temizleyecek. Bu işi hemen burada halledelim ki kamp yerinde bize musallat olmasınlar." Nefes borusunu yakalayıp kalple birlikte akciğerleri çekiyor, sonra boruyu birkaç bıçak darbesiyle kesip organları çıkarıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyor Vivian.

Johnny kafasını kaldırıp ona bakıyor. "Et yiyorsun, değil mi?"

"Bunu seyrettikten sonra hâlâ yiyebilir miyim bilemiyorum."

"Bence bunu herkesin seyretmesi lazım," diyor Richard. "Yediğimiz şeylerin nereden geldiğini bilmemiz gerekir."

Johnny onu onaylamak için başını sallıyor. "Aynen öyle. Etoburlar olarak, o bifteğin tabağımıza ne şekilde koyulduğunu bilmek görevimizdir. Bütün o avlanmalar, öldürmeler. İçini deşip eti parçalamalar. İnsanoğlu avcıdır ve başından beri yaptığımız budur." Leğenkemiğine uzanıp sidik torbasını ve rahmi çıkarıyor, sonra bağırsakları avuçlayıp otların arasına atıyor. "Modern insan, hayatta kalmanın ne demek olduğunu unuttu. Et yemek istediğinde süpermarkete gidip

cüzdanını çıkarması yeterli oluyor. Oysaki etin anlamı bu değil." Ayağa kalkıyor, çıplak kolları kana bulanmış; yerde duran impalaya bakıyor. "Et *bu* işte."

Açık karından kanın son damlaları da akarken başında bir çember halinde dikilip seyrediyoruz. Dışarı çıkarılan organlar güneşin altında kurumaya başladılar bile. Yukarıdan her şeyi seyretmekte olan akbaba sürüsü daha da kalabalıklaşıyor.

"Etin bir anlamı varmış demek ki," diyor Elliot. "Daha önce hiç böyle düşünmemiştim."

"Vahşi doğa, insana dünyadaki yerinin neresi olduğunu gösterir," diyor Johnny. "Burada aslında kim olduğunu hatırlarsın."

"Hayvan olduğunu," diye mırıldandı Elliot.

Johnny başını sallıyor. "Hayvan olduğunu."

O gece kamp ateşinin başında toplanmış insanlara baktığımda benim gördüğüm de o oluyor. Dişlerini kızarmış impala etine geçirmiş bir hayvan sürüsü. Vahşi doğada mahsur kalalı sadece bir gün oldu ama daha şimdiden yabanilere döndük bile. Çıplak elle yiyoruz, çenemizden aşağı sular akıyor, yüzlerimiz yanmış yağdan kararmış halde. En azından çayırların ortasında açlıktan ölmek gibi bir korkumuz yok; toynaklısından kanatlısına kadar her türlü et var burada. Tüfeği ve yüzme bıçağı olduğu sürece Johnny bizi besler.

Bu arada Johnny çemberin hemen dışında durmuş, bi-

zim ete yumuluşumuzu seyrediyor. Keşke yüzünün ifadesinden, aklından neler geçtiğini okuyabilseydim ama hayır, bu gece kapalı bana. Bizi, yavru kuşlar gibi ağızlarına yemek tıkıştırılmayı bekleyen, dünyadan bihaber çömezler olarak mı görüyor? Clarence'ın ölümünden dolayı bizi suçluyor olabilir mi? Sylvia'nın bir kenara fırlattığı boş viski şişesini alıp, çöplerimizi topladığımız çuvala koyuyor. Israrla, arkanızda iz bırakmayın deyip duruyor. Doğaya olan saygımızı böyle göstermeliymişiz. Çöp çuvalı şimdiden boş şişelerle doldu ama sorun yok, içki bitecek gibi görünmüyor. Bayan Matsunaga'nın alkole alerjisi var, Elliot nadiren içiyor ve Johnny de bizi sağ salim kurtarana kadar ayık kalmaya kararlı sanırım.

Nihayet ateşin başına dönüyor ve beni şaşırtarak gelip yanıma oturuyor.

Kafamı çevirip ona bakıyorum ama o gözlerini ateşten ayırmıyor. "Sen bu durumu gayet iyi idare ediyorsun."

"Ediyor muyum gerçekten? Bana hiç öyle gelmiyor da."

"Bugün bana o kadar yardım ettin, daha ne olsun? İmpalanın derisini yüzerken, eti parçalarken sana baktım da, doğma büyüme Afrikalı gibiydin."

Kendimi tutamayıp gülüyorum. "Burada olmak istemeyen bendim güya. Sıcak duş olsun, adam gibi klozete oturayım diyen. Şayet buradaysam, can sıkmamak için."

"Richard'ı memnun etmek için."

"Aynen öyle."

"Umarım bunu o da görüyordur."

Richard'a kaçamak bir bakış atıyorum ama onun beni gördüğü yok. Üstündeki tişörtü, sütyensiz göğsüne iyice yapışmış olan Vivian'la sohbette zaten; gözü dünyayı görmüyor. Bakışlarımı bir kez daha ateşe çeviriyorum. "Uyumlu kadın olmak da bir yere kadar demek ki."

"Richard'dan duydum, kitapçıymışsın sen."

"Evet, Londra'da bir kitapçı işletiyorum. Gerçek dünyada yani."

"Bu gerçek dünya değil mi?"

Ateşin etrafını saran gölgelere bakıyorum. "Burası bir hayal dünyası Johnny. Bir Hemingway romanı. Eminim yakında Richard'ın romanlarından birine de ev sahipliği yapar." Gülüyorum. "Seni kötü adam yaparsa şaşırma bu arada."

"Peki onun romanlarında senin rolün ne?"

Bir süre ateşi seyrettikten sonra veriyorum cevabımı: "Bir zamanlar gönül ilişkisiydim."

"Artık değil misin?"

"Hiçbir şey aynı kalmıyor; kalıyor mu ki?" Artık sırtında bir yüküm onun için. Kahraman yeni aşklara yelken açabilsin diye, kötü adamın pençelerine düşmek üzere olan şirret sevgiliyim. Erkeklerin okuduğu macera romanlarının nasıl bir etkisi olduğunu benden iyi bilen yoktur herhalde. Kim bilir kaç erkeğe sattım o romanlardan. Kendini James Bond sanan, cansız, ruhsuz erkeklere.

Richard onların fantezi dünyalarına girmeyi gayet iyi biliyor çünkü o da onlardan biri. Şimdi bile, uzanıp gümüş çakmağıyla Bay Matsunaga'nın sigarasını yakarken o iyi

huylu kahramanı oynuyor. James Bond kibritle mibritle uğraşmaz ne de olsa.

Johnny bir çubuk alıp ateşi karıştırıyor, kütüklerden birini alevlerin ortasına doğru itiyor. "Yaşananlar Richard için bir fantezi olabilir ama bu arkadaşın dişleri gerçekti."

"Evet, haklısın tabii. Bir fantezi değil, bir kâbus bu."

"Durumun farkındasın yani," diye mırıldanıyor.

"Evet, her şeyin değiştiğinin farkındayım. Bir tatil gezisinde değiliz artık." Bir an durduktan sonra sakince ekliyorum: "Ve ben korkuyorum."

"Korkmana gerek yok Millie. Dikkatli olacaksın tabii ama korkmaya gerek yok. Bana sorarsan, asıl korkulacak yer, mesela Johannesburg gibi bir şehir. Burası ne ki?" Kafasını sallayıp gülümsüyor. "Burada her şey hayatta kalmaya çalışmaktan ibaret. Bunu bir kez anladıktan sonra gerisi kolay."

"Sen öyle görüyorsun tabii ki. Ne de olsa bu dünyada büyümüşsün."

Başını sallayıp onaylıyor. "Annemle babam, Limpopo Eyaleti'nde bir çiftlik işletiyordu. Tarlalarda dolaşırken, ağaçların üstünde saklanan leoparlar eksik olmazdı. Ben zamanla hepsini tanıdım, onlar da beni tanıdılar."

"Hiç saldırmadılar mı?"

"Onlarla aramızda bir tür anlaşma vardı diye düşünmeyi seviyorum ben. İki yırtıcı türün birbirlerine gösterdiği saygı. Ama bu, birbirimize güvendiğimiz anlamına gelmiyordu elbette."

"Ben olsam evden dışarı adım atmaya korkardım. Burada

ölmek o kadar kolay ki. Aslanı var, leoparı var, yılanı var."

"Ben ne yapabileceklerini bildiğim için saygı duyuyorum onlara," diyor ateşe bakıp sırıtarak. "Bir keresinde, on dört yaşındayken çıngıraklı yılan sokmuştu beni."

Dönüp ona dik dik bakıyorum. "Ve sen bunu gülerek anlatıyorsun."

"Tamamen benim hatamdı. Çocukken yılan koleksiyonu yapıyordum. Onları kendi başıma yakalayıp, odamda sakladığım kaplara koyuyordum. Ama bir gün kendini beğenmişlik ettim ve dersimi aldım."

"Tanrım. Sonra ne oldu peki?"

"Neyse ki kuru ısırıktı, zehirsizdi yani. Ama o gün dikkatsizliğin bir cezası olduğunu öğrendim." Durup kafasını üzgün üzgün sallıyor. "İşin asıl kötü yanı, annemin o günden sonra yılan toplamamı yasaklamış olmasıydı."

"Buna en başından izin vermiş olmasına bile inanamıyorum. Ya da seni, etrafta leoparlar cirit atarken dışarı salmasına."

"İyi ama bizim atalarımız böyle yaşardı Millie. Hepimizin geldiği yer orası. Senin de, bu kıtayı evi olarak gören bir parçan, çok eskilere dayanan bir hafızan var. Çoğu insan o bilgiyle irtibatını kaybeder ama içgüdüler her zaman yerli yerindedirler." Uzanıp nazikçe alnıma dokunuyor. "İşte burada da ancak böyle hayatta kalabilirsin. O eski bilgiyi hatırlayarak. Ve ben senin o bilgiye ulaşmana yardım edeceğim."

Birden üzerimde Richard'ın gözlerini hissediyorum. Bunu Johnny de hissetmiş olacak ki, yüzünde kocaman bir

gülümseme beliriyor. "Ateşte kızarmış av eti. Böyle bir keyif başka bir yerde yok, ha millet?" diye sesleniyor.

"Bu et, beklediğimden çok daha yumuşak çıktı," diyor Elliot, parmaklarını yalarken. "İçimdeki mağara adamına dönüyorum!"

"O halde, bir dahaki avı parçalama işini Richard'la ikiniz yaparsınız."

"Ee.. ben mi?" diyor Elliot afallamış bir halde.

"Nasıl yapıldığını gördünüz." Johnny bu kez Richard'a bakıyor. "Üstesinden gelirsiniz herhalde."

"Tabii ki geliriz," diyor Richard, dosdoğru Johnny'nin gözlerinin içine bakarak. Ben ikisinin ortasındayım ve beni başından beri görmezden gelen Richard, gerçek sahibimin kim olduğunu göstermek istermiş gibi, kolunu omzuma atıyor. Belki de Johnny'yi, beni elinden alabilecek bir rakip, bir aşk adamı olarak görüyordur.

Ve bunu düşününce yüzüm kızarıyor.

"Aslında," diye devam ediyor Richard, "hepimiz yardım etmeye hazırız. Mesela işe bu gece nöbet tutarak başlayabiliriz." Johnny'nin yanında duran tüfeği gösteriyor. "Bütün gece uyumadan yapamazsın."

"İyi de sen şimdiye kadar hiç böyle bir tüfekle ateş etmedin ki," diyorum.

"Öğrenirim."

"Buna Johnny'nin karar vermesi gerekmez mi?"

"Hayır Millie. Tüfeğin idaresi bir tek kişide olmamalı bence."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diyorum fısıltıyla.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" Bana o anda radyoaktif bir bakış atıyor. Ateşin başındaki herkes susuyor; o sessizlikte uzaklardan, bizim bıraktığımız organlarla ziyafet çeken sırtlanların iniltilerini duyuyoruz.

Sonra Johnny söze giriyor. "Ben Isao'dan bu geceki ikinci nöbeti almasını istedim zaten."

Richard bunun üzerine Bay Matsunaga'ya şaşkınlıkla bakarak, "Neden o?" diyor.

"Tüfeklerle arası iyi de ondan."

"Ben Tokyo kulübünün bir numaralı atıcısıyım," diyor Bay Matsunaga gururla gülümseyerek. "Nöbeti ne zaman devralmamı istiyorsun?"

"Seni saat ikide kaldırırım Isao," diyor Johnny. "Erken yatsan iyi olur."

Çadırımızdaki öfke canlı bir yaratık gibi, karanlıkta parlayan gözleriyle her an saldırmaya hazır bir canavar gibi. O gözler tabii ki benim üzerimde, pençelerini saplamak istediği kurban benim. Ve de pençeler beni es geçsin, gözler kendi kendilerini yakıp tüketsinler diye sessiz ve sakin kalmaya çalışıyorum. Ama Richard'ın o ateşi söndürmeye niyeti yok.

"Sana ne anlatıyordu o öyle? İkiniz çifte kumrular gibi baş başa vermiş ne konuşuyordunuz?" diye soruyor, daha doğrusu buyuruyor.

"*Sence* ne konuşuyor olabiliriz? Tabii ki bu haftayı nasıl

atlatabiliriz, onu."

"Konu sadece hayatta kalmaydı, öyle mi?"

"Evet."

"Ve Johnny'nin bu işte ne kadar iyi olduğu halimizden belli."

"Ne yani? Olanlar yüzünden onu mu suçluyorsun?"

"En azından ona güven olmayacağını ispatladı. Ama sen bunu göremezsin tabii." Bir kahkaha atıyor. "Hatta bunun bir ismi de var. Kanvas pantolon ateşi."

"Ne?"

"Kadınlar, vahşi doğadaki rehberlerine şehvet duyarlar. Üstünde safari pantolonu olan birini gördükleri anda açarlar bacaklarını."

Muhtemelen uydurabildiği en büyük hakaret bu ama ben yine de sükûnetimi korumaya devam ediyorum. Çünkü söylediği hiçbir şey beni incitemez. Çünkü umurumda değil. Gülüyorum ben de. "Biliyor musun, az önce seninle ilgili bir tespit yaptım. Evet, sen hayvanın tekisin."

"Rehberimle yatmanın hayalini kurmuyorum ya, sen ona bak."

"Hayal olduğunu nereden biliyorsun?"

Hemen yan dönüp bana sırtını çeviriyor. Kendini çadırdan atmayı onun da benim kadar istediğine eminim ama dışarısı hiç mi hiç güvenli değil. Kısacası ikimizin de gidebileceği bir yer yok. O an için elimden gelen tek şey, ondan mümkün olduğunca uzak durup sessiz kalmak. Yanımda yatan adamın kim olduğunu bilmiyorum artık. Onda bir şey-

ler değişti; ben bakmazken bir dönüşüm oldu. Ama bunu yapan, vahşi doğa. Afrika yaptı bunu. Richard bir yabancı şimdi. Ya da aslında hep yabancıydı. Bir insanı tam anlamıyla tanımak mümkün mü ki zaten? Bir yerde okumuştum, kadının biri, kocasının seri katil olduğunu yıllar sonra öğreniyordu. Hatırlıyorum da, böyle bir şeyi nasıl fark edememiş ki diye düşünmüştüm yazıyı okurken.

Ama şimdi nasıl olduğunu anlayabiliyorum. Dört yıldır tanıdığım, sevdiğimi sandığım bir adamla aynı çadırın içindeyim ve o seri katilin karısından pek farkım yok.

Çadırın dışında bir patırtı oluyor, sonra bir de çatırtı ve kamp ateşinin alevleri canlanıyor. Johnny hayvanları uzak tutmak için ateşi canlı tutmaya çalışıyor. Konuştuklarımızı duydu mu acaba? Bu tartışmanın konusunun kendisi olduğunu biliyor mu? Bunun gibi şeylere daha önceki safarilerinde de pek çok kez şahit olmuştur belki de. Ayrılan çiftler, karşılıklı sarf edilen suçlamalar. *Kanvas ateşi demek.* Nasıl yaygın bir şeyse artık, bir isim bile vermişler.

Gözlerimi kapatır kapatmaz zihnimde bir hayal canlanıyor. Johnny yüksek otların arasında, şafak güneşine karşı bir siluet halinde duruyor. Bu ateş beni de mi sardı yoksa? Bizi koruyan Johnny, bizi hayatta tutan Johnny. İmpalayı gördüğü anda yanındaydım; tüfeği kaldırırken kaslarının nasıl gerildiğini hissettim. O patlamanın heyecanı bir kez daha içimde alevleniyor. Sanki tetiği ben çekmişim gibi, hayvanı yere ben sermişim gibi. Ortak bir heyecan, paylaşılan bir kan.

Evet, evet, Afrika beni de değiştirmiş.

Johnny'nin silueti çadırımızın önünde durunca nefesimi tutuyorum. Sonra gölgesiyle birlikte gidiyor. Uyuduğumda rüyamda Richard'ı değil Johnny'yi görüyorum. Çayırların ortasında bütün heybetiyle duruyor. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Ta ki sabaha, Isao Matsunaga'nın kaybolduğunu öğrenene kadar.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

On Birinci Bölüm

Keiko otların arasında diz çökmüş; çaresizliğin ritmiyle atan bir metronom gibi bir öne, bir arkaya sallanırken sessiz hıçkırıklarla ağlıyor. Tüfeği bulduk; üzeri çanlı tellerin hemen arkasından çıktı. Ama kocasını hâlâ bulamadık. Ve o bunun ne anlama geldiğini biliyor. Hepimiz biliyoruz.

Gidip Keiko'nun başında duruyorum, boşuna olduğunu hissetsem de başka ne yapacağımı bilemediğimden, omzunu okşuyorum. İnsanları teselli etmeyi oldum olası beceremem zaten. Babam öldüğünde, annem hastane odasında oturmuş ağlarken yapabildiğim tek şey kolunu tutmak, okşamak, sıvazlamak olmuştu. Öyle ki annem sonunda dayanamayıp, "Yeter artık Millie, bu yaptığın çok sinir bozucu!" diye kızmıştı bana. Şimdiyse Keiko büyük ihtimalle ona dokunduğumu fark edecek halde değil. Yere kapanmış kafasına baktığımda, siyah saçlarının arasında beyazlar olduğunu fark ediyorum. Daha önce, beyaz ve pürüzsüz cildine bakıp, kocasından çok daha genç olduğunu sanmıştım ama o kadar da genç olmadığını şimdi anlıyorum. Burada birkaç ay daha ge-

çirirse siyah saçlarına aklar düşecek, güneşte teni kararıp kırışacak, gerçek yaşı iyice ortaya çıkacak. Daha şimdiden gözlerimin önünde ufalıp solmaya başladı bile.

"Ben gidip nehrin oraya bakacağım," diyor Johnny, tüfeği alırken. "Siz burada kalın. Hatta en iyisi cipin içinde bekleyin."

"Cip mi?" diyor Richard. "Cip derken, motorunu bile çalıştıramadığın külüstürü mü kastediyorsun?"

"Cipin içinde kaldığınız sürece hiçbir şey zarar veremez size. Aynı anda hem Isao'yu arayıp hem de size göz kulak olamam."

"Dur biraz Johnny," diye araya giriyorum. "Oraya yalnız gitmen doğru mu?"

"Elinde lanet olası silah var ya Millie," diyor Richard. "Bizde o bile yok."

"İyi ama o iz sürerken birilerinin arkasını kollaması gerekir," diye karşılık veriyorum ben de.

Johnny bunun üzerine başını sallayıp, "Tamam Millie, benim arkamı sen kolla o zaman. Peşimden ayrılma sakın," diyor.

Telin üstünden atlayayım derken ayağım takılıyor, çanlar çınlıyor. Aslında rüzgâr çanları gibi tatlı bir sesi var ama burada düşmanın sınırlarımıza girdiğini haber veren, ürkütücü bir ses bu. Derin bir nefes alıyorum ve içimde beliren korkuya aldırmadan Johnny'nin peşine düşüyorum.

Onunla gelmekte haklıymışım. Adamın bütün dikkati yerde; çalıların arasında bir aslanın kuyruğu sallansa fark

edecek halde değil. Birlikte ilerlerken gözlerim açık, sürekli etrafı kolaçan ediyorum. Otlar yüksek, neredeyse belime geliyorlar ve ben, aşağıda pusuya yatmış yılanları düşünmeden edemiyorum.

"Buraya bak," diyor Johnny alçak sesle.

Gösterdiği yerde otlar düzleşmiş, bir şey üzerinden sürüklenerek götürülmüş gibi izler oluşmuş. Johnny düzleşen otları takip etmeye başlıyor.

"Onu sırtlanlar almış olabilir mi?"

"Sırtlanlar değil. Bu seferki farklı."

"Nereden biliyorsun?"

Bana cevap vermeden, bir koruluğa doğru yürümeye devam ediyor. Yaklaştıkça fark ediyorum, firavun incirleri ve çakal böğürtlenleri bunlar. Nehri göremesem de yakınımızdan gelen sesini duyabiliyorum ve aklıma timsahlar geliyor. Burada nereye bakarsan bak ağaçlarda, nehirde, otların arasında ısırmayı bekleyen dişler var ve Johnny onları görmek konusunda bana güvenmek zorunda. Korku, duyularımı ardına kadar açmış vaziyette; daha önce hiç fark etmediğim ayrıntıları bile görüyorum şimdi. Nehirden gelen serin esintinin yanaklarımı okşayışı. Taze ezilmiş otlardan yayılan o soğanımsı koku. Sürekli bakıyorum, dinliyorum, kokluyorum. Biz bir ekibiz; Johnny ve ben. Onu yüzüstü bırakamam.

Derken Johnny'de ani bir değişiklik olduğunu seziyorum. Nefesini sessizce almaya başlıyor. Gözleri az önceki gibi yerde değil; omuzlarını germiş, dimdik duruyor.

İlk başta onu görmüyorum ama sonra, Johnny'nin ba-

kışlarını takip edince gözlerim biraz ileride duran ağaca takılıyor. Dalları dört bir yana açılmış, yaprağı bol, heybetli bir firavun inciri bu. Öyle ki, içini oyup ev yapsanız bir aile orada rahatça yaşar.

"Demek buradaydın," diye fısıldıyor Johnny. "Çok da güzel bir kızmışsın."

İşte onu o zaman fark ediyorum, yüksekte bir dalın üstünde. Leopar yaprakların arasında öyle kaybolmuş ki, dikkatli bakmadan görmek imkânsız. O da muhtemelen başından beri bizi izliyor, sabırla yanına gelmemizi bekliyordu. Şimdi hem Johnny hem de o bir sonraki hamlelerini hesap ediyorlar. Hayvan, kuyruğunu tembel tembel oynatıyor ama Johnny hâlâ hareketsiz. Bize ne söylediyse şu an onu yapıyor. *Kedinin yüzünüzü görmesine izin verin. Gözlerinizin öne doğru baktığını görsün ki sizin de bir yırtıcı olduğunuzu anlasın.*

Ne kadar bilmiyorum ama bir süre geçiyor. Hiç bu kadar korktuğumu ya da kendimi bu kadar canlı hissettiğimi hatırlamıyorum. Kalbimin her atışıyla kan beynime sıçrıyor, nabzımı kulaklarımda duyabiliyorum. Leoparın bakışları hâlâ Johnny'nin üzerinde. Johnny'nin eli tüfeği sımsıkı kavramış halde. Neden kaldırıp o tüfeği omzuna dayamıyor? Neden ateş etmiyor?

"Geri çekil," diye bana fısıldıyor. "Isao için yapabileceğimiz bir şey yok artık."

"Leopar onu öldürmüş müdür dersin?"

"Demiyorum, biliyorum." Kafasını kaldırıp, belli belir-

siz bir hareketle yukarıyı işaret ediyor. "Üstteki dal. Sol tarafa bak."

Başından beri orada duruyormuş ama ben daha yeni görüyorum. Tıpkı leoparı fark etmemiş olduğum gibi. Adamın kolu daldan aşağı sarkmış, eli yumruk olmuş. Yapraklar Isao'nun vücudunun geri kalanını tam anlamıyla görmemi engelliyor ama dikkatli bakınca, iki dalın arasına sıkışmış gövdesini siluet halinde seçebiliyorum. Gökten düşüp asılı kalmış kırık bir oyuncak gibi orada yatıyor.

"Aman Tanrım," diyorum fısıltıyla. "Onu oradan nasıl..."

"*Sakın. Kıpırdama.*"

Leopar çömelme pozisyonu alıyor. Her an atlamaya hazır gibi. Şimdi baktığı *benim,* gözleri benim üzerimde. Johnny tüfeğini anında kaldırıp omzuna dayıyor. Ateş etmeye hazır ama tetiği çekmiyor.

"Neyi bekliyorsun?" diye fısıldıyorum.

"İkimiz şimdi geri çekileceğiz."

Arkaya doğru bir adım atıyoruz. Bir adım daha. Leopar dalın üstüne yatıp kuyruğunu oynatıyor.

"O sadece avını korumaya çalışıyor," diyor Johnny. "Leoparlar böyle yaparlar. Leşçiler saldırmasın diye ağaca kaldırırlar. Omuzlarındaki, boynundaki kaslara baksana. Gerçek güç bu işte. Kendinden daha ağır bir hayvanı bile ta o dala kadar çıkarabilen bir güç."

"Tanrı aşkına Johnny, Isao'yu oradan indirmemiz gerekiyor."

"Öleli çok olmuştur."

"Yine de onu orada bırakamayız."

"Yaklaşırsak üzerimize atlar ve ben sırf bir cesedi alacağım diye bir leopar öldüremem."

Bana bir keresinde dediği şey aklıma geliyor. Asla büyük bir kediyi öldürmeyeceğini söylemişti. Çünkü o hayvanları kutsal sayıyor; kendi hayatını kurtarmak da dahil, hiçbir sebeple kurban edilmeyeceğine inanıyor. Şimdi de, Isao'nun bedeni yukarıda sallanırken, leopar yemeğinin başında beklerken o sözünün arkasında duruyor. Johnny birden gözüme, bu vahşi doğada karşıma çıkan diğer bütün yaratıklar kadar tuhaf gözüküyor. Toprağa duyduğu saygı, bu ağaçların kökleri gibi derine inen bir adam o. Sonra Richard'ı düşünüyorum; metalik mavi BMW'si, siyah deri ceketi, pilot gözlükleri, yani ilk tanıştığımızda çok erkeksi bulduğum şeyleri düşünüyorum. Ama onlar, bir cansız mankeni süslemekten öteye gidemeyecek tuzaklarmış meğer. Adı üstünde, *cansız* manken. İnsana çok benzeyen ama gerçek olmayan bir model. Şimdiye kadar tanıdığım bütün erkeklerin birer cansız manken olduğunu anlıyorum. Erkek kılığında ama plastikten birer kukla. Johnny gibisini, ne Londra'da ne de başka bir yerde, bir daha hiçbir zaman bulamayacağım ve bu çok üzücü. Hayatımın geri kalanında arayıp duracağım ama bu anı hiçbir zaman unutamayacağım. Gerçekte hangi erkeği istediğimi anladığım bu anı.

Ve o erkeğe hiçbir zaman sahip olamayacağım.

Yanına gidip kulağına fısıldıyorum: "Johnny."

O anda silahın patlamasıyla öyle irkiliyorum ki, vurulmuşum gibi arkaya sendeliyorum. Johnny ise nişancı konumunda, silahı hâlâ hedefe doğrultulmuş halde, kıpırdamadan duruyor. Sonra derin bir nefes alıp silahını indiriyor ve af dilemek istermiş gibi boynunu eğiyor; çayırların kilisesinde, yaşamla ölümün, aynı yaratığın iki yarısı olduğu bu yerde af dilemek istermiş gibi.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, birkaç adım önümde düşüp ölmüş olan leopara bakarak. Hayvan her an saldırmaya hazırmış gibi, ön pençeleri avına saplanmayı bekliyormuş gibi. Kurşun deliğini göremiyorum; tek gördüğüm, sıcak toprağı boyayan kanı. Tüyleri, Knighstbridge'li zenginlerin hayalini süsleyen kürkler gibi parlıyor ve ben elimi uzatıp onu okşamak istiyorum ama bu yanlış. Ölüm onu zararsız bir kedi yavrusuna çevirmişken haksızlık olur. Daha az önce beni öldürmekten sadece bir an uzakken şimdi onu bu halde görmek içimde saygıdan başka bir şey uyandırmıyor.

"Onu burada bırakacağız," diyor Johnny sessizce.

"Ama sırtlanlara yem olur."

"Her zaman öyle olur." Derin bir nefes alıp, gözlerini incir ağacına çeviriyor ama bakışları uzaklarda; ağacın ve hatta zamanın çok ötesine bakar gibi. "Artık Isao'yu indirebilirim."

"Bir leoparı asla öldürmem diyordun. Kendi hayatımı kurtarmak için bile yapmam diyordun."

"Yapmam da."

"Ama bunu öldürdün."

"Bu kendi hayatım için değildi." Dönüp bana bakıyor. "Senin hayatın içindi."

O gece, Keiko yalnız kalmasın diye Matsunagaların çadırında kalıyorum. Kadın bütün gün ruh gibiydi. Kendi kendine sarılıp Japonca bir şeyler mırıldanmaktan başka bir şey yapmadı. Sarışınlar bir şeyler yesin diye ikna etmeye çalıştılar ama Keiko birkaç fincan çaydan başka bir şey içmedi. Zihninin derinlerinde bir mağaraya çekildiğinin farkındayız ve şimdilik, en azından sakin olduğu için rahatız. Johnny'nin firavun incirinden indirdiği Isao'yu ona göstermeden alelacele gömdük.

Ama tabii ben gördüm. Nasıl öldüğünü biliyorum.

"Büyük bir kedi, gırtlağını parçalayarak öldürür," diye anlatıyordu Johnny, mezarı kazarken. Küreğini güneşten çatlamış toprağa saplarken, böceklerin üzerimize üşüşmüş olmasına aldırmadan, Isao'nun ebedi istirahatgâhını hazırlamaya devam etti. "Bir kedi doğrudan boğaza saldırır. Pençelerini soluk borusuna saplar, sonra da atardamarları parçalar. Kurban nefessiz kalarak, kendi kanında boğularak ölür."

Isao'ya baktığımda gördüğüm de buydu. Gerçi leopar, karnı ve göğsü parçalayıp bir miktarını yemişti ama asıl parçalanan boğazını görünce son anlarını nasıl geçirdiğini anladım.

Keiko bu ayrıntıların hiçbirini bilmiyor tabii. Tek bil-

diği, kocasının öldüğü ve bizim de onu gömdüğümüz.

Kadıncağız bir ara uykusunda iç geçiriyor, çaresizlikle inliyor, sonra yine sessizleşiyor. Sırtüstü, fazla hareket etmeden; beyaz örtülere sarılı bir mumya gibi uyuyor. Matsunagaların çadırı bizimkinden farklı kokuyor. Giysileri Asya'ya özgü baharatlarla harmanlanmış gibi hoş, egzotik bir koku var içeride. Her şey düzenli ve tertipli. Isao'nun bir daha giyemeyeceği gömlekler katlanıp özenle bavulun üzerine dizilmiş, en üstte de altın saati duruyor. Her şey yerli yerinde, her şey bir uyum içinde. Bizim, uyumun yanından bile geçmeyen çadırımızın tam zıttı burası.

Bu arada Richard'dan uzak olmak bana iyi geliyor. Keiko'ya eşlik etmeye de bu yüzden gönüllü oldum zaten. Bu gece yatmak istediğim son yer bizim çadır. Düşmanlık ve nefretin bir kükürt bulutu gibi havada asılı kaldığı o çadıra dönmek istemiyorum. Richard bütün gün doğru düzgün konuşmadı benimle, zamanının çoğunu Elliot ve sarışınlarla birlikte geçirdi. Dördü bir ekip oldular. Bu bir *Survivor Botswana* olsaydı onların grubu benim grubumun karşısında yer alırdı.

Aslında paramparça haldeki zavallı Keiko ile Johnny'yi saymazsak benim grubum diye bir şey de yok. Johnny herhangi bir ekibe dahil değil, en azından bu kadarını biliyorum. Tek başına bir adam o. Kaldı ki o leoparı öldürdükten sonra sanki bizden biraz daha uzaklaştı. O zamandan beri doğru düzgün konuşmuşluğumuz yok.

Ben sonuçta kimsenin konuşmadığı kadın oldum. Şimdi

yanında yattığım kadın da kimseyle konuşmuyor. Çadırın içi sessiz olsa da dışarıda, böcek obuaları ve hipopotam fagotlarından oluşan gece senfonisi başladı bile. Bu sesleri iyice sever oldum, eve döndüğümde özleyeceğime eminim.

Sabah kuşların şarkılarıyla uyanıyorum. Neyse ki çığlıklar ya da imdat çağrıları bu kez yok. Dışarıda, Richard Grubu'nun dört üyesi ateşin başında toplanmış, kahvelerini içiyorlar. Johnny ise bir ağacın altında tek başına oturuyor. Adamın üstünden uykusuzluk akıyor, kafası göğsüne düşüp duruyor. Yanına gidip omuzlarını ovmak, yorgunluğunu almak istiyorum ama diğerlerinin beni izlediklerini fark edince mecburen yanlarına gidiyorum.

Elliot bana, "Keiko nasıl oldu?" diye soruyor.

"Hâlâ uyuyor. Bütün gece sakindi." Kendime kahve dolduruyorum. "Bu sabah herkesi kanlı canlı gördüğüme sevindim." Güya kinayeli bir laf ettim, hiç de güzel olmadı. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oldum.

"Buna o da seviniyor mudur acaba?" diye homurdanıyor Richard, Johnny'nin olduğu tarafa bakarak.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Ben sadece her şeyin böyle ters gitmesini tuhaf buluyorum, o kadar. Önce Clarence öldü, sonra da Isao. Bir de cip var tabii. Bir cip nasıl olur da pat diye bozulur ki?"

"Johnny'yi mi suçluyorsun yani?"

Johnny'de kusur bulanın bir tek o olmadığını Richard, grubunun diğer üç üyesine bir bakış atınca fark ediyorum. Birbirlerinden bu yüzden mi ayrılmıyorlar? Sanırım kafala-

rında kurup kurup paranoyalarını besliyorlar.

Kafamı sallıyorum. "Bu çok saçma."

"Senden de başka türlü bir yorum beklenmezdi zaten," diyor Vivian. "Size demiştim, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Johnny'nin gözdesi sensin. Bunu herkes görüyor. Ve ben, onun arkasında durmana şaşırmadım."

"Ama onun birilerinin desteğine ihtiyacı yok ki. Bizi hayatta tutan o bir kere."

"Acaba?" Vivian, Johnny'ye kaçamak bir bakış atıyor. Adam bizi duyamayacak kadar uzak ama kız yine de sesini alçaltıyor. "Emin misin?"

Bu konuşma nereye gidiyor anlamış değilim. Bu fısıldaşma saçmalığını başlatanın kim olduğunu kestirebilmek için tek tek yüzlerine bakıyorum. "Ne yani Johnny, Isao'yu öldürdü, sonra da ağaca mı taşıdı? Ya da, durun bakayım, belki de onu leopara kendi elleriyle teslim etmiştir ha, ne dersiniz?"

"Onun hakkında ne biliyoruz ki Millie?" diye soruyor Elliot.

"Tanrım. Sen de mi?"

"Konuşulan şeyleri bir duysan..." Elliot arkasına kaçamak bir bakış atıp fısıldıyor. "Beni ürkütüyor doğrusu."

"Şunu düşün bir kere," diyor Richard. "Bu safariye nasıl katıldık?"

Dönüp ona dik dik bakıyorum. "Benim burada olmamın tek nedeni *sensin.* Afrika'da macera yaşayacağım diyen sen-

din. Al sana macera işte. Seni tatmin etmedi mi? Ah, yoksa *senin* gibi biri için bile fazla mı maceralı oldu?"

"Biz Johnny'yi internetten bulduk, öyle değil mi?" diye araya giriyor, başından beri suskun duran Sylvia. Kahve fincanını kavrayan ellerinin titrediğini fark ediyorum. Hatta elleri o kadar titriyor ki, sonunda fincanı yere koymak zorunda kalıyor. "Vivian'la ben Afrika'nın çayırlarında geziye çıkmak istiyorduk ama fazla paramız da yoktu. Sonra onun Botswana'da Kaybolmak isimli sitesini bulduk." Durup yarı histerik bir kahkaha atıyor. "Kaybolduk da."

"Ben de *onların* peşine takıldım," diyor Elliot. "Sylvia ve Viv, Cape Town'daki bir barda otururken, çıkacakları bu *fantastik* safariden söz ettiler."

"Gerçekten çok üzgünüm Elliot," diyor Sylvia. "Bizimle o barda tanıştığın için. Seni buraya gelmeye ikna ettiğimiz için." Titrek bir nefes alıyor. "Tanrım, ben artık evime dönmek istiyorum."

"Bu geziyi Matsunagalar da internetten bulmuşlar," diyor Vivian. "Isao bana, gerçek bir Afrika deneyimi istediği için burayı seçtiğini anlatmıştı. Turistik mekânlar değil, gerçek bir deneyim istiyormuş."

"Biz de öyle geldik," diyor Richard. "O dediğiniz lanet olası internet sitesi üzerinden. Botswana'da Kaybolmak' mış!"

Richard'ın siteyi bana gösterdiği akşamı hatırlıyorum. Öncesinde günlerce internette dolaşmış; safari bungalovlarının, çadırlı kampların, ateş başında çekilen ziyafetlerin fo-

toğraflarına ağzının suyu aka aka bakıp durmuştu. Ama neden Botswana'da Kaybolmak'ı seçtiğini bilmiyorum. Belki de otantik bir deneyim yaşamak istediğindendi. Gerçek vahşi doğanın ortasında Hemingway tarzı bir şeyler yaşamak için. Bu tatilin planlanmasında benim hiç rolüm olmadı. Bu sadece Richard'ın tercihi, Richard'ın rüyasıydı. An itibariyle de kâbusu.

"Yani siz şimdi ne diyorsunuz? O site sahte miydi?" diye soruyorum. "Bizi buraya çekmek için bir tuzak mıydı yani? Siz ne dediğinizin farkında mısınız?"

"Dünyanın dört bir yanından buraya avlanmaya gelen insanlar var," diyor Richard. "Ben de diyorum ki, ya o av bizsek?"

Amacı bizi etkilemekse, en azından birkaçımızı etkilemeyi başarıyor. Elliot'ın yüzüne, her an kusacakmış gibi bir ifade geliyor. Sylvia hıçkırıklarını bastırmak istermişçesine elini ağzına götürüyor.

Bense burun kıvırıyorum. "Yani Johnny Posthumus *bizi* mi avlıyor diyorsun? Tanrım, Richard, sen bundan bir roman çıkartmaya mı çalışıyorsun?"

"Silah bir tek kimde var? Johnny'de," diyor Richard. "Bütün güç onda yani. Bir arada olmazsak, *birbirimize* kenetlenmezsek hepimiz öldük demektir."

Nihayet söyleyeceğini söyledi. Bunu ses tonundan çıkarabiliyorum. Bana attığı temkinli bakışlarında görebiliyorum. Bu grubun hain Yehuda'sı ben olmuşum; Johnny'ye koşup her şeyi ispiyonlayacak olan benim. Her şey o kadar

saçma ki, bütün bunlara gülüp geçmek gerekiyor, ama ben aksine son derece öfkelenip bir hışımla ayağa fırlıyorum. "Bu iş bittiğinde, önümüzdeki hafta hep birlikte, Maun'a giden o uçağa bindiğimizde, bütün bu konuşmalarınızı yüzünüze vuracağım. Ve hepiniz ne kadar aptalmışız diyeceksiniz."

"Umarım haklı çıkarsın," diyor Vivian fısıldayarak. "Yeter ki buradan kurtulalım, aptal denmesine razıyım. Umarım hepimiz o uçağa bineriz. Ama bir çuval dolusu kemik halinde değil..." Tepesinde beliren gölgeyi görür görmez lafını yarıda kesiyor.

Johnny o kadar sessiz geldi ki onu kimse duymadı. Şimdi de Vivian'ın arkasında durmuş, bize bakıyor. "Su ve yakmak için odun lazım," diyor nihayet. "Richard, Elliot, siz benimle nehre gelin."

İki adam ayağa kalkarken Elliot'ın yüzünde korku görüyorum. Sarışınların gözlerinde parlayan korkunun aynısı bu. Johnny tüfeğini, rahat pozisyonundaki bir asker gibi göğsünde tutuyor. Adam gayet sakin duruyor ama o silah tek başına, gücün kimde olduğunu anlamamız için yetiyor.

"Peki ya... ya kızlar ne olacak?" diye soruyor Elliot, kafasıyla sarışınları göstererek. "Ben burada kalıp onlara göz kulak olsam?"

"Cipin içinde bekleyebilirler. Benim şu anda kas gücüne ihtiyacım var."

"İstersen silahı bana ver," diye araya giriyor Richard, "odunları ve suyu Elliot'la ben getirelim."

"Kimse kamp yerinden bensiz ayrılamaz. Ve ben de silahım olmadan hiçbir yere gidemem." Johnny'nin yüzüne bir an tehditkâr bir ifade geliyor. "Hayatta kalmak istiyorsanız bana güvenmek zorundasınız."

On İkinci Bölüm

BOSTON

Matteo'nun Yeri'ndeydiler ve Gabriel'in bifteği her zamanki gibi orta pişmişti. Fakat bu gece restoranda en sevdikleri masada otururlarken Jane, kocasının önündeki etten süzülen kanları midesinin kaldırmadığını fark etti. Bu görüntü ona Debra Lopez'in, kayaların üzerinden süzülen kanlarını hatırlatmıştı. Bir de, mezbahadaymış gibi asılmış halde Gott'un cesedini. *İster bir sığırdan, isterse insandan gelsin, hepimiz taze etten başka bir şey değiliz.*

Gabriel, Jane'in önündeki ete dokunmadığın fark edince arayan gözlerle ona baktı. "Hâlâ o meseleyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Yapamıyorum. Sana da olmuyor mu hiç? Ne kadar uğraşırsan uğraş zihninden atamadığın görüntüler olmuyor mu?"

"O zaman sen de biraz daha fazla uğraş Jane," dedi Gabriel, uzanıp elini tutarken. "Biliyorsun, çok sık yemeğe çıkamıyoruz artık."

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Uğraşıyorum uğraşmasına da... ne bileyim, bu vaka..." Gabriel'in bifteği yine içini ürpertmişti. "Bu yüzden vejetaryen bile olabilirim."

"O kadar kötü diyorsun yani."

"Sen de, ben de epey berbat şeylere tanık olduk. Otopsi odalarında az vakit geçirmedik. Ama bu seferki beni daha bir derinden rahatsız ediyor. Adamın içini deşip asılı bırakmışlar. Sonra da evinin hayvanları onu yemiş."

"Ben de bu yüzden eve köpek almayalım diyorum ya."

"Gabriel, bu komik değil."

"Ben sadece bu randevu gecemizi biraz neşelendirmeye çalışıyorum. Böyle çok fırsatımız olmuyor ve sen her zamanki gibi iş konuşmak istiyorsun."

"İyi ama ikimiz de aynı işi yapmıyor muyuz? Başka ne hakkında konuşacaktık ki?"

"Kızımız hakkında konuşmaya ne dersin? Ya da bu tatilde nereye gideceğimiz hakkında mesela?" Şarap kadehini bırakıp Jane'e baktı. "Hayat cinayetlerden ibaret değil."

"Bizi bir araya getiren şey o cinayetler."

"Sadece onlar değil ama."

Hayır değil, diye düşündü Jane, kocasının bıçağı alıp, tabağındaki eti bir cerrah gibi ustaca kesişini seyrederken. Stony Brook'ta ilk kez karşılaştıkları gün, Gabriel'in soğukkanlılığı gözünü korkutmuştu. O karmaşanın ortasında, polisler ve teknisyenler çürümeye yüz tutmuş cesedin etrafında dört dönerken, Gabriel olan biteni, sükûnetini bir an olsun kaybetmeden ve mesafesini koruyarak gözlemlemeye devam

etmişti. Onun FBI'dan olduğunu öğrendiğinde Jane şaşırmamıştı. Dışarıdan biri olduğunu ve oraya Jane'in otoritesini sorgulamaya geldiğini bir görüşte anlamıştı. Fakat onları ilk başta birbirlerinden uzaklaştıran şey, bir süre sonra birbirlerine yaklaşmalarını da sağlamıştı. Zıt kutupların çekimiydi bu. Jane şimdi bile, bazen insanı delirtecek kadar sakin olabilen kocasına bakarken ona neden tutulduğunu hissedebiliyordu.

Gabriel kafasını tabaktan kaldırıp ona baktı ve nihayet iç geçirip, "Pekâlâ," dedi, "istesem de istemesem de cinayetten konuşacağız. Ee?" Bıçağı, çatalı masaya bıraktı. "Sence bu meselede kilit şahsiyet şu Boşboğaz O'Brien mı?"

"Radyo programına gelen telefonlar, Leon Gott'la ilgili yazıya yapılan yorumlara ürkütücü derecede benziyor. İki tarafta da asmaktan, deşmekten söz ediliyor."

"İyi ama bunlar çok da eşine rastlanmamış şeyler değil ki. Genelde avcıların yaptığı budur. Şahsen ben de bir geyiği öldürdükten sonra aynı şeyleri yapmıştım."

"Programı arayan Suzy kendini Vejetaryen Eylem Ordusu'nun bir neferi olarak tanıtmış. İnternet sitelerine baktım; Massachusetts'te elli üyeleri varmış."

Gabriel kafasını salladı. "Öyle bir örgüte daha önce rastladığımı sanmıyorum. En azından federal takip listelerinde görmedim."

"Boston Emniyeti'nde de kayıtları yok ama bu zamana kadar dikkat çekmemeyi başardılar belki de? Eylemlerini hiç üstlenmemişlerdir mesela."

"Eylem derken avcıları asıp deşmekten mi bahsediyorsun? Sence bu, vejetaryenlere yakışan bir hareket mi ki?"

"Dünya Kurtuluş Cephesi'ni unuttun mu? Adamlar bir yerlere bomba bile yerleştirmişlerdi."

"Ama onlar insanları öldürmemeye gayret ediyorlar."

"İşin içinde bir sembolizm var bence. Leon Gott usta bir avcı ve tahnitçiydi. *Hub* dergisinde onunla ilgili, 'Av Ustası' başlıklı bir yazı çıkıyor. Ve aylar sonra, bileklerinden tavana asılmış, boydan boya yarılıp deşilmiş halde bulunuyor. Bir de cesedini, evdeki hayvanların rahatça yemesi için özellikle yere yakın bırakmışlar sanki. Yani sadece deşmekle bırakmayıp, havhavla mırnav parçalamaya devam etsin istemişler." Jane restoranın aniden sessizleştiğini fark edip durdu. Yan gözle baktığında, diplerindeki masada oturan çiftin onlara dönmüş olduklarını gördü.

"Bunun ne yeri ne de zamanı Jane," dedi Gabriel.

Jane de gözlerini önünde duran ete çevirip, "Havalar da epey güzelleşti son zamanlarda," dedi.

Sonra, restorandaki uğultu yeniden yükselince Jane bu kez daha alçak bir sesle devam etti. "Bence işin içinde bariz bir sembolizm var."

"Belki de bunun, adamın avcı olmasıyla ilgisi yoktur. Unutma ki cinayetin nedeni soygun da olabilir."

"Soygunsa da özel bir soygundur. Adamın cüzdanı ve paraları yatak odasında duruyordu. Bildiğimiz kadarıyla evden kaybolan tek şey kar leoparının postu."

"Onun çok değerli olduğunu söylememiş miydin?"

"Tamam da öyle nadir bir postu elden çıkarmak kolay değil ki. Ancak birinin özel koleksiyonuna gidecekse olabilir. Ayrıca faillerin tek cinayet nedeni soygunsa, kurbanı neden o hale getirmişler?"

"Bana kalırsa ortada iki tane özel sembol var. Birincisi, nadir bir hayvanın postunun alınması. İkincisi de, kurbanın cesedinin sergilenme şekli." Olanları düşünmeye koyulan Gabriel kaşlarını çatıp, bakışlarını masanın ortasındaki muma çevirdi. Bu bilmecenin içine nihayet o da girmişti; hem de bütün dikkatini vererek. Bu gece onların randevu gecesiydi. Ayda bir kez buluşup, iş hakkında konuşmayacağız diye yemin ettikleri geceydi, ama her zamanki gibi konu dönüp dolaşıp cinayete gelmişti. Başka ne türlü olabilirdi ki? İkisi de cinayetle yatıp cinayetle kalkıyordu. Jane, bulguları kafasında elemekle meşgul olan kocasının yüzüne vuran mum ışığını seyretmeye koyuldu. Bu delilleri onunla paylaşabildiği için çok şanslıydı. Eşi kanun kuvvetlerine dahil olmasaydı, içini kemirip duran şeyleri başka kime açabilecekti ki? İkisi, bir evi ve bir çocuğu paylaşmakla kalmıyor, acı bir gerçeği daha paylaşıyorlardı; bir hayatın göz açıp kapayıncaya kadar değişebileceği gerçeğini ya da bitebileceği gerçeğini.

"Şu Vejetaryen Eylem Ordusu'yla ilgili bizde bilgi var mıymış diye bakarım," dedi Gabriel nihayet. "Ama ben olsam o leopar postuna odaklanırdım. Ne de olsa kaybolan tek değerli şey o." Bir an durdu. "Peki bu Jerry O'Brien hakkında ne düşünüyorsun?"

"Şovenist bir öküz olmasının dışında mı?"

"Bir şüpheli olarak diyorum. Sence Gott'u öldürmesi için haklı bir nedeni olabilir mi?"

"Bence hayır. İkisi av arkadaşıymışlar. İstese onu ormanda vurup, pekâlâ kaza süsü verebilirdi. Ama yine de O' Brien'ı listeden çıkarmış değilim. Bir de özel asistanı var. Gott çok sosyal biri olmadığı için elimizde fazla şüpheli de yok zaten. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla yok." Ama bir insanın hayatını bir kez araştırmaya başlayınca, sürprizler çıkabiliyordu. Jane önceki kurbanları ve soruşturmaları düşündü. Ortaya gizli âşıklar, banka hesapları, yasa dışı işler çıkar dururdu. Ve bunların günışığına çıkması için birilerinin hayatının vahşice son bulması gerekirdi.

Jane sonra kendi babasını düşündü. Onun da kendince sırları vardı, evliliğinin çatırdamasına neden olan yasak bir ilişkisi olmuştu. Tanıdığını sandığı, her Noel'ini, her doğum gününü birlikte geçirdiği adam bile yabancının biri olabiliyordu.

Jane o gece ilerleyen vakitte, Gabriel'le birlikte, kızlarını almak için Angela'nın evine geldiklerinde o yabancıyla yeniden yüzleşmek zorunda kaldı. Kapının önünde duran arabayı tanıyınca Gabriel'e, "Babamın burada ne işi var acaba?" dedi.

"Burası onun evi."

"O eskidendi." Arabadan inip, sanki hiç gitmemiş gibi her zamanki yerine park etmiş olan Chevy'ye göz attı. Frank Rizzoli eski hayatına, hiçbir şey olmamış gibi devam edebi-

leceğini mi sanıyordu? Chevy'nin ön tamponunda yeni bir çentik peydahlandığını görünce onu Frank'in hatunu mu yaptı diye düşünmeden edemedi. Acaba ona da, zamanında Angela'ya bağırdığı gibi bağırmış mıydı? Bir erkekle, herhangi bir erkekle yeterince zaman geçirdiğinizde, en pırıl pırıl âşığın bile pürüzleri ortaya çıkıyordu. Frank'in hatunu, erkeğinin burnundaki kılları ve sabahları nefesinin her erkek gibi koktuğunu ne zaman anlamıştı acaba?

"Hadi bir an önce Regina'yı alıp evimize dönelim," diye fısıldadı Gabriel, verandanın basamaklarını çıkarlarken.

"Ben ne yapacağım sanıyorsun?"

"Her zamanki aile dramlarından birini yaşamayalım da."

"Dramsız bir aile," diye karşılık verdi Jane, zili çalarken, "benim ailem değildir."

Kapıyı annesi açtı. Görüntü olarak annesiydi tabii. Biraz yakından bakınca, kapıyı açanın bir zombiden farksız olduğu görülebiliyordu. "Uyuyor kız, hiç sorun çıkarmadı," dedi Angela, ruhsuz bir sesle. "Yemeğiniz iyi geçti mi?"

"Geçti, geçti," dedi Jane. "Babam niye gelmiş?"

Cevabı içeriden Frank verdi: "Niye gelmiş de ne demek? Kendi evimde oturuyorum işte."

Jane salona girdiğinde babasının, eski koltuğunda oturmuş, tahtını geri almaya gelmiş bir kral gibi arkasına yaslanmış olduğunu gördü. Saçları ayakkabı boyasıyla boyanmış gibi simsiyahtı. Ne zamandan beridir böyleydi acaba? Adamda başka değişiklikler de vardı: yakasını açtığı ipek gömleği,

şık kol saati... Kim yaptıysa artık, onu Vegaslı bir Frank Rizzoli'ye çevirmişlerdi. Bir an, *yanlış eve mi girdim acaba,* diye düşündü Jane. Kapıdaki android annesiyle şimdi karşısında duran diskocu babasını başka nasıl açıklayabilirdi ki?

"Ben Regina'yı alayım," dedi Gabriel, sessiz sedasız sıvışmadan önce. *Korkak.*

"Annenle ben nihayet bir uzlaşmaya vardık," dedi Frank böbürlenerek.

"Ne gibi?"

"Hatalarımızı telafi edeceğiz. Eski günlere geri döneceğiz."

"Peki bu işi Sarışın'la birlikte mi yapacaksınız, onsuz mu?"

"Senin neyin var böyle? Her şeyi berbat etmeye mi çalışıyorsun?"

"Sen o işi zamanında gayet iyi yaptın."

"Angela! Sen anlat şuna."

Jane kapıda durmuş, yere bakmakta olan annesine döndü. "Sen de böyle mi istiyorsun anne?"

"Her şey yoluna girecek Janie," dedi Angela alçak bir sesle. "Bu sefer yürüteceğiz."

"Bu senin en heyecanlı halin mi anne?"

"Ben anneni seviyorum," diye araya girdi Frank. "Biz bir aileyiz, bir yuva kurduk ve artık hep birlikte kalacağız. Önemli olan bu."

Jane bir annesine, bir babasına baktı. Babası onun bakışlarını öfkeli, hırçın bir yüz ifadesiyle karşılarken, annesi

bakışlarını kaçırıyordu. Kadının söylemek istediği, söylemesi *gereken* ne çok şey vardı kim bilir ama artık çok geçti. Gabriel, kucağında kızları, ön kapının ağzında durmuş, onu bekliyordu.

"Regina'ya baktığın için teşekkür ederim anne," dedi Jane. "Seni sonra ararım."

Birlikte evden çıkıp arabaya gittiler. Gabriel, kızı arka koltuğa oturtup kemerini bağlamıştı ki, evin kapısı açıldı ve elinde Regina'nın oyuncak zürafasıyla Angela çıkageldi.

"Benny olmazsa ortalığı ayağa kaldırır," dedi kadın, zürafayı Jane'e uzatırken.

"Sen iyi misin anne?"

Angela kollarıyla kendini sarıp eve baktı. Bu soruya başka birinin cevap vermesini bekliyor gibiydi.

"Anne?"

Angela iç geçirdi. "Olması gereken bu. Frankie de böyle istiyor, Mike da."

"Kardeşlerimin bir şey söylemeye hakları yok. Hakkı olan biri varsa o da sensin."

"Jane, adam boşanma evraklarını imzalamadı. Yani biz hâlâ evliyiz ve bunun bir anlamı olmalı, öyle değil mi? Bütün bunlar, bizi aslında hiçbir zaman gözden çıkarmadığını gösterir."

"Ya da hem öyle hem böyle olmasını istediğini."

"Baban o senin."

"Evet, babam ve de onu seviyorum. Ama seni de seviyorum ve seni hiç mi hiç mutlu görmüyorum."

Jane akşamın karanlığında annesinin metanetle gülümsemeye çalıştığını gördü. "Biz bir aileyiz," dedi Angela nihayet. "Bunun yürümesi için elimden geleni yapacağım."

"Vince ne olacak peki?"

Angela için, yüzündeki gülümsemenin solması için Korsak'ın adını duymak bile yetmişti. Hemen ardından, ellerini ağzına bastırıp arkasını döndü. "Tanrım, ah Tanrım..." Angela ağlamaya başlayınca Jane onu kollarının arasına aldı. "Onu çok özlüyorum," dedi Angela. "Hem de her gün. Bütün bunları o hak etmiyor."

"Vince'i seviyor musun sen?"

"Evet!"

"Peki babamı?"

Angela bir an duraksadıktan sonra, "Tabii ki onu da seviyorum," dedi. Gerçek cevap ise o duraksama anında, yüreğinin çağrısını bastırmaya çalıştığı o sessiz saniyelerde saklıydı. Nihayet Jane'in kollarından sıyrılıp derin bir nefes aldı. "Sen beni merak etme. Her şey güzel olacak. Şimdi evine git ve şu kızı yatağına yatır, olur mu?"

Jane bir süre annesinin eve girişini, salonun penceresinden Angela'nın, Frank'in koltuğunun karşısındaki kanepeye oturuşunu seyretti. *Tıpkı eksi günlerdeki gibi,* diye düşündü sonra. Annem kendi köşesinde, babam kendi köşesinde.

On Üçüncü Bölüm

Maura araba yolunda yürürken, bir karganın sesini duyup durdu, kafasını yukarı kaldırdı. Düzinelerce karga, bir ağacın dallarına, uğursuz meyveler gibi tünemiş, siyah kanatlarını gri gökyüzüne karşı çırpıyorlardı. Bu soğuk ve karanlık öğleden sonrada, gökyüzü fırtına bulutlarıyla kaplanmış, onu bekleyen sevimsiz göreve doğru giderken daha uygun bir topluluk tarafından selamlanamazdı herhalde. Arka bahçeye giden dar yol, olay yeri kordonuyla kapatılmıştı. Kordonun altından geçip, henüz pek bozulmamış toprağın üzerinde yürürken kargaların onu takip ettiklerini, krallıklarına izinsiz giren bu yabancıyla ilgili fikir alışverişinde bulunduklarını tahmin edebiliyordu. Arka bahçede dedektifler Darren Crowe ve Johnny Tam, bir öbek kum çıkarmış bir greyderin yanında duruyorlardı. Tam, Maura'yı görünce mor eldivenli elini sallayıp gelmesini işaret etti. Bu çalışkan ve ciddi, genç dedektif, Chinatown bölgesinden Boston emniyetine yeni gelmişti. Ama maalesef gelir gelmez Crowe'un yanına verilmişti; eski ortağı Thomas Moore'u mecburi bir emekliliğe sürükleyen

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Crowe'un yanına. Bütün cinayet masası, Jane'in deyimiyle *cehennem kaçkını ikili* hakkında, birlikteliklerinin ne kadar süreceğine dair bahislere girmeye başlamışlardı bile. Daha doğrusu, bahisler çoğunlukla Tam' in ne zaman pes edeceği üzerineydi. Genç adam bir çılgınlık yapacak olursa kariyeri ciddi anlamda zedelenirdi ama herkes o patlama anının kaçırılmaması konusunda hemfikirdi.

Crowe bu ağaçlık arka bahçede, etrafta televizyon kameraları yokken bile formunun zirvesinde görünüyordu. Hollywood yıldızı saç tıraşı ve geniş omuzlarını iyice ortaya çıkaran takım elbisesi ilgiyi üstüne çekmekten ne kadar hoşlandığının en güçlü belirtileriydi. Onun yanında sessiz sakin Tam silinip gidiyordu. Ama Maura'nın gözleri her zamanki gibi Tam'in üzerindeydi, çünkü ondan, gerçekleri bütün çıplaklığı ve doğruluğuyla alabileceğini biliyordu.

Crowe, Tam'in bir şey söylemesine izin vermeden söze girdi: "Ev sahipleri yeni yüzme havuzlarında böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordu herhalde."

Maura katlanmış, mavi renkli bir muşambanın üzerinde duran, toprağa bulanmış kafatasına ve göğüskafesine baktı. Kafatasının şekline bakılırsa bir insana aitmiş gibi duruyordu.

"Hikâye nedir?" diye sordu Maura, eldivenlerini giyerken.

"Havuz nispeten yeni yapılmış. Ev sahipleri burayı üç yıl önce almışlar, kazı işini de Lorenzo İnşaat'a vermişler. Adamlar elli santim kazdıktan sonra buna rastlamışlar. Grey-

derin operatörü muşambayı açıp içindekileri görünce ödü kopmuş, hemen 911'i aramış. Neyse ki greyderle delile fazla bir zarar vermemiş."

Maura etrafta bir giysi ya da mücevher görememişti ama kemiklerin cinsiyetini anlamak için bunlara ihtiyacı da yoktu. Çömelip göz çukurunun etrafındaki hassas çıkıntıları inceledikten sonra katlanmış muşambayı açıp, içinden çıkan genişçe leğen kemiğine baktı. Hemen yanında duran uyluk-kemiğinin boyu, şahsın fazla uzun boylu olmadığını gösteriyordu.

"Kadın bir süredir buradaymış," dedi Tam. Kalıntıların bir kadına ait olduğunu çıkarması için Maura'ya ihtiyaç duymamıştı elbette. "Sence buraya gireli ne kadar olmuştur?"

"Üstünde hiç et kalmamış. Omurganın boğumları da aşınmış," dedi Maura. "Ayrıca kemikleri bir arada tutan fibroz doku şeritleri çürüyeli çok olmuş."

"Çok derken? Ay mı olmuş, yıl mı?" diye sordu Crowe.

"Yıl diyelim."

Crowe bunun üzerine tahammülsüzlüğünü belli eden bir homurtu çıkardı. Sonra, "Daha kesin bir şey söyleyemiyor musun yani?" diye sordu.

"Bir keresinde, sığ bir mezardan sadece üç ay sonra çıkarılan bir maktulde bütün kemiklerin etsiz kaldığına şahit olmuştum. Demek istediğim, sana bu aşamada kesin bir cevap veremem. Ölüm sonrası süreyle ilgili yapabileceğim en iyi tahmin, en az altı aydır. Kadının çıplak, mezarınsa sığ olması çürümeyi hızlandırmış olmalı. Ancak mezarın, leşçi

etoburların dadanmasına engel olacak kadar derin olduğunu da belirtmek gerekir."

Yukarıdan, sanki onun bu sözüne cevap vermek istermiş gibi bir gaklama geldi. Kafasını kaldırıp baktı; dallara konmuş üç karga onları seyrediyordu. Maura kargaların bir insan cesedine neler yapabileceklerini, gagalarıyla dokuları nasıl koparabildiklerini, gözleri yuvalarından nasıl sökebildiklerini biliyordu.

"Uğursuz kuşlar. Hepsi de küçük akbabalar gibiler," dedi Tam, daldan kalkan kargalara bakarak.

"Çok da zekidirler. Keşke bir de konuşmayı bilselerdi." Maura da kafasını kaldırıp yukarı baktı. "Bu evin hikâyesi nedir?"

"Yaklaşık kırk yıl boyunca yaşlı bir kadına aitmiş. Kadın on beş yıl önce ölmüş, ev vasiyetnameye girmiş ama ilgilenen çıkmayınca epey bakımsız kalmış. Sonrasında birkaç kiracı olmuş ama çoğunlukla boş durmuş. Ta ki bu çift, evi üç yıl önce satın alıncaya kadar."

Maura bahçenin etrafına göz gezdirdi. "Çit yok. Arkası da ağaçlara bakıyor."

"Evet, hemen dibimiz Stony Brook Koruma Bölgesi. Gömecek bir cesedin varsa buradan iyisini bulamazsın."

"Peki sözünü ettiğin bu çift kimin nesi?"

"Genç insanlar. Evi parça parça elden geçirmeye karar vermişler. Mesela banyoyla mutfağı bitirmişler. Bu sene de arka bahçeye bir havuz yaptırmak istemişler. Söylediklerine bakılırsa, havuz için kazıya başlandığında, bahçenin bu kıs-

mını yoğun bir şekilde ot bürümüş haldeymiş."

"O halde bu gömü muhtemelen evin satın alınmasından önceye dayanıyor."

"Peki bu kız hakkında ne diyorsun?" diye araya girdi Crowe. "Bir ölüm nedeni görebiliyor musun?"

"Biraz sabırlı ol Dedektif. Onu daha tamamen açmadım bile." Maura nihayet mavi muşambanın geri kalan kısmını da açıp teker teker kavalkemiklerini, fibulaları, ayakların tarak kemiklerini... Maura birden donakaldı. Önünde, ayak bileklerine hâlâ bağlı halde, turuncu renkli naylon bir ip duruyordu. O an gözünün önünde bir görüntü belirdi. Başka bir olay yeri. Turuncu renkli naylon ip. Bileklerinden tavana asılmış, asılıp organları çıkarılmış bir ceset.

Tek söz etmeden göğüskafesine yöneldi. İyice eğilip ksifoid noktasına, yani kaburgaların tam göğüs kemiği üstünde birleştiği yere baktı. Havanın karanlık oluşuna, arkalarındaki ağaçların vurduğu gölgelere rağmen görmüştü görmesi gerekeni; kemiğin üstünde bariz bir çentik vardı. Ceset bu kez gözünün önüne, ayak bileklerinden asılmış halde geldi. Sonra hayalinde bıçak belirdi; bir de kasıktan göğse kadar uzanan bir yarık. Ve o çentik bıçağın ilk sokulduğu yeri işaret ediyordu.

Bir anda eldivenli ellerinin buz kestiğini hissetti.

"Doktor Isles?" dedi Tam.

Maura onu duymazdan gelip kafatasına baktı. Alın kemiğinin tam üstünde, alnın kaşlara doğru inmeye başladığı noktada üç tane paralel çizik vardı.

Afallamıştı; doğrulup dizlerinin üstünde oturdu. "Rizzoli'yi aramamız gerekiyor."

Curcuna başlıyor, diye düşündü Jane, parlak renkli polis kordonunun altından geçerken. Burası onun olay yeri, onun çöplüğü değildi ve Darren Crowe'un bununla ilgili ukalalıklarına hazırlıklı olması gerekiyordu. Olay noktasına doğru yürürken, Leon Gott'un komşu çocuğuna *bahçemden çık* deyişi geldi. Crowe'a da bir otuz yaş ekleseler Gott'tan farkı olmaz, büyük ihtimalle o da Jane'e *bahçemden çık* derdi.

Neyse ki onu ilk karşılayan Johnny Tam oldu. "Rizzoli," dedi genç adam onu görünce.

"Seninkinin keyfi nasıl?"

"Her zamanki gibi. Işıl ışıl, pırıl pırıl."

"O kadar mutlu yani, ha?"

"Doktor Isles'ın gelişini saymazsak, evet."

"Doğrusu, çağırıldığım için ben de pek mutlu değilim."

"Ne yapalım? Doktor Isles çok ısrar etti. Ve biliyorsun, o bir şey dedi mi ikiletmem."

Jane, Tam'e şöyle bir baktı ama her zamanki gibi, adamın yüzünde bir ifade okuyamamıştı. Cinayet masasında henüz yeni sayılırdı ama daha şimdiden, işini gösterişe kaçmadan ama sonuna kadar kararlı bir şekilde yürütmesiyle nam salmıştı bile. Crowe'un aksine, Tam ne oldum delisi değildi.

"Maura'nın bu iki vaka arasında bağlantı bulmasına ne

diyorsun bakalım?" diye sordu Jane.

"Doktor Isles'ın önsezilerle hareket etmediğini biliyorum. Ve sizi çağırması da bu yüzden beni şaşırttı. Olacakları o da tahmin ediyor olmalı, öyle değil mi?"

İkisi de "olacaklar"ın Crowe demek olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Söylesene, onunla çalışmak nasıl bir şey?" diye sordu Jane, birlikte taşlık yoldan arka bahçeye geçerlerken.

"Şimdiye dek spor salonunda üç boks çuvalını parçalamış olmamı saymazsak..."

"Sana bir şey diyeyim mi? Zamanla iyiye gitmeyecektir de. Onunla çalışmak Çin işkencesi gibi..." Bir an durdu Jane. "Anladın işte."

Tam buna kahkahayla güldü. "Onu biz Çinliler icat etmiş olsak da, mükemmelliğe ulaştıran Crowe oldu."

Nihayet arka bahçeye geldiklerinde Jane deminden beri yaptıkları konuşmanın başkahramanının, Maura'nın yanında durduğunu gördü. Bu Crowe'un beden dili bile *uyuzum* diye bağırıyordu.

"Burası panayıra dönmeden önce," dedi Crowe, Maura'ya, "bize biraz daha kesin bir ölüm zamanı versen nasıl olur sence?"

"Sana başka bilgi veremem," dedi Maura. "Gerisini sen halledeceksin artık. *Senin* işin bu."

Jane'in yanlarına gelmekte olduğunu gören Crowe, "Süper kahramanımız Rizzoli'nin gerekli cevaplarla geldiğine eminim," dedi.

"Ben bir kere buraya Doktor Isles'ın isteği üzerine geldim," dedi Jane. "Biraz göz atıp gideceğim. Sana ayak bağı olmam, merak etme."

"Tabii canım. Ne demezsin."

Maura araya girip, "Böyle gel Jane. Kadın şurada."

Jane onun peşinden, greyderin olduğu köşeye doğru yürüdü. Cesetten geriye kalanlar, henüz yeni kazılmış gibi duran bir çukurun içinde, mavi bir muşambanın üzerinde duruyordu.

"Yetişkin bir kadın," dedi Maura. "Bir altmış boylarında. Omurgasında romatizmaya dayalı değişimler yok ve kemik uçları da kapalı. Yaşının yirmilerle otuzlar arasında bir yerde olduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca..."

"Beni nasıl bir belanın içine attığının farkında mısın sen?" diye araya girdi Jane homurdanarak.

"Efendim?"

"Adamın bana nasıl diş bilediğini gördün."

"Bana da biliyor, ama bu, işimi yapmama engel olmuyor," diye karşılık verdi Maura. Bir anlığına durduktan sonra da ekledi: "O işte devam edeceğimi varsayarak böyle diyorum elbette." Maura'nın mahkemedeki tanıklığının ardından düşülen şaibeli bir durum, sevilen bir polisin hapse girmesine neden olmuştu. Maura, mesafeli duruşu –başkalarının tabiriyle acayipliği– yüzünden Boston Emniyeti'nde pek taraftar kazanamamıştı zaten; polisler onu şimdi de, kardeşliğe verdiği zarar yüzünden bir hain olarak görüyorlardı.

"İşin doğrusu," dedi Jane, "telefonda söylediklerinden

hiçbir şey anlamadım ben." Zaman içinde geriye kemikten başka bir şeyi kalmamış olan cesedi gösterdi. "Tek bildiğim, bir kadın olduğu."

"Ve o kadının ayak bilekleri turuncu renkli naylon bir iple bağlanmıştı. Gott'un bileklerinde gördüklerimizle aynı ip."

"Tamam da onlardan her yerde bulunuyor. Kaldı ki bu sefer Gott'un aksine, bir kadın var karşımızda ve de birileri onu gömmeyi tercih etmiş."

"Ama kadının göğüs kemiğinin hemen dibinde bir kesik var. Tıpkı Gott'ta olduğu gibi. Bence pekâlâ o da deşilmiş olabilir."

"Sence mi?"

"Ortada yumuşak doku ya da bir organ olmadığı için bunu ispat edemem. Fakat o kesiğin bir bıçakla yapıldığı açık. Karnı yararken atılacak bir darbeye benziyor. Ayrıca bir şey daha var." Maura diz çöküp kafatasını işaret etti. "Şuna bir baksana."

"Yine mi üç küçük çizik?"

"Gott'un kafatası filminde göstermiştim, hatırlıyor musun? Kemiğin üstünde pençe izine benzer, üç tane doğrusal çizgi vardı."

"Ama bunlar çizgi gibi değil, birer çentik gibi duruyorlar."

"Dikkatli bakarsan eşit aralıklarla çizilmiş olduklarını görebilirsin. Belki bu da aynı aletle yapılmıştır."

"Ya da bir hayvan tarafından veya şu greyderin marifetiyle." Arkadan sesler gelmeye başlayınca Jane dönüp oraya baktı. Olay yeri ekibi nihayet gelmiş, Crowe üç tanesini ya-

kalamış, kalıntıların olduğu yere doğru getiriyordu.

"Ne düşünüyorsun bakalım Rizzoli?" dedi Crowe. "Vakayı elimden kapmaya hazır gibisin."

"Senin çöplüğünde gözüm yok. Buraya da sadece başka bir vakayla benzerlikler olduğu için geldim."

"Benzerlikler derken, senin kurbanın kaç yaşındaydı? Altmış dört müydü, neydi? Bir de erkekti sanki."

"Evet."

"Ama buradaki kurban genç bir kadın. Bu nasıl benzerlikmiş anlamadım."

Maura'nın bakışlarını ensesinde hisseden Jane, "Doğru," diye karşılık verdi.

"Peki şu senin erkek kurbandan bir şey çıkarabildiniz mi? Ölüm zamanı falan belli mi yani?"

"Adamın kafatasında bir çatlak, tiroid kıkırdağında da ezilmeye dayalı hasar vardı," dedi Maura.

"Ama benim kızın kafatasında çatlak matlak yok," dedi Crowe. *Benim kızın.* Sanki bu isimsiz kurban ona aitmiş gibi. Onu şimdiden sahiplenmiş gibi.

"Bu kadın daha ufak tefek ve güçsüz olduğundan dolayı," dedi Maura, "onu yere sermek için kafasına vurmak zorunda kalmamışlardır."

"Burada da benzerlik yok yani," dedi Crowe. "Bize, diğer vakayla bağlantı kurmamamızı söyleyen bir ayrıntı daha."

"Dedektif Crowe, ben burada iki vakayı aynı resimde, yani büyük resmin içinde görmeye çalışıyorum."

"Anlaşılan, bunu sizden başka gören de yok. Kurban-

lardan biri erkek, diğeri kadın. Birinin kafatasında çatlak var, diğerinde yok. Biri öldürülüp kendi garajına asılmış, diğeri bir evin arka bahçesine gömülmüş."

"Ama ikisi de çıplak bulundu, ikisi de ayak bileklerinden bağlanmıştı ve muhtemelen ikisinin de iç organları boşaltılmıştı. Tıpkı bir avcının, avına..."

Jane, "Maura," diyerek susturdu onu. "Etrafa bir göz atmaya ne dersin?"

"Ben daha önce göz attım."

"Ama ben atmadım. Hadi benimle gel."

Maura gönülsüz de olsa peşine takıldı; birlikte çukurun çapraz karşısındaki köşeye doğru yürümeye koyuldular. Bahçenin bu tarafı, dalları yerlere kadar inen ağaçlar yüzünden daha da karanlık ve kasvetliydi.

"Crowe'un haklı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dedi Maura, buruk bir ses tonuyla.

"Senin düşüncelerine saygı duyduğumu bilirsin Maura."

"Ama şu anda pek geçerli değil sanki."

"Kabul etmen gerekiyor ki, iki kurban arasında belirgin farklılıklar var."

"Kesik izleri ne olacak? Ya naylon ip? Düğümler bile benziyor."

"Naylon ipin neresi benzersiz ki? Fail olsam muhtemelen ben de aynı şekilde bağlardım."

"Peki ya organların değilmesi? Öylesini son zamanlarda hiç gördün mü?"

"Sen sadece göğüs kemiğinde tek bir çentik buldun ve

bu pek bir şey ifade etmiyor. Kurbanları düşün. Herhalde birbirleriyle ancak bu kadar tezat olabilirler."

"Bu kadının kimliğini bir teşhis edeyim, göreceksin. İşte o zaman Gott'la aralarında bir bağlantı yok diyemeyeceksin."

"Öyle olsun," dedi Jane iç geçirerek. "Yap ki göreyim."

"Bu arada neden tartışıyoruz ki? Tezlerimi çürütebileceksen çürüt. Herkes kendi işini yapsın."

"Herkes kendi işini yapıyor zaten," dedi Jane soğuk bir ses tonuyla.

Onun bu gergin cevabı Maura'nın düşüncelere dalmasına neden olmuştu. Jane'e baktı; her zaman pırıl pırıl ve pürüzsüz olan siyah saçları, soğuk ve nemli hava yüzünden dağılıp tel tel olmuştu. Ağaçların karanlığında, toprağa bulanmış paçaları ve kırışmış bluzuyla, Maura'nın yabanileşmiş hali gibi duruyordu. Gözleri gereğinden fazla ışıldayan bir yabancı gibi.

"Ne oluyor böyle?" diye sordu Jane sakince.

Maura ise bunun cevabı ikisine de acı verecekmiş gibi bakışlarını kaçırdı. Yıllar içinde, karşılıklı hatalarına ve mutsuzluklarına göz yummayı öğrenmişlerdi. Birbirlerinin en berbat hallerini bile görmüşlerdi ne de olsa. Madem öyle, Maura şimdi neden böyle basit bir soruya bile cevap vermekten çekiniyordu?

"Maura?" diye bastırdı Jane. "Neler oluyor dedim."

Maura iç geçirdi. "Bir mektup aldım."

On Dördüncü Bölüm

Boston Emniyeti'nin en sevdiği mekânlardan biri olan, saat beş dedi mi en az sekiz-on polisin bara üşüşüp kahramanlık hikâyelerini paylaştığı J.P. Doyle'da karşılıklı oturuyorlardı. Ama şimdi saat üçtü, içerisi sakindi. Onların dışında sadece iki masa doluydu. Jane, Doyle'da kim bilir kaç kez yemek yemişti ama Maura buraya ilk kez geliyordu. İşte, birer meslektaş ve arkadaş olarak birlikte geçirdikleri onca yıla rağmen aralarında nasıl bir mesafe olduğunun bir başka kanıtı daha. Bir polise karşı bir doktor, yüksekokula karşı Stanford Üniversitesi, Adams birasına karşı Sauvignon Blanc şarabı. Garson kız başlarında dikilirken Maura mönüye, *sipariş verebileceğim en az iğrenç şey ne acaba?* dermiş gibi bakıyordu.

"Balık ve patates kızartması iyidir," dedi Jane.

"Ben bir Sezar salata alayım," dedi Maura. "Sosu ayrı gelsin lütfen."

Garson gittikten sonra bir süre, huzursuz bir sessizlik içinde kaldılar. Hemen karşı masada, ellerini birbirlerinden

ayıramayan bir çift oturuyordu. Adam, kadından epey yaşlı duruyordu. *Akşama doğru aşk var,* diye düşündü Jane; hem de en yasağından. Bu görüntü ona kendi babasını, Frank'i hatırlatmıştı. Sarışın hatunu ve bir evliliğin çatırdamasına yol açan yasak ilişkiyi düşündü. Bir de kalbi kırılan Angela'nın teselliyi Korsak'ın kollarında buluşunu. Jane masadaki adama, *Beyefendi, Beyefendi, herkesin hayatını mahvetmeden önce karına dön,* diye bağırmamak için kendini zor tuttu.

Gerçi bunu söylese ne olacaktı? Testosteron sarhoşu bir adama kim laf geçirebilirdi ki?

Maura birbirlerine tutkuyla dolanmış çifte şöyle bir baktıktan sonra, "Güzel yermiş burası," dedi. "Oda da kiralıyorlar mı bari?"

"Polis maaşınla adam gibi yemek yiyebileceğin nadir yerlerden biri burası. Senin standartlarına uymaz tabii."

"Neden öyle söyledim ben de bilmiyorum, inan," dedi Maura. "Senin de keyfini kaçırmayayım şimdi."

"Bir mektup aldım demiştin. Kimdenmiş bu mektup?"

"Amalthea Lank'ten."

Bu isim, aniden çıkmış soğuk bir rüzgâr gibi Jane'in tüylerini ürpertmişti. *Maura'nın annesi.* Daha doğrusu, onu doğumdan hemen sonra terk edip giden annesi. Halen Framingham'daki kadın hapishanesinde, birden fazla cinayet yüzünden müebbet yatmakta olan annesi.

Anne demeye bin şahit isterdi. Anne değil, bir canavardı o.

"Ondan neden hâlâ mektup alıyorsun ki?" dedi Jane nihayet. "İletişimi kestiniz sanıyordum."

"Kestim. Hapishane yetkililerine, mektupları bana göndermemelerini söyledim. Telefonlarını da açmıyordum."

"Madem öyle, bu mektup nereden çıktı şimdi?"

"Bana ulaştırmayı nasıl başardı bilemiyorum. Belki de gardiyanlardan birine rüşvet falan vermiştir. Ya da bir başka mahkûmun adıyla göndermiştir. Öyle ya da böyle, dün akşam eve döndüğümde onu posta kutumda buldum."

"Beni neden aramadın? Bıraksaydın da ben halletseydim o işi. Framingham'a gider, onun anlayacağı dille, seni bir daha rahatsız etmemesini söylerdim."

"Seni arayamazdım, çünkü biraz düşünmeye ihtiyacım vardı."

"Düşünecek ne var ki bunda?" dedi Jane, ona doğru eğilerek. "Yine kafanı karıştırmaya çalışıyor işte. Böyle şeyleri sevdiğini biliyorsun. Seninle akıl oyunları oynamaktan zevk alıyor kadın."

"Biliyorum, biliyorum."

"Kapıyı biraz aralayacak olursan, bir bakmışsın gelip kurulmuş hayatının tam ortasına. Tanrı'ya şükür ki, seni o yetiştirmemiş. Bu da, ona herhangi bir borcun olmadığını gösteriyor."

"Ama ben onun DNA'sını taşıyorum Jane. Ona baktığımda, yüzünde kendimi görüyordum."

"Bu gen meselesi fazla abartılıyor bence."

"Genler kim olduğumuzu belirlerler."

"O zaman eline bir neşter alıp insanları doğra sen de. Bu mudur yani?"

"Tabii ki öyle olmuyor. Fakat son zamanlarda..." Maura bir an susup ellerine baktı. "Kafamı nereye çevirsem karanlık gölgeler görüyorum."

Jane burun kıvırdı. "Herhalde görürsün. Senin işin bu."

"Kalabalık bir yere girdiğimde, ilk olarak kimden korkmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Yani kimden gözümü ayırmamam gerektiğini."

"Buna durum farkındalığı deniyor. Akıllıca bir içgüdü."

"Olay bundan ibaret değil. Sanki karanlığı hissedebiliyorum gibi. Ve bu, çevremdeki dünyadan mı, yoksa kendi içimden mi geliyor, bilemiyorum." Cevaplar oradaymış gibi ellerine bakmaya devam ediyordu. "Gördüğüm her şeyi kötüye yormak bende bir takıntı oldu. Ve de hep bir bağlantı arıyorum. Mesela bugün iskeletle karşılaştığımda aklıma ilk gelen, Leon Gott'un cesedi oldu. Bir şablon gördüm yani; bir katilin imzasını gördüm."

"Ama bu, karanlık tarafa doğru kaydığını değil, bir adli tıpçı olarak görevini layıkıyla yerine getirdiğini gösterir. Senin tabirinle, sürekli bir şablon aradığını yani."

"Tamam da sen neden bir imza göremedin? Sen neden göremedin de ben gördüm?"

"Benden daha zeki olduğun için olabilir mi acaba?"

"Ciddiyetten uzak bir cevap bu Jane. Doğru da değil zaten."

"Pekâlâ, madem öyle, ben de *muhteşem* polis beynimi kullanarak bir gözlem yapayım. Her şeyden önce, zor bir yıl geçirdin. Daniel'la ayrıldınız ve muhtemelen onu hâlâ özlü-

yorsun. Doğru mu?"

"Onu tabii ki özlüyorum." Bir anlık duraksamanın ardından ekledi: "Onun da beni özlediğine eminim."

"Tamam. Üzerine bir de, Wayne Graff'ın aleyhine yaptığın tanıklık meselesi geldi. Bir polisi hapse gönderdin ve Boston Emniyet Teşkilatı bu yüzden sana cephe aldı. Bir yerde okumuştum; böyle stres faktörleri insanı hasta bile edebiliyormuş. Mutsuz bir gönül ilişkisi, işte çatışmalar... bunca stresin seni kanser etmediğine dua et bence."

"Bana endişe edilecek bir dert daha verdiğin için ne kadar teşekkür etsem az."

"Bütün bunlar yetmezmiş gibi, şimdi de şu mektup çıktı ortaya. Lanet olası mektup."

Garson kız yemeklerle çıkageldiğinde konuşmalarına ara verdiler. Jane'e sandviç, Maura'ya da –tabii ki sosu ayrı– bir Sezar salata. Nihayet, garson gittikten sonra Maura devam etti.

"Peki sana *ondan* mektup geliyor mu hiç?"

Onun ismini söylemesine gerek yoktu; ikisi de kimden söz edildiğini biliyordu. Jane içgüdüsel olarak, Warren Hoyt'un neşterleriyle kestiği yaralı avuç içlerini yumruk yapıp sıktı. Adamı dört yıldır, bir kez olsun görmemiş olmasına rağmen, kalabalıkların içinde rahatlıkla kaybolacak kadar silik olan yüz hatlarını en ufak ayrıntısına kadar hatırlayabiliyordu. Hapishane hayatı ve hastalık onu şüphesiz değiştirmiş olmalıydı, ama Jane bu değişimlerin hiçbirini merak etmiyordu. Onu, omuriliğine sapladığı tek bir kurşunla ada-

lete teslim etmenin gururu ve de cezasının ömür boyu süreceğini bilmenin memnuniyeti ona yetiyordu.

"Bana rehabilitasyon görürken mektup göndermeye çalıştı," dedi Jane nihayet. "Ziyaretçilerine yazdırıyor, onlar da bana gönderiyormuş. Tabii ben okumadan attım hepsini."

"Hiç mi okumadın?"

"Neden okuyacakmışım ki? Kendince onu hayatımdan çıkarmamamı istiyor. Beni hâlâ düşündüğünü bileyim istiyor."

"Tek düşündüğü, elinden kaçırdığı bir kadın bence."

"Ben sadece elinden kaçmakla kalmadım, onu alaşağı ettim." Bir kahkaha atıp sandviçi eline aldı. "Onda bir takıntı olduğumun farkındayım ama onu düşünerek tek bir saniyemi bile boşa harcamak istemiyorum."

"Onu gerçekten hiç düşünmüyor musun?"

Böyle naifçe sorulan bu soru, havada bir süre cevaplanmadan asılı kaldı. Jane gözlerini sandviçe çevirmiş olmasına rağmen, söylediklerinin gerçekten doğru olup olmadığını düşünüyordu. Başka türlü olabilir miydi ki bu? Evet, Warren Hoyt şimdi felçli bir bedene hapsolmuştu, ama ortak geçmişleri sayesinde onun üzerinde hâlâ bir baskı kurabiliyordu. Adam onu en çaresiz, en korkmuş haliyle görmüştü; en teslim olmuş, en yenilmiş haliyle.

"Ona bu gücü vermeyeceğim," dedi Jane. "Onu düşünmeyi reddediyorum. Bence sen de aynen böyle yapmalısın."

"Söz konusu kişi annem olsa bile mi?"

"Anne lafı ona yakışmıyor bir kere. O sadece bir DNA

kaynağı. Hepsi bu."

"O kadar da basit değil. O, vücudumdaki bütün hücrelerin bir parçası."

"Bu konuda kararını verdin sanıyordum Maura. Ona sırt çevirdin bir kere. Ayrıca bir daha dönmeyeceğine dair yemin de ettin. Şimdi neden fikrini değiştiriyorsun ki?"

Maura hâlâ el sürmediği salatasına baktı. "Çünkü onun mektubunu okudum ben."

"Ve o da gerekli bütün noktalara dokunmuş galiba. *Ben senin tek akrabanım. Aramızda kan bağı var,* gibi şeyler, değil mi?"

"Evet."

"O kadın bir sosyopat ve senin ona hiçbir borcun yok. Mektubu yırtıp at, unut gitsin."

"O ölüyor Jane."

"Ne?"

Maura, kederli gözlerle ona baktı. "Altı aylık ömrü kalmış. Ya da en fazla bir senelik."

"Hadi oradan. Seninle oyun oynuyor."

"Dün akşam, mektubu okuduktan hemen sonra hapishanenin hemşiresini aradım, Amalthea'nın tıbbi bilgilerini aldım."

"Kadın hiçbir fırsatı kaçırmıyor, baksana. Nasıl tepki vereceğini gayet iyi bildiği için tuzağını da ona göre kuruyor."

"Hemşire bilgileri doğruladı. Amalthea'da pankreas kanseri varmış."

"Hak ettiğini bulmuş işte."

"Dünya üzerindeki tek akrabam ölüyor şimdi. Ve de benden af diliyor. Onu affetmem için yalvarıyor."

"Hâlâ onu affedebileceğini düşünebiliyor ya, pes doğrusu." Jane parmağına bulaşan mayonezi peçeteyle sildikten sonra öfkeyle devam etti. "Katlettiği onca insan ne olacak? Onlar da affedebilecek mi bakalım? Bence onu affetmeye senin de hakkın yok."

"Ama en azından beni bırakıp gittiği için affedebilirim onu."

"Bence kadının şu dünyada yaptığı en doğru şeymiş seni terk etmesi. Psikopat bir anne tarafından büyütülmekten kurtulmuş, normal bir hayat sürdürebilmişsin. Ayrıca bunu en doğru şey olduğu için yapmadığına da eminim."

"Ama işte karşında duruyorum Jane. Hayattayım, sağlıklıyım. Beni seven bir anne baba tarafından büyütüldüm, hemen hemen her türlü ayrıcalığım oldu. Demek istediğim, kızıp kırılacak bir şeyim yok. Neden ölüm döşeğindeki bir kadını son bir kez olsun teselli etmeyeyim ki?"

"Sen de mektup yaz o zaman. Affedildiğini söyle, sonra da unut gitsin."

"Kadının altı aylık ömrü kalmış. Beni görmek istiyor."

Jane peçetesini masaya fırlatıp, "Onun kim olduğunu unutmayalım lütfen," dedi. "Bana bir keresinde, onun gözlerine baktığında içinin ürperdiğini, çünkü karşında sana bakan bir insan göremediğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Ona baktığında içi boş, ruhsuz bir yaratık gördüğünü söylemiştin.

Sen değil miydin onu bir canavar olarak gören?"

Maura iç geçirdi. "Evet, bendim."

"Madem öyle, o canavarın kafesine gireyim deme sakın."

Maura'nın birdenbire gözleri yaşarmıştı. "Peki bu altı ay içinde ölüp giderse vicdan azabıyla ne yapacağım ben? Onun son dileğini geri çevirişimi nasıl unutacağım? Fikrimi değiştirmek için geç kalmak istemiyorum. Beni en çok düşündüren bu işte. Hayatımın geri kalanı boyunca suçluluk hissetmek. Ayrıca bazı şeyleri daha iyi anlama fırsatını da kaçırmış olacağım."

"Neyi anlayacaksın ki?"

"Neden böyle olduğumu mesela."

Jane dostunun yüzündeki üzgün ifadeye baktı. "Böyleyim derken? Neden böyle dâhiyim mi? Neden bu kadar mantıklıyım mı? Hangisini soruyorsun kendine?"

"İnsanın karanlık tarafına neden bu kadar meraklı olduğumu bilmek istiyorum."

O anda Jane'in ceptelefonu çaldı. Çantasını karıştırırken Maura'ya, "Yaptığımız işler ve tanık olduğumuz şeyler yüzünden tabii ki," dedi. "İkimiz de bu işi seçtik çünkü laylaylom tipler değiliz." Telefonun düğmesine bastı. "Dedektif Rizzoli?"

"Servis şirketi nihayet Leon Gott'un telefon kayıtlarını verdi," dedi Frost karşı taraftan.

"Dikkate değer bir şey var mı?"

"Olmaz olur mu. Gott öldüğü gün birkaç kişiyi aramış.

Aralarında Jerry O'Brien da var ama onu zaten biliyoruz."

"Kovo'nun etiyle ilgili mesele."

"Aynen. Ama adam aynı gün Johannesburg Interpolü'nü de aramış."

"Interpol mü? Onları ne diye aramış ki?"

"Oğlunun Botswana'da kaybolmasıyla ilgili olarak. Ama müfettiş yerinde olmadığı için, sonra ararım diye bir mesaj bırakmış."

"Adamın oğlu altı yıl önce kaybolmamış mıydı? Gott hâlâ neyi soruyor ki?"

"Hiç fikrim yok. Ama telefon kayıtlarındaki asıl dikkate değer kısım şu: Öğleden sonra iki buçukta, Brookline'dan Jodi Underwood adında bir şahsa kayıtlı bir ceptelefonunu aramış. Konuşmaları altı dakika sürmüş. Aynı akşam, saat dokuzu kırk altı geçe, bu kez Jodi Underwood aramış Gott'u. Arama süresinin sadece on yedi saniye sürmüş olmasına bakılırsa, kadın telesekretere mesaj bırakıp kapatmış herhalde."

"İyi de adamın telefonunda o geceden kalma bir mesaj yoktu ki."

"Doğru. Zaten Gott büyük ihtimalle saat dokuz kırk altı itibariyle ölmüştü de. Yan komşu, evin ışıklarının dokuzla on buçuk arasında kapandığını söylemişti."

"Peki o zaman bu telesekreter mesajını kim sildi? Frost, bu işte bir tuhaflık var."

"Tuhaflık orada kalsa yine iyi. Ben Jodi Underwood'un ceptelefonunu iki kez aradım ve her seferinde sesli mesaja düştü. O sırada ben bu ismi nereden hatırlıyorum diye düşü-

nürken aniden kafama dank etti. Bilmem sen de hatırlar mısın?"

"İpucu alayım?"

"Geçen haftanın haberlerini düşün. Brookline'ı düşün."

Jane'in nabzı aniden fırlamıştı. "Bir cinayet vakası vardı sanki."

"Jodi Underwood, pazar akşamı evinde bir cinayete kurban gitmiş. Leon Gott'la aynı akşam."

On Beşinci Bölüm

Arabayla Brookline'a giderlerken Frost yolda, "Kadının Facebook sayfasına girdim," dedi. "Profiline bir baksana."

Direksiyonda Frost vardı ve Jane onun iPad'inde, daha önce ziyaret ettiği sayfalara bakıyordu. Frost'un dediği Facebook sayfasını açınca karşısına kızıl saçlı, güzel bir kadın fotoğrafı çıktı. Profilinde yazılanlara bakılırsa otuz yedi yaşındaydı, bekârdı ve bir lisenin kütüphane görevlisiydi. Sarah adında bir kız kardeşi vardı ve vejetaryendi kadın. Beğenilerinin arasında PETA* da vardı, holistik sağlık sayfaları da.

"Pek Leon Gott'un tipi değil bu," dedi Jane. "Bir kadın, temsil ettiği her şeyden nefret ettiği bir adamı neden arar ki?"

"Bilmiyorum. Adamın dört haftalık telefon kayıtlarını taradım ama başka görüşmeleri çıkmadı. Sadece pazar günü yaptıkları o iki konuşma var. Gott onu iki buçukta aramış, kadın da Gott'u dokuzu kırk altı geçe. Muhtemelen adam öldükten sonra."

Jane kafasında senaryoyu o gece cereyan ettiği şekliyle canlandırmaya çalıştı. Katil hâlâ evde, Gott'un cesedi garajda

---

** (People for the Ethical Treatment of Animals) Hayvan hakları organizasyonu. (e.n.)*

baş aşağı asılı halde. Muhtemelen deşme süreci devam ediyor. Derken telefon çalıyor, telesekreter devreye giriyor ve sonra Jodi Underwood mesajını bırakıyor. O mesajda ne vardı da katil silme ihtiyacı duydu? Hem de telefonun üzerinde kanlı bir leke bırakma pahasına. Ayrıca katili aynı akşam Brookline'a gidip ikinci bir cinayet daha işlemeye iten neydi acaba?

Dönüp Frost'a baktı. "Adamın evinden telefon defteri çıkmamıştı, değil mi?"

"Çıkmadı. Her yere baktık, yoktu öyle bir şey."

Jane'in gözünde, katilin telefonun başında duruşu, ekranda Jodi'nin numarasını görüşü canlanmıştı. Gott o gün aynı numarayı aradığına göre, kadının adresiyle birlikte bütün bilgilerini defterine kaydetmiş olabilirdi.

Sonra Jane, Jodi'nin Facebook sayfasını okumaya devam etti. Kadın epey düzenli bir şekilde paylaşım yapıyordu, en azından birkaç günde bir. Son paylaşımı cumartesi gününe, yani ölmeden önceki güne aitti.

Şu Tayland işi vejetaryen tarifine bir göz atın. Bu yemeği dün akşam kız kardeşimle eşine yaptım, eti bir an olsun özlemediler bile. Hem sağlıklı, hem lezzetli, hem de gezegenimiz için faydalı!

Jodi o akşam pirinç eriştesi ve tofudan oluşan tarifi yaparken bunun son yemeği olacağını hissetmiş miydi acaba? Ya da sağlıklı yemekler yemek için gösterdiği çabanın ya-

kında ne kadar anlamsız kalacağını?

Jane, Jodi'nin paylaşımlarını incelemeye devam edip; okuduğu kitaplara, sevdiği filmlere, arkadaşlarının düğün törenlerine ve doğum günlerine, ekim ayının kasvetli bir gününde hayatın anlamına dair tespitlerine baktı. Sonra birkaç hafta daha geri gidip Eylül'e, yeni okul yılının başladığı keyifli günlere döndü.

Kütüphanede yeniden tanıdık simalarla karşılaşmak ne güzel.

Sonra sayfasına eylülün başlarında, koyu renk saçlı, güler yüzlü genç bir adamın fotoğrafını koymuş, üstüne de hüzünlü bir yorum yapmıştı.

Altı yıl önce bugün hayatımın aşkını kaybettim. Seni her zaman özleyeceğim Elliot.

Elliot. "Gott'un oğlu," dedi Jane alçak sesle.

"Ne?"

"Jodi'nin sayfasında Elliot adında bir adamla ilgili bir paylaşım var. Şöyle yazmış: *Altı yıl önce bugün hayatımın aşkını kaybettim.*"

"Altı yıl önce mi?" dedi Frost, ona şaşkın gözlerle bakarak. "Elliot Gott'un ortadan kaybolduğu tarih."

***

Kasım gelip de saatler normale döndüğünde, New England bölgesinde güneş erken batar. O gün de, öğleden sonra dört buçukta hava kararmaya başlamıştı bile. Hava bütün gün yağdı yağacak gittikten sonra nihayet çiselemeye başlamış; Jane ve Frost, Jodi Underwood'un evine vardıklarında, yağmur arabanın sileceklerini ince bir tabakayla kaplamıştı. Evin önünde gri renkli bir Ford Fusion duruyordu ve arabanın içinde, şoför tarafında bir kadının silueti görünüyordu. Jane emniyet kemerini çözüp inene kadar, Ford'un kapısı açıldı ve şoför dışarı çıktı. Saçlarındaki zarif gri çizgileri ve üstündeki şık ama kullanışlı giysileriyle bir heykel gibi duruyordu kadın. Gri renkli pantolon ceket takım, bej rengi pardösüsü ve düz taban, rahat ayakkabıları görüntüyü tamamlıyordu. Bütün bunlar pekâlâ Jane'in gardırobundan çıkmış da olabilirdi ve ne tesadüftür ki bu kadın da polisti.

"Dedektif Andrea Pearson," dedi kadın, onları görünce. "Brookline Emniyeti'nden."

"Jane Rizzoli, Barry Frost," diye karşılık verdi Jane de. "Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Yağmurda daha fazla ıslanmamak için tokalaşma faslını kısa tutup Pearson önde, onlar arkada, eve yöneldiler. Önündeki küçük bahçesi, yaprakları sonbaharla birlikte dökülmeye başlamış olan hor çiçekleriyle dolu, mütevazı bir evdi burası. Verandanın korkuluklarına bağlanmış polis kordonu bütün parlaklığıyla, *yaklaşmayın, trajedi var,* dermişçesine duruyordu hâlâ.

"İtiraf etmem gerekir ki, sizden telefon geldiğinde epey

şaşırdım," dedi Dedektif Pearson, evin anahtarını çıkarırken. "Jodi Underwood'un telefon kayıtları elimize henüz ulaşmamıştı ve kadının ceptelefonu da kayıp. Dolayısıyla Bay Gott'la yaptıkları görüşmelerden haberimiz yoktu."

"Ceptelefonu kayıp derken? Kayıp mı olmuş, çalınmış mı?" diye sordu Jane.

"Diğer pek çok şeyle birlikte çalınmış," dedi Dedektif Pearson kapıyı açarken. "Bu vakadaki cinayet nedeni soygun. En azından öyle görünüyor."

İçeri girdiklerinde Dedektif Pearson ışıkları açtı. Jane içerisi aydınlanır aydınlanmaz ahşap bir zemin gördü; şık ama sade, İsveç tarzı minimalist eşyalarla döşenmiş bir salona girdiler ama kan lekeleri ortalıkta yoktu. Orada bir cinayet işlendiğine dair tek kanıt, sağa sola bulaşmış parmak izleri tozlarından ibaretti.

"Ceset tam burada, ön kapının hemen dibinde duruyordu," dedi Dedektif Pearson. "Jodi pazartesi sabahı işe gitmeyince okuldakiler Sarah'yı aramışlar, o da dosdoğru buraya gelmiş. Cesedi sabah on gibi bulunmuş. Üstünde pijama ve sabahlık varmış. Ölüm nedeni gayet net görünüyor. Adli Tıp, boyundaki ip izlerinden de yola çıkarak, boğulmayı onayladı. Kurbanın sağ şakağında bir de çürük vardı, ki o da muhtemelen etkisiz hale getirilmesi için aldığı ilk darbeden kaynaklanıyor. Cinsel zorlamaya rastlanmadı. Hızlı bir saldırı olduğunu tahmin ediyoruz. Muhtemelen kadın kapıyı açar açmaz olup bitmiş."

"Üstünde pijama ve sabahlık olduğunu söylediniz, değil

mi?" diye sordu Frost.

Pearson başını sallayarak onu onayladı. "Adli Tıp, cinayetin akşam sekizle sabah iki arasında işlendiğini tahmin ediyor. Ama saat dokuzu kırk altı geçe Gott'u telefonla aradıysa, bu tahmin bir miktar daralmak zorunda."

"Tabii o telefonu bir başkası açmadıysa."

"Kadının ceptelefonunun kayıp oluşuna bakarak bunun da mümkün olduğunu söyleyebiliriz. Pazartesi sabahı gelen bütün aramalar sesli mesaja düşmüş; yani telefon her kimdeyse belli bir saatten sonra kapatmış olmalı."

"Cinayet nedeni olarak soygun demiştiniz ya, başka neler çalınmış acaba?" diye sordu Jane.

"Kız kardeşi Sarah'nın söylediğine göre, Jodi'nin MacBook Air laptopu, fotoğraf makinesi, ceptelefonu ve çantası kayıp. Bu arada, mahallede başka soygunlar da olmuş ama hepsi de ev halkı dışarıdayken gerçekleşmiş. Ve bütün soygunlarda benzer şeyler alınmış, yani daha çok elektronik eşyalar."

"Failin aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Dedektif Pearson hemen cevap vermeyip gözlerini yere çevirdi. Sanki Jodi Underwood hâlâ ayaklarının dibinde yatıyormuş gibi bakıyordu. Sonra alnına inen bir tutam saçını geri itip gözlerini Jane'e çevirdi. "Emin olamıyorum. Diğer soygunlarda, arkada parmak izleri kalmıştı; yani nispeten amatörce işlerdi. Fakat bu olay yerinde hiçbir delile rastlanmadı. Ne bir parmak izi çıktı ne de bir ayak izi. O kadar temiz ve ustaca bir iş ki bu, fail büyük ihtimalle..."

"Profesyonel biri diye düşünüyorsunuz herhalde."

Dedektif Pearson başını salladı. "Leon Gott'la yaptığı telefon görüşmeleri de bu yüzden kafamı karıştırdı zaten. Sizdeki vaka planlı bir cinayet gibi mi görünüyor?"

"Planlı kısmını bilmem ama," dedi Jane, "bu kadar temiz ve ustaca olmadığı kesin."

"Nasıl yani?"

"Size olay yeri fotoğraflarını göndereyim, Leon Gott cinayetinin nasıl acayip bir vaka olduğunu anlarsınız."

"O halde bu iki vaka arasında bir bağlantı yoktur belki de," dedi Dedektif Pearson. "Peki bu iki kurbanın neden telefonla görüştüklerini bulabildiniz mi? Birbirlerini nereden tanıyorlarmış mesela?"

"Bir tahminim var ama bunu onaylamak için Jodi'nin kız kardeşiyle konuşmam gerekiyor. Adı Sarah demiştiniz, değil mi?"

"Buradan birkaç kilometre ötede oturuyor. Onu arar, geldiğimizi söylerim."

"Kız kardeşim, Leon Gott'un temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu. Av merakından tutun da politik görüşlerine kadar her şeyinden. Özellikle de oğluna karşı tavırlarından dolayı," diye söze girdi Sarah. "Haliyle Jodi'yi neden aradığına dair hiçbir fikrim yok. Ya da Jodi'nin onu neden aradığına dair."

Sarah'nın, açık renk ahşap ve cam eşyalarla döşenmiş

küçük salonunda oturuyorlardı. İki kardeşin, İsveç tarzına duydukları merak da dahil pek çok benzer zevkleri olduğu apaçık görünüyordu. Zaten fiziksel olarak da birbirlerine benziyorlardı; ikisinin de kıvırcık, kızıl saçları ve kuğu gibi incecik boyunları vardı. Ama Jodi'nin Facebook'taki gülümseyen halinin aksine, Sarah'nın yüzü bir tükenmişlik fotoğrafı gibiydi şimdi. Misafirlerine bir tepside çay ve kurabiye getirmişti ama kendisininki bir köşede soğuyordu. Kadın otuz sekiz yaşında olmasına rağmen, pencerelerden içeri süzülen loş ışıkta daha yaşlıymış gibi duruyordu. Yaşadığı acı, yüzüne bütün ağırlığıyla çökmüş, ağzının ve gözlerinin köşelerini aşağı doğru çekmeye çalışıyor gibiydi.

Dedektif Pearson'la Sarah daha önceden tanışıyor oldukları için, Jane ile Frost, ilk soruları Pearson'a bıraktılar.

"Bu telefon görüşmelerinin, Jodi'nin cinayetiyle bir ilgisi olmayabilir Sarah," diye söze girdi Pearson. "Ama rastlantı gerçekten çok çarpıcı. Jodi sana son birkaç hafta içinde Leon Gott'la görüştüğünden bahsetmiş miydi hiç?"

"Ne birkaç hafta, ne bir ay ne de bir yıl içinde. Elliot'ı kaybettikten sonra babasıyla konuşmak için bir sebebi de kalmamıştı."

"Peki Leon Gott'la ilgili olarak genelde neler söylüyordu?"

"Dünyanın en kötü babası olduğunu. Jodi ile Elliot iki sene birlikte yaşadıkları için Leon'la ilgili çok hikâye dinlemişti. Mesela silahlarını ailesinden daha çok sevdiğini biliyordu. Bir keresinde, Elliot on üç yaşındayken ava götürmüş

onu. Sonra, Elliot vurduğu bir geyiği deşmeyi reddedince Leon ona yumuşak demiş."

"Ne kötü."

"Leon'un karısı o olaydan sonra, Elliot'ı da alarak onu terk etmiş. Bir anne olarak yapabileceği en iyi şeyi yapmış bence. Keşke daha önce düşünseymiş."

"Peki Elliot, babasıyla görüşüyor muymuş?"

"Nadiren. Jodi'nin söylediklerinden hatırladığım kadarıyla Leon, oğlunu son kez doğum gününde aramış ama konuşmaları fazla uzun sürmemiş. Elliot medeni olmaya çalışmış ama babası, merhum annesiyle ilgili ileri geri konuşmaya başlayınca kapatmak zorunda kalmış. Ondan bir ay sonra da Afrika'ya gitmiş. Bu onun büyük bir hayaliymiş, yıllardır planladığı bir şeymiş. Tanrı'ya şükür ki, Jodi işlerini ayarlayıp onunla gidememişti. Yoksa o da..." Sarah'nın başı önüne düştü, bakışları önünde duran, dokunulmamış çay fincanına takıldı.

"Peki Elliot kaybolduktan sonra," diye devam etti Dedektif Pearson, "Jodi, Leon'la görüşmüş mü hiç?"

Sarah başını salladı. "Birkaç kez. Adam ancak oğlunu kaybedince anlamış nasıl berbat bir baba olduğunu. Kardeşim iyi kalpli biri olduğundan, adamı teselli etmeye çalışmış. Tahmin edersiniz ki, onunla pek anlaşamıyordu ama yine de, Elliot'ın cenaze töreninden sonra adama bir kart atmış. Zarfın içine Elliot'ın Afrika'dayken çekilmiş olan son fotoğrafını da koymuş. Leon'dan bir teşekkür mektubu alınca ne kadar şaşırdığını hatırlıyorum. Ama ondan sonra bir daha hiç gö-

rüşmediler. Tabii benim bildiğim kadarıyla."

O ana kadar sessiz kalıp, görüşmeyi Dedektif Pearson'ın sürdürmesine izin veren Jane, sonunda dayanamayıp araya girdi.

"Kardeşinizde Elliot'ın Afrika'dayken çekilmiş başka fotoğrafları var mıydı?"

Sarah kafasını kaldırıp ona şaşkınlık içinde baktı. "Birkaç tane vardı. Elliot bunları gezi sırasında ceptelefonundan göndermiş. Fotoğraf makinesi bulunamadığı için, ceptelefonuyla çekilmiş o birkaç fotoğrafın dışında bir şey yok."

"Peki siz gördünüz mü bu fotoğrafları?"

"Evet. Tipik gezi fotoğraflarıydı. Uçuş sırasında çekilmiş, Cape Town'ın turistik yerlerinde çekilmiş fotoğraflardı. Bildik şeylerdi yani." Acı acı güldü. "Elliot pek de iyi bir fotoğrafçı değildi."

Dedektif Pearson döndü ve Jane'e kaşlarını çatarak baktı. "Afrika fotoğraflarını sormanızın belli bir nedeni var mı?"

"Pazar günü saat iki buçukta Gott'un evine uğramış olan bir tanığımız var ve bu tanık, o gün Gott'u telefonda birilerine, Elliot'ın Afrika fotoğraflarının hepsini istediğini söylerken duymuş. Arama saatini göz önüne alırsak, karşı taraftakinin Jodi olduğunu çıkarabiliriz." Jane bu kez dönüp Sarah'ya baktı. "Leon o fotoğrafları neden istemiş olabilir?"

"Hiç fikrim yok. Suçluluk duygusu belki de."

"Neden suçluluk?"

"Daha iyi bir baba olamadığından dolayı herhalde. Yaptığı hatalardan, kırdığı insanlardan dolayı. Onca yıl ihmal et-

tiği oğlunu nihayet düşünmeye başlamıştı belki de."

Jerry O'Brien da aynı şeyleri söylemişti. Leon Gott son zamanlarda oğlunun kaybolmasına kafayı takmıştı. Yaşlandıkça pişmanlıklar ve keşke'ler de artardı ama Leon için, Elliot'la aralarındaki sorunları telafi etmenin bir yolu kalmamıştı. O evde, bir köpek ve bir kediden başka arkadaşı olmadan, tek başına yaşarken bunların hiçbirinin, bir evlat sevgisinin yerini dolduramayacağını anlamıştı belki de.

"Size Leon Gott'la ilgili anlatacaklarım bundan ileri gitmez," dedi Sarah. "Onunla sadece bir kez tanıştım, o da altı yıl önceki cenaze törenindeydi. Sonra onu bir daha görmedim."

Alacakaranlığın ışığa dair son kırıntıları da silinmiş, dışarısı tam anlamıyla karanlığa bürünmüştü. Sarah'nın yüzü şimdi, lambanın sıcak ışığında, son zamanlarda kaybettiği o birkaç yıl geri gelmiş gibi gençleşmiş, canlanmıştı. Bu belki de, kederli kardeş rolünden biraz olsun sıyrılıp, Jodi'nin son saatlerine ve Leon Gott'la aralarındaki bağlantıya dair bilmeceye dahil olmasındandı biraz da. "Jodi'yi iki buçukta aradığını söylemiştiniz, değil mi?" dedi Sarah, Jane'e. Sonra Dedektif Pearson'a dönüp, "O saatte Plymouth'taki konferanstaydı büyük ihtimalle," diye ekledi.

Dedektif Pearson da Jane ve Frost'a dönerek, "Jodi'nin son gününde neler yaptığını tespit etmeye çalıştık," dedi. "Pazar günü bir kütüphane konferansında olduğunu biliyoruz. Konferans saat beşte bitmiş, yani muhtemelen yemek saatine kadar eve dönmüştür. Gott'u dokuz kırk altı gibi geç

bir vakitte aramasının nedeni de bu olmalı."

"Şimdi," dedi Jane, "Gott'un onu saat iki buçukta fotoğraflarla ilgili olarak aradığını biliyoruz. Bu durumda, o da Gott'a akşam aynı meseleden dolayı dönmüş olmalı. Belki de Elliot'ın fotoğraflarını..." Jane bir an susup Sarah'ya baktı. "Kardeşiniz Elliot'ın Afrika fotoğraflarını nerede saklıyordu?"

"Fotoğraflar dijital olduğuna göre laptopunda saklıyordu herhalde."

Bunun üzerine Jane'le Dedektif Pearson bir an birbirlerine baktılar.

"Ki o da kayıp şimdi," dedi Jane.

Dışarıda üç dedektif, park halindeki arabalarının başında soğuktan titremelerine aldırmadan konuşuyorlardı.

"Biz size kendi bilgilerimizi gönderelim, siz de kendi bilgilerinizi bize gönderin, olur mu?" dedi Jane.

"Olur tabii ki. Fakat ben hâlâ neyin peşinde olduğumuzu anlamış değilim."

"Ben de anlamadım," diye itiraf etti Jane. "Ama bir şey var sanki. Elliot'ın Afrika fotoğraflarında bir şey var gibi."

"Sarah'nın o fotoğraflara dair söylediklerini duydunuz. Tipik turist fotoğraflarıymış, dikkat çekici bir şey yokmuş."

"Onun için yoktu belki de."

"Ve de altı yıl öncesinden kalma fotoğraflar onlar. Kimi niye endişelendirsinler ki?"

"Bilemiyorum. Ben sadece..."

"Sezgilerinize mi güveniyorsunuz?"

Jane'in aklı o anda, sezgi sözcüğünü duyar duymaz Maura'ya gitmişti. Daha doğrusu, o gün Maura'yla aralarında geçen konuşmaya. Maura'nın yeni çıkarılan iskeletle ilgili içgüdülerini elinin tersiyle iten kendisi değil miydi? Sonra, *söz konusu sezgiler ya da içgüdüler olunca insan sadece kendininkilere güveniyor,* diye düşündü Jane. Başkalarına karşı adamakıllı koruyamasa bile sımsıkı tutunuyor onlara.

Dedektif Pearson yağmurdan ıslanan bir perçem saçını geriye atıp iç geçirdi. "Her neyse, bilgi alışverişinden kimseye zarar gelmez. Hatta iyi bile olur. Genelde bizim çocuklar hep *benim* bilgilerimi kullanırlar da kendilerininkini paylaşmazlar." Durup Frost'a baktı. "Şimdi bütün erkeklere çamur atmış gibi olmayayım da."

Jane güldü. "Ama bu çocuk farklı. Sağ olsun, patates kızartmasının dışında her şeyi benimle paylaşır."

"Çok da saklayabiliyorum ya sanki," dedi Frost.

"Eve gider gitmez, elimdeki bütün notları size e-postayla gönderirim," dedi Dedektif Pearson. "Jodi'nin otopsi raporunu da Adli Tıp'tan istersiniz."

"Otopsiyi hangi doktor yaptı?"

"Buradaki bütün patologları tanımıyorum ama kocaman sesli, iriyarı bir adamdı."

"Doktor Bristol galiba," dedi Frost.

"Evet, evet, adı Doktor Bristol'dı. Jodi'nin otopsisini geçen salı yaptı." Pearson arabasının anahtarlarını çıkarırken ekledi: "Ama oradan şaşırtıcı bir şey çıkmamıştı."

On Altıncı Bölüm

Şaşırtıcı şeylerin ne zaman ortaya çıkacağını bilemezdiniz. Her an bir tanesi karşınıza dikilip bütün soruşturmanın seyrini değiştirebilirdi.

Jane ertesi gününü, Andrea Pearson'ın e-postayla gönderdiği dosyalarda şaşırtıcı bir şey arayarak geçirdi. Bilgisayarın başında oturup, öğle yemeğinden kalanlar masaya dağılmış, sayfa sayfa bütün tanık ifadelerini ve Dedektif Pearson'ın notlarını okudu. Jodi Underwood'un sekiz yıldır yaşadığı ev, ailesinden kalmıştı ve bulunduğu muhit sessiz ve saygılı sakinleriyle tanınıyordu. Bilindiği kadarıyla kadının bir düşmanı ya da halihazırda bir sevgilisi yoktu. Cinayete kurban gittiği gece komşular, birilerinin canının derdine düştüğünü anlatan herhangi bir çığlık ya da yüksek ses duymamıştı.

Pearson'ın da dediği gibi ani bir saldırı olmuş; kurban mücadele etmeye fırsat bulamamıştı. Pearson'ın bu iddiasını olay yeri fotoğrafları da doğruluyordu. Jodi'nin cesedi sırtüstü yatar halde bulunmuştu. Bir kolu, sanki kendini çekip

eşikten dışarı çıkmak istermiş gibi kapıya uzanmıştı. Üstünde çizgili bir pijama ve lacivert renkli bir sabahlık vardı. Terliğinin sol teki hâlâ duruyordu ayağında; diğeri ise birkaç santim ötede, yerdeydi. Bunlar gibi dışı süet, içi yün, pofuduk terliklerden Jane'de de vardı. L.L. Bean'den almıştı. Ve büyük ihtimalle o terlikleri bir daha, ölen kadının fotoğrafını hatırlamadan giyemeyecekti.

Sırada, Maura'nın meslektaşı Doktor Bristol'ın yazdığı otopsi raporu vardı. Abe Bristol gürültülü kahkahası, doymak bilmeyen iştahı ve tuhaf yeme alışkanlıklarıyla bilinen, rahat, hayattan keyif almayı seven bir adamdı; ama morgdayken en az Maura kadar detaycı bir doktordu. Bristol, olay yerinde ipe rastlanmamış olmasına rağmen, kurbanın boynundaki izlerden yola çıkarak, tel değil ip kullanıldığına kanaat getirmişti. Ölüm zamanını da akşam sekizle gece iki arasında bir yere koyuyordu.

Jane okumaya devam edip, iç organlarının durumuna (ki genelde sağlıklıydı) ve genital muayene sonuçlarına (ki yakın zamanda bir travma ya da cinsel faaliyet izine rastlanmamıştı) baktı. Oradan da şaşırtıcı bir şey çıkmamıştı.

Sonra kadının üstündeki giysilerin envanterini incelemeye koyuldu. Üstlü altlı çizgili pijama, yüzde yüz pamuk, *small* beden. Sabahlık, lacivert renkli, kadife, *small* beden. İçi yünlü terlikler, 37 numara, markası L. L. Bean.

Jane daha sonra arka sayfaya geçip, suç laboratuvarına getirilen iz bulgularının listesine göz attı. Liste alışıldık tırnak kesitleriyle ve kasık tüyleriyle doluydu. Derken sayfanın so-

nundaki bulgulara gözü takıldı.

Üç tel kıl, beyaz/gri, muhtemelen bir hayvana ait, üç-dört santimetre uzunluğunda. Kurbanın sabahlığından, kolunun ucundan toplandı.

Muhtemelen bir hayvana ait.

Jane'in gözünün önüne, Jodi'nin ahşap döşemeleri ve şık İsveç mobilyaları geldi. *İçeride evcil bir hayvanın yaşayıp yaşamadığına dair bir işaret var mıydı,* diye düşündü. Lacivert renkli kadife sabahlığa sürtünmüş olan bir kedi vardı belki de. Hemen Jodi'nin kız kardeşini aradı.

"Jodi hayvanları severdi ama evinde beslemezdi," dedi Sarah. "Tabii birkaç ay önce ölen Japon balığını saymazsak."

"Peki bir köpeği ya da bir kedisi olmadı mı hiç?" diye sordu Jane.

"Olamazdı çünkü alerjisi vardı. Bir kediye yaklaştığı anda hapşırmaya başlardı." Sarah durup acı acı güldü. "Çocukken veteriner olmanın hayalini kurardı o. Hatta mahalledeki hayvan hastanesinde gönüllü çalışmak istemişti. İlk astım krizini de o zaman geçirmişti."

"Peki kürklü bir mantosu olabilir mi? Tavşan ya da mink mesela?"

"Mümkün değil. Jodi, PETA'ya üyeydi bir kere."

Jane telefonu kapattıktan sonra bir süre bilgisayar ekranındaki kelimelere baktı. *Üç tel kıl, muhtemelen bir hayvana ait.*

Sonra aklına bir şey geldi. Leon Gott'un kedileri vardı.

"Bu üç tel tam anlamıyla bir bilmece gibi," dedi Erin Volchko. Boston Emniyeti'nin kıl ve elyaf konusunda en deneyimli suç uzmanı olan Erin, yıllar içinde pek çok dedektife ders vermeyi kendine görev edinmiş bir bilim insanıydı. Teşkilattakiler onun sayesinde, halı elyafı ve kıl telleri analizine dair bir şeyler öğrenmiş; yünle pamuk, sentetikle doğal, yolunmuş kılla kesilmiş arasındaki farkı biraz olsun anlar olmuşlardı. Buna rağmen, Jane de dahil herkes, Erin'in bir elyafı diğerinden ayırt ederkenki ustalığına hayrandı. Jane onun mikroskobuna kim bilir kaç kez bakmıştı ama bir sarı saç telini diğerinden ayırmakta hâlâ aciz kalıyordu.

"Kıllardan biri mikroskobun altında şimdi," dedi Erin. "Gel otur da sana meseleyi anlatayım."

Jane laboratuvar taburesine oturup, gözünü iki boyunlu mikroskoba dayadı, görüntüye giren tek bir tele baktı.

"Bu, Bayan Underwood'un lacivert sabahlığından alınan bir numaralı kıl numunesi," dedi Erin, diğer gözden bakarak. "Rengi beyaz. Kıvrımlı değil, düz. Uzunluğu üç santimetre. Kütikülü, korteksi ve medullayı rahatlıkla görebilirsin. Önce renge bakalım. Her yerinin aynı beyazlıkta olmadığını görebiliyor musun? Renk, uca doğru gittikçe açılıyor. İnsan tüyü normalde, bütün tel boyunca aynı renkte kalma eğilimindedir, ki bu da, önümüzdeki numunenin bir insana ait olmadığına dair ilk ipucumuz oluyor. Şimdi de medullaya, yani

telin ortasından geçen öze bir bak. Bunun medullası insan tüyünden daha geniş."

"Peki ne tüyü bu?"

"Bunun için de en dıştaki kütikül tabakasına bakmamız gerekiyor. Ben fotomikrograflarını çektim, sana da göstereyim." Arkasındaki bilgisayara dönüp klavyeye dokundu. Ekranda bir telin büyütülmüş resmi belirdi. Telin yüzeyi bir zırhın parçasıymış gibi incecik, üçgen şeklinde pullarla kaplıydı.

"Diken diken olduklarını görebiliyor musun?" dedi Erin. "Sanki bir uçlarından tutsan sırayla hepsini koparabilecekmişsin gibiler. Bu kadar büyütüldüğünde her şey bir başka güzel oluyor bence. Önümüzde, çıplak gözle göremediğimiz yepyeni bir evren açılıyor." Erin ekrandaki görüntüye, ziyaret etmek istediği yabancı bir şehirmiş gibi hayranlıkla bakıyordu. Bütün gün o penceresiz odada tıkılıp kalmaktan, tek eğlencesi bu mikroskobik manzaralar olup çıkmıştı anlaşılan.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu Jane. "Diken diken olmaları yani."

"İnsana ait olmadıklarıyla ilgili ilk izlenimlerimi doğruluyorlar. Hangi türdür dersen bu şekiller vizonlara, fok balıklarına ve evcil kedilere özgüdür."

"Fazla uzağa gitmeden, evcil bir kediye ait olduğunu söyleyip kurtulalım bence."

"Yüzde yüz emin olamam ama en muhtemel kaynak bir kedi olsa gerek. Tek bir kedi bir yılda yüz binlerce tüy dökebilir."

"Vay canına. Süpür süpür bitmez o."

"Bir de evde birden fazla kedi olduğunu düşün; hatta şu kedici kadınlar gibi düzinelercesinden olduğunu düşün. Toplamda ne kadar tüy çıkabileceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Tahmin etmek istemiyorum."

"Bir keresinde bir adli tıp yazısında okumuştum; bir kedinin yaşadığı eve girip de üstünde tüy olmadan çıkmak mümkün değilmiş. Çoğu Amerikan evinde ya bir kedi ya bir köpek olduğunu düşünürsek bu tüyün, kurbanın sabahlığına nasıl konduğunu anlamamız imkânsız bir hal alır. Kadının kendi kedisi olmasa bile bir arkadaşınınkinin yakınında durmuş olabilir."

"Kardeşinin söylediğine göre, kurbanın kedi tüyüne aşırı derecede alerjisi varmış ve bu yüzden hayvanlardan uzak duruyormuş. Benim aklıma başka bir şey geldi. Bu tüyler oraya ikinci bir kaynaktan, mesela katilden gelmiş olabilir."

"Ve bu katilin de onları Leon Gott'un olay yerinden kaptığını düşünüyorsun."

"Gott'un iki kedisi, bir de köpeği vardı; bu da demektir ki, evi bir tüy fabrikası gibiydi. Evde dolaşırken bile üstüm başım tüy oldu. Bundan katil de kurtulamazdı bence. Gott'un kedilerinden birkaç tüy örneği alsam bu üç telle DNA karşılaştırması yapabilir misin?"

Erin iç geçirip gözlüklerini kafasına kaldırdı. "Maalesef DNA yeterli olmayacaktır. Jodi Underwood'un sabahlığından alınan bu tellerin üçü de telojen denen dönemde, yani tüy uzamasının dinlenme safhasındayken dökülmüş. Senin

anlayacağın, kök kısımları yok, ki bu, çekirdek DNA'sının da olamayacağını gösteriyor."

"Peki mikroskobun altında sadece gözle bir karşılaştırma yapsan?"

"Ama o şekilde iki beyaz tüyün aynı kediden geldiğini ispatlayamayız ki. Korkarım bu, mahkemede yeterli bir delil olarak görülmeyecektir."

"Bu tüylerin Gott'un evinden geldiklerini kanıtlamamın bir yolu yok mu şimdi?"

"Olabilir aslında. Kedilerle biraz haşır neşir olduysan biliyorsundur; kendilerini temizlemeye çok düşkündürler. Ve de yalanırlarken, ağızlarından çıkan epitel hücreler tüylerine yapışır. İşte elimizde böyle tüyler olursa mitokondriyal DNA izleri bulabiliriz. Fakat bu testlerin sonuçlarının çıkması haftalar alabilir."

"Ama yeterli bir delil olur, öyle değil mi?"

"Evet, olur."

"O halde, öyle ya da böyle, o kedilerin tüylerini toplamam gerekiyor."

"Doğrudan hayvanın üzerinden alırsan kök malzemeyi de inceleyebiliriz."

Jane homurdandı. "Bu hiç kolay olmayacak çünkü kedilerden biri kimseye yanaşmıyor. Hatta hâlâ kurbanın evinde bir yerde saklanıyor."

"Ah, yazık. Umarım birileri onu besliyordur."

"Bil bakalım kim her gün oraya gidip mama falan bırakıyor, kumunu değiştiriyor."

"Dur, sakın söyleme. Dedektif Frost mu yoksa?"

"*Güya* kedilere tahammülü yokmuş beyefendinin. Ama eminim, bir kediciği kurtarmak için yanan binaya bile atar kendini."

"Ben Dedektif Frost'u severim, bilirsin. Tatlı bir oğlan o."

Jane burun kıvırdı. "Aynen. Onun yanında ben tam bir kaltak gibi kalıyorum."

"Çocuğun kendine bir an önce bir eş bulması lazım," dedi Erin, mikroskop slaytını çıkarırken. "Ona benim tanıdıklardan birilerini ayarlamaya çalıştım ama polislerle çıkmak istemiyormuş. Çünkü hepsi kontrol delisi oluyormuş." Mikroskobun altına yeni bir slayt koydu. "Pekâlâ, şimdi de aynı sabahlıktan alınma bir başka kıl örneğine bakalım. Beni asıl şaşırtan bu oldu zaten."

Jane yeniden tabureye oturup gözünü mikroskoba dayadı. "İlkine benziyor bu. Fark nerede ki?"

"Evet, ilk bakışta benzer görünüyorlar. Bu da beyaz ve düz, boyu ise beş santimetre kadar. Rengin uca doğru açılma olayı da aynı, ki buradan yine insana ait olmadığını çıkarabiliyoruz. Başta bunun da bir *Felis catus*'tan, yani evcil bir kediden geldiğini düşündüm. Ama 1500 kat büyüterek bakıldığında bambaşka bir türden geldiği anlaşılıyor." Arkadaki bilgisayara dönüp ekranda bir pencere daha açtı ve bu sefer farklı bir fotomikrograf belirdi. Sonra iki resmi yan yana yerleştirdi.

Jane ekrana kaşlarını çatarak baktı. "İkinci tüy hiç de

evcil bir kediye aitmiş gibi durmuyor."

"Kütiküler pullar çok farklı. Bunlar daha çok, dağların zirvelerine benziyorlar. Evcil kedininki gibi diken diken değiller."

"Peki bu hangi hayvana ait oluyor?"

"Veritabanımdaki bütün hayvan tüyleriyle karşılaştırdım ama bu, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

Gizemli bir yaratık. Jane'in aklına o anda, Leon Gott'un evini ve duvarlarını süsleyen koleksiyonu gelmişti; tabii bir de, dünyanın dört bir yanından gelen hayvanların postlarını soyup kuruttuğu tahnit atölyesi. "Bu numune bir kar leoparına ait olabilir mi?" diye sordu nihayet.

"Söylediğin tür epey spesifik bir örnek. Sahi, neden kar leoparı dedin?"

"Gott en son bir kar leoparı üzerinde çalışıyordu da ondan. Ve de o post şimdi kayıp."

"Bunlar oldukça nadir rastlanan hayvanlar oldukları için, karşılaştırma adına bir numune nereden bulurum bilemiyorum. Ama yine de türün tespiti için başka yöntemler de var. Şu Çin mahallesi cinayetindeki tuhaf tüyün kimliğini nasıl tespit ettiğimizi hatırlıyor musun? Hani sonunda bir maymuna ait olduğunu öğrenmiştik ya, onu diyorum."

"Numuneyi Oregon'daki bir laba göndermiştin."

"Evet, Yabani Hayat Adli Tıp Laboratuvarı'na. Onlarda bütün türlerin keratin numuneleri oluyor. Elektroforez sayesinde bir tüyün protein bileşenlerini tespit edip, bilinen keratin örnekleriyle eşleştirebiliyorsun."

"Hadi öyle yapalım o zaman. Eğer bu tüy bir kar leoparına aitse, Gott'un evinden geldiği neredeyse kesin demektir."

"Bu arada," dedi Erin, "sen yine de evdeki o kedinin tüylerinden getir bana. DNA'ları eşleşirse bu iki cinayetin arasında bir bağlantı olduğuna dair bir kanıt elde etmiş olursun."

On Yedinci Bölüm

"Sen büyük bir hataydın," dedi Maura. "Seni eve getirmemeliydim."

Kedi onu umursamayıp patisini yalamaya devam etti. Zeytinyağına batırılmış İspanyol tonbalığından oluşan yemeğini yeni bitirmiş, şimdi de temizlenme faslına geçmişti. Bir yemek için on dolar fazlaydı elbette ama hayvan, kuru mamaya yanaşmamış, Maura da eve gelirken o gurme kedi mamalarından almayı unuttuğu için buna mecbur kalmıştı. Dolapları karıştırınca o değerli tonbalığı konservesinden başka bir şey bulamamıştı. Gerçi o konserveyi yeşil fasulye ve patatesle birlikte ağızlara layık bir *salade niçoise* yapmak için saklıyordu ama artık çok geçti; açgözlü küçük misafiri, o leziz balığı son lokmasına kadar bitirmişti bile. Zaten çok geçmeden yalanmayı da bitirip, salına salına çıktı mutfaktan. Sana daha fazla ihtiyacım kalmadı demek gibi bir şeydi bu.

Bu kadar hoşbeş yeter. Herkes yerini bilsin. Maura mama kâsesini sıcak, sabunlu suyla yıkadıktan sonra, bütün mikroplardan iyice arınsın diye bulaşık makinesine koydu.

Bir kediden bir hafta içinde *Toxoplasma gondii* kapılabilir miydi acaba? Bir yerde şizofreniye kadar gidebildiğini okuduğundan beri toxoplasmoza kafayı takmıştı. Demek ki o kaçık, kedici kadınlar aslında kedileri yüzünden kaçık oluyorlardı. *Bu becerikli hayvanlar bizi böyle kontrol altında tutuyorlar işte,* diye düşündü. Bize öyle bir parazit bulaştırıyorlar ki, mecbur kalıp önlerine on dolarlık tonbalığı bile koyabiliyoruz.

Kapı çaldı.

Ellerini son bir kez yıkayıp kuruladı. İçinden, *geberin mikroplar!* diye geçirdi, sonra da kapıya bakmaya gitti.

Jane Rizzoli verandada duruyordu. "Kedi tüyü almaya geldim," dedi Jane, cebinden bir cımbız ve delil torbası çıkararak. "Ama bunu yapmak sana düşer tabii ki."

"Neden sen yapmıyorsun?"

"Olmaz. O senin kedin."

Maura iç geçirip cımbızı aldı ve salona geçti. Kedi şimdi sehpanın üstünde oturmuş, şüphe dolu yeşil gözleriyle ona bakıyordu. Neredeyse bir haftadır birliktelerdi ama aralarında bir bağ oluşmamıştı henüz. Bir kediyle bağ kurmak mümkün müydü ki zaten? Hayvan, Gott'un olay yerinde Maura'ya yanaşmış, onu miyavlayıp bacaklarına sürtünerek baştan çıkarmış, sonunda kapağı evine atmayı da başarmıştı. Eve geldikten sonraki tavırlarını ise genel olarak katıksız bir umarsızlık olarak tarif etmek gerekirdi. Hem de pahalı tonbalıkları ve sardalyelerle besleniyor olmasına rağmen. Kalbi kırık bütün kadınların derdi değil miydi bu? *Beni önce büyüleyip başımı*

döndürdü, şimdi de hizmetçisiymişim gibi davranıyor.

Kedinin yanında diz çöktü ama hayvan o anda sehpadan atlayıp, mutfağa gitti.

"Doğrudan hayvanın kendisinden alınması gerekiyor," dedi Jane.

"Onu ben de biliyorum," dedi Maura. Kedinin peşine düşerken, "Neden kendimi aptal gibi hissediyorum?" diye homurdanıyordu.

Hayvanı nihayet mutfakta, kâsesinin her zaman durduğu yerde buldu. Gözlerini Maura'ya dikmiş, suçlar gibi bakıyordu.

"Belki de karnı açtır," dedi Jane.

"Daha yeni yedi."

"Bir daha yedir sen de." Jane bunu söyledikten sonra buzdolabını açıp, bir kap dolusu krema çıkardı.

"O bana lazım," diye itiraz etti Maura.

"Bana da kedi tüyü lazım." Jane kremayı bir kâseye koyup yere bıraktı. Kedi de hemen kâseye yumuldu. Bu sırada Jane'in üstünden üç tane tüy aldığını fark etmemişti bile. "Aklında olsun: Başka çare kalmayınca, tek çare rüşvettir," dedi Jane, tüyleri delil torbasına koyarken. "Şimdi de diğer kediden numune almam gerekiyor."

"O kediyi henüz yakalayabilen olmadı."

"Evet, kolay olmayacağının farkındayım. Frost oraya her gün gidiyor ama şimdiye kadar hayvanı görebilmiş değil."

"Peki kedinin hâlâ orada olduğuna emin misiniz? Kaçmış olamaz mı?"

"Bir kere, bıraktığı kedi mamaları bitiyormuş. Ayrıca evde saklanacak yer çok. Belki ben yakalarım onu. Sende koli falan var mıdır?"

"Eldiven de lazım sana. Bir kedi tırmığından kaç türlü enfeksiyon kapabileceğini biliyor musun?" Maura koridordaki dolaba gidip, bir çift deri eldiven çıkardı. "Bir dene bakalım."

"Vay be, epey pahalı bir şeye benziyor. Umarım berbat olmazlar," dedi Jane, kapıya doğru giderken.

"Dur biraz. Bana da eldiven lazım. Burada bir yerde olacaktı."

"Sen de mi geliyorsun?"

"O kedi yakalanmak istemiyormuş," dedi Maura, bir paltonun cebinden bir çift eldiven çıkarırken. "Böyle bir işin altından ancak iki kadın kalkabilir."

Evin içine hâlâ bir ölüm kokusu hâkimdi. Ceset ve organları, evden günler önce çıkarılmıştı ama çürümenin kimyasal imzası bir demet koku halinde, dolaplardan halılara ve perdelere kadar her yere sinmişti. Yangından sonraki duman gibi, çürüme kokusu da yerini yurdunu kolay kolay terk etmiyordu. Şimdi Gott'un evinde de durum aynıydı; koku, bir hayalet gibi yapışmıştı içeriye. Henüz temizlik için gelen olmadığından, yerlerdeki kanlı pati izleri hâlâ duruyordu. Maura buraya bir hafta önce geldiğinde, yanında dedektifler ve kriminal uzmanları da vardı; şimdiyse içeride terk edilmiş bir

evin sessizliğinden başka bir şey yoktu.

Jane koliyi elinden bırakıp, "Hadi oda oda dolaşalım. Önce alt kat," dedi.

"Nedense aklıma birdenbire şu ölen hayvanat bahçesi bakıcısı geldi," dedi Maura.

"Bizimki evcil bir kedi. Leopar değil."

"O küçük, şirin evcil kediler bile yırtıcı hayvanlardır. DNA'larında var bu." Maura eldivenlerini geçirdi. "Bir yerde okumuştum, evcil kediler yılda yaklaşık dört milyar kuş öldürüyorlarmış."

"Milyar mı? Gerçekten mi?"

"Onların doğasında var bu. Sessiz, hızlı ve becerikliler."

"Yakala yakalayabilirsen diyorsun."

"Maalesef," dedi Maura. Sonra koliyi açıp içinden, evden getirdiği banyo havlusunu çıkardı. Niyeti havluyu kaçak kediciğin üstüne atıp, tırmalamadan sağ salim koliye tıkmaktı. "Bu işin öyle ya da böyle yapılması gerekiyor. Zavallı Frost hayatının geri kalanını, buraya mama ve kum taşıyarak geçirecek değil ya. Sence hayvanı yakalarsak alır mı Frost, ne dersin?"

"Onu barınağa falan götürürsek bir daha bizimle konuşmaz. İnan bana, hayvanı eline bir kez tutuşturduk mu, ömür boyu ayrılmaz onlar."

Onlar av operasyonuna başlarken duvarlardaki hayvan kafaları da onları izliyordu. Jane dizlerinin üstünde çöküp kanepeyle koltuğun altına baktı. Maura ise kedinin girmiş olabileceği dolaplara, gözlere bakmaya koyuldu. Bir ara doğ-

rulup ellerine bulaşan tozları temizliyordu ki, gözü duvardaki bir aslan kafasına takıldı. Hayvanın camdan gözleri nasıl da gerçekmiş gibi, zekâ dolu bir pırıltıyla bakıyordu. Öyle ki duvardan üstüne atlasa Maura şaşırmayacaktı.

"Onu buldum!" diye bağırdı Jane.

Maura arkasını döner dönmez, beyaz bir şeyin salondan çıkıp merdivenlerden yukarı fırladığını fark etti. Sonra koliyi de alıp, Jane'in peşinden ikinci kata çıktı.

"Yatak odasında!" diye bağırdı Jane bu kez.

Birlikte odaya girdiler, kapıyı da arkalarından kapattılar.

"Tamamdır, nihayet kapana kısıldı," dedi Jane. "Buraya girdiğini gördüm. Şimdi nerede saklanıyor bakalım?"

Maura içerideki eşyalara göz attı. Odanın bir tarafını ikiz yatak, ikili komodin ve kocaman bir şifoniyer kaplamıştı. Duvardaki aynaya baktığında, öfkeden ve koşmaktan kızarmış suratlarını gördü.

Jane dizlerinin üstüne çöküp yatağın altına baktıktan sonra, "Burada yok," dedi.

Maura bunun üzerine, kapısı hafifçe aralık duran gömme dolaba yöneldi. Odada saklanacak başka bir yer yoktu zaten. İkisi birbirlerine şöyle bir baktılar ve derin bir nefes aldılar.

Jane alçak bir sesle, "Av bizi bekler," dedikten sonra dolabın ışığını açtı. Öncelikle tek gördükleri ceketler, kazaklar ve bir sürü gömlek oldu. Jane arkaya bakmak için ağır bir paltoyu kenara çekmişti ki, kedinin ciyaklayarak üstüne fır-

lamasıyla birlikte geri çekildi.

"Lanet olsun!" dedi Jane bluzunun yırtılan koluna bakarak. "Şu an itibariyle kedilerden resmen nefret etmiş bulunmaktayım. Ne cehenneme gitti bu?"

"Yatağın altına kaçtı."

"İyi polis dönemi kapandı" dedi Jane, yeni düşmanının saklandığı yatağa yönelirken. "Sayın kedi, sen benimsin artık."

"Jane, kolun kanıyor. Çantamda alkollü pamuk var, getireyim."

"Önce şunu yakalayalım da öyle. Sen yatağın öbür tarafına geç, korkutup bana yönlendir."

Maura diz çöküp yatağın altına baktı. Bir çift sarı göz de ona bakıyordu. O anda hayvanın boğazından öyle vahşi bir hırıltı geldi ki, Maura'nın tüyleri diken diken oldu. Bu, tatlı kediçik değil, basbayağı şeytan kedinin tekiydi.

"Hadi bakalım, ben havluyla birlikte hazırım," dedi Jane. "Gönder bana."

Maura hayvana, "Kışt," dedi çekingen bir tavırla.

Kedi dişlerini gösterip tısladı.

"*Kışt* mı dedin sen? Yapma Maura, bu mudur yani?"

"Tamam o zaman. Çık bakayım kedi!" dedi Maura kolunu sallayarak. Kedi biraz geri çekilince Maura bu kez ayakkabısının tekini çıkarıp ona doğru savurdu. *"Git hadi!"*

Ve kedi yatağın altından fırladı. Maura hemen ardından olanları görememişti ama kedinin hırlamaları ve tıslamaları, Jane'inse savurduğu küfürler nasıl bir boğuşmanın yaşandı-

ğını anlamasına yetmişti. Nihayet yatağın öbür ucundan ayağa kalktığında Jane'in şeytan kediyi banyo havlusuna paketlediğini görüp rahatladı. Jane daha sonra debelenmekte olan kediyi, havluyla birlikte koliye tıkıp kapağını kapattı. Kutu yedi-sekiz kiloluk öfke küpü bir yaratığın hareketleriyle sallanıyordu.

"Şimdi bir de kuduz aşısı mı olacağım?" diye sordu Jane, çizilmiş koluna bakarak.

"Öncelikle biraz sabun ve antiseptik lazım. Sen kolunu iyice yıka, ben aşağı inip alkollü pamuk getireyim."

Maura izciler gibi hep hazırlıklı gezer; çantasında lateks eldivenleri, alkollü pamukları, cımbızı, galoşları ve delil torbaları eksik olmazdı. Aşağı indiğinde çantasının bıraktığı yerde, salondaki sehpanın üzerinde olduğunu gördü. Tam içinden alkollü pamukları almış, yukarı çıkıyordu ki birden duvara çakılı çıplak bir çivi olduğunu fark etti. Boş çivinin etrafı Leon Gott'un çeşitli gezilerinde; elinde tüfeği, ayağının altında cansız avlarıyla çekilmiş çerçeveli fotoğraflarıyla doluydu. Geyik, bizon, yabandomuzu, aslan... Çerçevelenmiş resimlerin arasında *Hub* dergisinde Gott'la ilgili çıkan yazı da vardı. *Av Üstadı: Boston'ın En Büyük Tahnitçisiyle Görüştük.*

Jane aşağı inip salona girdi. "Ee, kuduz aşısı olayım mı olmayayım mı?"

Maura ise boştaki çiviyi göstererek, "Buradan bir şey alındı mı?" diye sordu.

"Ben burada kolumun derdindeyim, sen duvardaki boşluğu soruyorsun."

"Burada bir şey eksik Jane. Geçen hafta da böyle miydi diye soruyorum."

"Evet öyleydi. O çiviyi ben de fark etmiştim. İstersen olay yeri fotoğraflarına bakıp teyit edebilirim." Jane durup çiviye göz attı, sonra da kaşlarını çattı. "Acaba..."

"Acaba ne?"

"Gott, Jodi Underwood'u arayıp Elliot'ın Afrika fotoğraflarını istemişti ya hani." Duvardaki boşluğu işaret etti. "Sence onu aramasının nedeni bu olabilir mi?"

Maura şaşkınlıkla kafasını salladı. "Kayıp bir fotoğraf mı?"

"Adam aynı gün Güney Afrika Interpolü'nü de aramış. Ve konu yine Elliot'mış."

"Oğluyla ilgili bu ani merakı neden acaba? Elliot yıllar önce kaybolmamış mıydı?"

"Altı yıl önce." Jane bir kez daha dönüp duvardaki boşluğa baktı. "Botswana'dayken."

On Sekizinci Bölüm

BOTSWANA

Johnny'nin ateş başında yarı uyuklar haline bakarken, bir insan kaç saat uyanık kalabilir diye düşünüyorum. Adamın gözleri kapandı kapanacak, vücudu devrilmek üzere olan bir ağaç gibi sallanıyor. Ama yine de elleri kucağındaki tüfeğe sımsıkı sarılmış halde. Sanki tüfek vücudunun bir parçası, üçüncü bir koluymuş gibi. Diğerleri bütün akşam onu gözleyip durdular. Richard'ın o silaha sahip olmak için fırsat kolladığını biliyorum ama Johnny böyle uyuklar haliyle bile göze alınamayacak kadar güçlü bir tehdit. Adam, Isao öldüğünden beri, geceleri uyanık kalabilmek için gündüzleri ara sıra şekerleme yapıyor, o kadar. Ama böyle giderse birkaç güne kadar ya komaya girecek ya da delirecek.

Ve o gün geldiğinde silah hâlâ onun elinde olacak.

Ateşin başındaki yüzlere bakıyorum. Sylvia'yla Vivian dip dibe oturmuşlar; ikisinin de sarı saçları birbirine karışmış, ikisinin de yüzünde gergin bir ifade var. Bu çayırların güzel

kadınlara bile neler yapabildiğini düşünüyorum da... Tenlerindeki ve saçlarındaki pırıltıyı alıyor bir kere; sonra ifadeler de düşüyor ve geriye etten, kemikten başka bir şey kalmıyor. İşte, şimdi onlara bakarken gördüğüm aynen bu: Yavaş yavaş bütün ışıltılarından sıyrılıp ete ve kemiğe indirgenmekte olan iki kadın. Bu, Bayan Matsunaga'ya oldu. Ondan geriye narin, kırılgan bir öz kaldı, o kadar. Kadın hâlâ bir şey yemiyor. Ona verdiğim tabaktaki ete dokunmamış, ayaklarının dibinde duruyor hâlâ. Bugün bir ara, biraz besin alsın diye çayına iki kaşık şeker attım ama kadın çayı içer içmez tükürdü. Ve o saatten beri, sanki onu zehirlemeye çalışmışım gibi bana şüpheyle bakıyor.

Sadece o da değil, herkes bana şüpheyle bakıyor. *Johnny'yi suçlama* takımına katılmadığım için tabii. Benim karanlık tarafı seçtiğimi sanıyorlar; sanıyorlar ki ben Johnny'nin casusuyum. Oysaki benim tek istediğim, hayatta kalmamız için bir yol bulmak. Richard her ne kadar öyle olduğunu sansa da, vahşi doğada yaşamaya yatkın biri değil. Bizim sarsak ve ürkek Elliot deseniz; adam günlerdir tıraş olmamış, gözleri kan çanağına dönmüş. Her an deliler gibi sayıklamaya başlayabilir. Gördüğüm kadarıyla sarışınlar bile dökülmek üzereler. Burada hâlâ bozulmamış olan, ne yaptığını bilen bir tek Johnny var. Ve de benim oyum ondan yana.

Diğerleri de bu sebeple yüzüme bile bakmıyorlar. Beni ne zaman görseler, ya görmezden geliyorlar ya da birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlar. Sessizce, sadece göz kırpmaya dayalı bir Mors alfabesiyle anlaşıyorlar sanki. Burada tele-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

vizyondaki *Survivor* yarışmasının gerçek hayattaki halini yaşıyoruz ve onlar beni oy birliğiyle göndermek istiyorlar.

İlk, sarışınlar gidiyor yatmaya. Çadırlarına girene kadar birbirlerinden ayrılmıyorlar. Sonra Elliot'la Keiko çadırlarına geçiyor. Ateşin başında bir süreliğine sadece Richard'la ben kalıyoruz, birbirimize tek bir söz etmiyoruz. Bu adamı bir zamanlar sevdiğimi düşündükçe hayretler içinde kalıyorum. Afrika'da geçirdiğimiz günler, zaten yakışıklı bir adam olan Richard'a değişik bir hava verdi, ama benim ona baktığımda tek gördüğüm, ucuz bir kendini beğenmişlik. Johnny'den hoşlanmamasının asıl nedeni onunla boy ölçüşemeyeceğini biliyor olması. Mesele dönüp dolaşıp kimin daha erkek olduğuna geliyor ve Richard her zaman kendi hikâyesinin başkahramanı olmak isteyen bir tip.

Bir şey söyleyecek gibi oluyor, Johnny'nin karanlıkta parlayan gözlerini görüp susuyor. Sonra sessizce ayağa kalkıyor Richard. Ben Richard'ın çadırımıza girişini seyrederken Johnny'nin gözlerinin de benim üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Onunla nerede tanıştınız?" diye soruyor Johnny. Ağacın dibinde öyle hareketsiz oturuyor ki, vücudu ağacın dışarı fırlamış bir kökü gibi, onun bir parçası olmuş sanki.

"Bir kitapçıda tabii ki. Kendi kitabının imza günü için gelmişti."

"Kitabının konusu neydi?"

"Ah, her zamanki gibi bir R. Renwick macerasıydı. Kahramanımız dünyanın ücra köşelerinden birinde, terörist-

lerle dolu bir adaya düşer. Sonra da yabani hayata dair becerilerini kullanarak onları teker teker haklar. Erkekler böyle kitapları peynir ekmek gibi tüketiyorlar. Zaten kitapçı dolup taşmıştı o gün. Sonrasında diğer elemanlarla birlikte bir şeyler içmek için bara gidildi. Ben başta gözü arkadaşım Sadie'de sanıyordum ama değilmiş. Kapıp eve götürdüğü ben oldum."

"Buna çok şaşırmışsın sanki."

"Sadie'yi görsen anlardın."

"Peki bu tanışmanız tam olarak ne zaman oluyor?"

"Yaklaşık dört yıl önce." Richard'ın sıkılması için yeterli bir süre. Çeşitli dertlerin ve incinmelerin tek tek birikip, bir erkeğin başka seçenekler aramasına yetecek kadar uzun bir süre.

"O halde birbirinizi iyi tanıyorsunuzdur," diyor Johnny.

"Öyledir herhalde."

"Emin değil misin?"

"Kim emin olabilir ki?"

Kafasını çevirip Richard'ın çadırına bakıyor. "Evet, bazı insanlardan emin olunmaz gerçekten. Tıpkı bazı hayvanlardan olamayacağın gibi. Bir aslanı ya da bir fili evcilleştirmek, hatta onlara güvenmek mümkün. Ama bir leoparа asla güvenemezsin."

"Sence Richard bir hayvan olsa hangisi olurdu?" diye soruyorum yarı şaka yarı ciddi.

"Sen söyle," diye karşılık veriyor Johnny gülümsemeden.

Bu sözleri beni Richard'la birlikte geçirdiğim dört yılı

düşünmeye itiyor. Aynı yatağı, aynı yemeği paylaştığımız, ama aramızda her zaman belirli bir mesafenin olduğu dört koca yıl. Geri çekilen, evlilik fikrine, *henüz hazır değiliz* diye burun kıvıran hep o olmuştu; ama ben neden evlenmek istemediğini başından beri biliyordum sanırım. Biliyordum ama kabul etmek istemiyordum. Evet, çünkü Richard hâlâ *o kadını* bekliyordu ve o kadın ben değilim.

"Ona güveniyor musun?" diyor Johnny yumuşak bir sesle.

"Bunu neden soruyorsun?"

"Yani aradan geçen dört yılın ardından onun gerçekten kim olduğunu biliyor musun? Kim olduğunu ve neler yapabileceğini?"

"Sence Richard'a güven..."

"Sence?"

"İyi ama onlar da senin hakkında aynı şeyleri düşünüyorlar. Sana güvenemeyeceğimizi yani. Bizi burada bile bile mahsur bıraktığını."

"Peki sen de böyle mi düşünüyorsun?"

"Bizi öldürmek isteseydin bunu çoktan yapmış olurdun bence."

Gözlerini üzerime dikiyor; benim gözlerimse hemen dibinde duran tüfeğinde. Silah onda olduğu sürece kontrol de onda. *Bir an ölümcül bir hata mı yaptım acaba*, diye düşünüyorum. Acaba yanlış adama mı bel bağladım?

"Başka neler söylüyorlar?" diyor bu kez. "Planları neymiş?"

"Kimsenin bir şey planladığı yok. Sadece korkuyorlar. *Hepimiz* korkuyoruz."

"Birileri çıkıp da aptalca bir şey yapmadığı sürece korkacak bir şey yok. Bana güvendiğiniz sürece. Başkalarına değil sadece bana."

Aslında *Richard'a bile güvenmeyin* demek istiyor; bunu dile getirmese de anlıyorum. Yoksa bu olanlardan dolayı o da Richard'ı mı suçluyor? Ya da kim bilir, böyle şüphe tohumları bırakmak, Johnny'nin böl ve ele geçir taktiğidir belki de.

Ki o tohumlar çimlenmeye başladılar bile.

Daha sonra, çadırda Keiko'nun yanında yatarken Richard'ın eve geç geldiği akşamları düşünüyorum. Menajerimleydim dediği akşamları. Ya da yayın ekibiyle yemekteydim dediği akşamları. O zamanlar en çok başka bir kadınla bir şeyler yaşıyor olmasından korkuyordum. Şimdiyse, *başka türlü, daha karanlık, sadakatsizlikten çok daha korkunç bir nedeni mi vardı acaba,* diye düşünüyorum.

Çadırın dışında böceklerden oluşan gece korosu şarkılarını söylerken, yırtıcı hayvanlar kamp yerimizin etrafında dolaşıyorlar. Onları uzak tutan, sadece ateş. Bir de eli silahlı yalnız bir adam.

Johnny ona güvenmemi istiyor. Johnny hayatta kalmamız için ne gerekiyorsa yapacağına söz veriyor.

Uykuya yenik düşmeden önceki son düşüncelerim bunlar oluyor. Johnny bunu atlatacağımızı söylüyor ve ben ona inanıyorum.

Ta ki gün ağarıp da her şey değişinceye kadar.

Bu kez çığlık atan Elliot oluyor. Panik halinde, *aman Tanrım! Aman Tanrım!* nidaları beni uykumdan koparıp gerçek hayatın kâbusuna atıyor. Keiko yanımda yok, çadırda tek başımayım. Ayağıma bir pantolon bile geçirmeden, üstümde tişört, altımda iç çamaşırımla çadırdan fırlıyorum.

Bütün kamp uyanmış, herkes Elliot'ın çadırının başına toplanmış. Sarışınlar birbirlerine kenetlenmiş; saçları yağlı ve dağınık, bacakları sabahın ayazında çıplak. Onlar da benim gibi, çadırlarından iç çamaşırlarıyla fırlamışlar. Keiko'nun üstünde gece giydiği pijamaları duruyor, ayaklarında Japon sandaletleri. Sadece Richard giyinik. Elliot'ın yanında durmuş, omuzlarını tutarak sakinleştirmeye çalışıyor, ama Elliot titremeye ve sayıklamaya devam ediyor.

"Yok işte," diyor Richard. "Gitmiş."

"Belki giysilerimin arasındadır! Ya da battaniyelerin içinde bir yerde."

"Bir daha bakarım, tamam mı? Ama inan bana, hiçbir yerde göremedim."

"Ya yalnız değilse? Ya başkaları da varsa?"

"Başka ne varsa?" diye soruyorum.

Hepsi dönüp, şüpheli gözlerle bana bakıyorlar. Ne de olsa kimsenin güvenmediği kişiyim ben, düşmanla işbirliği yapan hainim.

"Yılan," diyor Sylvia, kollarını kendine dolamış titrer-

ken. "Nasıl olmuşsa artık, Elliot'ın çadırına girmiş."

Acaba bir tanesi de botlarımdan içeri girmeye çalışıyor mudur diye aşağı bakıyorum. Bu örümcek ve ısırgan böcek diyarında çıplak ayakla dolaşmamayı öğrenmişim neyse ki.

"Karşımda durup bana tısladı," diyor Elliot. "Hatta öyle uyandım. Gözlerimi bir açtım ki dibimde, bacaklarımın üstünde dolanıyor. Bir an, tamam buraya kadarmış dedim..." Titreyen eliyle alnını siliyor. "Tanrım. Burada bir hafta daha sağ kalamayacağız!"

"Elliot, kes şunu," diye buyuruyor Richard.

"Böyle bir şeyden sonra nasıl uyuyacağım ben? Sadece ben mi, *siz* nasıl uyuyacaksınız? Düşünsenize, bir yaratık yatağınıza kadar girebilir."

"Şişen engerekti herhalde," diyor Johnny. "Tahminim bu."

O sessiz ve aniden ortaya çıkışıyla bir kez daha korkutuyor beni. Dönüp bakıyorum; cılızlaşan ateşe odun atıyor.

"Sen yılanı gördün mü?" diye soruyorum.

"Hayır. Ama Elliot ona tısladığını söyledi ya, oradan tahmin ediyorum." Elinden hiç düşürmediği tüfeğiyle bize yaklaşıyor. "Sarı-kahverengi bir şey miydi? Üstü benekli, üçgen kafalı falan?" diye soruyor Elliot'a.

"Yılandı işte. Daha fazlasını bilmiyorum. İsmini de sorsaydım istersen."

"Şişen engereklere buralarda sık rastlanır. Büyük ihtimalle daha da görürüz onlardan."

"Peki çok zehirliler mi?" diye soruyor Richard.

"Hemen önlem alınmazsa zehirleri öldürücü olabilir. Ama içinizi rahatlatsın diye söylüyorum, ısırıkları çoğu zaman kuru olur, yani zehirsizdir. Muhtemelen Elliot'ın yatağına ısınmak için sokulmuştur. Sürüngenler genelde böyle yapar." Durup hepimize bakıyor. "Size bu yüzden çadırlarınızın fermuarını açık bırakmayın demiştim."

"Benimkinin fermuarı kapalıydı ama," diyor Elliot.

"Madem öyle, çadırına nasıl girdi?"

"Benim sıtmadan nasıl korktuğumu biliyorsunuz. Çadırımın kapısını da, sivrisinekler içeri girmesin diye hep kapatırım. Sivrisinek olsa yine iyi; resmen bir *yılan* girmiş içeri."

"Belki de gündüz girmiştir," diyorum. "Sen çadırda yokken."

"Neden anlamıyorsunuz, çadırın kapısını hep kapalı tutuyorum dedim ya. Gündüzleri bile."

Johnny tek söz etmeden, Elliot'ın çadırının etrafında dolanmaya başlıyor. Yılanı mı arıyor acaba? Belki de hayvan altta bir yerde saklanıyor, saldırmak için fırsat kolluyor. Sonra Johnny aniden gözden kayboluyor, bir süre dayanılmaz bir sessizlik oluyor.

Sylvia sonunda dayanamayıp titrek bir sesle atılıyor: "Yoksa yılan hâlâ orada mı?"

Johnny cevap vermeden ayağa kalkıyor. Yüzündeki ifadeyi görünce elim ayağım buz kesiyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Sylvia. "Ne oldu, söylesene."

"Gelip kendiniz görün," diye karşılık veriyor Johnny sakince.

Çadırın alt kısmında, otların arasında kaldığı için zar zor görülebilen bir yarık ortaya çıkıyor. Basit bir sökük değil, basbayağı düzgünce kesilmiş bir yarık. Bunun ne anlama geldiği bir anda hepimizin kafasına dank ediyor.

Elliot hepimize tek tek, şaşkın gözlerle bakıyor. "Kim yaptı bunu? Çadırımı hanginiz kesti?"

"Hepinizde bıçak var," diyor Johnny, bir gerçeğe parmak basmak istermiş gibi sakince. "Herkes yapmış olabilir."

"Herkes olamaz," diye atılıyor Richard bunun üzerine. "Biz uyuyorduk. Bütün gece uyumayan sensin. Hani *bizim için* nöbet tutuyorsun ya onu diyorum."

"Ben gün ağarmaya başlayınca odun toplamaya çıktım," diyor Johnny, Richard'ı tepeden tırnağa süzerek. "Peki sen ne zamandır böyle giyiniksin bakalım?"

"Ne yaptığını görüyorsunuz, değil mi?" diyor Richard, dönüp bize bakarak. "Silahın başından beri kimde olduğunu unutmayın. Sonuç ne oldu? Her şey sarpa sarmadı mı?"

"Peki ama neden benim çadırım?" Elliot'ın tiz sesi hepimizin içine bir korku salıyor. "Neden ben?"

"Erkekler," diyor Vivian alçak bir sesle. "Önce erkekleri haklıyor. Clarence'ı öldürdü. Sonra Isao'yu. Şimdi de sıra Elliot'a..."

Richard, Johnny'ye doğru bir adım atacak oluyor; silahın namlusu anında havaya kalkıp Richard'ın göğsüne nişan alıyor. "Geri çekil," diye emrediyor Johnny.

"Olacağı buydu demek," diyor Richard. "Önce beni vuracak. Sonra da Elliot'ı öldürecek. Peki kadınları ne yapa-

caksın Johnny? Tamam, Millie senin tarafında belki ama geri kalanları tek seferde alt edemezsin. Hepimiz birden saldıracak olursak şansın yok."

"Senin yüzünden," diyor Johnny. "İşin bu hale gelmesinin nedeni sensin."

Richard ona doğru bir adım daha atıyor. "Asıl seni *durduracak* olan benim."

"Richard," diye yalvarıyorum. "Yapma."

"Tarafını seç Millie."

"Burada taraf falan yok! Bu meseleyi konuşarak da halledebiliriz. Mantıklı olalım lütfen."

Richard beni dinlemeden Johnny'ye doğru bir adım daha atıyor. Bir cesaret sınavı bu; bir sinir harbi. Afrika'nın çayırları aklını başından almış, şimdi saf öfkeyle hareket ediyor. Rakibi Johnny. Bir de hain ben tabii. Zaman birden yavaşlıyor ve ben her şeyi en ince ayrıntısına kadar görmeye başlıyorum: Johnny'nin alnında biriken ter. İleri doğru fırlayan Richard'ın ayaklarının altında çıtırdayan dalın sesi. Johnny'nin gerilen kasları, tetiğe sarılan parmağı.

Ve de Keiko'yu görüyorum. Narin, masum Keiko'yu; sessizce Johnny'nin arkasına geçen Keiko'yu... Kollarını havaya kaldırdığını görüyorum. Elindeki taşın, Johnny'nin kafasına inişini görüyorum.

Hâlâ yaşıyor.

Aldığı darbeden dakikalar sonra gözkapakları kıpırda-

maya başlıyor. Taş kafasını yarmış, her yer kan içinde ama bize çevirdiği gözlerinde kararlılık ve nanç var.

"Hepiniz büyük bir yanılgının içindesiniz," diyor nihayet. "Beni dinlemeniz gerekiyor."

"Kimse dinlemeyecek seni," diye atılıyor Richard. Gelip Johnny'nin başında dikiliyor, gölgesi üstüne vuruyor. Artık tüfek de onda, güç de.

Johnny inleyerek kalkmaya çalışıyor ama belli ki doğrulup oturmak bile bir eziyet onun için. "Bensiz yapamazsınız."

Richard bu lafın üzerine, Johnny'nin etrafında çember olmuş gruba bakıyor. "Oylama yapmaya ne dersiniz?"

Vivian kafasını sallıyor. "Ben ona güvenmiyorum."

"Peki ne yapacağız onu?" diyor Elliot.

"Bağlayalım," diyor Richard. Sonra kafasıyla sarışınları işaret ederek, "Siz gidip bir yerden ip bulun," diyor.

"Hayır. *Hayır.*" Johnny sendeleyerek de olsa kalkıyor. Ama ayakta zor duruyor olmasına rağmen hâlâ tehditkâr. "İstersen beni vur Richard. Hemen şimdi, burada. Ama bağlanıp çaresiz kalmak istemiyorum. Hayır, olmaz."

"Hadi bağlayın şunu!" diye çıkışıyor Richard sarışınlara, ama kızlar donup kalmışlar sanki. Bunun üzerine Elliot'a dönüp, "Sen bağla!" diyor.

Johnny, "Bir dene de gör," diye hırlayınca Elliot'ın beti benzi atıyor, hemen geri çekiliyor.

Johnny daha sonra Richard'a dönüp, "Ee, silah artık sende ha?" diyor. "Nihayet alfa erkek olduğunu kanıtladın.

Bu oyunun tek amacı bu muydu bakalım?"

"Oyun mu?" diyor Elliot, kafasını sallayarak. "Hayır, hayır, biz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz."

"Madem öyle *ona* güvenmeyin," diyor Johnny.

O anda Richard'ın tüfeğe daha sıkı sarıldığını fark ediyorum. Tanrım, ateş edecek. Silahsız bir adamı gözümüzün önünde vuracak. Hızla atılıp namluyu yere çeviriyorum. Hemen ardından, Richard'dan gelen tokatla yere seriliyorum.

"Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun Millie?" diye bağırıyor Richard. "Bu mudur yapmaya çalıştığın?"

Elimi zonklayan yanağıma götürüyorum. Bana daha önce hiç vurmamıştı. Şimdi başka bir yerde olsaydık hemen polisi arar, canına okurdum ama burada ne kaçacak bir yer ne de başvurulacak bir otorite var. Kafamı kaldırıp diğerlerine bakıyorum; yüzlerinde sempatiden eser yok. Sarışınlar, Keiko, Elliot... Hepsi de Richard'dan yana.

"Pekâlâ," diyor Johnny, "silah sende Richard, orasını anladık. İstediğin zaman kullanabilirsin de. Ama şayet beni vurmak istiyorsan sırtımdan vurmak zorundasın." Bunu söyledikten sonra dönüp yürümeye başlıyor.

"Kampa dönecek olursan gebertirim seni!" diye bağırıyor Richard arkasından.

Johnny ise omzunun üzerinden dönüp, "Ben şansımı çayırlarda denemek istiyorum," diyor ona.

"Gözümüz üzerinde, haberin olsun. Seni bu civarda görürsek..."

"Görmeyeceksiniz. Ben o işi hayvanlara bırakıyorum."

Johnny bir an durup bana bakıyor. "Benimle gel Millie. *Lütfen* gel."

Bense bir Richard'a bakıyorum, bir Johnny'ye. Yapmam gereken seçim, beni olduğum yere mıhlıyor.

"Hayır, bizimle kal," diyor Vivian. "Bizi uçakla aramaya çıkmışlardır."

"Uçak gelene kadar hepiniz ölmüş olacaksınız," diyor Johnny. Sonra elini bana doğru uzatıp, "Ben sana göz kulak olurum. Yemin ederim. Başına bir şey gelmesine izin vermem. Bana güvenmen için sana *yalvarıyorum* Millie."

"Bir delilik yapma sakın," diyor Elliot. "Ona güvenemezsin."

Bense o sırada, başımızdan geçen terslikleri düşünüyorum. Aklıma ilk olarak Clarence ve Isao geliyor; kemiklerinden sıyrılmış etleri... Sonra birdenbire ve esrarengiz bir şekilde bozulan cipimiz geliyor. Elliot'ın kesilmiş çadırından içeri giren engerek geliyor. Sonra Johnny'nin birkaç gün önce, çocukken yaptığı yılan koleksiyonuna dair anlattıklarını hatırlıyorum. Bir engereği Johnny'den iyi kim yakalayıp kullanabilir? Olanların hiçbiri talihsizlik değil; hayır, burada ölmemiz isteniyor ve böyle bir planı Johnny'den başkası yürütemez.

Verdiğim kararı Johnny gözlerimden okuyor; okuyor ve sanki ona ölümcül bir darbe indirmişim gibi acı dolu bir bakış atıyor bana. Omuzları düşmüş, yüzünde üzgün bir ifade. Nasıl da yenik duruyor. "Senin için her şeyi yapardım," diyor bana yumuşak bir sesle. Ve sonra kafasını sallayıp arkasını

dönüyor ve hızlı adımlarla oradan uzaklaşıyor.

Bizse, çayırların arasında kaybolana kadar arkasından bakıyoruz.

"Sizce döner mi?" diye soruyor Vivian.

Richard yanından bir an olsun ayırmadığı tüfeğini tutup, "Hele bir denesin bakalım, denesin de görsün gününü," diyor.

Hep birlikte, Elliot'ın karanlığa karşı yaktığı cehennem ateşinin başında oturuyoruz. Alevler o kadar yüksek, ateş o kadar sıcak ki, tam bir odun israfı. Ama ben onun neden böyle bir ateş yaktığını anlayabiliyorum. O alevler şu anda bile bizi gözetlemekte olan hayvanları uzak tutmak için varlar. Bu arada etrafta başka ateş göremiyoruz; Johnny bu zifiri karanlık gecede nerelerde, bilmiyoruz. Etraf dişler ve pençelerle doluyken nasıl hayatta kalacak merak ediyoruz.

"Çifter çifter nöbet tutacağız," diyor Richard. "Kimse yalnız kalmamalı. İlk nöbet Elliot ve Vivian'ın. İkincisi ise Sylvia ile benim. Geceyi böylece bitirmiş oluruz. Böyle devam edersek, sükûnetimizi korursak uçak gelene kadar başımıza bir şeycik gelmez."

Beni nöbet planından çıkarmış olması içime acı veriyor. Gerçi Keiko'nun listeye girmemesini anlayabiliyorum. Kadıncağız, Johnny'yi yere serdikten sonra eski sessizliğine geri döndü. Ama neyse ki bir şeyler yemeye başladı. Birkaç kaşık konserve fasulye ve bir avuç kraker belki ama olsun,

hiç yoktan iyidir. Bense buradayım, sağlıklıyım, yardım etmeye hazırım ve kimse yüzüme bile bakmıyor.

"Peki ya ben?" diyorum. "Ben ne yapayım?"

"Biz hallederiz Millie. Senin bir şey yapmana gerek yok." Richard'ın sesi itiraz kabul etmiyor; özellikle de yakın zamanda Johnny'nin yanında saf tutmuş birinden. Ateşin başından tek söz etmeden ayrılıp çadırımıza gidiyorum. Keiko beni yanında istemediği için bu gece Richard'layım. Paryayım ben, siz uyurken sırtınızdan bıçaklayacak hainim.

Richard bir saat kadar sonra gelip yanıma yatıyor.

"Aramızdaki her şey bitti," diyorum ona.

Tartışmaya tenezzül bile etmeden, "Evet, belli oluyor," diyor.

"Peki hangisini seçeceksin? Sylvia'yı mı Vivian'ı mı?"

"Ne fark eder ki?"

"Bence de fark etmez. İsmi ne olursa olsun, önemli olan, yeni biriyle yatmak, öyle değil mi?"

"Seninle Johnny gibi mi mesela? İtiraf et, beni bırakıp *ona* katılmaya can atıyordun."

Dönüp ona bakıyorum ama tek gördüğüm, içeri giren ışığa karşı silueti. "Ama kaldım, öyle değil mi?"

"Sırf silah bende olduğu için."

"Zafer senin mi oluyor şimdi? Çayırların kralı sen misin?"

"Ben sadece hayatlarımızı korumaya çalışıyorum. Diğer herkes bunu anlıyor. Sen neden anlayamıyorsun?"

Nefesim uzun ve üzgün bir iç geçirme şeklinde çıkıyor.

"Anlıyorum Richard, anlıyorum. Doğru olanı yaptığını sanıyorsun, bunun da farkındayım. Ama bundan sonra ne yapacağını bilmediğinin de farkındayım."

"Aramızda ne sorun olursa olsun birbirimizden ayrılmamamız lazım Millie. Yoksa bu işin sonunu getiremeyiz. Silah ve teçhizat bizde, sayıca da üstünüz. Ama bak, Johnny'nin yapacaklarını tahmin edebiliyorum. Çayırların içinde kayıp mı olacak, yoksa dönüp bizi bitirmeye mi çalışacak, göreceğiz." Bir an duruyor. "Ne de olsa hepimiz birer tanığız."

"Neye tanığız? Onun kimseyi öldürdüğünü görmedik ki. Yanlış bir şey yaptığını ispat edemeyiz."

"O halde bırakalım ispatı polis yapsın. Biz buradan bir kurtulalım da."

Bir süre sessiz kalıyoruz. Çadırın dışından, nöbetteki Elliot'la Vivian'ın konuşmalarını duyabiliyorum. Sonra, uzaklardan sırtlanların çığlıkları gelince Johnny hâlâ orada mıdır diye düşünüyorum. Yoksa onun cesedi de hayvanlara yem mi olmuştur?

Richard'ın eli elime dokunuyor. Parmakları yavaşça, temkinli bir şekilde parmaklarıma geçiyor. "Hayat devam ediyor Millie. Birlikte geçirdiğimiz üç yıl boşuna gitmiş sayılmaz."

"Dört yıl."

"İlk tanıştığımızda neysek şu an da o değiliz. Hayat böyle ve biz bunu olgunlukla karşılamak zorundayız. Eşyalarımızı nasıl bölüşeceğimizi, eşe dosta ne söyleyeceğimizi kararlaştırmak zorundayız. Bu işi gürültüsüz, patırtısız bitirmeliyiz."

Onun için söylemesi kolay tabii. Bu ilişkinin bittiğini ilk ilan eden ben oldum ama asıl terk eden o oldu. Düşündükçe, beni çok uzun zamandır terk etmeyi aklına koyduğunu yeni yeni anlıyorum. Afrika bunu sadece tetikledi, birbirimize uygun olmadığımızı gösterdi sadece.

Onu bir zamanlar sevmiş olabilirim ama şimdi, aslında ondan hiçbir zaman hoşlanmamış olduğumu fark ediyorum. Onun ayrılma şartlarıyla ilgili sözlerini dinlerken, çok daha belirginleşiyor bu his. Londra'ya döndüğümüzde kalacak yeni bir yer bulmalıymışım da, kız kardeşim beni bir süreliğine yanına alır mıymış da... Tabii birlikte aldığımız onca şey var bir de. Ocak bende kalsınmış, CD'ler ve diğer elektronik eşyalar onda. Adil olan buymuş. Neyse ki bir evcil hayvanımız yokmuş. Senindi, benimdi kavgası yapmak zorunda kalmayacakmışız. Botswana'ya gelmeden hemen önce kanepede birbirimize sokulduğumuz gece nerede, bu nerede. Kamp ateşinin başında yıldızlı bir gökyüzü ve kokteyller hayal etmiştim ben; bu ruhsuz ayrılık muhabbetlerini değil.

Dönüp ona sırtımı çeviriyorum.

"Tamam, tamam," diyor. "Sonra konuşuruz. İki medeni insan gibi."

"Tabii ya," diye homurdanıyorum. "Ne de medeniyiz ya."

"Şimdi benim biraz uyumam gerekiyor. Dört saat sonra nöbete kalkacağım."

Bunlar bana söylediği son sözleri oluyor.

***

Karanlıkta uyanıyorum ve bir süre hangi çadırda olduğumu anlayamıyorum. Neden sonra kafama dank ediyor; fiziksel denebilecek bir acıyla beraber. Richard'la ayrılışımız aklıma geliyor. Beni bekleyen yalnız günleri düşünüyorum. Çadırın içi o kadar karanlık ki yanımda yatıp yatmadığını bile anlayamıyorum. Uzanıp ona dokunayım diyorum ama elim boşta kalıyor. Geleceğimin resmi bu aslında; yalnız yatmaya alışmam gerekiyor.

O anda birileri ya da bir şey çadırın önünden geçiyor, dallar çıtırdıyor.

Bezin dışını görmek için kısıyorum gözlerimi ama o kadar karanlık ki, kamp ateşinden en ufak bir pırıltı bile gelmiyor. Ateşi kim aç bıraktı acaba? Tamamen sönmeden odun atmaları gerekiyor. Kalkıp pantolonumu ve botlarımı giyiyorum. Her zaman uyanık olmak, gözünü açık tutmak üzerine attıkları onca nutuğa rağmen en basit dayanağımız olan bir ateşi bile diri tutamıyor bu salaklar.

Tam çadırın fermuarını açarken ilk patlamayı duyuyorum.

Bir kadın çığlık atıyor. Sylvia mı o? Vivian mı yoksa? Hangisi olduğunu çıkaramıyorum. Tek duyduğum, sesindeki panik.

"Silah onda! Tanrım, silah onda..."

Karanlıkta körlemesine çantamı karıştırmaya başlıyorum. El fenerim orada bir yerde olmalı. Tam feneri buluyorum ki ikinci kez silah sesini duyuyorum.

Hemen çadırdan dışarı fırlıyorum ama tek görebildiğim, gölge üstüne gölge. Sönmeye yüz tutmuş ateşin yanından bir şey geçiyor. *Johnny. İntikamını almaya gelmiş.*

Silah üçüncü kez patlayınca çayırların karanlığına doğru atıyorum kendimi ve kampın etrafındaki tele az kala bir şeye takılıp dizlerimin üstüne çöküyorum. Elime etin sıcaklığı geliyor; uzun, dağınık saçlara değiyor parmaklarım. Ve de kana. *Sarışınlardan biri.*

Anında ayağa fırlayıp gecenin içine doğru kaçmaya başlıyorum. Botlarım tele çarptıkça çanlar çalıyor.

Sonraki kurşun ıslık çalarak yanımdan geçiyor.

Ama şimdi karanlık, bir örtü gibi beni sarıyor; içinde kayboluyorum. Arkamdan dehşet dolu çığlıklar ve son kez patlayan silahın gümbürtüsü geliyor.

Başka şansım kalmıyor. Tek başıma gecenin içine dalıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

BOSTON

"Hep böyle bu, ben bir şeyim havalarında. Ama bir yere zamanında gelmeyi bile bilmiyor," dedi Crowe, saatine bakıp yüzünü buruşturarak. "Yirmi dakika önce gelmesi gerekiyordu."

"Eminim Dedektif Tam'in geç kalmak için haklı bir nedeni vardır," dedi Maura. Bayan Meçhul'ün sağ kavalkemiğini anatomik açıdan doğru konuma yerleştirirken çelik masa tangırdadı. Morgun soğuk ve klinik ışığında bütün kemikler plastiktenmiş gibi, yapaymış gibi duruyordu. Genç bir kadını derisinden ve etinden sıyırın, geriye böyle bir şey kalıyordu: Etin bir zamanlar tutunduğu kemikten bir çatı. Genelde morga getirilen insan iskeletlerinde, el kemikleri olsun, ayak kemikleri olsun, bir eksik her zaman çıkardı. Ama bu Bayan Meçhul bir muşambaya sarılıp, bir de derine gömüldüğü için patilerden, dişlerden ve gagalardan korunmayı başarmıştı. Eti ve organları yiyip bitiren, böyle kemiklerine kadar sıyıran

ise, böcekler ve mikroplar olmuştu. Maura o kemikleri masanın üstüne, sanki anatomik bir satranç oyununa hazırlanıyormuş gibi ustaca yerleştirdi.

"Asyalı ya, herkes onu dâhi falan sanıyor," dedi Crowe. "Ama bence sanıldığı kadar zeki değil."

Maura'nın ne buna ne de Dedektif Crowe'un yapacağı herhangi bir konuşmaya katılmaya niyeti vardı. Adam, başkalarının beceriksizliklerini anlatmaya giriştiğinde, konu genelde avukatlar ya da hâkimler olurdu. Şimdi ortağı Tam'i çekiştiriyor olması ise Maura'yı özellikle rahatsız ediyordu.

"Adamın sinsi bir yanı var. Bilmem sen de fark ettin mi hiç. Arkamdan bir işler çevirip duruyor," dedi Crowe. "Dün laptopunda bir belge yakaladım, bu ne diye sordum. Herif bozuntuya vermeden ESCAPE tuşuna basıp kapattı dosyayı. Kendi özel araştırmasıymış. Hıh."

Maura sol kavalkemiğiyle uyluk kemiğini uç uca getirip, sağdakilerin yanına dizdi.

"Bu arada, bilgisayarındaki belge bir FBI dosyasıydı. Ben FBI'dan bir şey istediğimizi hatırlamıyorum. Benden ne boklar saklıyor acaba? Neyin peşinde kim bilir?"

Maura kemiklerden kafasını kaldırmadan, "FBI'dan dosya istemek yasa dışı bir şey değil ki," dedi.

"Ortağına haber vermeden mi? Diyorum sana, sinsi bir herif bu. Elindeki işi bırakıp başka şeylerle uğraşmasından belli."

"Belki üzerinde çalıştığınız vakayla ilgili bir şeydir."

"Madem öyle neden gizli kapaklı işler çeviriyor? Za-

manı geldiğinde çıkarıp herkesi etkilemek için mi? Sürpriz! Dâhi Dedektif Tam vakayı çözmüş bile! Evet ya, beni ezmek için her şeyi yapar o."

"Onun böyle bir şey yapacağını pek düşünemiyorum."

"Sen daha onu çözememişsin demek ki."

Ama seni çözdüm diye, düşündü Maura. Crowe'un sözleri aslında tipik bir yansıtma taktiğiydi. İlgiye aç olan biri varsa o da Crowe'du. Meslektaşlarının deyimiyle Hollywood Polisi Crowe. Etrafta ne zaman bir kamera olsa, adam özel dikim takım elbisesi ve bronz teniyle orada bitiverirdi. Maura son kemiği yerleştirirken Crowe telefonda Tam'e öfke dolu bir sesli mesaj bırakmakla meşguldü. Bu yaygaranın yanında ölülerin sessizliği nasıl da huzur vericiydi. Bayan Meçhul, masada uslu uslu beklerken Crowe odada bir ileri bir geri gidiyor, etrafına zehirli bir düşmanlık bulutu yayıyordu.

"Bayan Meçhul'ün kalıntıları hakkında söyleyeceklerimi merak ediyor musun Dedektif? Yoksa yazılı raporumu mu bekleyeceksin?" diye sordu Maura, belki ikinciyi seçip onu rahat bırakır diye umarak.

Adamsa telefonunu cebine tıkıştırıp, "Evet, evet, sen devam et doktor. Neyle karşı karşıyayız?" dedi.

"Elimizde eksiksiz bir iskelet olduğu için şanslıyız. Tahmin yürütmek zorunda kalmayacağız. On sekiz ile otuz beş yaş arasında bir kadın bu. Boyu da, uyluk kemiğinin uzunluğuna bakılırsa, bir elli sekiz-bir altmış arası. Yüz modellemesi, kadının eşkali hakkında daha kesin bir bilgi verecektir ama kafatasına dikkatli bakılacak olduğunda..." Maura ka-

fatasını eline alıp önce burun kemiklerine yakından baktı, sonra ters çevirip üst dişlere göz attı. "Dar burun kanalları, yüksek burun kökü, düzgün kesici dişler. Bunlar Kafkas ırkının özellikleri."

"Kız beyaz yani."

"Evet, aynen öyle. Yirmi yaş dişlerinin dördü de çekilmiş, dişlerde çürük de yok. Ayrıca dizilimleri de gayet düzgün."

"Zengin, beyaz kız. Ve de İngiliz değil."

"Ortodontiyi İngilizler de keşfetti artık." Dedektifin sinir bozucu yorumlarını duymazdan gelmeye çalışan Maura dikkatini bu kez göğüskafesine çevirdi. Gözü bir kez daha, göğüs kemiğinin üstündeki kesiğe gitmişti. *Oraya o çentiği başka neler açmış olabilir,* diye düşündü ama dönüp dolaşıp bıçak ihtimaline geliyordu. Karın boyunca bir yarık açmak istediğinizde bıçağınız öyle ya da böyle oraya, kalbi ve ciğerleri koruyan o kemikten kafese çarpardı.

"Belki de saplama izidir bu," dedi Crowe. "Katil belki de bıçağını kalbe saplamaya çalışıyordu."

"O da mümkün tabii."

"Ama sen hâlâ deşildiğini düşünüyorsun, değil mi. Leon Gott'ta olduğu gibi."

"Bence bütün teorileri masaya yatırmakta fayda var."

"Peki bana daha iyi bir ölüm tarihi verebiliyor musun?"

"*Daha iyi* ölüm tarihi diye bir şey olamaz. O olsa olsa daha kesin bir tarih olabilir."

"Her neyse işte."

"Olay yerinde de söylediğim gibi, tam bir iskeletleşme, gömünün derinliğine bağlı olarak çeşitli farklılıklar gösterebilir. Bu noktada yapılacak her türlü tahmin yetersiz kalacaktır, ancak şurada gördüğüm bozulma..." Aniden susup, kaburgalardan birinin üzerine eğildi. Bunu olay yerinde fark edememişti; şimdi, morgun parlak ışıklarının altında bile gözden kaçacak kadar küçük bir ayrıntıydı gördüğü. Kaburganın arka tarafında, araları eşit mesafeli üç çentik. Tıpkı kafatasındakiler gibi. *Bu da aynı aletle yapılmış.*

O anda morgun kapısı açıldı ve içeri Dedektif Tam girdi.

"Kırk beş dakika geciktin," diye çıkıştı Crowe onu görür görmez. "Hiç gelmeseydin daha iyiydi."

Tam, ortağına şöyle bir baktıktan sonra Maura'ya dönüp, "Cevabınızı aldım Doktor Isles," dedi ve ona bir dosya klasörü uzattı.

"Nasıl yani? Şimdi de Adli Tıp adına çalışmaya mı başladın?" dedi Crowe.

"Doktor Isles benden bir iyilik istedi."

"Bana da söyleseydiniz ya bunu."

Maura klasörü açıp ilk sayfaya göz attı. Sonra diğer sayfaya, sonra diğer sayfaya geçti.

"Ben gizli kapaklı işlerden hoşlanmam Tam," diye devam etti Crowe. "Benden bir şeyler saklayan ortaklardan ise hiç haz etmem."

"Bunu Dedektif Rizzoli'ye de bildirdiniz mi?" diyerek araya girdi Maura, gözünü Tam'den ayırmadan.

"Henüz bildirmedim."

"Onu şimdi arasak iyi olacak."

"Bu işe Rizzoli'yi niye karıştırıyorsunuz şimdi?" dedi Crowe.

Maura kafasını kemiklerden kaldırmadan, "Çünkü Dedektif Rizzoli'yle ikiniz bu vakada beraber çalışacaksınız," dedi.

Johnny Tam cinayet masasına başlayalı henüz bir ay olmasına rağmen FBI'ın online kriminal veritabanı programına epey hâkimmiş gibi duruyordu. Birkaç tuşa basmasıyla Kanun Kuvvetleri Girişim portalına bağlanması bir oldu. Böylece FBI'ın, ülkenin dört bir yanında işlenen 150.000 şiddet vakasına erişebilirlerdi.

"Bu suç analiz raporlarını sisteme girmek gerçek bir eziyet," dedi Tam. "Kimse vakasını veritabanına kaydetmek için iki yüz soruya cevap vermek, üstüne bir de deneme yazmak istemez. Demek istediğim, nispeten kısmi bir liste bu. Ama burada yer alan vakaların çoğu kan dondurucu cinsten." Laptopunu, toplantı masasında oturan herkes görebilsin diye çevirdi. "Başlangıçtaki kriterlere göre yaptığım ön aramanın sonuçları bunlar. Bütün bu vakalar son on yıl içinde gerçekleşmiş. Vakaların özetlerini önünüzdeki klasörlerde bulabilirsiniz."

Masanın bir ucunda oturmakta olan Maura, Tam'in dağıttığı belgeleri inceleyen Jane'e, Frost'a ve Crowe'a baktı. Dışarıdan, kapalı kapıların ardından bir kahkaha geldi, sonra asansörün sesini duydu, ama şimdi odanın içinde kâğıt hışır-

tıları ve şüpheci homurtulardan başka ses yoktu. Dedektiflerin vaka toplantılarına nadiren gelirdi ama bu sabah Tam, danışman olarak onun da katılmasını istemişti. Onun asıl yeri morgdu tabii; tartışma çıkarmayan, itiraz etmeyen ölülerin yanıydı. İçi polis dolu, her an bir kavganın patlak verebileceği bu odada ise huzursuzdu.

Crowe, önündeki yığından aldığı kâğıdı masaya geri koydu. "Ne yani? Ülkede dolaşıp, bütün bu kurbanları haklayan tek bir fail olduğunu mu söylüyorsun? Ve onu masanda oturup oyuncaklarınla oynayarak mı yakalayacaksın?"

"İlk liste henüz daha başlangıç," dedi Tam. "Üzerinde çalışabileceğim bir veritabanı sadece."

"Burada sekiz eyalette işlenmiş cinayetlerden söz ediliyor. Üç kadın, sekiz erkek. Dokuzu beyaz, biri Latin, biri de zenci. Yaşları desen, yirmiden başlıyor, altmış dörde kadar. Bu nasıl bir katil profilidir anlayamadım."

"Onunla aynı fikirde olmaktan nefret etsem de," diye söze girdi Jane, "Crowe haklı bence. Bu kurbanlar çok çeşitli. Fail tek bir kişiyse eğer, bu kurbanları neye göre seçmiş? Benim görebildiğim kadarıyla aralarında ortak bir nokta yok."

"Çünkü başlangıç olarak ele aldığımız ortak faktör, Doktor Isles'ın kadın kurbanda dikkat ettiği şeydi, yani ayak bileklerine bağlanmış olan turuncu renkli ipti. Tıpkı Gott'ta olduğu gibi."

"Onunla bu meseleyi daha önceden konuştuk," dedi Jane, "ve o zaman da söyledim. Bence yeterince sağlam bir bağlantı değil bu."

Maura, Jane'in konuşurken ona bakmadığını fark etmişti. *Acaba kızgın mı bana,* diye düşündü. Asıl işim morgda neşter tutmakken burada polislik taslamama mı bozulmuş?

"Bütün bu cinayetlerin tek ortak noktası bu mu yani? Ayak bileklerinden bağlanmış olmaları mı?" dedi Crowe.

"İki kurbanda da turuncu renkli, beş milimetrelik naylon kullanılmış," dedi Tam.

"Ki bu da ülkenin her yerindeki hırdavatçılardan temin edilebilir," diye burun kıvırdı Crowe. "Hay aksi, belki benim garajımda bile onlardan vardır."

"Ama tek arama kriterim naylon ip değildi," diye devam etti Tam. "Bu listedeki kurbanların hepsi baş aşağı asılmış halde bulunmuş. Bazıları ağaca, bazıları kirişlere asılılarmış."

"Bu yine de ortada bir katilin imzası olduğunu göstermez," dedi Crowe.

"Bırakalım da sözünü bitirsin Dedektif Crowe," diye araya girdi Maura. O ana kadar doğru düzgün tek kelime etmemişti ama sonunda dayanamayıp konuşmuştu. "Konuyu nereye getirmek istediğimizi anlarsınız belki. Demek istediğim, bu iki vakanın ve de listedeki diğer vakaların arasında gerçekten bir bağlantı olabilir."

"Ve Tam'le sen de şapkadan tavşan çıkartmaya hazırlanıyorsunuz, öyle mi?" Crowe klasörden bir tutam sayfa alıp masanın üzerine yaydı. "Pekâlâ, bakalım neler bulmuşsunuz. Bir numaralı kurban, elli yaşında, beyaz, avukat, Sacramentolu. Altı yıl önce, evinin garajında, boğazı kesilmiş, el ve

ayak bileklerinden bağlanıp baş aşağı asılmış halde bulunmuş.

"İki numaralı kurban. Yirmi iki yaşında, Latin kökenli, erkek, kamyon şoförü, Arizona, Phoenix'te baş aşağı asılı halde bulunmuş. Elleri ve ayakları bağlıymış, bütün vücudunda yanıklar ve kesikler varmış, cinsel organı kesilmiş. Hah, aman ne güzel. Durun bakayım, uyuşturucu mafyasının işi olmasın sakın.

"Üç numaralı kurban. Otuz iki yaşında, beyaz, erkek, adi hırsızlıktan sabıkalı. Maine'de, bir ağaca baş aşağı asılı halde bulunmuş. Karnı yarılmış, iç organları deşilmiş. O da ne, bunun faili belliymiş ya zaten. Kurbanın eski bir arkadaşıyla ilgili tutuklama emri çıkarılmış. Bunun üstünü çizmek lazım." Kafasını kaldırıp Maura'ya baktı. "Daha fazla devam etmeme gerek var mı Doktor Isles?"

"Bu mesele sadece bağlanmış ayak bileklerinden ve ipten ibaret değil."

"Tabii canım, ne demezsin. Şu üç çizgiyi diyorsun, değil mi? Hani bıçakla mı yapılmış, başka bir şeyle mi, bilmediğin çizgileri. Bunlar tamamen vakit kaybı. Tam sizinle saklambaç oynamak istiyor olabilir ama benim üzerinde çalışmam gereken bir vakam var. Ayrıca şu Bayan Meçhul'ün ne zaman öldüğünü de hâlâ söylemedin."

"Tahmini bir ölüm zamanı verdim."

"Evet, iki ila yirmi yıl arası. Aman ne kadar spesifik."

"Dedektif Crowe, ortağın bu analiz için saatlerce çalışmış. En azından sonuna kadar dinle bari."

"Öyle olsun bakalım," dedi Crowe, kalemini masaya bırakırken. "Evet Tam, bu listedeki ölü insanların bizim Bayan Meçhul'le aralarındaki bağlantıyı bize anlat."

"Hepsi bağlantılı değil aslında," dedi Tam. Genç adam, odadaki gergin atmosfere rağmen her zamanki sükûnetini koruyordu. "Gördüğünüz bu ilk liste, kriter olarak sadece ipin cinsi ve baş aşağı asılma hali alındığında çıkan cinayetler. Bunun dışında, iç organların çıkarılmasına dayalı bir arama daha yaptım. Biliyorsunuz, Gott'a yapılan şey bu. Ayrıca Doktor Isles, göğüs kemiğindeki kesiklerden yola çıkarak aynı şeyin Bayan Meçhul'e de yapılmış olmasından şüpheleniyor. Bu aramanın sonucunda veritabanı, iple asılmamış, sadece iç organları çıkarılmış kurbanlardan oluşan ek birkaç isim daha verdi bize."

Jane dönüp Frost'a baktı. "Sadece iç organları çıkarılmış demek."

"Bu ikinci vakaları incelerken, dört yıl öncesinden kalma bir olay bilhassa dikkatimi çekti. Kurban otuz beş yaşında bir kadın. Nevada'da arkadaşlarıyla birlikte kamp yapıyormuş. Yanında iki kadın, iki de erkek varmış ama gruptan bir tek onu bulabilmişler. Diğerleri hâlâ kayıp. Yapılan böcek analizinin sonucunda, kadının bulunduğunda üç-dört gündür ölü olduğu tespit edilmiş. Ama cesedi bu süre zarfında fazla bozulmadığı için Adli Tıp, iç organlarının deşildiğini tespit etmekte zorlanmamış."

"Vahşi doğanın ortasında üç-dört gün kalmış ama fazla bozulmamış, öyle mi?" dedi Crowe.

"Evet, çünkü ceset yerde değil, bir ağacın dalındaymış. Hem iç organları deşilmiş, hem de yerden yüksekte bırakılmış. Beni, işin sırrı bu kombinasyonda mı diye düşündüren de bu oldu. Bir avcı, bunu avladığı yabani hayvanlara yapar. Asıp karnını deşer. Bunu fark edince aklıma Leon Gott ve av merakı geldi tabii. Sonra veritabanına bir kez daha girip, en baştan başladım. Bu seferki aramam, vahşi doğada işlenmiş, ucu açık vakalar oldu. Onların arasından da, göğüste kesik olan ya da deşilme belirtisi gözlemlenen var mı diye baktım. İşte o zaman ilginç bir şeyle karşılaştım. Tıpkı Nevada'daki arkadaşlar gibi bu kez de tek bir kurban değil, kayıp bir grup vardı. Üç yıl önce Montana'da geyik avına çıkan üç kişi kaybolmuş. Üçü de erkekmiş. Adamlardan biri sonradan, bir ağacın tepesinde, kısmen kemikleri çıkmış halde bulunmuş. Bir diğerinin çene kemiği –ama sadece çene kemiği– aylar sonra, yakınlardaki bir puma ininden çıkmış. Adli Tıp'ın ilk tahmini, bir ayı ya da puma saldırısı şeklinde olmuş. Ama bir ayı, cesedi ağaca çıkaramayacağı için nihayet pumada karar kılmışlar. Gerçi ben, pumalar avlarını ağaca çıkarırlar mı onu da bilmiyorum doğrusu."

"Adamlar avcı olduklarına göre silahlı olmaları gerekirdi, değil mi?" dedi Frost. "Bir katil, silahlı üç adamı birden nasıl alt edebilir ki?"

"Güzel soru. Tüfeklerden biri hiç bulunamamış. Diğer ikisi ise adamların çadırlarından çıkmış. Kurbanlar gafil avlanmış olmalı."

Konuşmaları o ana kadar şüpheyle dinlemekte olan Jane

ilk kez meraklanıp bütün dikkatini Tam'e vermişti. "Şu Nevada'daki kampçı kadını biraz daha anlatsana. Adli Tıp raporunda ölüm şekliyle ilgili ne diyor?"

"O vakada da bir puma saldırısı ihtimali üzerinde durulmuş. Ama işin içinde tam dört tane kampçı var ve bunların ikisi erkek. Gördüğüm kadarıyla rapora ölüm şekli 'belirsiz' olarak işlenmiş."

"Bir puma dört tane yetişkin insanı alt edebilir mi ki?"

"Ben de bilmiyorum," dedi Tam. "Bunu bir büyük kedi uzmanına sormak lazım. Ancak bu dört kampçıyı bir puma öldürmüş olsa bile Adli Tıp'ın kafasını kurcalayan başka bir ayrıntı daha varmış. Zaten kadın kurbanın vakasını veritabanına bu yüzden eklemişler."

"Göğüs kemiğinde kesik izi var diye mi?"

"Evet. Üç tane de mermi kovanı var bu arada. Hepsi de civarda, yerde bulunmuş. Kampçılar silahlı değilmiş ama anlaşılan, etrafta silahlı birileri varmış." Dedektif Tam bir an durup, masada oturan üç dedektife göz gezdirdi. "Naylon ip arayarak başladım, bambaşka ortak noktalar buldum. İç organların deşilmesi gibi. Cesedin yükseğe kaldırılması gibi. Bir başka ortak nokta da olay yerinin, avcıların uğrak yerleri olması."

"Peki şu Maine'deki adi hırsız neyin nesi? O da deşilip ağaca asılmış halde bulunmuştu, öyle değil mi?" diye sordu Frost. "O vakada bir şüpheli tespit edilmiş demiştin."

Tam başını salladı. "Şüphelinin adı Nick Thibodeau, kurbanın güya yakın arkadaşı. Beyaz, erkek, bir seksen beş

boyunda, doksan kilo bir adam. Haneye tecavüz, gasp, hırsızlık gibi suçlardan sabıkalı."

"Bir şiddet geçmişi var yani."

"Kesinlikle. Bir de şunu dinleyin: Thibodeau aynı zamanda ateşli bir geyik avcısı." Tam laptopunu çevirip, asker tıraşlı, dik bakışlı genç bir adamın fotoğrafını gösterdi. Adam, derisi yüzülüp arka ayaklarından ağaca asılmış bir geyiğin önünde poz vermişti. Üstündeki bol avcı kıyafetlerine rağmen kaslı, iriyarı bir adam olduğu anlaşılıyordu.

"Bu fotoğraf yaklaşık altı yıl önce çekilmiş, yani biraz daha yaşlıdır şimdi," dedi Tam. "Adam Maine'de büyümüş; hem vahşi doğayı hem de silah kullanmayı biliyor. Fotoğrafa bakılırsa bir geyiği parçalamayı da iyi biliyor."

"Ve başka büyük hayvanları da belki," dedi Maura. "Ortak noktamız bu işte: avcılık. Belki de Thibodeau geyik avlamaktan sıkılmıştı. Belki de adam öldürmek o kadar hoşuna gitti ki, bu işi sürdürmeye karar verdi. Bütün bu cinayetlerin zamanlarını düşünün. Beş yıl önce, Thibodeau'nun arkadaşı öldürülüyor, sonra da asılıp deşiliyor. Thibodeau kayboluyor. Bir yıl sonra silahsız dört kampçı Nevada'da saldırıya uğruyor. Ondan bir yıl sonra, bu kez hedef Montana'daki silahlı üç avcı oluyor. Bu katil çıtayı sürekli yükseltip işine heyecan katmaya çalışıyor sanki. Tabii risksiz heyecan olmuyor."

"Leon Gott da heyecan verici bir hedef olurdu," dedi Frost. "Adam silahsız dolaşmayan, üstelik avcı ortamlarında gayet iyi tanınan biriydi. Katil onun ününü duymuş olmalı."

"Peki ama bu katil neden Bayan Meçhul'e de musallat oldu?" dedi Crowe. "Her şeyden önce bir kadın o. Heyecan bunun neresinde, anlamadım."

"Tabii canım. Biz zayıf, aciz yaratıklarız ya heyecan olmaz değil mi?" diye atıldı Jane. "Kadının da avcı olmadığı ne belli?"

"Jodi Underwood'u unutmayın. O da kadındı," dedi Frost. "Ve de onun cinayetinin Gott'unkiyle bağlantısı var gibi duruyor."

"Bence asıl odaklanmamız gereken, Bayan Meçhul," dedi Tam. "Şayet o altı yıl önce öldürüldüyse, ilk kurbanlardan biri olabilir. Onun kimliğini teşhis edebilirsek kendimize bir yol açmış oluruz."

Jane önündeki dosyayı kapatıp Tam'e baktı. "Maura'yla ikiniz iyi bir ekip oldunuz herhalde. Ne zaman başladı bu?"

"Doktor Isles benden FBI veritabanındaki benzer vakalara bakmamı istedi," dedi Tam. "Oradan sonrasını ben devraldım."

Jane dönüp Maura'ya baktı. "Bana da haber verebilirdin."

"Evet, verebilirdim," dedi Maura, "ama elimde içgüdülerimden başka güvenebileceğim bir şey yoktu ve senin vaktini bunlarla harcamak istemedim." Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Teşekkürler Dedektif Tam. Her şeyi dile getirdin, ekleyecek bir şey kalmadı. Ben artık morga döneyim." *Gerçekten ait olduğum yere, itaatkâr ölülerin arasına,* diye düşündü, toplantı odasından çıkarken.

Tam asansörün kapısına gelmişti ki Jane koşup arkasından yetişti.

"Konuş benimle," dedi, asansöre binip kapı kapanınca. Maura'nın kaçacak bir yeri kalmamıştı artık. "Neden Tam'e gittin?"

"Yardım etmeye hevesli görünüyordu," dedi Maura, gözlerini asansörün panelinden ayırmadan.

"Benim gibi değildi yani, öyle mi?"

"Sen vakaların arasındaki benzerliklere inanmamıştın."

"Benden veritabanında arama yapmamı isteseydin ya."

"Dedektif Tam zaten Bayan Meçhul için veritabanına girecekti. Çocuk, cinayet masasında yeni, kendini ispat etmeye çalışıyor, biliyorsun. Benim teorime de sıcak baktı."

"Bense huysuzun tekiyim."

"Sen sadece şüphecisin Jane. Bu meselede dil döküp seni ikna etmem gerekiyordu ama doğrusu o gücü kendimde bulamadım."

"Nasıl bir güçmüş bu? Biz arkadaş değil miyiz?"

"Arkadaş da olsak fark etmez," dedi Maura asansörden inerken.

Jane bu işi burada bırakmamaya kararlıydı. Binadan çıkıp otoparka yönelen Maura'nın peşinden gitti. "Seninle aynı fikirde olmadığım için kızdın değil mi?"

"Hayır."

"Evet efendim kızdın. Yoksa bu işi Tam'den değil benden isterdin."

"İyi ama sen Gott'la Bayan Meçhul arasındaki bağlantıyı görmek istemiyordun ki, ben ne yapayım? Ama bağlantı varmış işte. Hislerimde yanılmamışım."

"*Hislerinde* mi? Sen ne zamandan beri kanıtları bırakıp hislerinle hareket ediyorsun?"

"İçgüdü içgüdü deyip duran sen değil misin?"

"Tamam da sen bu yollara hiç gelmezdin ki. Senin için varsa yoksa kanıtlar, mantık falan. Nedir bu ani değişimin sırrı?"

Maura arabasının başında durdu ama kilidi hemen açmadı. Kapının yanında durmuş, camdaki yansımasına bakıyordu. "Bana bir mektup daha gönderdi," dedi nihayet. "Annem."

Uzun bir sessizlik oldu. "Ve sen de o mektubu yırtıp atmadın, değil mi?"

"Yapamadım Jane. O ölmeden önce öğrenmem gereken şeyler var. Beni neden terk ettiğini, gerçekte kim olduğumu bilmek zorundayım."

"Sen kim olduğunu biliyorsun ve bunun onunla uzaktan yakından ilgisi yok."

"Ne belli?" dedi Maura, Jane'e doğru bir adım atarak. "Belki de sen sadece benim göstermek istediğim kadarını görüyorsundur. Belki de asıl gerçeği senden sakladım."

"Ne yani, sen de onun gibi canavar falan mısın?"

Maura, Jane'e o kadar yaklaşmıştı ki, neredeyse burun burunaydılar.

"Sen benim tanıdığım en az ürkütücü insansın," diye devam etti Jane. "Frost'u saymazsak tabii. Amalthea manyağın teki ama neyse ki sen ona çekmemişsin."

"Ona çektiğim bir konu var ama. İkimiz de karanlığı gö-

rebiliyoruz. Herkesin günlük güneşlik dediği şeylerde gölgeler görüyoruz biz. Bu bazen yüzü gözü yara içinde bir çocuk oluyor, bazen de konuşmaktan korkan bir anne. Bir sokağa girdiğimizde biz ilk olarak perdeleri sımsıkı kapalı evleri görüyoruz. Amalthea buna Tanrı vergisi, kötülüğü görme yeteneği diyordu." Maura sözünü tamamladıktan sonra çantasından bir zarf çıkarıp Jane'e uzattı.

"Nedir bu?"

"Gazetelerden kesip topladığı şeyler. Benim adımın geçtiği her haberi kesip saklamış. Üzerinde çalıştığım bütün vakaları takip etmiş."

"Gott ve Bayan Meçhul de dahil."

"Elbette."

"Bu merakın nereden çıktığını şimdi anladım. Amalthea Lank arada bir bağlantı var diyor, sen de inanıyorsun. Ben seni uyardım, öyle değil mi? Onun oyunlarına gelme dedim."

"O, kimsenin göremediği şeyleri görüyor. Ayrıntıların arasında kaybolmuş ipuçlarını yakalayabiliyor."

"Peki bunu nasıl yapıyor? O ayrıntıların hepsini biliyor mu acaba?"

"Hapishanede olsa da kulağına bir şeyler geliyor. İnsanlar sürekli ona mektup yazıyor, haber kupürleri gönderiyorlar. Bunun sayesinde bağlantıları görebiliyor ve bu vakada da haklıydı."

"Doğru. Azılı bir katil olmasaydı iyi bir suç analisti olabilirdi gerçekten."

"Olabilir. Ne de olsa benim annem o."

Jane teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, ona istediğin kadar değer ver, sana karışmayacağım. Ama şunu da unutma ki, bir hata varsa benim gözümden kaçmaz."

"Ve bunu karşındakinin burnuna sokmaktan da zevk alırsın."

"Sana bunu başka kim söyleyecek? Dost dediğin söyler Maura. Hayatını bir kez daha mahvetmene engel olmaya çalışır."

Bir kez daha. Maura'da verecek cevap kalmadığı için sessizce gözlerinin içine baktı. Jane'in söyledikleri, söylediklerindeki gerçeklik payı canını acıtmıştı. *Bir kez daha.* Jane onu, aradan aylar geçmesine rağmen kafasından atamadığı o hataya karşı kim bilir kaç kez uyarmıştı. Peder Daniel Brophy'yle birbirlerine yavaş yavaş yaklaşırlarken, mutlu sonla bitmesi mümkün olmayan o ilişkiye doğru çekilirlerken, aklın ve mantığın sesi Jane olmuştu. Ve Maura o sesi duymazdan gelmişti.

"Bak, senden rica ediyorum," dedi Jane yumuşak bir sesle, "bir daha incinmeni istemiyorum." Uzanıp Maura'nın kolunu dostça sıktı. "Geri kalan her konuda acayip zekisin sen."

"Konu insanlar olunca başka tabii."

Jane güldü. "Asıl sorun insanlar zaten, öyle değil mi?"

"Ben en iyisi kedilerden şaşmayayım," dedi Maura, arabasının kapısını açıp içeri girerken. "En azından onların yanındayken yerini biliyor insan."

Yirminci Bölüm

Istakoz, mus geyiği ve yabanmersini. Maine denince akla gelen bunlar olur ama Jane'in zihninde canlanan görüntüler çok daha korkunçtu. Maine denince onun aklına karanlık ormanlar, kasvetli bataklıklar ve bir insanın kolaylıkla kaybolacağı gizli yerler geliyordu. Çok değil, daha beş ay önce, Frost'la geldikleri gece kan ve ölümle sonuçlanmıştı. Jane için Maine bir tatil beldesi değil, her an kötü şeylerin olabileceği bir yerdi.

Tıpkı beş yıl önce, Brandon Tyrone adındaki bir hırsızın başına gelenler gibi.

Kıyı şeridinden kuzeye doğru ilerlerken yağmur buzlu damlalara dönüşmeye başlamıştı. Arabada ısıtıcı çalışıyor olmasına rağmen Jane'in ayakları buz kesmişti. *Keşke sabah evden çıkarken bu ince tabanlı ayakkabıların yerine adam gibi bot falan giyseydim,* diye düşündü. Yazın bittiğini kabullenmek zordu ama dışarıdaki manzara, çıplak ağaçlar ve gri gökyüzü en karanlık mevsimin geldiğinin habercisiydi. Şimdi de dosdoğru o mevsimin içine giriyor gibiydiler.

Frost üstlerinde fosforlu turuncu renkli yelekleri olan iki avcının yanından geçerken yavaşladı. Adamlar, yolun kenarına park ettikleri arabalarına içi deşilmiş bir dişi geyik yüklüyorlardı. Frost, hayvanı görünce üzgün üzgün başını salladı. "Zavallı Bambi'nin annesini vurmuşlar."

"Kasım geldi artık. Tam zamanı."

"Etrafta silahlar patlayıp dururken bu eyalet çizgisinden geçmek beni korkutuyor."

"Sen hiç ava çıktın mı?"

"Hiç öyle bir hevesim olmadı."

"Bambi'nin annesinden dolayı mı?"

"Yani ben avlanmaya karşı falan değilim aslında. Sırtında bir tüfekle ormanlarda dolaşmanın neresi eğlenceli anlamıyorum, o kadar. O soğukta kıçı donar insanın. Bir de şey yok mu..."

"Hayvanı deşme kısmını mı diyorsun?" Jane güldü. "Bir an hayal ettim de, gerçekten sana yakışmıyor."

"Sen yapabilir miydin ki?"

"Gerekirse yaparım. Yediğimiz etin nereden geldiğini biliyoruz sonuçta."

"Alakası yok. Et süpermarketten geliyor. Onların da içinden deşilesi organlar falan çıkmıyor."

Dışarıda, çıplak dalları buz kaplamış, ufuk çizgisi karanlık bulutlarla dolmuştu. Ormanda dolaşmak için hiç de uygun bir gün değildi gerçekten; iki saat kadar sonra, bir karavan parkında durduklarında etrafta hiç araba görmemelerine şaşırmadılar. Arabanın içinde bir süre oturup kasvetli

ağaçlara ve üstü yaprakla kaplanmış piknik masalarına baktılar.

"Biz geldik gelmesine de, adam ortalıkta yok," dedi Jane.

"Sadece on dakika gecikti," dedi Frost, ceptelefonunu çıkarırken. "Hat yok bu arada. Ona nasıl ulaşacağız?"

Jane kapıyı açtı. "Ben bekleyemeyeceğim. Çıkıp şu ağaçların arasında biraz yürümek istiyorum."

"Oraya gitmek istediğine emin misin? Av mevsimi başladı, biliyorsun."

Jane bunun üzerine, yakındaki bir ağaca asılı AVLANMAK YASAKTIR tabelasını göstererek, "Burası güvenli bölge olmalı," dedi.

"Bence onu arabanın içinde bekleyelim."

"Hayır, bekleyemem dedim ya sana, neden anlamıyorsun? Çişim var işte." Arabadan inip ağaçlara doğru yürümeye başladı. Rüzgâr ince pantolonundan içeri sızıyor, kasıkları soğuktan acıyordu. Ormanın içine kadar girdi ama aylardan kasımdı ve yapraksız ağaçların arkasından arabayı hâlâ görebiliyordu. Mecburen yürümeye devam etti. Ormanın sessizliğinde ayaklarının altında çıtırdayan her dal onu bir patlama olmuş gibi irkiltiyordu. Nihayet yapraklı bir çalılık bulup arkasına geçti, fermuarını açıp pantolonunu indirdi ve etraftan birilerinin onu o halde görmemesini umarak çömeldi.

Ve o anda bir silah sesi yankılandı.

Tam ayağa fırlıyordu ki Frost'un kendisine seslendiğini

duydu. Ardından ona doğru koşa koşa gelen ayak sesleri kulağına geldi. Ve birdenbire karşısına Frost çıktı. Ama yalnız değildi; hemen birkaç adım arkasında iriyarı bir adam vardı.

"Silah sesi duyduk," dedi kırmızı suratlı bir Frost, bakışlarını kaçırarak. "Kusura bakma. Böyle birden karşına çıkmak istemezdim."

"Takma kafana," diye çıkıştı Jane, fermuarını çekip kapattıktan sonra. "Burada avlanmak yasak değil mi? Kim böyle ateş ediyor?"

"Ses vadinin ilerisinden geliyor olabilir," dedi iriyarı adam. "Sizin buralarda, üstünüzde fosforlu yelek olmadan dolaşmamanız gerekir." Gerçekten de fosforlu yeleği görmemek imkânsızdı. "Siz Rizzoli olmalısınız." Adam, Jane'in az önce çömeldiği yere şöyle bir bakış attıktan sonra tokalaşmaktan vazgeçti.

"Bu, Maine Eyalet Polisi'nden Dedektif Barber," dedi Frost.

Barber kısa ve sert bir kafa selamı verdi. "Dün aradığınızda çok şaşırdım. Nick Thibodeau'nun Boston'dan çıkmasını beklemezdim."

"Boston'dan çıktı diyen kim?" dedi Jane. "Biz sadece onu daha iyi tanımaya geldik. Kimdir, neyin nesidir, aradığımız adam o mudur diye yani."

"Beş yıl önce Tyrone'un cesedini nerede bulduğumuzu da merak etmişsiniz. Gelin, göstereyim."

Önden gidip, çalıların arasında kendinden emin adımlarla yürümeye başladı. Jane birkaç metre sonra pantolonunu

bir yabanmersini çalısına takınca durup kendini kurtarmak zorunda kaldı. Kafasını kaldırıp baktığında Barber'ın fosforlu turuncu yeleğinin alıp başını gitmekte olduğunu gördü.

Derken uzaklardan bir silah sesi daha geldi. *Bir de benim halime bak. Üstümde siyahlar, kahverengiler. Bir ayıdan farksızım.* O fosforlu turuncunun güvenli gölgesine sığınmak için adımlarını hızlandırdı. Nihayet yetiştiğinde Barber durup, düzgün bir patikayı gösterdi.

"Tyrone'un cesedini ilk gören, Virginialı bir grup kampçı olmuştu," dedi Barber, dönüp arkasına bakmaya tenezzül etmeden. "Kampçıların yanında bir köpekleri varmış, onları buraya o getirmiş."

"Hep köpekler bulur zaten," dedi Frost, sanki vahşi doğada bulunan cesetler üzerine pek bir uzmanmış gibi.

"Mevsim yaz sonu olduğu için ağaçların yaprakları henüz dökülmemişti. Yani gözle görmek imkânsızdı. Hayvan, kokusunu almış olmalı. Gerçi burası orman, her türlü ölü hayvana rastlanır ama karnı yarılıp baş aşağı asılmış halde bir ceset bulmayı beklemezsiniz." Tekrar önlerindeki patikayı göstererek, "Az kaldı," dedi.

"Nereden biliyorsunuz ki?" dedi Jane. "Bütün ağaçlar birbirine benziyor."

"Şuradan biliyorum," dedi Barber, biraz ilerideki AVLANMAK YASAKTIR tabelasını işaret ederek. "Bu tabeladan sonra birkaç metre daha gideceğiz, orada."

"Bulunduğu yerin bir önemi var mı sizce? Yani bu tabela bir çeşit mesaj olabilir mi?"

"Olabilir tabii. Otoriteye *hadi oradan* demek gibi bir şey."

"Belki gerçekten de mesaj bu: Avlanmak yasaktır. Bunu da neden söylüyorum biliyor musunuz; Boston'daki kurbanlarımızdan biri avcıydı ve ben katilin burada politik bir mesaj verdiğinden şüphelenmeye başladım."

"O halde yanlış adamı arıyorsunuz," dedi Barber, kafasını sallayarak. "Nick Thibodeau öyle hayvan haklarına falan takılacak bir tip değildi. Aksine, onun tek takıntısı avcılıktı. Gelin, size ağacı göstereyim."

Attıkları her adımla birlikte soğuk daha da şiddetleniyor gibiydi. Jane'in ayakkabıları ıslanmış; soğuk, deriden içeri geçmeye başlamıştı. Geldikleri bu yerde yapraklar dize kadar geliyor, ayaklarına kökler, dallar takılıp duruyordu. Katil, beş yıl öncesinin o ağustos ayında bundan çok daha keyifli bir gezinti yapmış olmalıydı. Bu gezinti sırasında kurban da yanında mıydı acaba? Arkadaşının niyetinden habersiz, mutlu mesut yürüyor muydu?

"Ağaç bu," dedi Barber. "Şu dala asılı haldeydi."

Jane kafasını kaldırıp, ucunda bir-iki sararmış yaprağın sallanmakta olduğu dala baktı. Onun gözünde bu meşeyi diğerlerinden ayıran hiçbir şey yoktu. Herhangi bir sır barındırmayan, sıradan bir ağaçtı bu.

"Tyrone, Adli Tıp raporuna göre, bulunduğunda iki gündür ölüymüş," dedi Barber. "Yukarıda asılı olduğu için, onu kuşlardan ve böceklerden başka didikleyen olmamıştı. Demek istediğim, nispeten tek parça duruyordu." Bir an dur-

duktan sonra devam etti. "İç organları hariç tabii ki. Onu çoktan götürmüşlerdi." Sanki Brandon Tyrone'u görebiliyormuş gibi baktı dala. "Adamın cüzdanını ya da giysilerini bulamadık. Büyük ihtimalle, kimliğini teşhis edemeyelim diye sakladılar."

"Ya da katil, hatıra olsun diye aldı," dedi Jane. "Tıpkı avcıların, avladıkları hayvanların postlarını aldıkları gibi. Hani o heyecanı hatırlatsın diye."

"Yok canım. Bunu bir ritüel gibi düşündüğünü sanmıyorum. Nicko böyle şeyleri akıl edecek adam değildi."

"Şüpheliyi tanıyor gibi konuşuyorsunuz."

"Tanıyorum. Onunla aynı kasabada büyüdük. Hem onu hem de kardeşi Eddie'yi tanırım."

"Ne kadar yakındınız?"

"Bir gün başına büyük bir bela açacağını bilecek kadar. Nick daha on iki yaşındayken, diğer çocukların ceplerini karıştırıyordu. On dördüne geldiğinde araba soymaya başladı. On altısında ise evlere girer olmuştu. Kurban Brandon Tyrone deseniz o da aynı hikâye. Nick'le Tyrone buraya birlikte gelir, kampçıların çadırlarını, arabalarını falan soyarlardı. Nick, Tyrone'u öldürdükten sonra, Tyrone'un garajında, içi çalıntı eşyalarla dolu bir çuval bulduk. Belki de bu yüzden takıştılar. O çuvalda epey sağlam şeyler vardı da ondan diyorum. Fotoğraf makineleri, gümüş bir çakmak, içi kredi kartı dolu bir cüzdan falan. Bence paylaşamayıp kavga ettiler ve kaybeden Tyrone oldu. Adi herifler. Hak ettiklerini buldular işte."

"Peki sizce Nick Thibodeau şimdi nerededir?"

"Ben batıya kaçtığını tahmin ediyordum. Kaliforniya'ya falan. Boston gibi yakın bir yerden çıkmasını beklemiyordum yani. Belki de kardeşi Eddie'den çok uzak kalmak istemediğinden böyle yapmıştır."

"Eddie nerede yaşıyor?"

"Buradan sekiz-on kilometre ötede. Sırası gelmişken söyleyeyim, Eddie'ye epey bir yüklendik ama Nick'in nerede olduğunu söylemeye yanaşmadı."

"Yanaşmadı mı, yoksa o da mı bilmiyor?"

"Bilmiyorum diye yemin ediyor. Ama bu Thibodeau'lar birbirlerini çok tutarlar. Unutmayın ki Maine de kırsal kesim sayılır ve buralarda aile bağları çok kuvvetlidir. Ne yapmış olursa olsun, kardeşini satmazsın. Bence Eddie'nin yapmaya çalıştığı da bu. Hatta Nick'in kaçmasına yardım bile etmiştir."

"Beş yıl boyunca görünmemek kolay mı ki?"

"Kardeşinizden yardım alıyorsanız o kadar da zor değil. Bu yüzden bir gözüm hâlâ Eddie'nin üstündedir. Nerelere gittiğini, kimleri aradığını bilirim. O da yakasını bırakmayacağımı biliyor tabii."

"O halde Eddie Thibodeau'yla da konuşmamız gerekiyor," dedi Jane.

"Ama ondan laf alamazsınız."

"Yine de bir denemek isteriz."

Barber saatine baktı. "Peki o zaman. Bir saat daha boşum. İsterseniz hemen gidelim."

Jane ve Frost birbirlerine bir bakış attılar. Sonra Frost, "Sadece biz gitsek daha iyi olmaz mı?" dedi.

"Beni istemiyor musunuz?"

"İkinizin bir geçmişi var da ondan," dedi Jane. "Ki pek de sevimli bir geçmiş değil bu. Sizi görürse savunmaya çekilecektir."

"Hımm, şimdi anladım. Ben kötü polis olacağım, siz de iyi polis. Mantıklı." Sonra, Jane'in belindeki tabancaya bakıp, "İkiniz de silahlısınız," dedi. "Güzel."

"Neden, Eddie sorun çıkarır mı ki?" diye sordu Frost.

"Onun sağı solu belli olmaz. Nick'in Tyrone'a yaptıklarını unutmayın ve de gözünüzü açık tutun. Bu kardeşlerden her şey beklenir."

Eddie Thibodeau'nun garajında baş aşağı asılmış halde dört boynuzlu bir erkek geyik vardı. Aslında tavandaki bir kancadan sallanan hayvan ve hemen altındaki beton zeminde birikmiş kan göleti sayılmazsa; alet edevatı, yedek lastikleri, çöp tenekeleri ve balıkçılık malzemeleriyle tipik bir Amerikan garajıydı burası.

"Kardeşimle ilgili söyleyebileceğim başka bir şey var mı bilmiyorum. Polise her şeyi anlattım." Eddie bıçağını kaldırıp hayvanın arka bacaklarından birine sapladı, sonra bilekten kasığa kadar bacağı yardı. Ardından postu, daha önce pek çok kereler geyik yüzmüş bir adamın ustalığıyla tutup var gücüyle asılarak sıyırmaya koyuldu. Açık garajın içi so-

ğuktu; sık sık verdiği nefesi buhar yapıyordu. Nick'in fotoğraftaki hali gibi Eddie de geniş omuzluydu, onun da koyu renk gözleri ve aynı umarsızlık ifadesi vardı. Kana bulanmış tulumu ve yün şapkası, kırlar düşmüş sakalıyla kardeşinin fotoğraftaki halinden sadece biraz daha dağınık ve perişan görünüyordu, o kadar.

"Eyalet polisi, Tyrone'u o ağaçta asılı halde bulduktan sonra yakamı bırakmadı. Hep aynı aptal soruları sorup duruyorlar. Nick nereye saklanmış da, ona kim yardım ediyormuş da, falan filan. Ben de onlara hep aynı cevabı veriyorum. Nick'in de başına bir şey gelmiş olmalı diyorum. Gerçekten kaçak falan olsaydı yanına acil durum çantasını da alırdı muhakkak."

"Nasıl bir çanta o?" diye sordu Frost.

"Hiç duymadınız mı yani?" dedi Eddie, onlara çatık kaşlarla bakarak.

"Hayır, hiç duymadık."

"Hayatta kalmak için gerekli naneleri koyduğunuz bir çantadır. Olur da bir felaket olursa diye. Bu örneğin, büyük bir patlama olabilir, bir terörist saldırısı olabilir. İnsanlar panik falan yaparlar. Acil durum çantası bu yüzden şarttır." Eddie postu yüzmeye devam ederken etrafa kanlı geyik eti kokuları yayılıyordu. Frost daha fazla dayanamayıp geri çekildi.

Eddie de ona alaycı bir bakış atıp, "Geyik eti sevmiyorsun, ha?" dedi.

"Bir keresinde denemiştim."

"Beğenmedin mi?"

"Beğendim denemez."

"Doğru düzgün pişirilmemiştir de ondan. Ya da hayvanı adam gibi öldürmemişlerdir. Geyiği tek seferde yere indiremezsen etinin tadı güzel olmaz. Tek bir mermi olacak ve hiç debelenmeyecek. Hayvan yaralanıp kaçarsa ve sen de onu kovalamak zorunda kalırsan sonradan, etinde korkunun tadını alırsın."

Frost bir zamanlar ormanlarda sekip koşan geyiğin kaslarına bakıyordu şimdi. "Peki nasıldır bu korkunun tadı?"

"Yanık et gibidir. Hayvan panik yapınca bir sürü hormon salgılar ve bu mücadele, etinin tadına da geçer. Daha doğrusu tadını mahveder." Sağrı kısmından yumruk büyüklüğünde bir parça kesip çelik kâseye fırlattı. "Ama bu gerektiği gibi öldürüldü. Vurulduğunu bile anlayamadı. Bunun yahnisi güzel olur."

"Ava kardeşinle de çıkar mıydınız?" diye sordu Jane.

"Nick'le benim çocukluğumuz birlikte avlanarak geçti." Bir parça daha et kesti. "O günleri özlüyorum."

"İyi bir nişancı mıydı?"

"Benden daha iyiydi. Hiç acele etmez, vurdu mu tek seferde indirirdi."

"O halde ormanda pekâlâ tek başına da hayatta kalabilir."

Eddie ona soğuk bir bakış attı. "Aradan beş yıl geçti. Hâlâ orada mı diyorsunuz? Ne ki bu, mağara adamı falan mı?"

"Peki *sence* nerededir?"

Eddie bıçağını yerdeki kovaya atınca beton zemine kanlı sular sıçradı. "Yanlış adamı arıyorsunuz."

"Doğru adam kim peki?"

"Nick değil. Adam öldürmez o."

Jane bunun üzerine sol bacağı kemiğine kadar sıyrılmış olan ölü geyiğe baktı. "Nick'in arkadaşı Tyrone'u bulduklarında tıpkı bu geyik gibi içi deşilmiş ve baş aşağı asılmış haldeymiş."

"Ee?"

"Nick avcıydı yani."

"Ben de avcıyım ama kimseyi vurmadım. Biz burada sadece ailemizin karnını doyurmaya çalışıyoruz. Siz tabii böyle şeylerden çok uzaksınız. Eminim bir bıçak kullanmayı dahi bilmezsiniz." Bıçağı kovadan çıkarıp Jane'e uzattı. "Hadi bir dene de görelim Dedektif. Önüne konan yemeğin nereden geldiğini anlamak istiyorsan bir parça et keseceksin şundan. Yoksa ellerine kan bulaşır diye mi korkuyorsun?"

Jane, adamın gözlerindeki alaycı bakışı görebiliyordu. Şehirli bir kız, elini böyle kana bulamazdı. Çiftçiliği de avcılığı da Thibodeau gibi adamlar yapar; bizse tabağımızdaki yemeğimizi afiyetle yerdik. Jane onun gibilere ne kadar küçümseyerek bakıyorsa, o da Jane gibi şehirlilere aynı küçümsemeyle bakıyordu.

Nihayet bıçağı alıp geyiğin başına geçti ve kemiğe inecek kadar derine sapladı. Soğuk et yarılarak açılırken etrafa kendi dünyasının kokularını yayıyordu: taze ot, meşe pala-

mudu, orman yosunu. Bir de kanın yabani, metalik kokusu tabii. Kemiğe yapışmış et parçasını kesip tek parça halinde kâseye attı. Sonra arkasını dönüp Eddie'ye bakmadan kesmeye devam etti.

"Arkadaşı Tyrone'u Nick öldürmediyse kim öldürmüştür peki?"

"Bilmiyorum."

"Nick'in şiddet dolu bir geçmişi var."

"Melek değildi tabii. Birkaç kavgaya karışmışlığı vardır."

"Peki bu kavgalara Tyrone'la birlikte karışmışlıkları var mıdır?"

"Bir kez oldu öyle bir şey."

"Ya da sen sadece bir tanesini biliyorsun."

Eddie bir bıçak daha alıp bir bonfile parçasına girişti. Şimdi neredeyse dip dibeydiler ama Jane sakince kesmeye devam etti.

"Tyrone da melek değildi. İkisi birlikte çok içerlerdi." Eddie üzerinde uğraştığı bonfileyi çıkarıp kâseye attı, sonra da bıçağını su kovasına daldırdı. "Bir insan bir kez kendini kaybetti diye hemen canavar lafını yapıştırmak zorunda mıyız?"

"Belki de Nick kendini kaybetmekten fazlasını yapmıştır. Belki aralarında kavgadan beter bir tartışma çıkmıştır."

Eddie dosdoğru Jane'in gözlerinin içine baktı. "Madem öyle neden onu uluorta, herkesin rahatlıkla bulabileceği bir yerde bir ağaca assın ki? Nick aptal değil. İzini kaybettirmeyi

iyi bilir o. Tyrone'u o öldürmüş olsaydı ormana götürüp gömerdi. Ya da parçalayıp hayvanlara yem ederdi. Tyrone'a yapılan, hastaca, başka türlü bir şey. Ve bunu yapan benim kardeşim değildi." Bıçağını bilemek için tezgâhların birinde duran bileyicinin başına geçti. Çelik kâse silme etle dolmuştu. Orada en az on kilo et vardı ve geyiğin yarısına henüz el sürmemişlerdi. Açık garajın dışında buz gibi bir yağmur başlamıştı. Bu sessiz köy yolunda, etrafta tek tük evler vardı ve yarım saattir orada olmalarına rağmen bir tane bile araba geçmemişti. Ve de Jane'le Frost bu ıssızlığın ortasında, öfkeli bir adamın, bıçağını bilemesini seyrediyorlardı.

"Kardeşin Boston'a gider miydi?" diye bağırdı adama, bileyicinin cızırtılarını bastırmak için.

"Çok gitmezdi. Ara sıra işte."

"Peki sana Leon Gott diye bir adamdan bahsetmiş miydi hiç?"

Eddie yan gözle ona baktı. "Mesele bu mu yani? Leon Gott cinayeti mi?"

"Onu tanır mıydın?"

"Bizzat tanımazdım ama ismini duymuştum tabii. Onu bilmeyen avcı var mıdır ki? Bizim gibilerin ona iş yaptırmaya gücü yetmez ama herkes bilir; avını doldurtup duvarına asmak istiyorsan gideceğin adres Leon Gott'tur. Bu yüzden mi buraya geldiniz? Gott'u Nick'in öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Biz sadece birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını merak ediyoruz."

"Gott'un dergilerde çıkan yazılarını takip ederdik. Adamın sergilediği şeyleri görmek için Cabela'ya gittiğimiz de olmuştur. Ama benim bildiğim kadarıyla Nick onunla hiç tanışmamıştı."

"Peki Nick hiç Montana taraflarına gider miydi?"

"Yıllar önce oraya birlikte gittik; Yellowstone'u falan görmeye."

"Kaç yıl önce?"

"Önemli mi ki?"

"Önemli."

Eddie deminden beri biledi̇ği bıçağı bir kenara bırakıp, "Montana da nereden çıktı?" diye sordu sakince.

"Öldürülen başka insanlar da oldu."

"Tyrone gibi mi?"

"Arada benzerlikler var."

"Peki bu başka insanlar kim?"

"Montana'dakiler avcıydı. Üç yıl önce olmuş."

Eddie kafasını salladı. "Benim kardeşim beş yıl önce kayboldu."

"Ama sen de söyledin, Montana'ya gitmiş. Oraları biliyor olmalı."

"Sadece Yellowstone'a gittik diyorum!"

"Peki ya Nevada?" diye atıldı Frost. "Oraya da gitmiş miydi?"

"Hayır. Ne yani, gidip orada da mı cinayet işlemiş?" Eddie, bir Jane'e, bir Frost'a bakıp burun kıvırdı. "Siz başka katillerin işlerini Nick'e yıkmaya çalışıyorsunuz. Ortaya

çıkıp kendini savunacak hali yok ya; suçlayın suçlayabildiğiniz kadar."

"O nerede Eddie?"

"Keşke ben de bilseydim!" Boş bir kâseyi elinin tersiyle itip beton zemine fırlattı. "Siz, lanet olası polisler işinizi adam gibi yapsaydınız bu soruyu sormak zorunda kalmazdık. Ama yok, işiniz gücünüz gelip sorular sormak. Nick'ten beş yıldır haber alamıyorum. Onu en son gördüğümde verandada Tyrone'la oturmuş, içki içiyorlar, bir kamp yerinden aldıkları bir şeyle oynuyorlardı."

"Aldıkları mı?" dedi Jane burun kıvırarak. "Çaldıkları demek istiyorsun herhalde."

"Neyse ne. Ama kavga etmiyorlardı, burasını bilin. Sadece biraz gürültülü bir şekilde pazarlık yapıyorlardı. Zaten çok geçmeden kalkıp Tyrone'un evine geçtiler. Onları en son o zaman gördüm işte. Birkaç gün sonra da polis kapıma geldi. Nick'in cipini kamp yerinin orada park halinde bulmuşlar. Tabii Tyrone da o ağaçtaymış. Ama Nick'in izine bir daha rastlayan olmadı." Eddie banklardan birine, ayakta durmaya daha fazla dermanı kalmamış gibi çöktü ve derince iç geçirdi. "Bildiklerim bunlar. Hepsi bu."

"Nick'in cipi kamp yerinin başında mı bulunmuştu?"

"Evet. Polis de oradan yola çıkarak, ormana kaçtığını düşündü. Çocuk sanki Rambo falanmış gibi."

"Peki sence ne oldu?"

Eddie bir an sessiz kalıp nasırlı ellerine, araları kanla dolmuş tırnaklarına baktı. "Bence kardeşim öldü," dedi

sonra, alçak bir sesle. "Kemikleri kim bilir nerede. Onu o yüzden bulamıyorlar. Ya da Tyrone gibi o da ağacın birinde asılıdır belki de."

"Yani öldürüldüğünü düşünüyorsun."

Eddie kafasını kaldırıp Jane'e baktı. "Bence onlar ormanda başka biriyle karşılaştılar."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

BOTSWANA

Güneş doğmaya başlıyor ve ben hâlâ vahşi doğanın ortasında tek başımayım. Saatlerdir karanlıkta dolaşıp duruyorum. Kamptan ne kadar uzaklaştım bilmiyorum ama bütün gece nehri sol tarafıma alarak ilerledim. Gökyüzü pembeden altın sarısına bürünürken dayanılmaz bir susuzluk hissediyorum. Suyun kenarında diz çöküp, vahşi hayvanlar gibi içiyorum. Bu suyu dün olsa, kaynatmadan ya da iyotla arındırmadan ağzıma sürmezdim. Tabii ki içi mikrop, bakteri, parazit kaynıyordur diye. Ama şimdi bunların hiçbirinin önemi yok. Ölüp gideceğim nasıl olsa. Suyu avuçlarımın içine alıp kana kana içiyorum.

Nihayet midemi doldurduğumda doğrulup, önümdeki papirüslerin arasından, nehrin karşı tarafındaki ağaçlara ve rüzgârda salınan otlara bakıyorum. Bu yeşil ve yabancı dünyada sadece yürüyen bir et kaynağıyım. Baktığım her yerde, beni yemeye hazırlanan dişler görüyorum. Güneşle birlikte

kuşların da sesi çıkmaya başladı. Kafamı kaldırıp bakıyorum; tepemde akbabalar bezgin bezgin turluyorlar. Belki de beni şimdiden gözlerine kestirmişlerdir. Dönüp nehir boyunca, gelirken bıraktığım izleri takip ederek kampa doğru yürümeye başlıyorum. Johnny'nin en ufak bir pençe izini bile nasıl gördüğünü hatırlıyorum; benim izlerim onların yanında ışıklı tabela gibi kalıyor olmalı. Artık hava da iyice aydınlandı, peşime düşmüştür herhalde. Olanları bilen tek kişi benim; hayatta kalmama izin vermeyecektir.

Artık Richard'ı ve diğerlerini düşünmeye lüksüm yok. Tek bir düşüncem var, o da hayatta kalmak. Beni hareket ettiren, bu yabanın ortasına doğru iten şey korku. Nehrin nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yok. Gelirken okuduğum rehber kitaptan hatırladığım kadarıyla Okavango Deltası'nın nehirleri ve dereleri, Angola yaylalarına yağan yağmurlarla besleniyor. Her yıl gölleri ve bataklıkları doldurup taşıran, etrafımdaki yaban hayatı sihirli bir pınar gibi besleyen bu suların sonu Kalahari Çölü'nde bitiyor, onu da biliyorum. Kafamı kaldırıp, ağaçların üstünde yeni yeni yükselmeye başlayan güneşin yönüne bakıyorum. Güneye doğru yürümeye devam ediyorum.

Bu arada, karnım da aç.

Sırt çantamın içinden altı tane protein barı çıkıyor; her biri 240 kalori. Onları Londra'dayken çantama, olur da oranın yemeklerini beğenmem diye koymuştum, hatırlıyorum. Tabii Richard'ın benimle nasıl dalga geçtiğini de hatırlıyorum. Bir tanesi göz açıp kapayıncaya kadar mideme iniyor,

ama diğer beşini sonraya saklamak zorundayım. Nehir boyundan ayrılmazsam suyum da olur, bunu biliyorum. Gerçi içi, adını dahi bilmediğim türlü hastalıkla dolu ama yapacak bir şey yok, içmeye mecburum. Asıl tehlike, su kenarının hem av hem de avcı için bir uğrak yeri, yaşamla ölümün iç içe geçtiği bir buluşma noktası olması. Ayağım güneşten bembeyaz olmuş bir kafatasına takılıyor. Hayatı bu su kıyısında son bulmuş, geyiğe benzer bir hayvan bu. Suyun üstü bir an dalgalanıyor, hemen ardından yüzeyde bir timsahın boncuk gözleri beliriyor. Buranın güvenli bir yer olmadığını anlayıp içeri doğru girmeye karar veriyorum ve çayırın ortasında, daha önceden açılmış bir yol keşfediyorum. Dümdüz olmuş otlara bakıyorum; belli ki fillerin ayak izleri bunlar.

İnsan korkunca bütün duyuları keskinleşiyor. Daha fazla görüyor, daha fazla duyuyorsunuz. Şimdi ben de arka arkaya gelen ve her biri hayatımı kurtarmak için belki de son şansım olan görüntülerin ve seslerin altında eziliyorum. Ve bütün bunları aynı hızla işlemek zorundayım. Şurada bir ot mu sallandı? Rüzgârdandır. Sazlıkların üstünden kuşlar mı havalandı? Kartal gelmiştir. Bir hışırtı mı duydum? Yakından yabandomuzu geçmiştir. Uzaklardan esmer impalalar ve daha koyu renkli Cape bizonları geçiyor. Nereye baksam uçan, öten, yüzen, yiyen bir hayat var. Hem güzel hem de aç ve tehlikeli. Bir de sivrisinekler eksikti, onlar da geldi tam oldu. Değerli haplarım çadırda kaldığına göre, aslanlar tarafından parçalanma, bizonlar tarafından ezilme, timsahlar tarafından boğulma gibi maddelerden oluşan listeye sıtmayı da eklemem lazım.

Sıcaklık arttıkça sivrisinekler daha da acımasız oluyorlar. Yürürken bir yandan onları elimle kovup duruyorum ama her kovuşumda daha kalabalık bir halde dönüyorlar sanki. Çaresiz, su kıyısına gidip yüzüme, boynuma ve kollarıma çamur sürüyorum. Çürüyen bitkilerin kokusu midemi bulandırıyor ama yapacak bir şey yok; kendimi kat kat çamura buluyorum. Bu halimle ilkel yaratıklara dönüyorum. Şimdi tıpkı ilk insan gibiyim.

Fillerin yolundan devam ediyorum. Belli ki onlar da nehre paralel yürümüşler. Yol üzerinde ara sıra başka başka hayvanların izlerine de rastlıyorum. Bu bir çeşit çayır otobanı herhalde. Hepimiz fillerin ayak izlerini takip ediyoruz. Ama impalalar ve kudular buradan geçiyorsa peşlerinden aslanlar da gelecek demektir.

İşte yine avcıyla avın buluştuğu bir yerdeyim.

İki yanımda ezilmeden kalan uzun otlar beni pek çok tehditten koruyor. Korumasalar ne olacak ki? Kendime başka bir yol açmaya gücüm mü var? Bir yandan da çabuk olmalıyım çünkü yırtıcıların en acımasızı, yani Johnny peşimde. Bu gerçeği görmeyi neden reddettim acaba? Diğerleri teker teker düşerken, etleri ve kemikleri bu aç topraklara yem olurken, Johnny'nin oyununa nasıl da kör kalmışım. Demek ki Johnny'nin bana attığı her bakış, her güzel söz, işleyeceği cinayete davetmiş sadece.

Güneş en tepeye çıktı ve ben hâlâ fil patikasında yürüyorum. Tenime sürdüğüm çamur kuruyup dökülmeye başladı. İkinci protein barımı yüzümden aşağı dökülen

çamurlara aldırmadan, adeta yutarcasına yiyorum. Yiyeceğimi tasarruflu kullanmam gerekiyor, biliyorum ama karnım o kadar aç ki. Doğrusu, bir yandan da, çantamda yiyecek varken başka bir hayvana yem olmak istemiyorum. Patika nihayet su boyuna inip, bir göletin dibinde bitiyor. Göletin suyu o kadar kara ki, gökyüzü bütün ayrıntısıyla yüzeyine yansıyor. Öğlen sıcağında çayırlar sessizliğe bürünmüş, kuşlar bile ötmüyor artık. Suyun kenarında, dallarından Noel süsleri gibi, tuhaf görünümlü bir sürü kesenin sarktığı bir ağaç var. O sıcaktan pişmiş beynimle, acaba bir uzaylı kolonisi mi bunlar diye düşünüyorum. Sonra bir kuş yanımdan hızla geçip bu keselerden birine giriyor. Dokumacı kuşlarının yuvalarıymış meğer.

Bir an suyun yüzeyi, birileri uyanmış gibi hareketleniyor. Oradan bir şeytanlık gelecek diye, buna hazırlıksız yakalanmayayım diye bir kenara siniyorum. Sonra, bir kez daha otların arasına dönerken ensemde onun soğuk nefesini hissediyorum.

O akşam dosdoğru, fil sürüsünün toplandığı yere kadar yürüyorum.

Böyle sık çalılıkların arasında fil gibi büyük bir hayvan bile kaybolabilir, ki öyle de oluyor; tam, bir grup akasya ağacını geçiyorum ki *onunla* karşı karşıya geliyorum. O da benim gibi irkiliyor ve korkuyla bir çığlık atıyor. Çıkardığı ses o kadar güçlü ki, içimden geçiyor sanki. Şok olmuşum, ka-

çacak halde değilim. Akasyaları arkama verip kalakalıyorum. Fil de bana bakıyor, o da benim gibi hareketsiz. Öylece birbirimize bakarken etrafımı boz renkli, devasa şekillerin sardığını görüyorum. Bütün sürü toplanıp, ağaçların dallarına, yapraklarına girişiyorlar. Tabii çok geçmeden beni fark edip duruyorlar, üstü çamur kaplı bu yabancıya dikkatle bakıyorlar. İçlerinden herhangi birinin beni öldürmesi o kadar kolay ki. Gövdelerini şöyle bir savursalar, o koca ayaklarından sadece birini üstüme bassalar yeter. Bu tehditten anında kurtulurlar. Hepsinin beni incelediğini, kaderimi kararlaştırmaya çalıştıklarını hissedebiliyorum. Sonra içlerinden biri sakince uzanıp, tepemdeki dallardan birini kırıyor ve ağzına götürüyor. Ardından teker teker diğerleri de gelip yemeklerine kaldıkları yerden devam ediyorlar. Mahkeme tamamlandı, tahliyeme karar verdiler.

Hiç ses çıkarmadan geri çekiliyor, akasyalara bile tepeden bakan görkemli bir ağacın arkasına saklanıyorum. Sonra ağaca tırmanmak geliyor aklıma; çıkabildiğim kadar yukarıya çıkıp iki dalın arasına yerleşiyorum. İlkel atalarım gibi ben de orada huzur buluyorum. Uzaklardan sırtlanların kıkırdamaları, aslanların kükremeleri geliyor. Karanlık çöktükten sonra başlayacak kapışmanın habercisi bunlar. Yüksekteki yeni yuvamdan güneşin batışını seyre dalıyorum. Ağacın altından, yemeklerine devam eden fillerin sesleri geliyor. Onları dinlerken içime bir güven geliyor.

Derken, gece bütün çığlıkları ve inlemeleriyle birlikte çökmeye başlıyor. Simsiyah gökyüzünde yıldızlar göz kırpı-

yor. Dalların arasından, Johnny'nin gezinin ilk gecesi gösterdiği Akrep Takımyıldızı'nı görüyorum. Sonra bana vahşi doğada yaşamanın sırlarını anlattığı diğer geceleri hatırlıyorum. Bunu neden yapmıştı acaba? Ona karşı koyabileyim, gözünde daha değerli bir av olayım diye mi?

Grubun geri kalanından daha uzun süre nasıl dayanabildiğimi düşünürken, bu kez Clarence aklıma geliyor. Sonra Elliot, sonra Matsunagalar, sonra da sarışınlar. En çok da Richard'ı düşünüyorum ve de birlikte geçirdiğimiz onca zamanı. Birbirimize verdiğimiz sözleri, sarmaş dolaş uykuya daldığımız geceleri hatırlıyorum. Derken aniden ağlamaya başlıyorum. Gözyaşlarım Richard ve yaşadıklarımız için. O hıçkırıklarım gürültücü gece korosunda başka bir hayvanın çığlıkları gibi yankılanıyor. Ciğerlerim acıyana, boğazım kuruyana kadar ağlıyorum.

Sonra, tıpkı atalarımın bir milyon yıl önce yaptığı gibi, bir ağacın tepesinde, yıldızların altında uykuya dalıyorum.

Dördüncü günün şafağında son protein barımı da açıyorum, her bir lokmayı, yemeğin kutsal gücüne hürmet ederek yavaş yavaş yiyorum. Çünkü bu, son yemeğim. Barın üzerindeki her fıstık, her yulaf tanesi, daha önce hiç farkına varmadığım bir lezzet patlamasına dönüşüyor. O zamana kadar yediğim bütün görkemli bayram ziyafetleri aklıma geliyor ve hiçbirinin, bir ağacın tepesinde, gökyüzü doğan güneşle altın gibi parlarken yediğim bu yemek kadar kutsal olama-

yacağını fark ediyorum. Ambalaj kâğıdında kalan son kırıntıları da yalayıp ağaçtan iniyorum. Sonra nehir kenarına gidip, dua ediyormuş gibi dizlerimin üstünde çökerek, akan sudan kana kana içiyorum.

Ayağa kalktığımda kendimi tıka basa doymuş gibi hissediyorum. Uçağın, iniş noktasına ne zaman geri döneceğini hatırlayamıyorum ama bir önemi de yok zaten. Johnny büyük ihtimalle pilota korkunç bir felaket olduğunu ve kimsenin sağ çıkamadığını söyleyecektir. Durum böyle olunca kimse de beni aramaya çıkmayacaktır. An itibariyle, dünyanın geri kalanının gözünde ölüyüm.

Nehre avuçlarımı daldırıp, yüzümdeki ve kollarımdaki çamur tabakasını tazeliyorum. Güneşin ısısının yükseldiğini ensemde hissedebiliyorum. Sıcağa da gerek yok; böcekler bunu bana hatırlatıyor. Gün daha doğru düzgün başlamadı ama ben yoruldum bile.

Zar zor ayağa kalkıyorum ve bir kez daha güneye doğru yol alıyorum.

Ertesi günün öğleden sonrası. Karnım o kadar aç ki, mideme giren kramplar beni iki büklüm ediyor. Su belki biraz bastırır diye ağzımı nehre dayıyorum ama birdenbire fazla yüklenince su aynen dışarı çıkıyor. Çamurların içinde diz çöküp öğürüyor, bir yandan da ağlıyorum. Hemen şimdi pes etmek nasıl da kolay olurdu! Orada öylece yatıp hayvanların beni bulmalarını bekleyebilirim. O zaman etim, kemiklerim,

her şeyim vahşi doğaya yem olur; işte o zaman Afrika'yla tek parça olabilirim. Ne de olsa hepimiz bu topraklardan geliyoruz ve ben de bu topraklara dönmüş olurum. Ölmek için daha uygun bir yer düşünülemez herhalde.

O anda suda gelen şıpırtıyla irkilip bakıyorum ve yüzeyde bir çift kulak görüyorum. Bir suaygırı bu. Aslında ona tehlikeli denebilecek kadar yakınım ama korku morku kalmamış içimde. Yaşamak ya da ölmek umurumda değil artık. Hayvan da orada olduğumun farkında ama umursamadan banyosuna devam ediyor. Küçük balıklar ve böcekler suyun yüzeyini dalgalandırıyor, gökten bir turna sürüsü dalışa geçiyor. Benim ölmek üzere olduğum bu yer hayatla dolu dolu aslında. Aniden dibinde durduğum papirüs sazlarının arasına bir yusufçuk dalıyor ve ben o anda onu bile yiyecek kadar aç olduğumu fark ediyorum. Ama yeterince hızlı davranamıyorum; elime bir avuç sazlıktan başka bir şey gelmiyor. Bunlar beni zehirler mi zehirlemez mi umurumda değil artık. Tek istediğim, midemin biraz dolması ve bu kramplardan bir an önce kurtulmak.

Avucumun içindeki sazları sırt çantamdan çıkardığım çakıyla kesip köklerini ısırıyorum. Kabukları yumuşak, içleri nişastamsı. Sazlar ağzımın içinde sert bir elyaf öbeğine dönüşene kadar çiğniyor, geri kalanı tükürüyorum. Midemin kasılmaları azalmaya başlıyor. Sazlardan bir tutam daha kesip ağzıma atıyorum, yeniden kemirmeye başlıyorum. Biraz ötede otlanan suaygırından farkım yok şimdi. Kopar ve çiğne, kopar ve çiğne. Mideme inen her bir lokmayla birlikte,

etrafımdaki vahşi doğayı da içime alıyor, onunla daha çok bütünleşiyorum.

Bir zamanlar Millie Jacobson adıyla bilinen kadın, yolculuğunun sonuna geldi artık. O nehrin kıyısında, dizlerimin üstünde dururken o kadının ruhunu da teslim ediyorum.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

BOSTON

Maura onu göremiyordu ama onu gözlediğini biliyordu.

"Şurada, kayanın tepesinde duruyor," dedi hayvanat bahçesinin büyük kedi uzmanı Doktor Alan Rhodes. "Arada kaynayıp gittiği için görmek zordur."

Maura o bir çift sarı gözü ancak o zaman fark edebildi. Avcıyla avı bütünleştiren, soğuk ve lazer keskinliğinde bir çift göz. "Hayatta göremezdim herhalde," diye mırıldandı. Çıkan soğuk rüzgârda yeterince titriyordu zaten; üstüne bir de bu pumanın vahşi bakışları eklenince ürpertisi bir kat daha artmıştı.

"Ama o sizi hayatta kaçırmaz," dedi Rhodes. "Şu köşeyi dönüp de görüş menziline girdiğimizden beri sizi takip ediyor."

"Neden sadece beni takip etsin ki?"

"Yırtıcı bir hayvan her zaman, ulaşması kolay olan ava yönelir. Yani bir puma, yetişkin bir erkeğe saldırmaktansa bir

çocuğu ya da bir kadını yeğler. Bakın, bize doğru gelen şu aileyi görüyor musunuz? Şimdi pumayı dikkatle izleyin. Gözlerine bakın."

Kayanın tepesinde duran hayvanın kafası aniden oraya dönmüş, vücudunun bütün kasları, her an atlamaya hazırmış gibi gerilmişti. Artık Maura'ya bakmıyordu. O lazer gözleri şimdi kafese doğru gelmekte olan yeni bir hedefe kilitlenmişti: ailenin küçük çocuğuna.

"Onun için önemli olan, hareket ve boyuttur," dedi Rhodes. "Kafesin önünden bir çocuk koşarak geçtiğinde, yabani kedinin kafasının içindeki bir düğme açılır ve içgüdüler devreye girer. Bu arada sormadan geçemeyeceğim, pumalara duyduğunuz bu ani merakın nedeni nedir? İsterseniz bundan çok daha fazlasını öğlen yemeğinde anlatabilirim size."

"Büyük kediler normalde de büyüler beni, ama şimdi buraya bir vaka için geldim."

"İşle ilgili yani."

Adamın sesindeki bu ton, hayal kırıklığı mıydı? Maura yüzü kafese dönük olduğu için ifadesini göremiyordu ama bir yandan da Alan Rhodes'la öğle yemeğine çıkmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyordu. Yaptığı işe tutkuyla bağlı olan birini dinlemek ilginç olabilirdi. Adamın gözlerinden zekâ fışkırıyordu ve boyu çok uzun olmasa da, sürekli dışarıda çalışmaktan dolayı hoş bir bronzluğu ve düzgün bir vücudu vardı. Aslında karşısında, kolaylıkla âşık olabileceği sağlam ve güvenilir bir adam duruyordu ama Maura içinde herhangi bir kıvılcım hissetmiyordu. O kıvılcımın pe-

şinde koşmak, ona üzüntüden başka bir şey getirmemişti ve şimdi de onu gerçekten mutlu edebilecek bir adama karşı tutukluk yapmıştı.

"Puma davranışlarının bir adli tıp vakasıyla ne ilgisi olabilir ki?" diye sordu adam.

"Ben onların avlanma alışkanlıklarını öğrenmek istiyorum. Daha doğrusu, nasıl öldürdüklerini."

Alan Rhodes, ona kaşlarını çatarak baktı. "Eyaletimizde bir puma saldırısı mı oldu yoksa? Hayır, eğer öyleyse son günlerde duyduğum söylentiler doğrudur demektir."

"Ne söylentisi?"

"Massachusetts'te pumalara rastlandığına dair söylentiler. Gerçi bütün New England civarında görüldüğü söyleniyor ama şu an için birer hayaletten farksızlar. Herkes görüyor ama kimse ispatlayamıyor yani. Birkaç yıl önce Connecticut'ta öldürüleni saymazsak tabii."

"Connecticut'ta mı? Nasıl olur? Hayvanat bahçesinden falan mı kaçmıştı?"

"Hayır, kesinlikle yabani bir hayvandı o. Milford'da bir cip çarpmıştı. Yapılan DNA analizinin sonucunda, hayvanın oraya Güney Dakota'dan geldiği anlaşılmıştı. Anlayacağınız, bu kediler doğu sahiline kadar gelmeye başladılar. Şimdi de muhtemelen Massachusetts'te bir yerlerde varlar."

"Bu beni korkutuyor ama gördüğüm kadarıyla siz daha çok heyecanlanmış gibisiniz."

Adam mahcup mahcup gülümsedi. "Köpekbalığı uzmanları köpekbalıklarını sever. Dinozorcular dinozorlara me-

raklıdır. Gerçi hiçbirimiz büyük bir yırtıcıyla karşılaşmak istemeyiz ama yaşantılarını da her zaman merak ederiz. Bilirsiniz, bu kıtanın sahibi eskiden, biz kovana kadar onlardı. Şimdi de geri döndüklerini duymak heyecan veriyor."

Kafesi incelemeyi bitiren çocuklu aile, gezintilerine devam edince pumanın bakışları bir kez daha Maura'ya çevrildi. "Buraya kadar geldiklerine göre," dedi Maura, "ormanda gezintiye çıkmanın da bir anlamı kalmamış demektir."

"Ben olsam o kadar korkmazdım. Kaliforniya'da kaç tane puma olduğunu biliyor musunuz? Los Angeles'ta sürekli o gece görüş kameralarına takılıp duruyorlar. Ama koşucular a ya da bisikletlilere saldırdıklarını nadiren duyarsınız."

"Peki bir puma görünce ne yapmak lazım? Yüzünü dönüp karşısında dikilmek mi gerekiyor?"

"Açıkçası, pumayı saldırmadan önce görmeniz çok zor. Gördüğünüz anda o zaten dişlerini boynunuza geçirmiş olacaktır."

"Debbie Lopez'e olduğu gibi yani."

"Evet, zavallı Debbie'ye olduğu gibi," dedi Rhodes alçak sesle. Hemen ardından toparlanıp, "Ee, buralarda bir puma saldırısı oldu mu, olmadı mı şimdi?" diye sordu bir kez daha.

"Hayır, bu dediğim Nevada'da olmuş bir şey. Sierra' larda."

"Bu hayvanların vatanı orası. Saldırı nasıl gerçekleşmiş peki?"

"Kurban, bir kadın kampçı. Cesedi bulunduğunda kuşlar

biraz hasar vermişler ama Adli Tıp, kalan bazı ayrıntılardan, bir puma saldırısı olduğu sonucuna varmış. Her şeyden önce, kurbanın iç organları parçalanmış haldeymiş."

"Büyük kedilerde sık rastlanan bir olgu bu."

"Adli Tıp'ı en çok şaşırtan ise, cesedin bulunduğu yer olmuş. Ceset bir ağacın tepesindeymiş."

Rhodes dönüp hayretler içinde Maura'ya baktı. "Ağaç mı?"

"Yerden yaklaşık üç metre yüksekteki bir dalda duruyormuş. Bence asıl sormamız gereken, oraya nasıl çıktığıdır. Bir puma onu dala çıkarmış olabilir mi?"

Rhodes cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Tipik bir puma davranışı değil bu," dedi sonra.

"Ama leopar, Debbie Lopez'i öldürdükten sonra kayanın tepesine çıkarmıştı. Ve siz, hatırladığım kadarıyla, bunu içgüdüsel olarak, avını korumak için yaptığını söylemiştiniz."

"Evet, çünkü Afrika leoparları hep böyle yaparlar. Aslanlar, sırtlanlar, timsahlar... rakip çoktur Afrika'da. Ancak avlarını bir ağaca çıkararak koruyabilirler. Dalların arasına güvenle sakladıktan sonra ise, sakin bir zamanda gelip yemeye başlarlar. Afrika'da bir ağacın tepesinde bir impala görecek olursanız, etrafta bir leoparın gezdiğine emin olabilirsiniz."

"Peki ya pumalar? Onlar da ağaçları kullanırlar mı?"

"Kuzey Amerika pumalarının, Afrika'daki etoburlar kadar çok rakipleri yoktur. Dolayısıyla, avlarını çoğu zaman

sık çalılıkların arasına ya da bir mağaraya saklamak yeterli olur. Ağaca çıkarmak derseniz orada bir durmak gerekir." Bir süre sessiz kalıp düşündü. "Evet, evet, bu kesinlikle sıra dışı bir davranış. Daha çok bir Afrika leoparının işine benziyor."

Maura yeniden kafese döndüğünde, kedinin gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Hayvan sanki açlığını sadece o giderebilirmiş gibi bakıyordu. "Bana biraz da leoparlardan bahsedin o zaman," dedi nihayet.

"Nevada'da bir leopar olmasına hiç ihtimal veremiyorum doğrusu. Tabii bir hayvanat bahçesinden falan kaçmamışsa."

"Ben yine de onları, alışkanlıklarını ve avlanma şekillerini daha iyi tanımak istiyorum."

"Şey, ben en çok *panthera pardus*'ları, yani Afrika leoparlarını tanıyorum. Başka alt türler de var. *Panthera orientalis, panthera fusca, panthera pardus japonensis* gibi. Ama onlar yeterince incelenmiş türler değiller. Bizler bu hayvanları neredeyse yok olma noktasına getirmeden önce Asya'da, Afrika'da, hatta İngiltere'de bile yaşıyorlardı. Şu anda dünya üzerinde bu kadar az sayıda kalmış olmaları gerçekten çok üzücü. Biz insan türü olarak, evrim basamaklarında yükselebildiysek bu biraz da onların sayesinde."

"O nasıl olmuş?"

"Bir teoriye göre, Afrika'daki ilkel insan türü avlanarak değil, leoparların ağaçlara sakladıkları etleri çalarak besleniyormuş. Ağaçları bir çeşit fast-food mağazası olarak düşünebilirsiniz. Bir impalayı kendiniz kovalamak zorunda de-

ğilsiniz. Leoparın ağaca getirmesini beklemek yeterli. O nasıl olsa yiyeceği kadarını yedikten sonra yine bir yerlere çıkacak. Sen de o zaman gidip etten kalanları aşırabilirsin. İşte, diyorlar ki, atalarımızın beyinleri bu hazır protein tedariki sayesinde güçlenmiştir."

"İyi de, leoparlar bu insanlara engel olmuyor muymuş?"

"Telsizli tasma gözlemlerinden anlaşıldığı kadarıyla leoparlar gündüzleri avlarının başında durmuyorlar. Yiyeceklerini yedikten sonra gidiyorlar, yeniden acıkana kadar da dönmüyorlar. Avlarının iç organlarını en başından çıkardıkları için et birkaç gün dayanabiliyor. Bu, biz insan türü için bir fırsat olmuş yani. Ama yine de haklısınız, o kadar da tehlikesiz bir şey değil bu. Eski leopar inlerinde bulunan tarih öncesi insan kemikleri bunun en iyi göstergesi. Biz onların yemeklerini çalalım derken ara sıra onlara yem de oluyormuşuz yani."

Maura'nın aklına evindeki kedi ve bu puma gibi dikkatli bakan gözleri gelmişti. Kedilerle insanlar arasındaki bağ, avla avcı arasındaki bir bağdan çok daha karmaşıktı. Evcil bir kedi, kucağınızda oturup elinizden yemek yese de, avcı içgüdülerini hiçbir zaman kaybetmiyordu.

Tıpkı bizler gibi.

"Kediler yalnız hayvanlar mıdır?" diye sordu Maura.

"Evet, çoğu kedi gibi onlar da yalnızdırlar. Tek istisna aslanlar. Leoparlar ise bilhassa yalnız hayvanlar. Dişi leoparlar, bazen avlanmak için yavrularını bir haftaya kadar yalnız bırakabiliyorlar. Ve o yavrular genelde bir buçuk yaşına gel-

diklerinde annelerini terk edip kendi yaşam alanlarını oluşturuyorlar. Çiftleşme ve yavruların yetiştirilmesi hariç, hep kendi başlarınalar. Bunlar gizliliğe önem veren, nadiren ortaya çıkan hayvanlardır. Son derece usta, gece avcıları oldukları için mitolojide de güçlü bir yerleri vardır. Eski insanların gecenin karanlığından ne kadar korktuğunu tahmin edebilirsiniz."

Maura'nın aklına bu kez de, muhtemelen korkmaya bile vakit bulamadan ölen Debra Lopez gelmişti. Kafasını çevirip, birkaç metre ötedeki leopar kafesine baktı. Bakıcının ölümünden sonra, gizlemek için kafesin önüne geçici bir engel yerleştirilmişti ama bu, iki ziyaretçinin durup ceptelefonlarıyla fotoğraf çekmelerine engel değildi. Ölüm, seyircisi hiçbir zaman eksik olmayan bir rock yıldızı gibiydi ne de olsa.

"Büyük kediler, avlarının iç organlarını çıkarıyorlar sanırım," dedi Maura.

"Bu aslında hayvanı parçalama şekillerine bağlı. Leoparlar gövde boşluğunu arkadan parçaladıkları için, organlar kendiliğinden dışarı çıkar. Bu çıkan organları yirmi dört saat içinde yediklerini de biliyoruz. Organlar çıktıktan sonra çürüme yavaşlar, böylece kedimize uzunca bir süre besin kaynağı olur." Rhodes, ceptelefonu çalınca durup, Maura'ya özür diler gibi bakarak düğmesine bastı. "Alo? Tanrım, nasıl da unutmuşum Marcy. Hemen geliyorum." İç geçirerek telefonu kapattı. "Kusura bakmayın, beni yönetim kurulu toplantısına bekliyorlar da. Konu her zamanki gibi kaynak yaratımı."

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim. Gerçekten

çok yardımcı oldunuz."

Alan Rhodes, "Rica ederim," dedikten sonra yürümeye başladı, sonra arkasına dönüp, "Özel bir tur isterseniz haberim olsun!" diye seslendi.

Maura adamın arkasından, köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledi. Birdenbire tek başına kalmıştı. İçi ürperdi.

Ama hayır, tek başına değildi. Boş leopar kafesinin parmaklıklarının arkasında, bir aslanın yeleleri gibi sarı saçlar ve kahverengi, yün bir ceketin altında geniş omuzlar gördü. Hayvanat bahçesinin veterineri Dr. Oberlin'di bu. Bir an için, otların arasında aniden karşılaşmış iki yaratık gibi temkinli bir şekilde birbirlerine baktılar. Sonra adam ona el sallayıp, çalıların arasında kayboldu.

Bir puma gibi esrarengiz, diye düşündü Maura. Orada olduğunun farkında bile değildim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Eğer farklı farklı eyaletlerde gerçekleşen bu saldırıların arasında bir bağ varsa, son derece karmaşık bir ritüel davranışıyla karşı karşıyayız demektir," dedi Dr. Lawrence Zucker. Boston Emniyet Teşkilatı'na danışmanlık yapan bir kriminal psikolog olan Zucker, cinayet masasında da tanıdık bir simaydı. Zucker, masanın başındaki yerinden, sabahki toplantı için bir araya gelmiş olan Maura'ya ve dört dedektife teker teker baktı. Bu adamda rahatsız edici, sürüngence bir şey vardı. Maura adamın soğuk bakışlarının, teninde adeta bir kertenkelenin dili gibi dolaştığını hissediyordu.

"Bence fazla ileri gidiyorsunuz," dedi Dedektif Crowe. "Henüz bu saldırıların arasında bir bağlantı olduğu kesinleşmedi. Bu, Doktor Isles'ın teorisi, bizim değil."

"Ama biz de hâlâ eşeliyoruz," dedi Jane. "Dün Frost'la birlikte, beş yıl önceki bir vakayı araştırmak için Maine'e gittik. Brandon Tyrone adında bir kurban. Deşilip ağaca asılmış halde bulunmuş."

"Peki nedir izlenimleriniz?" diye sordu Zucker.

"Meselenin netleştiğini söylersem yalan olur. Maine Eyalet Polisi tek bir şüphelinin üzerine yoğunlaşıyor; Nick Thibodeau adında bir adamın. Şüpheliyle kurban tanışıyorlarmış. Aralarında bir anlaşmazlık yaşandığını, cinayetin de oradan çıktığını düşünüyorlar."

"Ben Montana'yı ve Nevada'yı arayıp, oranın dedektifleriyle konuştum. İki olayın da puma saldırılarıyla izah edilebileceğine inanıyorlar. Ama kendi eyaletleri dışındaki diğer vakaların onlarınkilerle bağlantısını kuramadılar. Buna Maine'deki cinayet davası da dahil."

"Aradaki bağlantı, işin özündeki sembolizm," dedi Maura daha fazla dayanamayarak. O ne bir polis ne de psikologdu; Dr. Zucker'ın ricasını kıramayıp gelmiş olan bir davetsiz misafirdi yine. Hepsi birden dönüp ona baktığında yüzlerinde şüpheden bir duvar gördü. Ne yapıp edip yıkması gereken bir duvar. Crowe bütün güç kalkanlarını açmıştı. Frost ile Jane açık fikirli olmaya çalışıyorlardı ama Maura, Jane'in sesinde bir hevessizlik sezmişti. Johnny Tam ise her zamanki gibi bulanıktı, fikirlerini her zamanki gibi kendine saklamaya niyetli görünüyordu.

"Doktor Rhodes'la leopar biyolojisi hakkında konuştuktan sonra ortak çizginin bu olduğuna karar verdim. Bir leoparın avlanma şekli, avını yeme şekli ve korumak için yüksekte bir yere kaldırması. Dikkat ederseniz bunu bütün kurbanlarda görebiliyoruz."

"Peki aradığımız şahıs kim oluyor bu durumda?" diye atıldı Crowe. "Bir Leopar Adam mı?"

"Anladığım kadarıyla siz dalga geçme havasındasınız Dedektif Crowe," dedi Zucker. "Ama Doktor Isles'ınki hafife alınacak cinsten bir teori değil. Dün bu konuyla ilgili aradığında başta ben de şüpheye kapıldım, ama sonra söz konusu eyalet dışı cinayetleri biraz inceledim."

"Nevada ve Montana'daki vakalara cinayet demek ne kadar doğru acaba?" diye araya girdi Crowe bir kez daha. "Dediğim gibi, Adli Tıp sadece puma saldırısı olma ihtimalinden söz etmiş."

"Fakat Doktor Rhodes pumaların normalde avlarını ağaçlara çıkarmadıklarını söyledi," dedi Maura. "Peki iki vakada da geri kalanların başlarına neler geldi? Nevada grubunda dört tane kampçı vardı. Sadece biri bulundu. Montana'da üç avcı vardı, sadece ikisinden kalıntılar çıkarıldı. Pumalar hepsini silip süpürmüş değiller ya."

"Belki de bir puma ailesi söz konusudur."

"Puma falan değildi," dedi Maura.

"Biliyor musunuz Doktor Isles, bu sürekli değişen teorilerinize ayak uydurmakta zorlanmaya başladım ben." Crowe masadaki herkesi teker teker süzdü. "Önce bu katilin avcılardan nefret ettiğini, kurbanlarını da bu yüzden asıp deştiğini söylüyordunuz, ama şimdi kendini leopar sanan bir kaçıktan söz etmeye başladınız."

"Kaçık olmak zorunda değil."

"Bir saniye. Ben ortalıkta leoparım diye dolaşsam hemen beyaz önlüklüleri çağırmaz mıydınız?"

"Fena fikir değilmiş aslında," diye mırıldandı Jane.

"Bence Doktor Isles'ın söyleyeceklerini dinlemekte fayda var," dedi Dr. Zucker, Maura'ya bakarak. "Bize Bay Gott'un cesedinin durumunu bir kez daha tarif edebilir misiniz lütfen?"

"Otopsi raporunu okumayan var mı ki?" dedi Crowe.

"Olsun, yine de kurbanın yaralarıyla ilgili söyleyeceklerini dinleyelim."

Maura başını sallayıp söze girdi. "Kafatasının sağ yan kemiğinde, sert bir cisimle yapılmış olabilecek çökük bir çatlama vardı. Göğüskafesinde, muhtemelen ölüm sonrası gerçekleşmiş, çoklu paralel kesiklere rastlandı. Tiroit kıkırdağında görülen, ezilmeye dayalı darbeler kurbanın büyük ihtimalle nefessiz kalarak öldüğüne işaret ediyor. Ayrıca göğüs kemiğinden başlayıp kasığa kadar inen tek bir yarık vardı ve hem göğüs hem de karın boşluklarındaki organların çıkarıldığı gözlendi." Bir an durdu. "Devam etmemi istiyor musunuz?"

"Hayır, yeterince net bir tablo çizdiniz bence. Şimdi size bir doktorun raporunu okumak istiyorum. Bu seferki başka bir vakayla ilgili." Zucker gözlüklerini taktı. "Kurban kadın, tahminen on sekiz yaşında, sabaha karşı kulübesinde bulunmuş. Kadının boğazı parçalanmış, yüzü ve boynu çok sayıda pençe darbesiyle yarılmış, etinden kopan kısımlara bakılırsa kısmen yenmiş. Bağırsaklar ve karaciğer yerinde yokmuş, ama bir şeye dikkatinizi çekmek isterim, bağırsakların bir ucu açıkça kesilerek koparılmış. Sonradan yapılan tetkiklerde karın kısmının şaşırtıcı derecede düzgün ve temiz bir

kesikle açıldığı görülmüş. Herhangi bir yabani hayvanın açamayacağı kadar temiz bir kesik yani. Şimdi, ilk başta zavallı kurbanın, bir leopar ya da aslan saldırısına uğradığını düşünsem de, sonradan failin bir insan olduğunda karar kıldım." Okumakta olduğu belgeyi bıraktı. "Bu raporun, Doktor Isles'ın tarif ettiği vakayla arasındaki olağandışı benzerliği siz de görmüşsünüzdür sanırım."

"Hangi vakaymış o?" diye sordu Frost.

"Sierra Leone'de çalışan bir Alman misyoner doktor tarafından yazılmış. 1948 yılında."

Oda bir anda sessizliğe bürünmüştü. Maura masanın etrafındakilere baktığında, Frost'la Tam'in yüzünde şaşkınlık, Crowe'unkinde ise şüphe gördü. *Peki Jane ne düşünüyor? İyice sınırı aşıp hayalet peşine düştüğümü mü?*

"Şunu bir adam gibi anlayalım bence," dedi Crowe. "Peşinde olduğumuz katil, bu işi 1948'de de mi yapıyormuş? Ne demek bu şimdi? Seksen beş yaşında falan mı bu herif?"

"Dikkat çekmeye çalıştığımız tek nokta bu değil," dedi Maura.

"Yeni teoriniz nedir Doktor Isles? Söyleyin de aydınlanalım."

"Bu ritüel denebilecek cinayet şekillerinin tarihsel bir bağlantısı var. Bugün olanlar –paralel çizikler, organların çıkarılması– yüzyıllardır olan bir şeyin yansıması aslında."

"Peki bir çeşit tarikat mı bu? Yoksa Leopar Adam meselesine geri mi dönüyoruz?"

"Tanrı aşkına, bırak da kadın konuşsun Crowe," dedi

Jane, Maura'ya bakarak. "İşin içinden doğaüstü bir şeyler çıkmasın da, her şeye razıyım ben."

"Bu, son derece gerçek," dedi Maura. "Ama başlangıç olarak küçük bir tarih dersi gerekiyor. Zira mesele yaklaşık bir yüzyıl öncesine gidiyor." Zucker'a dönerek, "Siz anlatmak ister misiniz?" diye sordu.

"Seve seve. Çünkü tarihi arkaplanı gerçekten büyüleyici," dedi Zucker. "Birinci Dünya Savaşı zamanında, Batı Afrika'da, sayısız esrarengiz ölüm vakası bildirilmiş. Kurbanlar yetişkin erkek, kadın ya da çocuklarmış. Hepsi de cesetlerinde pençe izleriyle, gırtlakları parçalanmış ve karınları boşaltılmış halde bulunuyormuş. Etleri kısmen yenmiş olan vakalar da varmış. Bunlar büyük kedi saldırılarının bütün belirtilerini taşıyormuş ve bir tanık, olay sonrasında otların arasına kaçan bir leopar gördüğünü belirtmiş. Bunun üzerine bir canavar kedinin köylere girdiği ve insanlara uyurken saldırdığı düşünülmeye başlanmış.

"Ama yetkililer çok geçmeden bu saldırının arkasında gerçek bir leopar olamayacağını anlamışlar. Meğerse bu katiller, geçmişi yüzyıllarca önceye dayanan eski bir tarikatın üyesiymişler. Kendilerini leoparlarla özdeşleştiren, kurbanın kanını içip etini yerlerse ona dönüşebileceklerine inanan gizli bir toplulukmuş bu. Yani bütün bunları, totem saydıkları hayvanın gücüne sahip olabilmek için yapıyorlarmış. Bu ritüel şeklindeki cinayetleri işlerken üzerlerine leopar postu giyip, kurbanlarını çelikten pençelerle parçalıyorlarmış."

"Leopar postu mu?" dedi Jane.

"Evet," dedi Zucker, "o kar leoparının postunun çalınması şimdi yeni bir anlam kazandı, değil mi?"

"Peki bu leopar tarikatı Afrika'da hâlâ var mı?" diye sordu Tam.

"Olduğuna dair söylentiler var," dedi Zucker. "1940'larda Nijerya'da bu leopar adamlara atfedilen düzinelerce cinayet gerçekleşmiş. Aralarında güpegündüz yapılanlar bile var. Yetkililer meseleyi çözmek için takviye polis kuvveti istemiş ve sonunda bir dizi şüpheliyi tutuklamayı başarmışlar. Zaten hemen sonrasında saldırılar bitmiş. Ama tarikat tamamen silindi mi, yoksa yeraltına inip başka türlü mü yayıldılar, belli değil."

"Boston'a kadar gelecek değiller ya," dedi Crowe.

"Öyle deme. *Voodoo*'cuların ve satanistlerin elinden çıkma vakalar oldu burada," dedi Tam. "Leopar adamlar neden olmasın?"

"Afrika'daki bu tarikatın cinayetlerinde başka nedenler de oluyor muymuş acaba?" diye sordu Frost.

"Bazıları siyasi amaçlı olabilir. Rakipleri ortadan kaldırmak için mesela," dedi Zucker. "Ama bu iddia, rastgele kadınların ve çocukların bile öldürülmüş olmalarını açıklamakta aciz kalır. Hayır, altında yatan şey belli, dünyanın her yerinde rastladığımız diğer ritüel cinayetleriyle aynı şey. Şimdiye kadar türlü inançlardan dolayı kurban edilen çok insan oldu. İster düşmanlarınızın gözünü korkutmak için, isterse Zeus ya da Kali gibi tanrılara kurban vermek için olsun, her şey dönüp dolaşıp tek bir şeye indirgeniyor: *güce*." Zuc-

ker masanın etrafındakilere bakarken Maura o soğuk, sürüngen dokunuşunu yeniden hissetti. "Bizim bu cinayetlerimize bakacak olursak, ortak nokta güçlenmek için avlanmak oluyor. Bu katil sıradan bir işte çalışan, sıradan görünümlü biri olabilir. İşi ve hayatı ona heyecan vermediği için, av peşinde çeşitli yerlere gidiyor olabilir. Ama tabii ki bunun için imkânları ve zamanı da olmak zorunda. Acaba bu şekilde, bir hayvan saldırısı denilerek geçilen başka kaç tane ölüm oldu? Aslında onun kurbanları olan kaç tane kampçının ya da yürüyüşçünün kaybolduğuna inanıldı?"

"İyi de Leon Gott bir kampta değildi ki," dedi Crowe. "Adam kendi garajında öldürüldü."

"Onu leopar postunu çalmak için öldürmüş olabilir," dedi Zucker. "Biliyorsunuz, bu katilin ritüellerde kullandığı totem sembolü bu."

"Gott'un internetteki avcılık forumlarında bu kar leoparıyla ilgili hava attığını biliyoruz," dedi Frost. "Dünyanın en nadir hayvanlarının biri üzerinde çalışacağını herkese ilan etmiş."

"Bu da zanlının bir avcı olabileceğine işaret ediyor. Hem sembolik hem de pratik olarak mantıklı bu. Ne de olsa katil kendini doğanın en mükemmel avcıları olan leoparlarla özdeşleştiriyor. Adam ayrıca vahşi doğada yaşamayı da bilen biri. Fakat diğer avcıların aksine, onun merakı geyik ya da domuz değil; insanları seçiyor o. Bazen kampçılar, bazen de avcılar oluyor. Onu en çok heyecanlandıran mekân vahşi doğa. Nevada'nın dağları, Maine'in ormanları, Montana falan."

"Ve belki de Botswana," dedi Jane alçak sesle.

Zucker ise ona kaşlarını çatarak bakıp, "Efendim?" dedi.

"Leon Gott'un oğlu Botswana'da kaybolmuş. Bir grup turistle birlikte bir safari gezisindeymiş."

Maura'nın kalbi, Elliot Gott'un adını duyar duymaz hızla çarpmaya başlamıştı. "Tıpkı şu kampçılar gibi. Tıpkı o avcılar gibi," dedi. "Onlar da vahşi doğaya çıkıyorlar ve kendilerinden bir daha haber alınamıyor." *Ortak noktalar. Mesele ortak noktaları görebilmekte.* "Elliot Gott da kurbanlardan biriyse, katil altı yıl önce de iş başındaydı demektir."

"Evet," dedi Jane. "Afrika'da."

Botswana Interpol Merkez Bürosu'ndan gönderilen elektronik dosya günlerdir Jane'in laptopunda duruyordu. Dosya neredeyse yüz sayfadan oluşuyordu ve içinde Botswana'daki Maun Karakolu'nun, Güney Afrika Emniyet Teşkilatı'nın ve Johannesburg Interpolü'nün raporları bulunuyordu. Mail ilk geldiğinde, Leon Gott cinayetiyle aralarındaki altı yılı göz önüne alarak, birbirleriyle ilintili bir şeyler çıkmaz diye fazla dikkatli bakmamış, şöyle bir göz atıp geçmişti. Ama Nevada'daki kampçıların ve Montana'daki avcıların kayboluşları ile Elliot Gott'un talihsiz safari gezisinin arasındaki paralellikler Jane'i şimdi o dosyayı açıp yakından incelemeye yöneltmişti. Cinayet masasında telefonlar susmazken, Frost kendi masasında sandviç kâğıdını hışırdatıp dururken okumaya başladı.

Interpol'ün raporunda, meydana gelen olaylara ve soruşturmaya dair kısa, özet bilgiler vardı. Altı yıl öncenin 20 Ağustos'unda, dört farklı ülkeden gelen yedi turist, Okavango Deltası'na gitmek için Botswana, Maun'dan bir uçağa binmiş, pek işlek olmayan bir piste iniş yapmıştı. Orada, ikisi de Güney Afrikalı olan rehberleri ve iz sürücüleriyle buluşup safarilerine başlamışlardı. Delta'ya kadar inen gezileri boyunca her gece başka yerlerde kamp kurmuşlar; günlerini ciple seyahat edip, çadırlarda uyuyarak ve vahşi av hayvanlarının etini yiyerek geçirmişlerdi. Rehberlerinin internet sitesinde "dünya üzerindeki son birkaç cennet bahçesinden birinde gerçek bir yaban hayat deneyimi" vaat ediliyordu.

Ancak bu deneyim, o yedi turistin altısı için hiçliğe giden bir yolculuk olmuştu.

Jane sonraki sayfayı açtı; kurbanların isimlerinden, memleketlerinden ve onlardan geriye kalanlarla ilgili bilgilerden oluşan listeyi incelemeye koyuldu.

Sylvia Van Ofwegen (Güney Afrika). Kayıp. Öldüğü tahmin ediliyor. Hiçbir kalıntıya rastlanmadı.

Vivian Kruiswyk (Güney Afrika). Öldü. Geriye kalanlar kısmen bulundu. DNA testiyle onaylandı.

Elliot Gott (A.B.D.). Kayıp. Öldüğü tahmin ediliyor. Hiçbir kalıntıya rastlanmadı.

Isao Matsunaga (Japonya). Öldü. Geriye kalanlar bir kamp yerinde gömülmüş halde bulundu. DNA testiyle onaylandı.

Keiko Matsunaga (Japonya). Kayıp. Öldüğü tahmin ediliyor. Hiçbir kalıntıya rastlanmadı.

Richard Renwick (İngiltere). Kayıp. Öldüğü tahmin ediliyor. Hiçbir kalıntıya rastlanmadı.

Clarence Nghobo (Güney Afrika). Öldü. Geriye kalanlar kısmen bulundu. DNA testiyle onaylandı.

Jane tam sayfayı çeviriyordu ki, gözü aniden kurban listesindeki bir isme takıldı. Onda belli belirsiz bir çağrışım yapan bir isme. Sahi, nereden hatırlıyordu bu ismi? Bir an zihninde aynı ismin yer aldığı başka bir liste canlanıvermişti.

Her zamanki gibi hindili sandviçini mideye indirmekte olan Frost'a döndü. "Maine'den gelen Brandon Tyrone dosyası sende mi?"

"Evet."

"Baktın mı hiç?"

"Evet, baktım. Aşağı yukarı Dedektif Barber'ın anlattıklarıyla aynı şeyler."

"Tyrone'un garajında bulunan çalıntı malların bir listesi vardı orada. Ona bir daha bakabilir miyim?"

Frost sandviçini bırakıp, masanın üzerinde duran dosyaları karıştırmaya koyuldu. "Benim dikkatimi çeken bir şey olmamıştı. Birkaç fotoğraf makinesi, kredi kartları, bir tane iPod..."

"İçlerinde gümüş bir çakmak yok muydu?"

"Vardı, evet." Bir klasör çıkarıp Jane'e uzattı. "Neden ki?"

Jane klasörü açıp, Brandon Tyrone ve Nick Thibodeau'nun Maine'deki kamp yerinden çaldıkları eşyaların listesine geldi. Ve de aklında kalan şeyi listenin aşağılarında bir yerde buldu. *Som gümüşten çakmak. Üzerinde R. Renwick ismi yazıyor.* Bu kez dönüp laptopuna, Botswana'daki kurbanların isimlerine baktı.

Richard Renwick (İngiltere). Kayıp. Öldüğü tahmin ediliyor.

"Vay canına," dedi telefona uzanırken.

"Ne oldu?" diye sordu Frost.

"Belki hiçbir şey, belki çok şey." Hızla bir numara çevirdi.

Telefon üç kez çaldıktan sonra açıldı. "Dedektif Barber?"

"Merhaba, ben Jane Rizzoli, Boston Emniyeti'nden. Bize verdiğiniz Brandon Tyrone dosyası var ya; içinde, Tyrone'un garajından çıkan eşyaların listesi de vardı hani?"

"Evet. Nick'le birlikte kamp yerinden çaldıkları şeyler."

"Peki o eşyaların sahiplerini bulabildiniz mi?"

"Çoğunu bulduk. Üzerlerinde isim yazan şeylerin sahiplerine ulaşmak kolay oldu tabii. Sonradan kamp yerinden çalınan bir şeyler olduğu duyulunca birkaç kişinin kendisi geldi zaten."

"İçlerinde benim özellikle ilgilendiğim bir eşya var. Üzerinde isim yazan gümüş bir çakmak."

"Ah, yok," dedi Barber, hiç duraksamadan. "Onun sahibi bulunamadı."

"Benim diye gelen kimsenin çıkmadığına emin misiniz?"

"Evet, evet. Belki kamp yerinde bir şeylere tanık olmuşlardır diye, o malları sahiplenmek için gelen herkesle bir bir görüştüm. Ama çakmak için kimse gelmedi. Aslında bu beni de şaşırtmıştı. Som gümüşten, güzel bir şeydi, iyi para ederdi."

"Peki üzerindeki isimden yola çıkarak bir araştırma yaptınız mı? R. Renwick isminden yani?"

Barber karşı tarafta bir kahkaha attı. "Google'a R. Renwick yazın, görürsünüz. Yaklaşık yirmi bin sonuç çıkıyor. Onunla başa çıkamayız diye mecburen ismini gazetelere verdik. Adam ya hiçbir haberi görmedi ya da kaybettiğinin bile farkında değil. İyi de neden çakmağı soruyorsunuz?"

"Üzerindeki R. Renwick yazısı yüzünden. Aynı isim başka bir dosyada daha karşıma çıktı. Richard Renwick adında bir kurban."

"Ne dosyasıymış o?"

"Altı yıl önce, Botswana'da gerçekleşmiş cinayetler için açılmış olan bir dosya."

"*Afrika'da mı?*" dedi Barber hayretle. "O kadar da değil. İsim benzerliği falandır herhalde."

Olabilir, diye düşündü Jane telefonu kapatırken. Belki de bütün bu vakaları bir araya getiren tek şey buydu. Richard Renwick altı yıl önce Afrika'da öldürülmüştü. Bundan bir yıl sonra Maine'de, üzerinde *R. Renwick* yazan bir çakmak ortaya çıkmıştı. O çakmak Amerika'ya kadar katilin cebinde

gelmiş olabilir miydi acaba?

"Neler olup bittiğini anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?" dedi Frost, Jane'in bir kez daha telefona sarıldığını görünce.

"Önce birinin izini bulmam gerekiyor."

Frost daha fazla dayanamayıp kalktı, gelip Jane'in omzunun üstünden laptop ekranında duran dosyaya baktı. "Botswana dosyası mı bu? Bizim vakalarla ne ilgisi..."

Jane karşı taraftan kocasının sesini duyunca elini kaldırıp Frost'u susturdu.

"Gabriel Dean?"

"Selam, Bay Özel Ajan. Bana bir iyilik yapar mısınız acaba?"

"Dur bir tahminde bulunayım," dedi Gabriel gülerek. "Ee, süt mü bitti?"

"Hayır, bu sefer ajan şapkanı takıp, birini bulmanı istiyorum. Ama peşin peşin söyleyeyim, dünyanın neresinde olduğunu dahi bilmediğim biri bu. Senin Güney Afrika Interpolü'nde bir arkadaşın vardı, değil mi? Adı da Henk miydi, neydi?"

"Henk Andriessen."

"Hah, o işte. Sen rica etsen bana yardım edebilir mi?"

"Mesele uluslararası boyutta mı?"

"Botswana'da işlenen bazı cinayetlerle ilgili. Sana da anlatmıştım ya hani. Safaride kaybolan turistler olmuş de-

miştim. Sorun şu ki, aradan altı yıl geçmiş ve ben bu şahsın şu anda nerede olduğunu bilemiyorum. Ancak Londra'da olduğunu tahmin edebilirim, o kadar."

"Adı ne?"

"Millie Jacobson. Hayatta kalan bir tek o olmuş."

Yirmi Dördüncü Bölüm

GÜNEY AFRİKA

Son beş gündür her sabah mersin ağacını kızıl renkli bir arıkuşu ziyarete geliyor. Elimde kahvemle arka bahçeye geçtiğim zaman bile hiç istifini bozmadan dallardan birinde oturuyor. Bu bahçe için çok çalıştım; kazdım, gübre attım, ot yoldum, suladım. Ve bir zamanlar kurak birkaç çalıdan oluşan bu toprak benim özel cennet köşeme dönüştü. Ama kasım ayının bu sıcak gününde, ne o yaz çiçeklerini ne de ziyaretimize gelen arıkuşunu düşünecek haldeyim. Dün akşamki telefon görüşmesi beni o kadar sarstı ki, şu an başka bir şey düşünemiyorum.

Christopher çıkıp yanıma geliyor, birer fincan kahve alıp bahçede oturuyoruz. "Ee, ne yapmayı düşünüyorsun?" diye soruyor bana.

Çiçeklerin kokusunu içime çekip, tepemizdeki sarmaşıklı çardağa bakıyorum. "Gitmek istemiyorum."

"Kararını verdin yani?"

"Evet." İç geçiriyorum. "Hayır."

"İstersen bu işi ben halledeyim. Seni rahat bırakmalarını söylerim. Nasılsa bütün sorularına cevap verdin. Senden daha ne bekleyebilirler ki?"

"Biraz cesaret belki," diyorum fısıldar gibi.

"Yüce Tanrım, Millie, sen benim tanıdığım en cesur kadınsın."

Kendimde zerre kadar cesaret göremediğim için bu söylediği beni güldürüyor. Oysaki güvende hissettiğim bu evden dışarı bir adım bile atamayacak kadar korkuyorum. Bir yere gitmek istemiyorum çünkü dışarıda beni nelerin beklediğini bilmiyorum. Aslında *kimin* beklediğini biliyorum ve onu bir kez daha görmenin düşüncesi bile içimin titremesine yetiyor. Boston'dan arayan kadın polis ise tam tersini yapmamı istiyor. *Onu tanıyorsunuz. Nasıl düşündüğünü ve avlandığını biliyorsunuz. Siz yardım etmezseniz onu yakalayamayız.*

Sonra cinayetlerine devam eder.

Christopher masanın üzerinden uzanıp elimi sımsıkı tutuyor ve ancak o zaman, ne kadar üşüdüğümü anlıyorum; ya da onun ne kadar sıcak olduğunu. "Dün gece yine kâbus gördün, değil mi?"

"Fark etmişsin."

"Yanında uyuyan biri olarak, bu pek de zor olmadı."

"O rüyayı aylardır görmüyordum. Artık bitti sanıyordum."

"Hep o lanet telefon yüzünden," diyor homurdanarak. "Ellerinde somut bir şey yok, biliyorsun. Bu sadece bir teori.

Belki de bambaşka birini arıyorlardır."

"Richard'ın çakmağını bulmuşlar."

"Nereden belli onun çakmağı olduğu?"

"Bir tane daha R. Renwick var mıdır ki?"

"Gayet yaygın bir isim bu. Kaldı ki, aynı çakmak olması iyi bir şey. Katilin uzaklara, hatta başka bir kıtaya gittiğini gösterir."

Ben de zaten bu yüzden burada kalmak istiyorum. Johnny beni bulamasın diye. Bir canavarın peşine düşecek olursam kafayı oynatabilirim. Fincandaki kahveyi kafama diktikten sonra ayağa kalkıyorum; kalkarken yerdeki taşlara sürten sandalye gıcırdıyor. Bahçeye neden ferforje eşyalar aldım, bilemiyorum. Her ne kadar ağır ve hareket ettirilmeleri zor olsa da, sürekli orada olacaklarına, onlara her zaman güvenebileceğime inanmak istediğim içindir belki de. Bahçeden eve yürürken sırtımda bir kez daha ağır bir yük taşıdığımı hissediyorum. Ferforje demir gibi ağır, korkuyla dövülmüş, beni olduğum yere mıhlayan bir yük. Fincanları ve tabakları yıkamak için mutfağa gidiyor, zaten pırıl pırıl olan tezgâhı bir kez daha ovalamaya koyuluyorum.

Nasıl düşündüğünü, nasıl avlandığını biliyorsunuz.

Zihnimin bir köşesinde aniden Johnny Posthumus'un yüzü beliriyor. Sanki mutfağın dışında durmuş, pencereden bana bakıyor. O anda irkiliyorum, bir kaşık tangırdayarak yere düşüyor. O hep orada, hep peşimde, her zaman bir düşünce ötemde. Botswana'dan çıktığımdan beri, bir gün beni bulabileceğine dair endişem hiç eksik olmadı. Bütün o badi-

releri atlatan benim, öldüremediği tek tanık benim. Böyle bir sorunu göz ardı etmeyeceği kesin. Ama günler aylara, aylar yıllara dönerken ne Botswana polisinden ne de Güney Afrika Emniyeti'nden ses çıktı ve ben Johnny'nin öldüğünü ummaya başlamıştım. Richard'ınkiler gibi, diğerlerininkiler gibi onun kemiklerinin de etrafa dağıldığına inanmak istiyordum. Çünkü onun öldüğüne inanmadan kendimi güvende hissetmem mümkün değildi. Bu son altı yıldır onu gören ya da ondan haber alan çıkmadığı için hak ettiğini bulduğuna ve bana bir daha zarar veremeyeceğine inanmak mantıklı gelmişti.

Ama şimdi, Boston'dan gelen o telefon her şeyi değiştiriyor.

Merdivenlerden aşağı inen ayak sesleri duyuyorum, hemen sonra kızımız Violet mutfağın kapısında beliriyor. Henüz dört yaşında ve o, korku nedir bilmiyor. Neden? Çünkü ona yalan söylüyoruz. Dünyanın huzur ve ışık dolu bir yer olduğuna inanıyor ve canavarların gerçekten var olduklarını bilmiyor. Christopher onu yerden kaptığı gibi kucağına alıyor, etrafında döndürüyor, güle oynaya salona, cumartesi sabahı ritüelleri olan çizgi film seyretmeye gidiyorlar. Tabaklar yıkandı, kahve demliği durulandı, her şey olması gerektiği gibi ama ben hâlâ mutfaktayım, kafamı dağıtsın diye kendime yapacak iş arıyorum.

Sonra bilgisayarın başına oturup, dün geceden bu yana gelmiş olan maillerime bakıyorum. Londra'daki kız kardeşimden var, Violet'in oyun grubundakilerin annelerinden var, numaramı verirsem beni milyoner yapacağını iddia eden bir

Nijeryalıdan var.

Bir tane de Boston'daki şu Dedektif Jane Rizzoli'den var. O da dün gece gönderilmiş, konuşmamızdan yaklaşık bir saat sonra.

Bunun, geri dönüşsüz bir yol olduğunu fark edip, açmakta kararsız kalıyorum. Bu çizgiyi geçecek olursam, inkârla ördüğüm sağlam duvarın arkasına bir daha adım atamayabilirim. Yan odada Christopher'la Violet çizgi film seyredip gülüşürlerken ben burada oturmuş, ellerim buz gibi, kalbim küt küt, ekrana bakıyorum.

Ve sonra o düğmeye tıklıyorum. Önümde bir dinamit patlasa ancak bu kadar sarsılırdım herhalde. Çünkü aniden karşımda beliren şey, üzerimde öyle bir etki yapıyor. Polisin Maine'de bazı çalıntı eşyaların arasında bulduğu gümüş çakmağın fotoğrafı bu. Üzerinde Richard'ın sevdiği yazı fontuyla yazılmış R. RENWICK ibaresini görebiliyorum. Ama bakışlarımın asıl kilitlenip kaldığı şey o çizik. Şimdi silinmeye yüz tutmuş ama R.'nin üzerinde hâlâ bir pençe izi gibi duruyor. Bunun olduğu gün aklıma geliyor, Richard'ın Londra'dayken cebinden kaldırıma düşürüşü geliyor. O çakmağı ne çok kullanırdı; doğum gününde hediye ettiğimde nasıl da sevinmişti. Aslında biraz gösterişli, çokça lüzumsuz bir şeydi ama Richard böyleydi işte. Egemenlik alanını işaretlemeyi severdi; bunun için bir parça som gümüş gerekse bile. Bir an kamp ateşinin başında Gauloise'larını yakışını, şak diye açıp şak diye kapatışını hatırlıyorum.

Bu çakmağın ona ait olduğuna şüphem yok. Öyle ya da

böyle, Okavango Deltası'ndan çıkıp, bir katilin cebinde okyanus aşıp Amerika'ya kadar gitmiş. Şimdi de benden o katilin ayak izlerini takip etmemi istiyorlar.

Dedektif Rizzoli'nin fotoğrafla birlikte gönderdiği mesajı da okuyorum. *Bu çakmak o çakmak mıdır? Eğer öyleyse bu meseleyi acilen görüşmemiz gerekiyor. Boston'a gelebilir misiniz?*

Mutfağımın penceresinde güneş ışıl ışıl parlıyor, bahçem yaza özgü ihtişamının doruklarında. Boston'da şimdi kış gelmek üzeredir, havanın ne kadar soğuk ve kapalı olduğunu tahmin edebiliyorum. Hatta Londra'dan bile kapalı olmalı. Bu kadın benden ne istediğini bilmiyor tabii. Olanlara dair bazı bilgileri olduğunu söylüyor ama bilgi dediğin soğuktur, cansızdır; bir heykeli biçimlendiren metal gibi ruhsuzdur. Benim Delta'dayken neler yaşadığımı anlamasına imkân yok.

Derin bir nefes alıp cevabımı yazıyorum. *Kusura bakmayın. Boston'a gelemem.*

Yirmi Beşinci Bölüm

Gabriel eski bir deniz piyadesi olarak, hayatta kalma becerilerine fazlasıyla sahip olan bir adamdı ve Jane'in bu beceriler arasında en çok gıpta ettiği ise kocasının, fırsatını bulunca, birkaç saatliğine de olsa uykuya dalabilmesiydi. Adam, uçuş görevlileri kabin ışıklarını kısar kısmaz koltuğunu yatırmış, gözlerini kapamış ve dosdoğru rüyalar ülkesine adım atmıştı. Jane ise uçak inene kadar uyanık kalmış, yol boyu Millie Jacobson'ı düşünüp durmuştu.

O lanetli safariden sağ çıkan tek kişi olan Millie, Jane'in sandığı gibi Londra'ya dönmemiş, Güney Afrika'nın Hex Nehri Vadisi'ndeki küçük bir kasabaya yerleşmeyi tercih etmişti. Doğma büyüme Londralı olan bu kadın, çamura bulanmış halde, sazdan ve ottan başka bir şey yemeden, hayatta kalma mücadelesiyle geçen kâbus gibi iki haftanın ardından memleketine dönmeyip, elinden zor kurtulduğu kıtada kalmaya karar vermişti.

Millie Jacobson'ın, o çayırlardan kurtulduktan sonra çekilmiş fotoğrafları, verdiği bu çetin sınavın onu ne kadar

sarstığını gayet açık bir şekilde ortaya koyuyordu. İngiltere pasaportundaki fotoğrafta, koyu renk saçlı, mavi gözlü, oval yüzlü, güzel ama sıradan, sıradan ama güzel bir kadın vardı. Ama sonradan, hastanede tedavi görürken çekilmiş fotoğrafında o kadar değişikti ki Jane ikisinin aynı kişi olduğuna inanmakta güçlük çekmişti. O ıssızlığın ortasında, bir zamanlar Millie Jacobson adıyla tanınan kişi bir yılanın derisi gibi atılmış, geriye bir deri bir kemik, güneşten kararmış bir yaratık kalmıştı.

Uçaktaki diğer herkes uyurken Jane, Botswana'daki cinayetler için yazılan polis raporuna bir kez daha göz attı. O sıralar, Richard Renwick popüler bir yazar olduğu için İngiltere'de epey bir haberi çıkmıştı. Ama Birleşik Devletler'de pek de tanınan biri değildi ve zaten Jane de kitaplarını okumamıştı. Londra'nın *Times* gazetesinde çıkan bir yazıda, daha çok Renwick'in "aksiyon yüklü" ya da "testosteron dolu" denen romanlarından söz edilmiş, birlikte yaşadıkları kız arkadaşı Millie Jacobson'a sadece bir-iki paragraf ayrılmıştı. Jane, Millie'nin Interpol dosyasındaki fotoğrafına bir kez daha baktı. Bu da Botswana'dan kısa süre sonra çekilmişti ve Jane o fotoğrafa bakarken Millie'nin yüzünde biraz kendini gördü. İkisi de ensesinde bir katilin soğuk nefesini hissetmiş, ikisi de hayatta kalmayı başarmıştı. Ve bunlar unutulacak şeyler değildi.

O ve Gabriel, Boston'dan rüzgârlı ve yağmurlu bir günde ayrılmış, aktarma için indikleri Londra'da yine benzer bir havayla karşılaşmışlardı. Durum böyleyken, uçakta geçen

onca saatin ardından, Cape Town'ın yaz sıcağına çıkmak onlar için büyük bir şok olmuştu. Mevsimler burada tepetaklak olmuş gibiydi. Herkesin şortla, kolsuz elbiselerle dolaştığı havaalanında Jane, boğazlı kazağı ve yün hırkasıyla uzaylı gibi kalmış, bavullarını alıp dışarı çıkana kadar, üstündekileri söküp atmamak için kendini zor tutmuştu.

Nihayet kazağını çıkarıyordu ki gümbür gümbür bir sesle irkildi: "Makineli Dean! Sonunda Afrika'ya geldin ha!"

"Henk, bizimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler," dedi Gabriel.

Jane kazaktan kurtulur kurtulmaz kocasının, iriyarı, sarışın bir adamla birbirlerini dövercesine kucaklaşmakta olduklarını gördü.

"Yolunuz uzundu, ha?" dedi Henk. "Neyse ki sıcak havaya geldiniz." Sonra dönüp öyle bir bakış attı ki, Jane kolsuz atletiyle kendini çıplak hissetti. Adamın gümüş mavi gözleri, güneşten kararmış yüzünde beklenmedik şekilde solgun kalmıştı. "Sen de Jane olmalısın," dedi, etli butlu elini uzatarak. "Ben, Henk Andriessen. Bizim Makineli Dean'i dize getiren kadınla tanıştığıma sevindim. Zor bir iş başarmışsın."

Gabriel güldü. "Jane diğer kadınlara benzemez."

Tokalaşırlarken Jane, Henk'in onu dikkatle incelediğini fark etti. Makineli Dean'i dize getiren kadının, uçaktan paçavra gibi inen biri değil de bakımlı, şuh bir şey olmasını mı bekliyordu acaba? "Ben de senin methini duydum," dedi Jane. "On iki yıl önce Hague'da geçirilen o içkili geceyi mesela."

Henk, Gabriel'e kaçamak bir bakış atıp, "Umarım sansürlü versiyonunu anlatmışsındır," dedi.

"Nasıl yani? *İki adam bir bara girer*'den fazlası da mı var?"

Henk kahkahayla güldü. "Gerisini bilmene gerek yok zaten." Uzanıp Jane'in bavulunu aldı. "Hadi benim arabaya gidelim."

Terminalden çıkarlarken Jane erkeklerin birkaç adım arkasında kalıp, birbirleriyle hasret gidermelerine izin verdi. Gabriel neredeyse Londra'dan beri uyuduğu için güne fazlasıyla hazırmış gibi enerjik yürüyordu. Jane, Henk'in Gabriel'den on yaş büyük olduğunu, üç kez evlenip boşandığını, aslen Brükselli olduğunu ve on yıldır Interpol'ün Güney Afrika şubesinde çalıştığını biliyordu. Bununla birlikte içkiye ve kadınlara ne kadar düşkün olduğunu da biliyor, Hague' daki yaşadıkları o skandal gecede Gabriel'i nasıl bir şeye sürüklediğini merak ediyordu. Sürükleme işini yapanın Henk olduğu kesindi çünkü aklı başında kocasını barlarda bela çıkarırken hayal dahi edemiyordu. Arkalarından bakıldığında bile anlaşılıyordu kimin daha disiplinli kimin salmış olduğu. Gabriel koşucular kadar ince ve atletikti, adamın yürüyüşünde bir kararlılık vardı; Henk'in kalınlaşmış beli ise dizginleyemediği iştahının en büyük göstergesi sayılabilirdi. İkisi yine de, Kosova'da başlayan arkadaşlıklarını bugüne kadar taşıyabilmişlerdi.

Henk onları, ava meraklı her erkeğin en sevdiği maskotlarından biri olan gümüş renkli bir BMW'ye götürdü. Sü-

rücü koltuğuna oturduktan sonra yolcu tarafını göstererek Jane'e, "Hey, buraya oturmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır, o şeref Gabriel'e ait. Sizin konuşacağınız çok şey vardır."

"Arkadan manzara o kadar da iyi olmuyor canım," dedi Henk, emniyet kemerleri bağlandıktan sonra. "Ama sana garanti ediyorum, gittiğimiz yerin manzarasına bayılacaksın."

"Nereye gidiyoruz ki?"

"Masa Dağı'na. Burada fazla kalmayacaksınız ya, orayı kaçırmayın derim. Otel odanız henüz hazırlanmamıştır zaten; gidip bir bakalım isterseniz."

"Ne diyorsun Jane?" dedi Gabriel, dönüp ona bakarak.

Jane'in tek isteği, bir duş ve bir yataktı aslında. Parlak güneş ışıkları başını ağrıtmıştı ve ağzının içinde kötü bir tat vardı, ama mademki Gabriel bütün gün gezmek istiyordu, onlara ayak uydurmak için elinden geleni yapması gerekiyordu. "Hadi gidelim o zaman," dedi.

Bir buçuk saat sonra Masa Dağı'nın teleferik istasyonunun otoparkına arabayı bıraktılar. Jane dışarı çıkıp, dağın bir yanından tepeye doğru uzanan kablolara baktı. Yükseklik korkusu yoktu ama dağın tepesine yapacakları baş döndürücü yolculuk şimdiden midesini bulandırmaya başlamıştı. Bununla birlikte bütün yorgunluğu da bir anda gidivermişti. Artık tek düşündüğü, o kabloların kopma ihtimaliydi.

"Sözünü ettiğim harika manzara yukarıda," dedi Henk.

"Tanrım. Şuradaki kayalıklardan insanlar sarkıyor!" dedi Jane.

"Masa Dağı kaya tırmanıcılarının en sevdiği mekânlardan biridir."

"Bunlar kafayı mı yemiş?"

"Şey, her sene birkaç dağcı kaybediyoruz aslında. Oradan düşünce kurtulma şansı sıfır."

"Biz de şimdi oraya çıkıyoruz, öyle mi?"

"Sende yükseklik korkusu mu var?" Henk'in o kurt gözlerinde ansızın alaycı bir bakış belirmişti.

"Boş versene Henk," dedi Gabriel gülerek, "olsa bile o söylemez ki."

Ve bir gün ölümüm bu gururumdan olacak, diye düşündü Jane, bir sürü turistle birlikte teleferiğe doluşurlarken. Sistemin bakımı en son ne zaman yapılmıştı acaba? Teleferik çalışanlarına, içlerinde sarhoş, kafası iyi ya da psikopat tipli olanlar var mıdır diye bakındı. Sonra bildirilen yolcu limitini aşıp aşmadıklarını anlamak için kelle sayımı yaptı. Sayı tutsa bile Henk gibi iriyarı adamları hesaba katıyorlar mıydı bakalım?

Teleferik nihayet gökyüzüne doğru fırladığındaysa aklında manzaradan başka bir şey kalmadı.

"Afrika'ya ilk kez tepeden bakıyorsun," dedi Henk, yanaşıp kulağına fısıldayarak. "Şaşırtıcı, öyle değil mi?"

"Hayal ettiğim gibi değilmiş," diye karşılık verdi Jane yutkunarak.

"Ne hayal etmiştin ki? Etrafta aslanlar, zebralar dolaşacak falan mı sanmıştın?"

"Öyle galiba."

"Çoğu Amerikalı, Afrika'yı böyle zanneder. Televizyondaki belgeselleri seyredip seyredip safari elbiseleriyle geliyorlar, sonra Cape Town gibi modern bir şehirle karşılaştıklarında hayal kırıklığına uğruyorlar. Etrafta zebradan mebradan eser yok tabii. Hepsi hayvanat bahçesinde."

"Ben yine de bir zebra görmek isterdim."

"Onun için birkaç gün ayırıp içerilere gitmen gerekiyor."

"Keşke zamanımız olsaydı," dedi Jane iç geçirerek. "Ama teşkilat ipimizi kısa tutuyor. Eğlenceye vakit yok."

Teleferik nihayet durdu, kapılar açıldı.

"Ben derim ki, hem işimizi yapalım hem de manzaranın tadını çıkaralım."

Henk onlara, Masa Dağı'nın tepesindeki düzlükten, Cape Town'ın simgesi sayılan şeyleri gösterdi. Şeytan Zirvesi ve İşaret Tepesi dedikleri çıkıntılar, aşağıda uzanan Masa Körfezi ve Nelson Mandela'nın yaklaşık yirmi yıl hapis kaldığı Robben Adası.

"Burada her yerden tarih fışkırıyor. Size bu ülkeyle ilgili anlatabileceğim o kadar çok hikâye var ki," dedi Henk. "Ama önce biraz iş konuşalım. Gelelim Botswana cinayetlerine."

"Gabriel o vakada senin de çalıştığını söyledi."

"Botswana'daki ilk soruşturmada yoktum aslında. Botswana polisi, katilin sınırı geçip bu ülkeye geldiğini öğrendikten sonra devreye biz girdik. Adam sınırdaki kasabalarda, kurbanlarının ikisinin kredi kartlarını kullanmış. Şifre gerektirmeyen, imzanın yeterli olduğu eski sistem işletmeleri bul-

muş tabii. Safari cipleri ise Johannesburg'un dışında bir yerde terk edilmiş halde bulundu. Söz konusu suçlar Botswana'da işlenmiş olsa da, Johnny Posthumus Güney Afrika vatandaşı. Zaten Interpol de, vaka birden fazla ülkeyi ilgilendirdiği için olaya el koymuştu. Posthumus için Kırmızı Bülten çıkarttık ama nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

"Peki vakayla ilgili herhangi bir gelişme oldu mu?"

"Kayda değer bir şey yok. Ama öncelikle karşı karşıya olduğumuz engelleri bilmeniz gerekiyor. Bu ülkede, günde ortalama elli cinayet işleniyor, ki bu, Amerika'daki oranın tam altı katı eder. Çoğu vaka çözülmeden kalıyor, polisin iş yükü muazzam ve de Adli Tıp laboratuvarlarına doğru düzgün ödenek ayrılmıyor. Bunun dışında, cinayetlerin Botswana'da işlendiğini düşünürsek, listeye farklı yetki bölgelerinin koordinasyonuyla ilgili zorlukları da eklemek gerekiyor."

"Ama aradığınız adamın Johnny Posthumus olduğuna eminsiniz sanırım," dedi Gabriel.

Andriessen duraksadı, o birkaç saniyelik sessizliği sonradan söyleyeceği her şeyden daha güçlü gibiydi. "Benim bazı... çekincelerim var."

"Neden?"

"Adamın geçmişini araştırdım. Johnny Posthumus, Güney Afrika doğumlu, çiftçi bir ailenin çocuğu. On sekiz yaşındayken Sabi Kumulları'ndaki bir av işletmesine çalışmaya gitmiş. Oradan Mozambik'e ve Botswana'ya geçmiş, sonunda bağımsız rehber olarak çalışmaya başlamış. Hakkında daha önce hiç şikâyet olmamış. Yıllar içinde, güvenilir bir adam

olarak tanınmış. Bir kez içkiliyken çıkardığı kavganın haricinde herhangi bir sabıkası ya da şiddet geçmişi yok."

"Bildiğiniz *kadarıyla* yok yani."

"Doğru. Bildirilmemiş vakalar olabilir tabii ki. Vahşi doğanın ortasında birilerini öldürecek olursan ceset hiçbir zaman bulunamayabilir. Benim kafamı asıl kurcalayan ise, öncesinde dikkatimizi çekecek herhangi bir uyarı işareti olmaması. Demek istediğim, adamın geçmişinde, bir gün sekiz kişiyi Delta'ya götürüp yedisini katledeceğine dair bir ipucu yok."

"Ama hayatta kalan tek tanığa bakılırsa yaptığı şeyin adı resmen katliam," dedi Jane.

"Evet," dedi Henk, "kadının ifadesi böyle gerçekten."

"Şüphelerin onunla mı ilgili yoksa?"

"Kadın, Posthumus'u, iki yıl öncesinde alınmış pasaportundaki fotoğrafından teşhis etmiş. Fotoğrafı gösteren de Botswana polisi tabii, çünkü ellerinde başka bir şey yokmuş. Adam, çiftlik evlerinde yedi yıl önce çıkan bir yangında neyi var neyi yoksa kaybetmiş. Bu arada Bayan Jacobson'ın Delta'dan, ölmekten beter bir halde döndüğünü unutmayalım. Öyle bir badireyi atlattıktan sonra ve de sadece tek bir pasaport fotoğrafıyla yapılan teşhise ne derece güvenilebilir ki?"

"Adam, Johnny Posthumus değilse kimmiş peki?"

"Kurbanlarının kredi kartlarını kullandığını biliyoruz, değil mi? Onun yanı sıra pasaportlarını da almış. Demek istediğim, adam belki de, kurbanların kayboldukları anlaşılana kadar geçen birkaç haftalık sürede onların kimliklerini kul-

lanmıştır? O sayede istediği kişi olabilir, dünyanın neresine isterse oraya gidebilirdi. Amerika da buna dahil."

"Peki ya gerçek Johnny Posthumus'a ne olmuştur? Ölmüş müdür sence?"

"Bu sadece bir teori."

"İyi ama bu teorini destekleyecek kanıtın var mı? Bir ceset ya da herhangi bir kalıntı?"

"Ohoo, elimizde ülkenin dört bir yanındaki olay mahallerinden gelen o kadar çok kalıntı var ki. Tek eksiğimiz, onları teşhis etmek için gerekli kaynak. Sırada bekleyen onca DNA testi varken, bir kurbanın kimlik tespiti aylar, hatta yıllar alabilir. Belki bekleyenler listesinin içinde Posthumus da vardır."

"Ya da Posthumus hayattadır ve şu anda Boston'da yaşıyordur," dedi Jane. "Belki de bir sabıka kaydına rastlanmamasının nedeni de, Botswana'ya kadar herhangi bir suç işlememiş olmasıdır."

"Tam bu noktada Millie Jacobson devreye giriyor."

"Evet, katil onu elinden kaçırmış."

Henk bir süre sessiz kalıp, Masa Körfezi'ne baktıktan sonra, "Adamın o sırada bunu bir sorun olarak gördüğünü sanmıyorum," dedi. "Kadının kaçmasına izin vermiş olması normal denebilir."

"Onu ele verebilecek tek insandan bahsediyoruz."

"Ama kadından korkmasına gerek yoktu ki. Erkek ya da kadın fark etmez, Delta'da hangi turist tek başına kalsa, bırakın iki haftayı, iki gün bile dayanamaz. Yani kadının

orada ölmüş olması gerekirdi."

"Peki neden ölmemiş?"

"Azim mi dersiniz, şans mı dersiniz?" Omuz silkti. "Bir mucize belki de."

"Sen kadınla görüştün," dedi Gabriel. "Onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Onunla görüşeli birkaç yıl oldu aslında. Bu arada, şimdiki soyadı Jacobson değil DeBruin. Bir Güney Afrikalıyla evlenmiş. Kadına dair izlenimin nedir derseniz, son derece sıradan bir tip olduğudur. Açıkçası onu görünce çok şaşırmıştım. İfadesini okuyup, öyle bir yerden sağ çıktığını öğrenince bir çeşit süper kahramanla karşılaşırım sanıyordum."

"Sence ifadesi doğru değil mi yani?" dedi Jane kaşlarını çatarak.

"Yabani fillerle karşı karşıya gelmesi mi? Çayırlarda yiyeceği ya da silahı olmadan iki hafta dolaşması mı? Ot ve papirüs kökünden başka bir şey yemeden hayatta kalmış olması mı?" Kafasını salladı. "Botswana polisinin, hikâyesine en başından inanmamış olmasına şaşmamak gerek. Ama adamlar yedi yabancı turistin, planlanmış zamanda uçaklarına binmeye gelmediklerini öğrenince iş değişmiş tabii. Onları Delta'ya getiren pilotla konuşup, neden kayıp olduklarını haber vermediğini sormuşlar. Meğer adamı birileri arayıp, kafilenin Maun'a karayoluyla dönmeye karar verdiğini bildirmiş. Kısacası, Millie Jacobson'ın doğru söylediğini anlamaları için aradan birkaç gün geçmesi gerekmiş."

"Ama sen hâlâ şüpheci gibisin."

"Çünkü onunla görüşürken dikkatimi çeken bir şey olmuştu. Kadın bana biraz... nasıl desem, sorunluymuş gibi gelmişti."

"Ne gibi?"

"Fazla içine kapanıktı. Taşrada küçük bir kasabada yaşıyor. Kocası çiftçi. Evinden pek dışarı çıkmıyormuş. Hatta görüşme için Cape Town'a gelmeyi bile kabul etmedi. Onunla buluşmak için Touws Nehri'ne kadar gitmek zorunda kaldım."

"Yarın biz de oraya gideceğiz," dedi Gabriel. "Bunu, bizimle görüşmek için de şart koştu."

"Güzel yerlerdir oralar. Dağları, çiftlikleri, bağları falan hep seyirliktir. Ama epey bir yol var. Bu arada kadının kocası, görenlerin köşe bucak kaçtığı iriyarı, sert bir adam. Sanırım karısını polisten korumaya çalışıyor. Yani kadınla konuşmadan önce onu aşmanız gerekiyor."

"Bu anlaşılır bir şey," dedi Gabriel. "Her koca böyle yapar."

"Karısını gözden ırak bir yerde tecrit mi eder yani?"

"Onu güvende tutmak için elinden geleni yapar demek istedim. Tabii kadın da böyle istiyorsa." Jane'e bir bakış attı. "Çünkü, Tanrı biliyor ya, her kadın böyle bir şeyi istemez."

Henk güldü. "Anlaşılan, bu mevzunun sizdeki yarası epey bir derin."

"Jane'in hiçbir şeyden korkusu yok da ondan."

"Polis olduğumdan olabilir mi acaba?" dedi Jane. "Hem beni bir yere kapatacak olursan kötü adamları kim yakalaya-

cak? Bu arada, anladığım kadarıyla adam, karısını bir şeylerden saklamaya çalışıyor gibi."

"Sonuçta onu aşmadan kadına ulaşamazsınız," dedi Henk. "Karısının size yardım etmesinin nasıl hayati bir önem taşıdığını falan söyleyin. Bunun, başlarına bela açmayacağına dair onu ikna edin çünkü adam için varsa yoksa karısı."

"Johnny Posthumus'un şu anda başka insanları da öldürüyor olması umurunda değil mi diyorsun?"

"Diğer kurbanları tanımıyor ki. O sadece karısını korumaya çalışıyor ve de sizin, onun güvenini kazanmanız şart."

"Sence Millie bizimle işbirliği yapar mı?" dedi Gabriel.

"Fazla yapmaz bence. Ama onu da anlamak lazım. Delta'dan sağ salim çıkana kadar neler atlatmış neler. İnsan öyle bir sınavdan çıkınca bir daha eskisi gibi olamaz."

"Ama bazı insanlar daha güçlü çıkarlar," dedi Jane.

"Bazıları ise yıkılarak çıkar," diye karşılık verdi Henk, kafasını sallayarak. "Korkarım Millie şimdi bir hayaletten farksız."

Yirmi Altıncı Bölüm

Millie Jacobson yaşadığı onca şeye rağmen Londra'nın tanıdık, rahat hayatına dönmeyip, Hex Nehri Vadisi'nde yer alan küçük bir kasabaya yerleşmişti. Vahşi doğanın ortasında, aslanlardan ve timsahlardan kaçarak, kendini çamura bulayarak, ot ve saz kökü yiyerek geçen cehennem gibi iki haftadan sağ çıkabilen Jane olsaydı doğruca evine, yatağına döner, kendini şehrin kolaylıklarına bırakmaya can atardı. Fakat doğma büyüme Londralı kitapçı Millie Jacobson, bildiği, tanıdığı her şeyi geride bırakıp ücra bir kasabada yaşamayı seçmişti.

Arabanın camından dışarıya bakan Jane, Millie'yi buraya çekenin ne olduğunu az çok anlamaya başlamıştı. Yazın o zengin renkleriyle boyanmış dağlar, nehirler ve tarlalar nefis bir manzara oluşturuyordu. Ancak bu ülkeye dair ne varsa, tepetaklak olmuş mevsim düzeninden, kuzeye bakan güneşe kadar her şey Jane'e ters geliyordu. Sanki dünya amuda kalkmış gibi başını döndürüyordu.

"Ne güzel yerler buralar. İnsanın eve dönesi gelmiyor," dedi Gabriel.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Güzel olduğu kadar da uzak," diye mırıldandı Jane.

"Hem de her yere uzak. Ama kadının Londra'ya neden dönmek istemediğini de anlayabiliyorum."

Jane kafasını tekrar dışarı çevirip, sıra sıra dizilmiş bağlara, güneşte pişen meyvelere baktı. "Kocası buralıymış. İnsanlar aşk uğruna delice şeyler yapabiliyorlar."

"Pılını pırtını toplayıp Boston'a taşınmak da dahil mi buna?"

Jane dönüp Gabriel'e baktı. "Benimle olabilmek için Washington'ı bıraktığına pişman mısın?"

"Dur bir düşüneyim."

"Gabriel!"

"Evlenip, güzeller güzeli bir evlat sahibi olduğuma pişman mıyım? Soru bu mu yani? Sen ne dersin?"

"Bence çoğu erkek böyle bir fedakârlıkta bulunmazdı."

"Bu söylediklerini ara sıra hatırla. Minnettarlık sana yakışıyor."

"Minnettarlık demişken aklıma geldi. Anneme, Regina'ya baktığı için epey bir minnet borçluyuz. Ona şöyle bir kasa Güney Afrika şarabı göndermeye ne dersin? Vince'le ikisi şarabı ne kadar..." Durdu. Babası döndüğünden beri, Angela'nın hayatında bir Vince Korsak yoktu artık. İç geçirdi. "Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama ben Korsak'ı özledim."

"Galiba annen de özlemiş."

"Babam o hatuna dönüp bizi rahat bıraksın diye dua ediyorum ya, sence bu beni kötü bir evlat yapar mı?"

"Sen iyi bir evlatsın Jane. En azından annen için."

"Ki o da beni dinlemiyor. Kendisi hariç herkesi mutlu etmek için uğraşıp duruyor."

"Bu onun tercihi. Anlamasan da saygı duyman gerekir."

Gabriel'in bu sözleri bir kez daha ona Millie Jacobson'ı düşündürtmüştü. Kadının, her şeyden ve tanıdığı herkesten uzakta ücra bir kasabaya sığınmasını bir türlü anlayamıyordu. Millie telefonda, soruşturmaya destek vermek için Boston'a gelmeyeceğini gayet açık bir dille belirtmişti. Kocasının ve dört yaşındaki kızlarının ona ihtiyacı olduğunu söylemişti, ki bu da bir şeyin altında yatan gerçek nedeni kabullenmek istemeyen bir kadının standart, kabul edilir bahanelerinden biriydi. Belli ki kadın dış dünyadan ölesiye korkuyordu. Henk Andriessen, Millie'ye hayalet yakıştırmasını yapmış, onu Touws'dan çıkaramayacaklarına dair Jane ile Gabriel'i uyarmıştı. Hatta, kadın istese bile kocası izin vermeyecekti zaten.

İşte, çiftlik evinin önüne geldiklerinde onları verandada karşılayan da bu koca oldu. Jane adamın kırmızı yanaklarını görür görmez çetin kayaya çattıklarını anlamıştı. Christopher DeBruin, Henk'in tarif ettiği gibi irikıyım, sert görünümlü bir adamdı. Kırlaşmaya başlamış sarı saçlarına bakılırsa Millie'den on yaş büyük olmalıydı. Adam, Jane'le Gabriel'in kiralık arabalarından inişlerini kolları göğsünde, kastan bir duvar gibi dimdik durarak seyretti. Onları karşılamak için merdivenlerden inmedi; davetsiz misafirlerinin ayağına gelmelerini bekledi.

"Bay DeBruin?" dedi Gabriel.

Kısacık bir baş hareketi.

"Ben, FBI'dan Özel Ajan Gabriel Dean. Bu da Boston Emniyet Teşkilatı'ndan Dedektif Jane Rizzoli."

"İkinizi buraya kadar gönderdiler demek."

"Sınırları aşacak kadar büyük bir soruşturma bu. Farklı farklı kurumlar birlikte çalışıyorlar."

"Ve ucu benim karıma dokunuyor."

"Bizce bu vakanın anahtarı karınızda."

"Peki bundan bana ne?"

İki adam ve bolca testosteron, diye düşündü Jane. Ardından, öne doğru bir adım atınca DeBruin ona kaşlarını çatarak baktı. Adam, bir kadını nasıl durdurması gerektiğini bilemiyor gibiydi.

"Çok uzun bir yoldan geldik Bay DeBruin," dedi Jane sakince. "Rica etsek Millie'yle konuşabilir miyiz?"

Adam ona dik dik baktı. "Kızımızı almaya gitti."

"Ne zaman döner?"

"Epey sürer." Evin kapısını istemeyerek de olsa açtı. "Siz bu arada gelin içeri. Konuşmamız gereken şeyler var."

Onun peşinden çiftlik evine girdiler. Jane içeride geniş ahşap plakalardan oluşan bir zemin ve devasa tavan kirişleri gördü. Bu ev elle oyulmuş tırabzanları ve şömineyi süsleyen antika Hollanda işi seramikleriyle tarih kokuyordu. DeBruin onlara çay ya da kahve teklif etmeden, bir kanepeye oturmalarını işaret etti. Sonra da karşılarında bir koltuğa kuruldu.

"Millie kendini burada güvende hissediyor," dedi niha-

yet. "Birlikte, kendimize güzel bir hayat kurduk. Dört yaşında bir kızımız var. Ve siz bütün bunları değiştirmek istiyorsunuz."

"Soruşturmamızın akıbeti tamamen ona bağlı," dedi Jane.

"Ondan ne istediğinizi bilmiyorsunuz. İlk telefonunuzdan beri gözüne doğru düzgün uyku girmedi. Uykuya dalsa da çok geçmeden çığlıklar atarak uyanıyor. Bu vadiden dışarı bile çıkmak istemezken siz ta Boston'a gelmesini bekliyorsunuz."

"Boston Emniyeti ona iyi bakacaktır. Size bunun garantisini verebilirim. Kesinlikle güvende olacaktır."

"Güvende mi? Kendini burada bile tam anlamıyla güvende hissetmezken mi? Eh tabii, anlamazsınız siz. O çayırların ortasında neler çektiğini bilemezsiniz."

"İfadesinde yazanları okuduk."

"İfade mi? Birkaç sayfalık bir yazı bütün hikâyeyi anlatabilir mi ki? Delta'dan döndüğünde oradaydım ben. Tatilimi bir av konağında geçiriyordum. Her gün öğleden sonraları verandada çay servisi olurdu. Bir yandan çayımızı yudumlar, bir yandan da su içmeye gelmiş hayvanları seyrederdik. Ve o gün otların arasından, daha önce hiç görmediğim bir yaratık çıktı. O kadar zayıf ve kirliydi ki, üstü çamur kaplanmış bir dal parçasına benziyordu. Biz öylece bakakalmışken o, tarlayı aşıp geldi, merdivenleri çıktı. Bir yanda, ellerimizde porselen fincanlarımız ve önümüzde türlü çerezle biz; diğer yanda, kuru çamurdan ibaret bu yaratık. Ve o ya-

ratık yanıma gelip, dosdoğru gözlerimin içine bakarak, 'Siz gerçek misiniz? Yoksa ben cennette miyim?' dedi. Ben de ona, 'Eğer cennet burasıysa beni yanlış yere göndermişler,' dedim. İşte o zaman dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladı çünkü kâbusunun nihayet bittiğini anlamıştı. Artık güvende olduğunu biliyordu." DeBruin, Jane'e sert bir bakış daha attı. "O zaman onu koruyacağıma söz verdim; her ne pahasına olursa olsun."

"Beyefendi, karınızı Boston Emniyeti de koruyacaktır," dedi Jane. "Sizi ikna edebilirsek tabii."

"Beni değil onu ikna etmeniz gerekiyor." Pencereden dışarı, kapının önüne yanaşmakta olan arabaya baktı. "O da geldi zaten."

Durup anahtarın kilide sokuluşunu, evin içinde yankılanan ayak seslerini dinlediler. Sonra küçük bir kız koşarak salona geldi. Babası gibi o da sarışın ve gürbüzdü, yanakları kırmızı kırmızıydı. Kız, misafirlere şöyle bir baktıktan sonra dosdoğru babasının kollarına atıldı.

"Demek geldin Violet!" dedi DeBruin, kızını kaldırıp kucağına oturturken. "Nasıl geçti bakalım?"

"Beni ısırdı."

"Midilli ısırdı mı seni?"

"Ben ona elma verdim, o benim parmağımı ısırdı."

"İsteyerek yapmamıştır. Sana hep diyorum, beslerken avucunu düz tut diye."

"Ona bundan sonra elma vermem ben."

"Tabii ya, anlasın hatasını, değil mi?" Adam, yüzünde

bir gülümsemeyle kafasını kaldırdı ve karısını kapıda görür görmez o gülümsemesi soldu.

Kocasının ve kızının aksine Millie daha esmerdi. Saçlarını atkuyruğu yaptığı için yüzü ortaya incecik çıkmıştı. Kadının yanakları çökük çökük, mavi gözleri bulanıktı. Misafirlerini gülümseyerek karşılamıştı ama bakışlarındaki endişeyi gizleyemiyordu.

"Millie, bu insanlar ta Boston'dan gelmişler," dedi DeBruin.

Bunun üzerine Jane ve Gabriel, kendilerini tanıtmak için ayağa kalktılar. Parmakları o kadar soğuk ve kaskatıydı ki, Millie'nin elini sıkmak, bir buz kalıbını avuçlamak gibiydi.

"Bizimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler," dedi Jane, hep birlikte otururlarken.

"Daha önce Afrika'ya geldiniz mi hiç?" diye sordu Millie.

"Bu ikimiz için de ilk oluyor. Ama buralar çok güzelmiş. Eviniz de öyle."

"Chris'in ailesi nesillerdir bu çiftlikte yaşıyor. Bir ara size etrafı gezdirsin." Millie durdu, konuşamadı. Havadan sudan sohbetlerden bile yoruluyor gibiydi. Bakışları önündeki sehpaya düştü, kaşlarını çattı. "Onlara çay ikram etmedin mi Chris?"

DeBruin'in bunu duymasıyla ayağa fırlaması bir oldu. "Tabii ya, kusura bakmayın. Unutmuşum işte." Kızının elini tuttu. "Hadi gel Violet, bu şaşkın babana yardım et."

Millie, kocasıyla kızının gidişini sessizce izledi. Mut-

faktan çaydanlığın tangırtısını ve akan suyun sesini duyana kadar bekledi, sonra söze girdi. "Boston'a gitme konusunda fikrimi değiştirmiş değilim. Chris de söylemiştir herhalde."

"Gayet iyi söyledi hem de," dedi Jane.

"Korkarım sizin de zamanınızı alıyorum. Bunca yolu, telefonda söylediklerimi yeniden duymak için geldiniz."

"Seninle yüz yüze görüşmemiz gerekiyordu."

"Neden? Nasıl bir kaçık olduğumu kendi gözlerinizle göresiniz diye mi? Polise altı yıl önce anlattıklarımın gerçek olup olmadığını öğrenmek için mi?" Millie, Gabriel'e bir baktıktan sonra yeniden Jane'e döndü. O telefon görüşmeleri iki kadının arasında biraz olsun bir bağ kurulmasını sağlamıştı. Bunu anlayan Gabriel konuşmayıp, dizginleri Jane'e bıraktı.

"Yaşadıklarının gerçek olduğuna dair bir şüphemiz yok," dedi Jane.

Millie kucağında birleştirdiği ellerine bakıp konuştu: "Ama altı yıl önce polis bana inanmamıştı. Yani ilk seferinde inanmamıştı. Onlara hastane yatağımda hikâyemi anlatırken gözlerinde şüphe görmüştüm. Dünyadan bihaber bir şehirli kız, çayırda geçirdiği iki haftadan sağ salim kurtulmuş. Olacak şey değil. Benim o av konaklarından birinde kaldığımı, sonra yolumu şaşırıp kaybolduğumu ve dönene kadar da kafayı oynattığımı sanmışlardı. Sıtma için aldığım hapların beni psikoza sokmuş olabileceğini söylediler. Bu, turistlere olurmuş hep. Orada kim olsa açlıktan ölürmüş; bu yüzden hikâyeme inanamıyorlarmış. Açlıktan ölmese bile ya aslanlara ya sırtlanlara yem olurmuş. Ya da fillerin altında kalırmış. Hem ben nereden

biliyormuşum ki papirüs sazları yiyerek hayatta kalabileceğimi? Oranın yerlisi miymişim? Anlayacağınız, hayatta kalmamın tamamen acemi şansı olduğuna inanamamışlardı. Ama gerçekten de şanstı benimkisi. Nehir boyunca devam edip, sonunda av konaklarına çıkmam şanstı. Yabani bir yemiş ya da ağaç kabuğu yiyip zehirlenmemem, bulabileceğim en faydalı sazlarla beslenmem şanstı. Orada geçirdiğim iki haftanın sonunda hayatta kalmam tamamen şanstı yani. Polisler bunun mümkün olmadığını söylüyordu." Millie durup derin bir nefes aldı. "Ama mümkün oldu işte."

"Yanılıyorsun Millie," dedi Jane. "Bence bu şans falan değil, tamamen senden kaynaklanıyor. Olanlarla ilgili ifadeni okuduk. Geceleri ağaçların tepelerinde uyumanı. Bitip tükenmiş olmana rağmen nehir boyundan ayrılmadan ilerlemeni. Başka herkes pes edecekken, sen o gücü içinde bulmuşsun."

"Hayır," dedi Millie yumuşak bir sesle. "Hayatta kalmamı isteyen, Delta'nın çayırları oldu." Kafasını çevirip dışarıya, dallarını birer kol gibi uzatmış görkemli bir ağaca çevirdi. "Toprak canlı, nefes alıp veren bir şeydir. Yaşayıp yaşamayacağınıza o karar verir. Geceleri karanlıkta otururken toprağın kalbinin nasıl attığını duyardım. Tıpkı bir bebeğin, annesinin kalbini dinlediği gibi dinlerdim onu. Ve her sabah, acaba bugün yaşamama izin verecek mi diye uyanırdım. Çünkü başka türlü kurtulmam mümkün değildi. Bunu o istedi. Beni o koruyup kolladı." Jane'e baktı. "Evet, beni *ondan* korudu."

"Johnny Posthumus'tan."

Millie başını salladı. "Johnny'yi nihayet aramaya karar verdiklerinde artık çok geçti. Ortadan kaybolmak için bolca zamanı olmuştu. Haftalar sonra Johannesburg'da cipini buldular."

"Şu çalışmayan cipi mi?"

"Evet. Bana sonradan bir tamirci anlattı. Bir arabayı, kimseye fark ettirmeden geçici olarak bozmak mümkünmüş. Buji kutusu ve plastik rölelerle yapılan bir numaraymış."

Jane, Gabriel'e baktı. Adam başını salladı.

"Marşın ya da benzin pompasının rölesini çıkardın mı, kimse anlamaz. Geri takması da kolaydır," dedi Gabriel.

"Yani orada mahsur kaldığımıza bizi inandırdı," dedi Millie. "Hepimizi teker teker öldürebilsin diye yaptı bunu. Önce Clarence. Sonra Isao. Sırada Elliot vardı. Önce erkekleri haklıyordu, kadınları sonraya bırakacaktı. Biz safarideyiz sanıyorduk ama meğer Johnny'nin av partisindeymişiz. Av da biz oluyorduk tabii." Millie derin bir nefes aldı, titrek bir şekilde verdi. "Diğerlerini öldürdüğü gece ben kaçtım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. En yakın yoldan ya da uçak pistinden kilometrelerce uzaktaydık. Johnny benim hayatta kalmamın mümkün olmadığını düşünüp kampı toplamış, cesetleri hayvanlara bırakıp oradan ayrılmış ama geri kalan her şeyi almış. Cüzdanlarımızı, fotoğraf makinelerimizi, pasaportlarımızı. Polis, Maun'da benzin almak için Richard'ın kredi kartını kullandığını söylemişti. Gaborone'da öteberi almak için de Elliot'ın kartını kullanmış. Sonra sınırdan Güney Afrika'ya geçip izini kaybettirmiş. Kim bilir oradan ne-

reye gitti. Pasaportlarımız ve kredi kartlarımız ondaydı; saçlarını kahverengiye falan boyayıp Richard kılığında kaçabilirdi. Sonra direkt Londra'ya uçsa, göçmenlik başvurusu falan yapsa..." Durup kollarını kendine sardı. "Kısacası, bir yolunu bulup kapıma kadar gelebilirdi."

"Birleşik Krallık kayıtlarında Richard Renwick'in ülkeye giriş yaptığına dair bir bilgi yok," dedi Gabriel.

"Belki öldürdüğü başka insanlar da olmuştur. Belki de onların kimliklerini almıştır. Bu şekilde istediği yere gidebilir, istediği kişi olabilirdi ne de olsa."

"Rehberinizin gerçekten Johnny Posthumus olduğuna emin misin Millie?"

"Polis bana pasaportundaki fotoğrafı gösterdi. Oydu."

"Ellerinde sadece birkaç fotoğrafı varmış zaten. Sana da onlardan birini göstermişler."

"Bir hata yaptığımı mı düşünüyorsunuz?"

"İnsanlar her fotoğrafında aynı çıkmayabiliyor."

"Johnny değilse kimdi peki?"

"Bir düzenbaz."

Böyle bir ihtimal karşısında şaşkına dönen Millie, Gabriel'e bakakalmıştı.

Sonra fincanların tıngırtısı duyuldu ve hemen arkasından DeBruin elinde tepsiyle çıkageldi. Odadaki sessizliği fark edince de, tepsiyi sehpaya bırakıp karısına soran gözlerle baktı.

"Çayları ben koyabilir miyim anne?" dedi Violet. "Söz veriyorum, dökmem."

"Hayır, tatlım. Bu sefer anne koysun, olur mu? Siz babanla gidip biraz televizyon seyretsenize." Kadın, kocasına yalvaran gözlerle baktı.

DeBruin ise kızının elini tutup, "Gel bakalım ne varmış televizyonda?" dedi ve Violet'i de alıp çıktı.

Hemen ardından, içeriden, açılan televizyonun sesi geldi. Salonda neşeli bir müzik yankılandı. Millie önünde duran çayı fincanlara doldurmaya girişmedi; kollarını bedenine sarıp oturmaya devam etti.

"Interpol'den Henk Andriessen, polis sana fotoğrafı gösterdiğinde hastanede yatmakta olduğunu söylemişti. O sırada hâlâ tedavi görüyormuşsun. Ayrıca katili göreli haftalar olmuştu."

"Sanırım siz bir hata yaptığımı düşünüyorsunuz," dedi Millie alçak sesle.

"Tanıklar sık sık hata yaparlar," dedi Gabriel. "Bazen detayları kaçırırlar, bazen yüzleri unuturlar."

Jane de o sırada, ya şüphelileri doğru düzgün tanıyamayan ya da ne kadar saçma olduğu sonradan anlaşılan ifadeler veren iyi niyetli tanıkları düşünüyordu. İnsan zihni, eksik parçaları doldurmakta ve onları kendince gerçeğe dönüştürmekte ustaydı. O gerçek onun eseri olsa bile.

"Siz benim kendimden şüphe etmemi istiyorsunuz," dedi Millie. "Ama bana gösterdikleri fotoğraf gerçekten Johnny'ydi. Yüzünün her ayrıntısını hatırlıyorum." Bir Jane'e, bir Gabriel'e baktı. "Şimdi farklı bir isimle tanınıyor olabilir. Ama nerede olursa olsun, kendine hangi ismi seçerse

seçsin, onun da beni unutmadığına eminim."

Televizyondan gelen neşeli seslere bu kez Violet'in kahkahaları da eklenmişti. Oysaki salonda öyle soğuk bir hava esiyordu ki, pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı bile havada donup kalıyordu sanki.

"Demek ki Londra'ya bu yüzden dönmedin," dedi Jane.

"Johnny nerede oturduğumu, nerede çalıştığımı biliyordu. Beni nasıl bulacağını biliyordu yani. Geri dönemezdim." Kafasını kaldırıp, kızının kahkahalarının geldiği tarafa baktı. "Christopher vardı bir de."

"Nasıl tanıştığınızı anlattı."

"Ben oradan kurtulduktan sonra beni hiç yalnız bırakmadı. Hasta yatağımın başından bir an olsun ayrılmadı. Kendimi güvende hissetmemi sağlayan o oldu. Bir tek o." Dönüp Jane'e baktı. "Ne diye dönecektim ki Londra'ya?"

"Kız kardeşin orada değil mi?"

"Olabilir ama benim evim burası. Buraya aitim." Gözleri bir kez daha dışarıdaki ağaca çevrildi. "Afrika beni değiştirdi. O çayırların içinde bir başımayken kendimden çok şey kaybettim. Orası insanı bir biley taşı gibi öğütüyor, gereksiz her şeyden kurtulmanızı sağlıyor. İnsanı gerçekte olduğu kişiyle yüzleşmeye zorluyor. Oraya ilk gittiğimde aptal bir kızdım sadece. Ayakkabıydı, çantaydı, yüz kremiydi; bunlardı dertlerim. Yıllarımı, Richard benimle evlensin diye heba etmiştim. Mutlu olmak için tek ihtiyacım olan şey bir yüzük sanıyordum. Ama sonra, ölümle burun buruna geldiğimde kendimi buldum. Gerçek beni yani. Eski Millie'yi

orada bıraktım ve onu hiç mi hiç özlemiyorum artık. Benim hayatım burası, Touws Nehri."

"Ama hâlâ kâbuslar görüyormuşsun."

Millie gözlerini kırpıştırdı. "Chris anlattı mı size?"

"Geceleri çığlık atarak uyandığını söyledi."

"Beni aradınız da ondan. Tekrar başlamasının nedeni bu. Onu siz geri getirdiniz."

"Demek ki hâlâ ortalıkta bir yerde. Yani tam anlamıyla arkanda bırakamamışsın."

"Gayet iyi idare ediyordum."

"Ediyor muydun acaba?" Jane odaya göz gezdirip, raflara özenle dizilmiş kitaplara, şöminenin üstüne muntazaman dizilmiş vazolara baktı. "Yoksa burası sadece dünyadan saklanmana mı yarıyor?"

"Başıma gelen onca şeyden sonra saklanmak istemem doğal değil mi?"

"Ben olsam, kendimi gerçekten güvende hissetmek istiyorsam, o adamın yakalanıp içeri tıkılması için her şeyi yaparım."

"Bu sizin işiniz, benim değil. Ama size elimden geldiğince yardım etmeye de hazırım. Göstereceğiniz her fotoğrafa bakarım. Bütün sorularınıza cevap veririm ama Boston'a gitmem. Evimi bırakmam."

"Peki fikrini değiştirmenin bir yolu yok mu?"

Millie gözlerini dikerek ona baktı. "Yok. Hem de hiç yok."

Yirmi Yedinci Bölüm

Bu gece misafir odamızda kalacaklar. Evimde bir kadın polis ve Amerikan federal ajanı varken kendimi güvende hissetmem gerekir ama yine de gözümü uyku tutmuyor. Chris yanımda, derin bir uykuya dalmış; varlığıyla bana huzur veriyor. Her gece rahat rahat uyumak, sabahları kötü rüyaların boğucu ağırlığı olmadan, taptaze uyanmak ne büyük lüks.

Yataktan kalkıp üstüme sabahlığımı geçiriyorum, odadan sessizce çıkıyorum.

Koridorda Dedektif Rizzoli'yle kocasının kaldığı odanın önünden geçiyorum. Ne tuhaf; evli olduklarını başta fark edememiştim. Bana bütün gün laptoplarında muhtemel şüphelilerin fotoğraflarını gösterip durdular. Bir sürü surat, bir sürü adam. Akşam yemeğine doğru bütün fotoğraflar zihnimde birbirine girmeye başlamıştı. Bir ara yorgun gözlerimi ovuşturuyordum; sonra bir açtım ki, Ajan Dean'in eli Dedektif Rizzoli'nin omzunda. Bu, çekingen bir dokunuş değil, karısına önem veren bir erkeğin şefkat dolu bir okşayışıydı. Diğer ayrıntıları da o zaman fark ettim. Parmaklarındaki alyans-

ları, birbirlerinin cümlelerini tamamlayışlarını, hiç sormadan şekeri birbirlerine uzatışlarını.

İlk bakışta sırf iş için gelmiş gibi duruyorlardı. Özellikle de soğuk ve mesafeli duran Gabriel Dean. Ama akşam yemeğinde, bir iki kadeh şarap da içtikten sonra evliliklerinden, kızlarından ve Boston'da paylaştıkları yaşamdan söz etmeye başladılar. İşlerinin zorluklarını düşününce, *ne kadar karmaşık bir hayatları var,* diye düşündüm. Öyle ki iş yüzünden Güney Afrika'nın ücra bir kasabasına kadar gelmek zorunda kalabiliyorlardı.

Kapılarının önünden parmaklarımın ucunda geçip mutfağa gittim, kendime bir kadeh viski doldurdum. Sarhoş etmeyecek ama rahatlatacak kadar. Tecrübelerimden biliyorum; biraz viski uyumama yardım ediyor ama fazlasını içersem birkaç saat sonra kâbuslarla uyanıyorum. Mutfak masasında oturmuş, duvarda gürültüyle tıngırdayan saati dinliyorum. Şimdi Chris uyanık olsa içkilerimizi alıp bahçeye çıkar, ay ışığının altında, yasemin kokularını içimize çekerek otururduk. Ben karanlıkta yalnız başıma dışarı çıkamıyorum. Chris bana sürekli, tanıdığı en cesur kadın olduğumu söyleyip duruyor ama beni Botswana'da hayatta tutan şey cesaretim değildi. En basit canlı bile ölmek istemez, hayatta kalabilmek için mücadele eder. Böyle düşününce, aslında bir tavşandan ya da serçeden daha cesur olmadığım da ortaya çıkıyor.

Arkamdan gelen bir sesle oturduğum yerden ayağa fırlıyorum. Dönüp bakıyorum; Dedektif Rizzoli mutfak kapı-

sında, ayakları çıplak. Dağınık saçları kara dikenlerden bir taç gibi duruyor, üzerinde bol bir tişört ve erkek *boxer*'ı var.

"Seni korkuttuysam özür dilerim," diyor. "Su içmeye gelmiştim."

"İstersen daha sert bir şey de ikram edebilirim."

Elimdeki kadehe bakıyor. "Eh, yalnız takılmana içim el vermez şimdi." Bir kadehe viski koyuyor, üstüne eşit miktarda su ekliyor, sonra da karşımdaki sandalyeye oturuyor. "Bunu sık sık yapıyor musun?"

"Neyi?"

"Yalnız başına içmeyi."

"Uyumama yardım ediyor."

"Senin öyle bir sorunun vardı, değil mi?"

"Olduğunu biliyorsun." İçkiden bir yudum daha alıyorum ama o karşımda durmuş, meraklı gözlerle beni seyrederken, alkolün bir etkisi olmuyor. "Sen neden uyumadın?"

"*Jetlag*. Şu anda Boston'da akşam altı ve vücudum bu numarayı yutmamaya kararlı." Bir yudum da o alıyor. "Misafir odanızı bize açtığınız için tekrar teşekkürler."

"Gece gece onca yolu gitmenizi istemedik. Bugün siz de yoruldunuz. Umarım hemen dönmek zorunda değilsinizdir, biraz olsun gezmeden giderseniz yazık olur."

"Cape Town'da bir gecemiz daha var."

"Sadece bir gece mi?"

"Buraya gelmek için patronumu ikna edene kadar akla karayı seçtim zaten. Şu sıralar masrafları kısmaya taktılar. Bir de onların parasıyla günümüzü gün etmek olmaz."

"İşini gerçekten seviyor musun?"

"Hep yapmak istediğim şeyi yapıyorum."

"Katilleri yakalamak mıydı istediğin şey?" Kafamı sallıyorum. "Benim buna midem elvermezdi herhalde. Neler neler görüyorsunuzdur kim bilir. Her gün çeşit çeşit insanla karşılaşıyorsunuzdur."

"Bunlar aslında senin de az çok tanık olduğun şeyler."

"Ama ben bir daha tanık olmak istemiyorum." Kadehi ağzıma dayayıp son damlasına kadar içiyorum. O an beni sakinleştirmeye yetmeyeceğini anlayıp kalkıyorum, kendime bir kadeh daha dolduruyorum.

"Bir zamanlar ben de kâbuslar görürdüm," diyor.

"Böyle bir işte çalışırken normal tabii."

"Ama bu kâbusları atlattım. Sen de yapabilirsin."

"Nasıl?"

"Aynen benim yaptığım gibi. Canavarı öldürerek. Sana ya da bir başkasına zarar veremeyeceği bir yere kapatarak."

Gülüyorum. "Ben, polise benziyor muyum?"

"Uyumaktan bile korkan bir kadına benziyorsun."

Şişeyi tezgâha bırakıp ona dönüyorum. "Benim yaşadıklarımı yaşasaydın anlardın. Sen katillerin peşinde koşuyor olabilirsin ama en azından katiller senin peşinde koşmuyorlar."

"Yanılıyorsun Millie," diyor sakince. "Nasıl bir sıkıntı içinde olduğunu biliyorum. Çünkü aynısını ben de yaşadım." Sandalyeme dönerken gözlerini ayırmadan bakıyor.

"Ne yaşadın peki?" diye soruyorum.

"Yıllar önce, kocamla yeni tanıştığımız zamanlarda, bir sürü kadını öldüren bir adamın peşindeydim. Kadınlara yaptığını düşünüyorum da, ona adam dememek lazım. Başka bir türdü o. Acı ve korkuyla beslenen bir yaratık. İnsanların korkularından zevk alan bir mahluk. Sen korktukça daha fazlasını isteyen bir canavar." Kadehi ağzına dayayıp büyük bir yudum alıyor. "Ve o yaratık benim de korktuğumu biliyordu."

Dışarıdan bu kadar cesur görünen bir kadının bunu hiç çekinmeden kabullenmesi beni şaşırtıyor. Akşam yemeğinde sohbet ederken, ilk kez bir kapıyı tekmeleyerek açışını, çatılarda ve karanlık sokaklarda nasıl katil kovaladığını falan anlatmıştı. Şimdiyse, üzerinde tişörtü ve *boxer*'ı, saçının başının dağılmış haliyle nasıl da diğer kadınlar gibi duruyor. Zayıf, narin ve güçsüz.

"Hedefi sen miydin?" diye soruyorum.

"Evet. Ne şanslıyım, değil mi?"

"Peki neden seni seçmişti?"

"Çünkü beni daha önce de kapana kıstırmış, istediği yerde hapsetmişti." Ellerini kaldırıp, avuç içlerindeki yara izlerini gösteriyor. "Bunu yapmıştı. Neşterle."

O tuhaf izleri gündüz de fark etmiş, neden olduklarını merak etmiştim. Şimdiyse, o yaraların nasıl meydana geldiğini öğrenmenin dehşetiyle bakıyorum.

"O hapse girdikten sonra bile, artık bana ulaşamayacağını bilsem de, yaptıklarını düşünmekten kâbuslar görüp duruyordum. Ellerimde bu izleri taşırken nasıl unutabilirdim

ki? Ama zamanla o kötü rüyalar yok olup gittiler. Bir yıl içinde kâbus falan kalmadı, bitti gitti. En azından ben öyle sanıyordum."

"Ne oldu ki?"

"Hapisten kaçtı." Onunla göz göze geldiğimizde, bir an orada kendi korkumun yansımasını görüyorum. Bir katilin menzilinde olmanın, tetiğin ne zaman çekileceğini bilmeden yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilen bir kadın görüyorum karşımda. "İşte o zaman kâbuslar yeniden başladı."

Ayağa kalkıp viski şişesini getiriyorum, masada tam ortamıza koyuyorum. "Kâbusların şerefine," diyorum.

"Onları böyle içerek kovamazsın Millie. İnan bana, kaç şişe bitirirsen bitir bir yere gidecekleri yok."

"Peki ne yapmamı tavsiye edersin?"

"Benim yaptığımı. Seni rüyalarında kovalayan o canavarı yakala, sonra da paramparça edip göm. İşte ancak o zaman deliksiz bir uyku çekebilirsin."

"Sen rahat uyuyabiliyor musun artık?"

"Evet. O da kaçıp saklanmayı kabul etmediğim için. O dışarıda olduğu ve etrafımda daireler çizdiği sürece rahat edemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden avcı ben oldum. Gabriel hayatımı tehlikeye attığımın farkındaydı ve beni uzak tutmaya çalışıyordu ama ben bunun bir parçası olmak zorundaydım. Kendi akıl sağlığım için, kapalı kapıların arkasında onun gelmesini bekleyeceğime, mücadelenin içinde olmak zorundaydım."

"Kocan seni durdurmaya çalışmadı yani?"

"O zaman evli değildik, o yüzden durduramadı," diyor gülerek. "Gerçi şimdi de durduramaz ya, neyse."

Birden aklıma Chris geliyor, yatağımızda horul horul uyuyuşu geliyor. Beni kaptığı gibi bu çiftliğe getirişini düşünüyorum. Sırf güvende olayım diye. "Benim kocam da aynısını yapıyor."

"Seni kapalı kapıların ardında tutmaya mı çalışıyor?"

"Korumaya çalışıyor diyelim."

"İyi ama böyle kendini güvende hissediyor musun ki? Aradan altı yıl geçmiş."

"Evet, burada rahatım. En azından rahattım. Siz bunu geri getirene kadar."

"Ben sadece işimi yapıyorum Millie. Kabahati bende bulma. O kâbusları kafanın içine sokan ben değilim. Seni buraya mahkûm eden ben değilim."

"Ben mahkûm falan değilim."

"Değil misin gerçekten?"

Masada karşılıklı birbirimizin gözünün içine bakıyoruz. Gözleri koyu renkli, ışıl ışıl. Arkamı görecek kadar, beynimin, en gizli korkularımı sakladığım köşelerini bile görecek kadar delici ve tehlikeli bakışları. Söylediği hiçbir şeyi inkâr edemem. Ben gerçekten de bir mahkûmum. Burada yaptığım, dış dünyadan köşe bucak kaçmak.

"Böyle olmak zorunda değil," diyor.

Ona hemen cevap vermiyorum. Elimde döndürüp durduğum kadehe bakıyorum önce. Bir yudum daha almak istiyorum ama bu korkuyu sadece birkaç saatliğine erteleye-

ceğinin farkındayım. Tıpkı narkoz gibi; önünde sonunda ayılıyor insan.

"Sen nasıl başardın, onu anlat bana," diyorum. "Bu savaşı nasıl kazandın?"

Omuz silkiyor. "Başka seçeneğim yoktu."

"Mücadele etmeyi seçmişsin ya."

"Hayır, *gerçekten* başka bir seçeneğim yoktu. Hapisten kaçtığını öğrenince onu bulmam gerektiğini fark ettim. Hem Gabriel hem de Boston Emniyeti'nden arkadaşlarım beni buna bulaştırmamaya çalıştılar ama ben kenarda kalmayı reddettim. Ne de olsa o katili en iyi tanıyan bendim. Zamanında o gözlere bakmış, içindeki canavarı görmüştüm. Onu anlıyordum; nelerden heyecan duyduğunu, neleri arzuladığını, avını nasıl takip ettiğini biliyordum. Bir daha rahat uyumak istiyorsam onu yakalamak zorundaydım. Asıl sorun ise, onun da beni yakalamak istiyor olmasıydı. İkimiz, ölümcül bir savaşa tutuşmuş iki düşmandık ve bu, birimiz düşene kadar devam edecekti." Durup viskimden bir yudum daha alıyor. "İlk saldıran o oldu."

"Nasıl oldu peki?"

"Hiç beklemediğim bir zamanda beni köşeye sıkıştırdı ve de kimsenin bulamayacağı bir yere götürdü. İşin en kötü yanı neydi biliyor musun? Yalnız değildi. Yanında bir de arkadaşı vardı."

Sesi o kadar alçak çıkıyor ki duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kalıyorum. Dışarıda, bahçede böcekler ötüyor ama mutfağım şimdi o kadar sessiz ki. Bir an bütün kor-

kularımın ikiye katlandığını hissediyorum. Sanki peşimde iki tane Johnny varmış gibi oluyor. Bu kadının karşımda oturup, hikâyesini böyle rahatlıkla anlatmasına şaşıyorum.

"Beni tam olarak istedikleri yere çekmişlerdi," diye devam ediyor. "Yardımıma gelecek kimse yoktu. Onlara karşı tek başımaydım." Derin bir nefes alıp, oturduğu yerde doğruluyor. "Ve kazanan ben oldum. İnan bana, bunu sen de yapabilirsin Millie. O canavarı öldürebilirsin."

"Sen de öyle mi yaptın?"

"Ölmekten beter bir hale soktum diyelim. Kurşunum omuriliğini parçaladı ve şimdi bir daha asla kaçamayacağı bir yere, yani kendi bedenine hapsolmuş durumda. Boynundan aşağısı felç. Arkadaşı da bir mezarda çürüyor şu an." Yüzünde beliren gülümsemesini, anlattığı onca şeyden sonra biraz tuhaf buluyorum; ama sonra düşünüyorum da insan, canavarları alt ettikten sonra zaferle gülümsemeyi hak ediyor olmalı. "Ve inanır mısın, o gece hiç olmadığı kadar rahat uyudum."

Hiçbir şey söylemeden, oturduğum yerde içime kapanıyorum. Bu hikâyeyi neden anlattığının farkındayım elbette, ama bana işlemiyor. İnsanın içinde yoksa istediğin kadar cesur olmasını söyle, nafile. Hâlâ yaşıyorsam bunun tek nedeni, ölmekten delicesine korkuyor olmamdı, ki bu da basbayağı ödleğin teki olduğumu gösterir. Fillerin, timsahların arasında yürüyen, bacaklarının sağlamlığına güvenerek yürümeye devam eden o kadın sadece şanslıydı.

Dedektif Rizzoli esniyor, sonra da ayağa kalkıyor. "Ben

yatsam iyi olacak. Umarım bunu yarın da konuşabiliriz."

"Fikrim değişmeyecek benim. Sizinle Boston'a gelemem."

"Bunun kaderini belirlemek senin elinde olsa bile mi? Sen bu katili herkesten daha iyi tanıyorsun, unutma."

"ama o da beni tanıyor. Kaçan benim, arayan da o. Onun tek boynuzlu atıyım ben; avlanıp soyunu kurutacağı türün son örneğiyim."

"Biz seni güvende tutarız. Emin ol."

"Altı yıl önce o çayırların arasındayken ölmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendim ben," diyorum kafamı sallayarak. "Benden bir daha ölmemi istemeyin."

Mideye indirdiğim onca viskiye rağmen ya da sırf bu yüzden, rüyamda bir kez daha Johnny'yi görüyorum.

Önümde durup ellerini uzatıyor, ona koşmam için yalvarıyor. Etrafımızda aslanlar dolaşıyor, yavaş yavaş çemberi daraltıyorlar ve benim bir seçim yapmam gerekiyor. Ona güvenmeyi nasıl da istiyorum; tıpkı bir zamanlar güvendiğim gibi. Onun bir katil olduğuna hiç inanmamışım aslında. Altın sarısı saçları ve geniş omuzlarıyla karşımda durduğu an düşünüyorum bunu. *Bana gel Millie. Sana göz kulak olurum.* Bana dokunmasına ihtiyacım var, neşeyle ona doğru koşuyorum. Ama tam kollarına atılacakken ağzı birdenbire kocaman açılıyor ve beni yutmaya hazırlanan kanlı dişleri çıkıyor.

Çığlık çığlığa sıçrayarak uyanıyorum.

Başımı ellerimin arasına alıp yatakta oturuyorum. Chris beni sakinleştirmek için sırtımı ovuyor. Buz gibi terler içinde kalmışım; kalbim göğüskafesimin içinde gümbür gümbür atmakta. Chris, "Tamam Millie, geçti Millie," diye mırıldanıyor ama bir şeyin geçtiği yok. En ufak bir dokunuşta tuzla buz olmaya hazır çatlak bir porselen bebeğim ben. Aradan geçen altı yılda normal birine dönüşemedim. Bundan sonra da dönüşecekmişim gibi gözükmüyor. Johnny hapse ya da mezara girene kadar böyle bir şey olmayacak.

Nihayet kafamı kaldırıp Chris'e bakıyorum. "Bu şekilde devam edemem. Edemeyiz."

Chris derin bir iç geçiriyor. "Biliyorum."

"Böyle olmak istemiyorum, böyle olmak zorunda değilim."

"Biz de hep birlikte Boston'a gideriz. O zaman yalnız da olmazsın."

"Hayır. *Hayır.* Violet'in ona yakın olmasını istemiyorum. Burada kalsın, burada güvende olsun. Ve onu emanet edebileceğim tek kişi sensin."

"Peki sana kim göz kulak olacak?"

"Onlar olurlar. Başıma bir şey gelmesine izin vermezlermiş. Sen de duydun."

"Güveniyor musun onlara?"

"Neden güvenmeyeyim ki?"

"Çünkü sen sadece bir araçsın; onları amaçlarına götürecek bir araç. Seni umursadıklarını sanmıyorum. Sadece *onu* yakalamak istiyorlar, o kadar."

"Ama benim istediğim de bu. Ve bunun için onlara yardım edebilirim."

"İzini bulursa başına neler gelir, farkında mısın? Ya onu yakalayamazlarsa? Ya işler değişir de seni buraya kadar takip etmeye kalkarsa?"

Bu, hiç düşünmediğim bir ihtimal. Az önce uyandığım kâbus aklıma geliyor; Johnny'nin, ağzı açılmadan önce beni çağırışı. Bilinçaltım uzak durmam için beni uyarıyor. Ama uzak durursam hiçbir şey değişmeyecek, hiçbir yara kapanmayacak. Hep böyle kırık bir porselen bebek olarak kalacağım.

"Başka seçeneğim yok," diyorum. "Onlara güvenmek zorundayım."

"Oraya gitmemeyi de seçebilirsin."

Uzanıp elini tutuyorum. Bir çiftçinin eli bu; kocaman, nasırlı. Bir koyunu alıp yere çalacak kadar güçlü, küçük bir kızın saçlarını tarayacak kadar nazik. "Bu işi bitirmek zorundayım. Boston'a gideceğim."

Christopher, hazırladığı yapılacaklar listesini Dedektif Rizzoli ve Ajan Dean'e uzatıyor. Gözünde öfkeli bir pırıltı var.

"Karımın iyi olduğunu bilmek istiyorum. Bunun için beni her gün arayacaksınız," diye buyuruyor. "Arayıp sağlıklı ve güvende olduğunu söyleyeceksiniz. Evini özlediyse de haberim olacak. Hapşırsa bileceğim yani."

"Lütfen Chris," diyorum iç geçirerek. "Ay'a gitmiyorum."

"Ay bile daha güvenlidir."

"Sözümüz söz, ona çok iyi bakacağız Bay DeBruin," diyor Dedektif Rizzoli. "Eline silah alıp sokaklarda dolaşsın istemiyoruz zaten. Sadece dedektif ekibimizle ve adli psikologlarımızla işbirliği yapacak, hepsi bu. Bizimle bir hafta falan kalacak. Taş çatlasa iki hafta."

"Tek başına, bir otel odasında oturup beklemesini istemiyorum. Yanında birileri olacak. Kendini yalnız hissetmemesi için adam gibi bir evde kalması şart."

Dedektif Rizzoli, kocasına bir bakış atıyor. "Onu da ayarlarız, merak etmeyin siz."

"Nereyi ayarlayacaksınız bakayım?"

"Bir arayıp sorayım, ona göre. Aklımdaki yer uygun mu değil mi o zaman anlarız."

"Kimin eviymiş orası?"

"Güvendiğim birinin. Bir dostumun."

"Millie o uçağa binmeden bunu kesinleştirin ve bana mutlaka haber verin."

"Cape Town'dan ayrılana kadar her şeyi netleştirmiş oluruz."

Chris bir an dikkatle ikisinin yüzüne bakıyor; onlara güvenmek için sağlam bir ipucu arıyor sanki. Sağı solu belli olmayan bir baba ve onu yedi yaşındayken terk edip giden annesi yüzünden şüphecilik kocamın içinde var. Sevdiği insanları kaybetmekten ölesiye korkuyor ve o insanların başında

ben geliyorum.

"Her şey yolunda gidecek hayatım," diyorum, elimden geldiğince sakin olmaya çalışarak. "Onlar ne yaptıklarını biliyorlar."

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Yirmi Sekizinci Bölüm

BOSTON

Maura şifoniyerin üstüne, içi sarı güllerle dolu vazoyu koyduktan sonra bir adım geri çekilip, misafir odasına göz gezdirdi. Beyaz yorgan yıkanmış, yerdeki Türk halısı süpürülüp temizlenmiş, banyonun havluları değiştirilmişti. Bu oda on yedi yaşındaki Julian Perkins yaz tatili için geldiğinden beri kullanılmamıştı. Maura buraya o gittikten sonra da doğru düzgün girmemişti. Şimdiyse yeni misafiri için her şeyin eksiksiz olmasını istiyordu. Pencere arka bahçeye bakıyordu ama aylardan kasımdı ve dışarıda çıplak dallardan ve solmuş otlardan başka bir manzara yoktu. Neyse ki yatağın başında asılı çiçek resimli tablo ve şifoniyerin üstündeki vazo, odaya bir nebze olsun baharı getiriyordu. Karanlık bir görev için gelen misafirine parlak bir hoş geldin demek boynunun borcuydu.

Jane ona durumu izah eden bir mail atmıştı ama Maura, Millie'nin dosyasını daha önce okuduğu için her şeyden ha-

berdardı zaten. Fakat kapı çalıp da karşısında Millie'yi görünce, kadının bitkinliği ve zayıflığı onu irkiltti. Cape Town' dan oraya uzun bir yol gelmişlerdi ve Jane de epey perişan görünüyordu, ama Millie bir ektoplazma kadar cılız görünüyordu.

"Boston'a hoş geldin," dedi Maura, onları içeri alırken. "Havanın kusuruna bakma lütfen."

Millie'nin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bu kadar soğuk olmasını beklemiyordum doğrusu." Sonra üstündeki bol kazağına mahcup mahcup bakarak, "Bunu havaalanından aldık ama içine benim gibi bir kişi daha sığar," dedi.

"Yorgun olmalısın. Bir fincan çay almak ister misin?"

"Çok iyi olur ama önce tuvaleti kullanmak istiyorum."

"Senin odan koridorun sonunda, sağdaki kapı. Orada kendi banyon da var. Git, istediğin gibi yerleş, rahatla. Çay bekler."

"Teşekkür ederim," dedi Millie, bavulunu kaldırırken. "Birkaç dakikaya gelirim ben."

Maura ve Jane, odanın kapısı kapanana kadar beklediler. Sonra Jane, "Gerçekten sıkıntı yok değil mi?" dedi. "Bizim evi de düşündüm ama biliyorsun, biz zor sığıyoruz."

"Hiç sorun yok Jane, merak etme. Sadece bir haftalığına dedin zaten. Zavallı kadını bir otel odasına hapsedecek değiliz."

"Şey, bunun için sana minnettarım. Aslında annemin evi de olurdu ama kadıncağız, şu sıralar babam da ortalıkta ol-

duğu için kafayı oynatmak üzere."

"Sahi, onların işi ne oldu?"

"Tek bildiğim, annemin ağır bir depresyonda olduğu," diye karşılık verdi Jane, kafasını sallayarak. "Bir an önce cesaretini toplayıp babamın kıçına tekmeyi koymasını bekliyorum. Kadın, başkalarını mutlu edeceğim diye kendini paralıyor." Durup iç geçirdi. "Benim melek annem."

Benim annem hiçbir zaman bir melek anne olmayacak, diye düşündü Maura. Amalthea'yı hapiste son kez ziyaret edişi aklına gelmişti. O ruhsuz gözlerini, sürekli bir hesap kitap halindeki bakışlarını hatırlamıştı. Tümör o zamandan pusuya yatmış olmalıydı. Şeytan içinde şeytan. Zehirli matruşkalar gibi. Acaba Amalthea, kanser onu yemeye başladıktan sonra bir pişmanlık hissetmiş miydi içinde? Öyle bir yaratık için kefaret gibi bir şey mümkün müydü? O gözler, birkaç aya kalmadan, en fazla altı ay içinde sonsuza kadar sönecekti. *Ve ben hiçbir zaman öğrenemeyeceğim.*

Jane saatine baktı. "Benim gitmem gerekiyor. Millie'ye söyle, yarın sabah on gibi gelip onu alacağım. Ekip toplantısına gideceğiz. Bu arada Brookline Emniyeti'ne de haber verdim, bir devriye senin evin civarında dolaşacak."

"Şart mı ki bu? Burada olduğunu bilen yok nasılsa."

"Önemli olan, kadının kendini güvende hissetmesini sağlamak. Onu buraya getirene kadar akla karayı seçtim ben. Onun için buraya gelmek, canavarın inine girmekten farksız."

"Doğrudur."

"Ona ihtiyacımız var Maura. Onu rahat ettirelim ki ilk uçakla memleketine dönmesin."

"Ben misafir severim," dedi Maura. Sonra, o anda sehpaya atlamış olan kediye bakarak, "Gerçi *bu* misafirden bir an önce kurtulmam gerekiyor ya, neyse." Kediyi sehpadan kaldırıp yere bıraktı.

"İkiniz hâlâ sıkı fıkı olamadınız mı bakayım?"

"O çoktan oldu canım. Ama benimle değil, löp löp götürdüğü konservelerle." Ellerine bulaşan tüyleri, yüzünde iğrenme dolu bir ifadeyle silkeledi. "Ee, kadınla ilgili söyleyeceğin bir şey yok mu?"

Jane koridora bir göz attıktan sonra alçak sesle, "Çok korkuyor," dedi, "ve onu suçlayamayız. O cehennemden sağ salim çıkan da o, mahkemede budur diye teşhis edecek olan da. Aradan altı yıl geçmiş ama adam hâlâ kâbuslarında."

"Bu anlaşılır bir şey. Sen de ben de o yollardan geçtik." Lafını daha fazla uzatmasına gerek yoktu; birilerinin gözünde av olmanın, bütün gece yatakta kulak kabartarak yatmanın nasıl bir şey olduğunu ikisi de biliyordu.

"Yarın bir sürü soruya maruz kalacak, bazı acı dolu hatıraları yeniden yaşaması gerekecek," dedi Jane. "İyi bir uyku çekmesini sağla, olur mu?" Tam dış kapıya yönelmişti ki cep telefonu çaldı, verandada durup açtı. "Selam Tam, biz de yeni geldik. Ben şimdi sizin oraya..." Olduğu yerde kalmıştı. "Ne? Emin misin?"

Maura, Jane'in konuşması bittikten sonra telefona, sanki ona ihanet etmiş gibi bakakalışını seyretti. "Ne olmuş?"

Jane gözlerini ona çevirdi. "Bir sorunumuz var. Bayan Meçhul'ü hatırlıyor musun?"

"Arka bahçede bulduğumuz kemikler mi?"

"Beni, Leopar Adam tarafından öldürüldüğüne ikna etmiştin ya hani."

"Ki buna hâlâ inanıyorum. Kafatasındaki pençe izleri. Organların deşilmesi. Naylon ip. Her şey şablona uyuyor."

"Sorun şu ki, kimliği tespit edilmiş, DNA testiyle de onaylanmış. Kadının adı Natalie Toombs, yirmi yaşındaymış. Curry Koleji'nde okuyormuş. Beyaz, bir elli yedi boyunda."

"Bunlar kemiklerde tespit ettiklerimle tutarlı bilgiler. Sorun nerede?"

"Natalie on dört yıl önce kaybolmuş."

Maura ona hayretle baktı. "On dört yıl mı dedin? Johnny Posthumus'un o tarihlerde nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"Güney Afrika'daki bir av konağında çalışıyormuş." Jane durup kafasını salladı. "Natalie'yi o öldürmüş olamaz yani."

"Böylece senin pek bir dâhiyane Leopar Adam teorin cehennemi boyluyor Rizzoli," dedi Darren Crowe. "On dört yıl önce, Natalie Toombs Boston'da ortadan kaybolurken bu adam Güney Afrika'nın Sabi Kumulları'nda bir yerde çalışıyormuş. Hepsi Interpol'ün dosyalarında var. Patronunun konakla ilgili raporları, saat saat çalışma çizelgeleri, aldığı üc-

retler falan. Natalie'yi onun öldürmediği çok açık, ki bu da o tanığı ta Güney Afrika'dan buralara haybeye getirdiğinizi gösteriyor."

Doğru düzgün uyunmamış bir gecenin ardından hâlâ bitkin olan Jane laptopuna odaklanmaya çalışıyordu. Sabah kafası karışık bir halde kalkmış ve bu ekip toplantısından önce açılmak için iki fincan kahve içmişti, ama bir anda sökün eden onca yeni bilgiyi toparlamakta şimdi zorlanıyordu. Bilgisayarda Tam'in dün telefonda söylediklerini teyit eden kanıtları incelerken diğer üç dedektifin onu izlemekte olduklarını hissedebiliyordu. O zamana kadar Bayan Meçhul diye andıkları Natalie Toombs, kemiklerinin gömüldüğü yerden birkaç kilometre ötedeki Curry Koleji'nde edebiyat okuyan yirmi yaşında bir kızdı. Natalie kampüs dışı kiralık bir evde iki arkadaşıyla oturuyordu. Arkadaşları onu sosyal, atletik ve doğa âşığı biri olarak tarif etmişlerdi. En son, bir cumartesi akşamı, sırtında bir kitap dolusu çanta, Ted adında biriyle ders çalışmaya giderken görülmüştü. Kızın ev arkadaşları, Ted'i tanımadığını söylemişti.

Ve de ertesi gün kaybolduğunu bildirmişlerdi.

Bu dosya ulusal kayıp şahıs veritabanında, diğer binlerce çözülmemiş vakayla birlikte on dört yıl beklemişti. Kızın annesi, olur da kalıntıları ortaya çıkarılırsa diye FBI'a DNA örneği vermişti. Arka bahçedeki inşaat sahasından çıkarılan kemiklerin Natalie'ye ait oldukları da bu DNA örnekleri sayesinde tespit edilebilmişti.

Jane, Frost'a baktı. O da karşılık olarak özür diler gibi

kafasını salladı. "Gerçeklerle kavga etmek zor," dedi sonra, acı çekiyormuş gibi. Crowe'un haklı olduğunu kabul etmek kolay değildi ne de olsa.

"O tanığı Güney Afrika'dan buraya getirerek Boston Emniyeti'nin değerli paracıklarını çarçur ettiniz," dedi Crowe. "Aferin sana Rizzoli."

"İyi ama elimizde, Botswana'daki cinayetlerle bağlantı olduğunu gösteren en az bir tane somut delil var," dedi Jane. "O da çakmak. Çakmağın Richard Renwick'e ait olduğunu biliyoruz. Peki onu katil getirmediyse nasıl oldu da ta Afrika'dan Maine'e geldi?"

"Altı yıl içinde kim bilir kaç kişinin elinden geçti. Meseleye neresinden bakarsan bak, sonuçta Natalie Toombs'u Johnny Posthumus'un öldürmediği çok açık mı, değil mi? Kadının ölümü, diğer bütün vakalardan on yıl daha eski. Haberiniz olsun, ben bu ortak soruşturma olayına noktayı koyuyorum. Siz istediğiniz kadar Leopar Adamınızı arayın; biz de kendi işimize bakalım." Ortağına döndü. "Hadi Tam."

"Millie DeBruin, Cape Town'dan onca yolu boşuna mı geldi?" dedi Jane. "Şu anda Doktor Zucker'la beraberler. En azından onu bir dinle."

"Niye ki?"

"Ya sadece *bir tane* katil varsa? Ya bu katil farklı farklı kimlikler kullanarak ülkeden ülkeye, sınırdan sınıra dolaşıp duruyorsa?"

"Bir saniye. Bu da *yeni* teoriniz mi?" dedi Crowe gülerek. "Başka insanların kimliklerine bürünerek cinayet işleyen

bir düzenbaz."

"Bu ihtimali ilk işaret eden, Interpol'deki tanıdığımız Henk Andriessen oldu. Johnny Posthumus'un sabıka kaydının ya da bir şiddet geçmişinin olmaması düşündürüyordu onu. Ayrıca Posthumus herkes tarafından on numara safari rehberi olarak görülen, meslektaşlarının da saygısını kazanmış bir adamdı. Demek istediğim, o yedi turisti Delta'ya götüren adam Johnny değilse ne olacak? Bu turistlerden hiçbiri onu öncesinde tanımıyordu. Afrikalı iz sürücü bile onunla ilk kez çalışıyordu. Yani Johnny'nin yerine bir başkası geçmiş olabilir."

"Bir taklitçi, öyle mi? Madem öyle gerçek Johnny nerede?"

"Belki de ölmüştür."

Üç meslektaşı bu yeni ihtimali hazmetmeye çalışırken masada bir sessizlik oldu.

"O halde başa dönüyorsunuz," dedi Crowe. "İsmi, kimliği olmayan bir katilin peşindesiniz yani. Size iyi şanslar."

"Belki elimizde bir isim yok ama," dedi Jane, "bir surat var en azından. Ve onu görmüş olan biri."

"Ama tanığınız Johnny Posthumus'u teşhis etmiş."

"Sadece bir tane pasaport fotoğrafından. Fotoğrafların yalan söyleyebileceğini hepimiz biliriz, öyle değil mi?"

"Tanıklar da yalan söyleyebilir."

"Millie yalan söylemiyor," diye çıkıştı Jane. "Kadın cehenneme gidip dönmüş biri ve buraya gelmeyi bile istemiyordu, zor ikna ettik. Şimdi de Doktor Zucker'la birlikteler.

En azından gelip bir dinleyebilirsin."

"Tamam, tamam," dedi Crowe iç geçirerek. "Şimdilik oyununuza ayak uyduracağım. Bakalım kadının söyleyeceği elle tutulur bir şey var mı."

Jane dahili hattı açıp, "Doktor Zucker, Millie'yi getirebilir misiniz?" dedi.

Çok geçmeden Zucker, Millie'yle birlikte toplantı odasına geldi. Kadının üzerinde yünlü bir etek takım, içinde de gömlek vardı, ama son zamanlarda çok kilo vermiş gibi üstünden dökülüyordu. Bu haliyle daha çok annesinin kıyafetlerini giymiş bir kıza benziyordu. Zucker'ın tuttuğu sandalyeye otururken kafasını masadan kaldırmadı. Onu incelemekte olan dedektiflerden utanıyor ya da korkuyor gibiydi.

"Bunlar benim meslektaşlarım Millie," dedi Jane. "Dedektif Crowe, Tam ve Frost. Hepsi de dosyaları okudular, Delta'da başına neler geldiğini biliyorlar, tamam mı? Ama daha fazlasını öğrenmek istiyorlar."

Millie ona kaşlarını çatarak baktı. "Daha fazlasını mı?"

"Johnny'yle ilgili. Senin Johnny diye bildiğin adamla yani."

"Bana az önce anlattıklarını onlara da anlatarak başlayabilirsin," diye söze girdi Dr. Zucker. "Her katilin kendince bir tekniği, bir imzası vardır demiştim, hatırlıyor musun? İşte bu dedektifler de Johnny'yi neyin benzersiz kıldığını öğrenmek istiyorlar. Yani o nasıl düşünür, nasıl çalışır gibi şeyler. Onlara anlatacaklarından çıkaracakları tek bir ayrıntı bile işlerine yarayabilir."

Millie bir süre düşündükten sonra, "Ona hepimiz güvendik," diyerek söze girdi. "Bence her şeyin başlangıcı bu. Biz, yani ben, bize iyi bakacağına inandık. Delta'da ölmek çok kolay. Cipten indiğiniz, çadırdan çıktığınız anda, sizi öldürmek için bekleyen bir şeyler hep olur. Öyle bir yerde rehberinizden başka kimseye doğru düzgün güvenemezsiniz. Çünkü tecrübeli olan ve tüfeği taşıyan odur. Bizim de ona güvenmememiz için hiçbir neden yoktu. Richard geziyi ayarlamadan önce epey bir araştırma yapmıştı. Söylediğine göre, Johnny'nin on sekiz yıllık tecrübesi vardı. Dünyanın dört bir yanından, bir sürü turist onunla ilgili harika şeyler yazıyordu."

"Bütün bunları internetten mi öğrenmişti?" dedi Crowe, kaşlarını kaldırarak.

"Evet," diye karşılık verdi Millie yüzü kızararak. "Ama Delta'ya geldiğimizde her şey kusursuz görünüyordu. Johnny bizi uçaktan indiğimizde karşıladı. Çadırlar çok lüks değildi ama rahattılar. Ve de Delta çok güzeldi. Akıl almayacak kadar yabani ve güzeldi yani." Durdu, gözü daldı; bir anlığına o çayırlara bir kez daha gitti. Sonra derin bir nefes alıp devam etti: "İlk iki gece her şey vaat edildiği gibi gitti. Kamp, yemek, geziler. Sonra... sonra her şey değişti."

"İz sürücünüz öldükten sonra, değil mi?" dedi Jane.

"Evet," dedi Millie. "Şafak vakti Clarence'ın cesedini bulduk. Daha doğrusu, ondan kalan bazı parçaları bulduk. Sırtlanlar pek bir şey bırakmadığı için gerçekte ne olduğunu da anlayamamıştık. O sırada Delta'nın epey bir içine kadar

girmiştik; telsiz de çekmiyordu artık. Çalışmıyordu yani. Sonra cip de çalışmadı." Durup yutkundu. "Orada mahsur kalmıştık."

Odadaki herkes şimdi sessizliğe bürünmüştü. Crowe bile ukalalık yapmaktan çekiniyordu. Millie'nin hikâyesinin gittikçe tırmanan gerilimi dedektifleri avucunun içine almıştı.

"Ben bu yaşadıklarımızın sadece şansızlık olduğuna inanmak istiyordum. Clarence'ın öldürülmesi. Cipin çalışmaması. Richard ise her şeyi büyük bir maceranın bir parçası olarak görüyor, yeni kitabında yazmaya malzeme arıyor gibiydi. Kahramanı Jackman Tripp, vahşi doğanın ortasında bir başına, düşmanlara karşı savaşıyor. Hepimiz önünde sonunda kurtulacağımızı biliyorduk. Uçak bizi aramaya gelecekti nasıl olsa. Bu yüzden şartlara uyum sağlayıp gezimizin tadını çıkarmaya karar vermiştik." Bir kez daha yutkundu. "Sonra Bay Matsunaga öldürüldü ve macera, kâbusa döndü."

"Olanlar yüzünden Johnny'den şüphelendiniz mi?" diye sordu Frost.

"Hâlâ şüphelenmiyorduk. En azından ben şüphelenmiyordum. Isao'nun cesedi klasik bir leopar avıymış gibi, bir ağacın tepesine çıkarılmıştı. Bu da bir başka kazaymış gibi, yine kötü talihin eseriymiş gibi duruyordu. Ama artık diğerleri Johnny hakkında konuşmaya başlamıştı. Bunların arkasında o olabilir diye düşünüyorlardı. Bize göz kulak olacağına söz vermişti ama resmen iki insan ölmüştü." Millie bakışlarını bir kez daha masaya çevirdi. "Onları dinlemem gerekirdi. Johnny'yi alt etmelerine yardım etmem gerekirdi

ama onlara inanmadım. İnanmayı reddettim çünkü..." Durdu.

"Neden Millie?" diye sordu Dr. Zucker yumuşak bir sesle.

Millie gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırpıştırdı. "Çünkü ona âşık olmaya başlamıştım," dedi fısıldayarak.

Kendisini öldürmeye çalışan adama âşık olmuş. Jane meslektaşlarının yüzlerindeki hayret dolu ifadelere baktı, ama kendisi Millie'nin itirafında şok edici bir şey görememişti. Kocaları, sevgilileri, sevip taptıkları erkekler tarafından öldürülen kim bilir kaç kadın vardı bu dünyada. Âşık bir kadın, karşısındakini tanımakta zorluk çekiyordu. Millie'nin gördüğü kâbuslara şaşmamak gerekirdi; o sadece Johnny'nin değil, kendi yüreğinin de ihanetine uğramıştı.

"Bunu daha önce hiç itiraf etmemiştim," dedi Millie. "Kendime bile. Ama vahşi hayatın ortasında her şey çok farklı görünüyordu. Orası güzeldi. Güzel ve tuhaftı. Gece sesleri, havadaki kokular. İnsan her sabah biraz daha korkarak uyanıyordu. Sürekli diken üstünde oluyordu. Yaşadığını hissediyordu." Zucker'a baktı. "Orası Johnny'nin dünyasıydı. Ve Johnny o dünyada kendimi güvende hissetmemi sağladı."

Gerçek afrodizyak bu işte, diye düşündü Jane. Tehlikeyle karşı karşıyayken en çok arzu edilen, sizi koruyacak olan kişidir. Kadınlar, polislere ve badigardlara bu yüzden âşık oluyorlardı; onlara göz kulak olabilirler diye. Afrika'nın göbeğinde de gönül seni kim koruyabilecekse ona kayıyordu.

"Diğerleri Johnny'yi alt edip silahı ele geçirmenin planlarını yapmaya başlamıştı. Bense bunu paranoyakça bulduğum için onlara uymadım. Aslında onları buna yönelten Richard'dı. Johnny'yi delicesine kıskanıyordu ve tek kahraman kendisi olsun istiyordu. Orada, etrafımız bizi yemeye hazır hayvanlarla sarılıydı, ama asıl savaş kampımızın içinde yaşanıyordu. Johnny ve ben diğerlerine karşı. Bir süre sonra bana güvenmeyi, planlarını anlatmayı bıraktılar. Ben oradan kurtulunca bu aptallıklarının farkına varırlar diye düşünüyordum. Yapmamız gereken tek şey, sakin olup beklemek sanıyordum. Ve sonra..." Yutkundu. "Elliot'ı da öldürmeye çalıştı."

"Çadırdaki yılan hikâyesi," dedi Jane.

Millie başını salladı. "İşte o zaman bir seçim yapmam gerektiğini anladım. Ama hâlâ bunu Johnny'nin yaptığına tam olarak inanamıyordum. İnanmak istemiyordum."

"Çünkü güvenini kazanmıştı," dedi Zucker.

Millie gözündeki yaşları sildi, titrek bir sesle konuşmaya devam etti. "Onun tarzı bu işte. Karşısındakinin güvenini kazanıyor. Ona inanmak isteyen kimse onu seçiyor. Belki silik tipleri, sıradan kadınları seçiyor, belki de sevgilisi tarafından terk edilen kadınları. Öyle ya da böyle, kime gideceğini biliyor. Ona iyi davranıyor, yüzüne gülüyor ve sonunda kadın kendini gerçekten yaşıyormuş gibi hissediyor." Gözlerini bir kez daha sildi. "Yani sürünün en zayıf ceylanı bendim. Ve o bunu biliyordu."

"En zayıf ceylan mı?" dedi Tam yumuşak bir sesle. "Ha-

yatta kalan bir tek sen olmuşsun."

"Onu teşhis edebilecek olan da sensin," dedi Jane. "Gerçek adı ne olursa olsun elimizde eşkali var. Bir seksen beş-bir doksan boylarında, iriyarı ve kaslı bir adam olduğunu biliyoruz. Saçları sarı, gözleri mavi. Saç rengini değiştirmiş olabilir ama boyunu gizleyemez."

"Gözlerini de," dedi Millie. "Bakışlarını da."

"Nasıl bakıyordu, anlatsana."

"Sanki doğrudan ruhunuza bakıyor gibiydi. Hayallerinizi, korkularınızı okuyor gibiydi. Gerçekte kim olduğunuzu görüyordu sanki."

Jane'in o anda aklına başka bir adamın gözleri, ölmeye hazırlanırken gördüğü o gözler gelmiş, tüyleri diken diken olmuştu. *İkimiz de bir katilin gözlerini görmüşüz,* diye düşündü. Ama ben, Millie'nin aksine, görür görmez neyle karşı karşıya olduğumu anlamıştım.

Jane ceptelefonu çalınca irkildi. Cevap vermek için kalkıp odadan çıktı.

Arayan, kriminal uzmanı Erin Volchko'ydu. "Jodi Underwood'un lacivert sabahlığında bulunan hayvan tüyleri var ya?" dedi Erin.

"Kedi tüyleri," dedi Jane.

"Evet, ikisinin evcil bir kediye ait olduğunu tespit etmiştik hani. Ama üçüncüsünü ilk başta bulamamıştık, hatırlarsan. İşte onu Oregon'daki yaban hayat laboratuvarına göndermiştim. Keratinle ilgili sonuçlar şimdi geldi."

"Kar leoparı mıymış?"

"Hayır, maalesef değil. *Panthera tigris tigris* türüne aitmiş."

"Kaplan mı o?"

"Tam söylemek gerekirse Bengal kaplanı. Ve bu benim için tam bir sürpriz oldu. Kurbanın sabahlığına bir kaplan tüyünün nasıl geldiğini sen açıklayabilirsin belki."

Cevap Jane'de vardı zaten. "Leon Gott'un evi, doldurma hayvanlarla dolu bir Nuh'un Gemisi gibiydi. Duvarda bir kaplan kafası gördüğümü hatırlıyorum ama onun bir Bengal kaplanı olduğunu bilmiyordum."

"Bana o kafadan birkaç tüy getirebilir misin? Onları bu elimizdeki kaplan tüyüyle eşleştirebilirsek Jodi Underwood'un sabahlığına Leon Gott'un evinden gittiklerini ispat edebiliriz."

"İki kurban. Tek katil."

"Öyle görünüyor."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

O burada. Bu şehirde bir yerde. Akşam trafiğinde arabanın içinde otururken camdan dışarı bakıp, kaldırımdaki yayaları seyrediyorum. Binaların arasından yüzlerine bir kamçı gibi çarpan rüzgâra karşı kafalarını eğmişler, yürümeye çalışıyorlar. O kadar uzun süredir çiftlikteyim ki bir şehirde olmak nasıldır unutmuşum. Boston'ı pek sevmedim. Havanın soğukluğundan, karanlığından hoşlanmadım. Bu yüksek binaların gökyüzünü gizleyip beni sonu gelmez bir gölgeye hapsetmelerinden hoşlanmadım. İnsanların düşüncesizliklerinden, kabalıklarından, sertliklerinden hoşlanmadım. Dedektif Rizzoli direksiyonda ama kafası başka yerlerde. Anlaşılan, pek konuşası yok. Arabanın içinde sessizce oturuyoruz. Dışarıda kornalardan, siren seslerinden, insanlardan, bir sürü insandan yükselen bir ahenksizlik hâkim. Afrika'da olduğu gibi burada da hayat yabani. Burada da yanlış bir hareket –kaldırımdan aşağı dikkatsiz bir adım, öfkeli bir adama söyleyeceğiniz ters bir şey– ölümcül sonuçlar doğurabilir.

Devasa bir labirentten farkı olmayan bu şehirde Johnny

nerede saklanıyor acaba?

Nereye baksam onu gördüğümü sanıyorum. Ne zaman uzun boylu, geniş omuzlu, sarışın bir adam görsem yüreğim hopluyor. O olmadığını anlayana kadar da rahat edemiyorum. Sonra bir başkasını görüyorum, sonra bir başkasını. Johnny aynı anda her yerde sanki. Ve de hiçbir yerde.

Bir trafik lambasında daha duruyoruz. Dedektif Rizzoli dönüp bana bakıyor. "Seni Maura'ya götürmeden önce bir yere daha uğrasam sorun olur mu?"

"Olmaz. Nereye gidiyoruz peki?"

"Bir olay yerine. Leon Gott'un evine."

Bunu ne kadar da rahat söylüyor ama tabii, onun işi bu. Gittikleri her yerden cesetler çıkıyor. O da bizim Delta'daki iz sürücümüz Clarence gibi, sürekli iz peşinde. Dedektif Rizzoli'nin izini sürdükleri ise hep katiller.

Nihayet yoğun trafikten kurtulup, müstakil evlerle dolu sakin bir muhite geçiyoruz. Her yerde ağaçlar var; sonbahar rüzgârlarıyla yapraklarını dökmüş, çıplak ağaçlar. Önünde durduğumuz evin bütün panjurları kapalı, bir parça polis kordonu ağaçlardan birine takılmış, rüzgârda parlak parlak salınıyor.

"Birkaç dakikaya işim biter," diyor dedektif. "Sen istersen arabada bekleyebilirsin."

Boş sokağa şöyle bir göz gezdiriyorum, evlerin birinin camında bize bakan bir siluet görüyorum. İnsanlar bakacaklar tabii ki. Sokaklarına bir katil gelmiş; ne de olsa bir daha gelir mi diye kaygılılar.

"Ben de seninle geleyim," diyorum. "Burada tek başıma oturmak istemiyorum."

Onun peşinden kapıya doğru giderken içeride karşılaşacaklarımı düşünüp endişeleniyorum. Daha önce hiç, içinde birilerinin öldürüldüğü bir eve girmemişim; duvarlarında kan lekeleri, yerde tebeşirle çizilmiş bir insan figürü bekliyorum. Ama içeri girdiğimde, etrafta ne bir kan izi görüyorum ne de bir boğuşma olduğuna dair bir belirti. Bir tek duvarlardaki hayvan kafaları var. Onlar da hâlâ canlılarmış gibi duran gözleriyle bana bakıyorlar. Bir sürü kurban ve suçlayıcı bakışları... İçerideki yoğun çamaşır suyu kokusu gözlerimi yaşartıyor, burnumu yakıyor.

Dedektif yüzümü buruşturduğumu görünce, "Temizlikçiler evi çamaşır suyuyla yıkamışlar galiba ama inan bana eski kokusundan daha iyi bu."

"Burada mı olmuştu? Yani bu odada mı?"

"Hayır, garajdaydı. Ama oraya girmeme gerek yok."

"Buraya tam olarak ne için geldik?"

"Kaplan avına geldik," diye karşılık veriyor, duvardaki kafalara tek tek bakarken. "Hah, buradaymış. Aklımda, var diye kalmıştı zaten."

Kaplana uzanabilmek için duvara dayadığı bir sandalyeye çıkıyor. Bense bu ölü hayvanların aralarında fısıldaştıklarını, bizi çekiştirdiklerini duyar gibi oluyorum. Afrika aslanı her an üstüme atlayacakmışçasına öfkeli duruyor, bir an korkuyorum ama sonra beni kendine bir mıknatıs gibi çekiyor. Çünkü bana Delta'da gördüğüm gerçek aslanları ha-

tırlatıyor, esmer kürklerinin altında kıpırdanan kaslarını hatırlatıyor. Sonra bir kez daha aklıma Johnny geliyor; altın saçları, güçlü kasları geliyor ve o anda aslanın gözlerinden bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Bu duvardaki en tehlikeli yaratık o.

"Johnny bir keresinde, büyük bir kediyi öldüreceğine bir insanı öldürmeyi tercih edeceğini söylemişti."

Rizzoli duvardaki kaplandan tüy koparma işini bırakıp bana bakıyor. "O zaman böyle bir şeyi görse çileden çıkardı herhalde. Zevk için öldürülmüş bir sürü kedi var burada. Leon Gott'un bunlarla nasıl övündüğünü duymayan kalmamıştır herhalde." Duvardaki çerçeveli fotoğrafları gösteriyor. "Bu arada Leon Gott, Elliot'ın babası oluyor."

Fotoğraflarda hep aynı orta yaşlı adamı görüyorum. Avladığı hayvanın yanında tüfeğiyle poz vermiş. Aralarında bir tane de dergi yazısı var, yine çerçeveli: *Av Üstadı: Boston'ın En Büyük Tahnitçisiyle Görüştük.*

"Elliot'ın babasının avcı olduğunu bilmiyordum."

"Elliot size hiç söylemedi mi?"

"Söylememişti. Babasından hiç bahsetmemişti zaten."

"Muhtemelen ondan utandığı içindir. Elliot'la babası yıllar önce bozuşmuşlar. Leon hayvanları öldürmeye meraklıyken Elliot onları kurtarmak istiyormuş."

"Şey, kuşları sevdiğini biliyordum. Safari sırasında bize sürekli kuşları gösterip türlerini falan söylüyordu." Leon Gott'un ölü hayvan ganimetleriyle çektirdiği fotoğraflara bakıp kafamı sallıyorum. "Zavallı Elliot. Herkesin kum tor-

bası olup çıkmıştı."

"Nasıl yani?"

"Richard onu ezip duruyor, sürekli alay konusu ediyordu. Erkekler ve testosteronları işte. Birbirlerini madara etmek için ellerinden geleni yaparlar. Richard kral olmalı, Elliot da önünde eğilmeliydi. Hep o sarışınların gözüne girmek için tabii."

"Şu Güney Afrikalı kızlar mı?"

"Sylvia ve Vivian. Elliot onlardan bariz bir şekilde hoşlanıyordu ve Richard da kimin daha erkek olduğunu göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu."

"Hâlâ biraz kırgın gibisin sanki," diye bir tespitte bulunuyor dedektif.

Bense, içimde gerçekten bir kırgınlık olduğunu fark edip şaşırıyorum. Aradan altı yıl geçmiş olmasına rağmen kamp ateşinin başında geçirdiğimiz akşamları, Richard'ın kızlara kur yapıp durmasını hâlâ unutamıyorum.

"Peki bu egemenlik savaşı sırasında Johnny neredeydi?" diye soruyor.

"Tuhaf ama bu onun hiç umurunda değildi galiba. Sürekli bir adım geride durup, süregelen bu oyunu seyrediyordu. Bizim küçük mücadelelerimiz, kıskançlıklarımız falan, hiçbirini önemsemiyor gibiydi."

"Belki de aklından başka türlü şeyler geçtiği içindir. Muhtemelen sizinle ilgili planlarını düşünüp duruyordu."

Ateşin başında, yanımda otururken gerçekten bunları mı düşünüyordu acaba? Kanımı dökmenin, ruhumun bedenim-

den ayrılışını seyretmenin hayalini mi kuruyordu? Leon Gott'un ganimetlerinin fotoğraflarına bakarken ani bir ürpertiyle içim titriyor, kollarımı kendime sarıyorum.

Rizzoli gelip yanımda duruyor. "Bildiğim kadarıyla aşağılık herifin tekiymiş," diyor, Gott'un fotoğraflarına bakarak. "Ama adalet böyle adamların bile hakkı."

"Elliot'ın ondan hiç söz etmemiş olmasına şaşmamalı."

"Peki size kız arkadaşını anlatmış mıydı hiç?"

Dönüp yüzüne bakıyorum. "Kız arkadaşı mı?"

"Jodi Underwood. Elliot'la iki yıl berabermişler."

Bu beni şaşırtıyor. "Sarışınları seyretmekten kız arkadaşından bahsetmeye zaman bulamadı herhalde. Sen kızla tanıştın mı peki? Nasıl birine benziyor?"

Dedektif Rizzoli hemen cevap vermiyor. Bir şey onu rahatsız ediyor, görebiliyorum. Cevap vermesine engel olan bir şey var.

"Jodi Underwood öldü," diyor nihayet. "Leon'la aynı akşam öldürüldü."

Ona hetle bakıyorum. "Bunu bana söylememiştin. Neden söylemedin?"

"Soruşturma hâlâ sürüyor. Sana söyleyemeyeceğim şeyler olacak elbette."

"Size yardım edeyim diye bunca yolu getirdiniz ama benden hâlâ bir şeyler saklayabiliyorsunuz. Hem de önemli şeyler bunlar. En başından söylemen gerekirdi."

"Henüz ikisinin ölümleri arasında bir bağlantı olup olmadığını bilmiyoruz. Jodi'nin cinayeti soygunmuş gibi gö-

rünüyor; ayrıca onunki, Leon'un öldürülüş şeklinden çok farklı. Şimdi tüy örneği almaya da bu yüzden geldim. İki saldırı arasında somut bir bağlantı kurmaya çalışıyoruz."

"Çok açık değil mi bu? Aradaki bağlantı *Elliot* işte." Sonra aniden öyle güçlü bir aydınlanma yaşıyorum ki, bir süre konuşamıyorum, nefes bile alamıyorum. Neden sonra toparlanıp fısıldıyorum: "Hayır, aradaki bağlantı *benim*."

"Nasıl yani?"

"Benimle neden temas kurdunuz? Neden size yardım edebileceğimi düşündünüz?"

"Biz sadece izleri takip ettik. İzler bizi Botswana cinayetlerine ve de sana götürdü."

"Tamam işte, o izler sizi *bana* getirdi. Altı yıldır, Touws Nehri'nde farklı bir isimle saklanıyordum. Londra'dan uzak kalmamın sebebi de Johnny'nin beni bulmasından korkmamdı. Şimdi siz onun Boston'da olduğunu tahmin ediyorsunuz ya, ben de buradayım, ben de Boston'dayım." Yutkunuyorum. "Tam olarak olmamı istediği yerdeyim."

Korkumun onun gözlerindeki yansımasını görüyorum. Sonra dedektif alçak sesle, "Hadi gidelim buradan," diyor. "Seni Maura'ya götüreyim."

Evden çıkarken, kendimi çayırların ortasında bir ceylan gibi güçsüz hissediyorum. Her yerde gözler görüyorum; sokaktaki evlerden, geçen arabalardan bana bakıyorlar. Boston'da olduğumu bilen kaç kişi var, merak ediyorum. Dün indiğimiz kalabalık havaalanını düşünüyorum, Boston Emniyeti'nin lobisinde, kafeteryasında, asansöründe karşılaştığım

insanları hatırlamaya çalışıyorum. Onlardan biri Johnny olsaydı bile fark edebilir miydim acaba?

Yoksa ben de çayırların içinde pusuya yatmış aslandan habersiz otlayan ceylan gibi miyim?

BELONGS TO KAOTIK TEAM

Otuzuncu Bölüm

"Adam onun zihninde, mitolojik boyutlarda bir canavara dönüşmüş," dedi Maura. "Onu altı yıldır takıntı ediyormuş. Bu avın da ona yönelik olduğunu düşünmesi çok doğal."

Jane salonda, misafir banyosundan gelen su sesini duyabiliyordu. Hazır Millie duyamazken Maura'yla konuşmaları gereken şeyler vardı.

"Bir kere düşüncelerinin ne kadar mantıkdışı olduğunu unutmamak lazım. Kadın insanüstü bir Johnny'nin, Elliot'ın babasını, Elliot'ın sevgilisini öldürdüğünü *ve de* beş yıl öncesinden, gümüş bir çakmağı bir ipucu olarak kullanmayı akıl edebildiğini düşünebiliyor. Peki ne için bütün bunlar? Onu saklandığı yerden çıkarmak için." Maura durup kafasını salladı. "Böylesini usta bir satranççı bile planlayamaz."

"Ama bütün bunların onunla ilgili olma ihtimali de var."

"Madem öyle, Jodi Underwood ile Leon Gott'un katillerinin aynı kişi olduklarına dair kanıtın nerede? Adam asılıp deşilmişti. Kadınsa anlık, hızlı bir saldırıyla, boğularak öl-

dürülmüştü. O kedi tüylerinin DNA testlerinden bir eşleşme çıkmadığı takdirde..."

"Kaplan tüyü bana epey inandırıcı geldi."

"Kaplan tüyü ne?"

"Buraya gelmeden önce adli tıp laboratuvarından aradılar. Jodi'nin lacivert sabahlığından çıkan üçüncü tüy vardı ya hani? İşte o, bir Bengal kaplanına aitmiş." Jane cebinden plastik delil torbasını çıkardı. "Bil bakalım kimin evinde bir Bengal kaplanının kafası asılı? Leon Gott'un tabii ki. Bir kaplanla haşır neşir olmuş iki farklı katil olmasının ihtimali ne sence?"

Maura delil torbasındaki tüylere bakıp kaşlarını çattı. "Şey, bu senin iddianı gerçekten de epey inandırıcı kılar. Hayvanat bahçesinin dışında böyle bir tüyü bulmak..." Jane'e bakarken duraksadı. "Tabii ya. Bengal kaplanı, hayvanat bahçesinde de var. Ya o tüy canlı bir hayvandan geliyorsa?"

Hayvanat bahçesi.

Jane'in zihninde birdenbire bir görüntü belirmişti. Leopar kafesi. Ayaklarının dibinde, kanlar içinde yatan Debra Lopez. Ve Debra'nın cesedinin üzerine kapanmış, kalbini yeniden çalıştırmak için delice masaj yapmakta olan veteriner Dr. Oberlin. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü. *Tıpkı Johnny Posthumus gibi.*

Jane hemen ceptelefonuna sarıldı.

Dr. Alan Rhodes yarım saat sonra dönüş yaptı. "Gerçi neden istediğinizi anlamadım ama Greg Oberlin'in bir fotoğ-

rafını buldum. Çok iyi olmasa da işinizi görür sanırım. Birkaç hafta önceki bağış yemeğinde çekilmişti. Sahi neler oluyor?"

"Bunu Doktor Oberlin'e söylemediniz, değil mi?" dedi Jane.

"Söyleme dediniz ya. Ama doğrusu arkasından iş çevirmek hiç hoşuma gitmedi. Nedir bu? Adli bir mesele mi?"

"Sizinle ayrıntıları paylaşamam Doktor Rhodes. Aramızda kalmak zorunda. Fotoğrafı bana e-postayla yollayabilir misiniz?"

"Hemen şimdi mi?"

"Evet, hemen." Jane içeri seslendi: "Maura, bilgisayarını kullanmam gerekiyor. Doktor fotoğrafı gönderiyor da."

"Çalışma odamda."

Jane, Maura'nın masasına oturup e-posta hesabını açana kadar fotoğraf posta kutusuna gelmişti bile. Rhodes'un dediği gibi, bir bağış yemeğinde çekilmişti ve kravatlı insanların çokluğuna bakılırsa epey resmi bir etkinlikti. Fotoğrafta altı-yedi kişi, bir balo salonunda, ellerinde şarap kadehleriyle gülümseyerek poz vermişti. Dr. Oberlin en uçta durmuş, kanape tepsisine uzanmak için hafifçe yan dönmüştü.

"Tamamdır, bakıyorum şimdi," dedi Jane telefondaki Rhodes'a. "Ama pek net görünmüyor burada. Elinizde daha iyi fotoğrafları yok mu?"

"Bakmam gerekir. İsterseniz ondan isteyeyim."

"Hayır. Ondan istemeyin sakın."

"Lütfen bana ne olup bittiğini anlatabilir misiniz? Greg'i

araştırmıyorsunuzdur herhalde, öyle değil mi? O çok düzgün bir adamdır."

"Hiç Afrika'ya gitmiş mi, biliyor musunuz?"

"Bunun konumuzla ne ilgili var ki?"

"Afrika'ya gitmiş mi biliyor musunuz diye sordum."

"Gittiğine eminim. Annesi aslen Johannesburg'lu. Bakın, bunu Greg'in kendisine sorsanıza. Bu iş beni huzursuz ediyor."

Jane ayak sesleri duyunca kafasını çevirip baktı; Millie arkasında duruyordu. "Ne dersin?" diye sordu ona. "O mu sence?"

Millie yanıt vermedi. Jane'in sandalyesinin arkasına tutunmuş, gözleri fotoğrafa kilitlenmişti. Sessizliği uzun sürünce ekran otomatikman karardı, Jane yeniden açmak zorunda kaldı.

"Johnny mi bu?" diye sordu Jane.

"O... olabilir," dedi Millie fısıldayarak. "Emin olamıyorum."

"Rhodes," dedi Jane telefona, "bana daha iyi bir fotoğrafı lazım."

Karşı taraftan adamın iç geçirişi geldi. "Doktor Mikovitz'e sorayım bari. Belki sekreterinde bir şeyler vardır."

"Olmaz. İşin içine bu kadar çok kişiyi sokamayız."

"Başka nereden bulacaksınız acaba? Gelip kendiniz çekin madem."

Jane, Millie'ye baktı; kadının gözü hâlâ Dr. Gregory Oberlin'in olduğu ekrandaydı. "Aynen öyle yapacağım," dedi Jane.

Otuz Birinci Bölüm

Bir şey olmayacak diye söz veriyor. Her şey videoyla yapılacakmış, orada bir sürü polis memuru olacakmış; bu yüzden onunla doğrudan yüzleşmek zorunda kalmayacakmışım. Dedektif Frost'la birlikte, hayvanat bahçesinin otoparkında, arabanın içinde oturuyoruz. Camdan, içeri giren aileleri, çocukları seyrediyorum. Herkes hayvanat bahçesinde bir gün geçireceği için mutlu ve heyecanlı. Günlerden cumartesi, güneş nihayet yüzünü gösterdi. Her şey daha açık, daha parlak ve daha canlı görünüyor şimdi. Aynı değişikliği kendi içimde de hissediyorum. Evet, gerginim, epey de korkuyorum ama altı yıldır ilk kez, hayatıma güneşin doğmak üzere olduğunu, yakında bütün gölgelerin silinip gideceğini düşünüyorum.

Dedektif Frost'un telefonu çalıyor, açıyor. "Evet, hâlâ otoparktayız. Hemen getiririm." Dönüp bana bakıyor. "Rizzoli, Doktor Oberlin'i hayvan bakım ünitesinde sorguya çekiyormuş. Dediği yer bahçenin güney ucunda ama biz oraya gitmeyeceğiz zaten. Yani endişelenecek bir durum yok." Ka-

pıyı açıyor. "Hadi Millie."

Giriş kapısına giderken Dedektif Frost yanımdan ayrılmıyor. Bilet kesen görevliler, bir polis operasyonunun yürütüldüğünden habersiz; biz de herkesle aynı yerden giriyoruz, biletimizi uzatıp turnikeden geçiyoruz. İlk gördüğüm alan flamingo göleti oluyor ve aklıma hemen kızım Violet geliyor. O tabii bu hayvanları doğal ortamlarında gördü. Flamingoları her zaman, betondan bir gölün üstünde tembel tembel duran kuşlar olarak görecek çocukları düşünüp üzülüyorum. Dedektif Frost beni doğrudan idari binaya götürdüğü için diğer hayvanları göremiyorum.

Ortasında uzun, tik ağacından bir masası ve masanın etrafında bir düzine koltuğu olan bir toplantı odasında bekliyoruz. Duvarlar Suffolk Hayvanat Bahçesi ve elemanlarının aldığı ödüller ve plaketlerle dolu. ÇEŞİTLİLİK ÖDÜLÜ. PAZARLAMA ÖDÜLÜ. MARLIN PERKINS ÖDÜLÜ. EN İYİ SERGİ, KUZEYDOĞU. Demek ki burası, ne kadar seçkin bir kurum olduklarını gösterdikleri, bir çeşit övünme odası.

Karşımdaki duvarda bazı çalışanların CV'lerini görüyorum ve gözlerim doğrudan Dr. Oberlin'inkine gidiyor. Kırk dört yaşında. Vermont Üniversitesi Fen Fakültesi Mezunu. Cornell Üniversitesi Veteriner Doktor. Ama fotoğraf yok.

"Bu iş biraz sürebilir. Sabırla bekleyelim, olur mu?" diyor Dedektif Frost.

"Ben altı yıl bekledim," diyorum ona. "Daha da beklerim."

Otuz İkinci Bölüm

Dr. Gregory Oberlin, 1.90'lık boyu ve mavi gözleriyle, Johnny Posthumus'un pasaport fotoğrafına şaşırtıcı derecede benziyordu. Aynı köşeli çene, aynı geniş alın onda da vardı. Adam, Jane'in video kameranın RECORD tuşuna basışını hayretler içinde seyretti.

"Bunu gerçekten kaydetmek zorunda mısınız?" diye sordu.

"Elimizde kesin bir kayıt olsun istiyorum. Aynı zamanda, böylece not almaktan kurtuluyorum, görüşmemize tam konsantre olabiliyorum." Jane gülümseyerek oturdu. Arkadan, Dr. Oberlin'in odasının dışındaki veteriner kafeslerinden hayvan sesleri geliyordu ama yapacak bir şey yoktu, bu şekilde idare etmeleri gerekiyordu. Adam rahat olsun diye tanıdığı, bildiği bir ortamda bulunmalarını istemişti. Boston Emniyeti'nde yapacakları bir görüşme endişeye kapılmasına yol açabilirdi.

"Debra'nın ölümünü araştırıyor olmanıza sevindim,"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

dedi adam. "O olay beni hem üzmüş hem de kafamı karıştırmıştı."

"Kafanızı karıştıran neydi tam olarak?" diye sordu Jane.

"Öyle bir kaza olmamalıydı. Debra'yla yıllardır birlikte çalışıyorduk. Dikkatsiz biri değildi o, büyük kedilerle ne yapması gerektiğini bilirdi. Leoparın gece kafesinin kapısını kilitlemek gibi basit bir şeyi unutmuş olmasını aklım hâlâ almıyor."

"Doktor Rhodes en deneyimli bakıcıların bile böyle hatalar yapabildiğini söylemişti."

"O da doğru. En iyi hayvanat bahçelerinde, en tecrübeli bakıcıların başına gelen kazaları bilir, duyarız. Ama Debra evden çıkarken bile ocağı pencereyi kontrol eden biriydi."

"Peki sizce ne olmuş olabilir? Gece kafesini başka biri mi açmıştır?"

"Sizin aklınızdan geçen ihtimal bu galiba. Hatta benimle de bu yüzden görüşmek istediğinizi düşünüyorum."

"Debra'nın o gün dikkatsizlik etmesinin belli bir nedeni var mıydı?" diye sordu Jane. "Yani kafasını karıştıracak bir şey olmuş muydu o gün?"

"Biz birkaç ay öncesinde ayrılmıştık ama bunu pek dert etmiş gibi görünmüyordu. Onun dışında canını sıkacak bir şey var mıydı bilmiyorum."

"Ayrılmayı isteyenin o olduğunu söylemiştiniz."

"Evet. Ben çocuk istiyordum, o istemiyordu ve o mese-

lede bir orta yol bulmamız mümkün değildi. Ama kırgın ayrılmadık; aramızdaki sevgide pek bir azalma olmadı. Başına neyin geldiğini bu yüzden öğrenmek istiyorum."

"Kapıyı o açık bırakmadıysa kim bırakmış olabilir sizce?"

"Sorun da orada ya! Bilmiyorum. Kafeslerin personel kısımları ziyaretçilerin göremeyecekleri bir yerde olur. Bu yüzden arka tarafa, teorik olarak herkes girmiş olabilir."

"Peki kendisinin hiç düşmanı var mıydı?"

"Hayır."

"Yeni bir sevgili falan?"

Adam bir an durdu. "Sanmıyorum."

"Pek emin değil gibisiniz."

"Son zamanlarda iş harici fazla konuşmuyorduk. Kovo'ya ötenazi uyguladığım gün çok keyifsizdi, ama yapacak bir şey yok, başka seçenek kalmamıştı. O kediyi hayatta tutabilmek için elimizden gelen gayreti gösterdik. Fakat bir noktadan sonra, daha fazla uzatmak hayvanın daha çok acı çekmesi anlamına gelmişti."

"Demek ki Debra'nın canını sıkan bir şey vardı."

"Evet, çok da öfkelendiği bir şeydi bu. Kovo'nun doldurulup, zengin bir hıyarın evini süsleyecek olmasına çok kızmıştı. Özellikle de o hıyarın Jerry O'Brien olduğunu öğrenince."

"Anladığım kadarıyla ondan siz de hoşlanmıyorsunuz."

"Adam Afrika'yı kendi özel mezbahası gibi görüyor. Bir de radyo programlarında bununla övünüyor. Yani evet, Debra da çok öfkeliydi, ben de. Bizlerin buradaki misyonlarından biri de yaban hayatını korumaktır. Güya önümüzdeki ay Johannesburg'a, nadir türlerin korunmasıyla ilgili bir konferansa gideceğim. Ama biz ne yapıyoruz? Sırf para için şeytanla işbirliğine giriyoruz."

"Demek Afrika'ya gidiyorsunuz," dedi Jane. "Daha önce hiç gitmiş miydiniz?"

"Evet. Annem Johannesburg'ludur, orada akrabalarımız var."

"Peki ya Botswana? Ben en çok orayı merak ediyorum. Siz hiç gördünüz mü?"

"Evet. Kesinlikle gidip görmelisiniz."

"Siz ne zaman gitmiştiniz oraya?"

"Bilmem ki. Yedi-sekiz yıl önce falandı herhalde. Güzel yerlerdir ama. Dünya üzerindeki sayılı yaban hayat bölgelerinden biridir."

Jane RECORD tuşuna basıp kaydı durdurdu. "Teşekkür ederim. Sanırım ihtiyacım olan tüm bilgiyi aldım."

Adam ona kaşlarını çatarak baktı. "Bu kadar mıydı yani?"

"Sizin soracaklarınız varsa sorun, çekinmeyin."

"Bu soruşturmaya devam edeceksiniz, değil mi?" dedi adam, Jane kamera tertibatını toplarken. "Hemen kaza deni-

lip geçilmesi kanıma dokunuyor da."

"Doktor Oberlin, meseleye şu aşamada kazadan başka bir şey demek doğru olmaz. Kime sorsam aynı şeyi söylüyor: Büyük kediler tehlikeli olurmuş."

"Şey, bir ihtiyacınız olursa haber verin. Size yardımcı olmak için elimden geleni yaparım."

Yapacağını çoktan yaptın bile, diye düşündü Jane, kamerayla odadan çıkarken. Havanın güneşli ve günlerden de cumartesi oluşu, insanların hayvanat bahçesine akın etmesine neden olmuştu. Jane kalabalığı yararak ilerlemek zorunda kalıyordu. Birazdan buralar hareketlenebilirdi. Dört tane sivil giyimli memur etrafta dolanıyor, ondan Oberlin'i tutuklama talimatını vermesini bekliyordu. Aynı zamanda adamın bilgisayarına ve elektronik dosyalarına el koymak için bir de teknik ekip vardı. Maura ise, hayvanat bahçesinin Bengal kaplanından, kıl ve elyaf analizi laboratuvarına gönderilmek üzere numune toplamakla meşguldü. Kısacası tuzak hazırdı; bir tek Millie'nin adamı teşhis etmesine bakıyordu.

Jane idari binanın toplantı salonuna girdiğinde Frost'la Millie içeride onu bekliyordu. Bir an vücudundaki bütün sinirlerin elektriklendiğini hissetti. Tıpkı avını görmüş bir avcı gibi gerilmişti; havadan kan kokusu alıyordu.

Kamerayı video ekranına bağlayıp ekranı Millie'ye çevirdi. Kadın, en ufak harekette patlayacak kadar gergin görünüyordu. Jane için bu sadece bir avdı; Millie için ise,

kâbuslarının belki de sona ereceği bir andı. Kadının gözleri ekrana kilitlendiğinde, yüzünde affedilmek için yalvaran bir mahkûmun ifadesi vardı.

"Hadi başlayalım," dedi Jane, PLAY'e basarak.

Ekran aydınlandı, kameraya kaşlarını çatarak bakan Dr. Oberlin ortaya çıktı.

Bunu gerçekten kaydetmek zorunda mısınız?

Elimizde kesin bir kayıt olsun istiyorum. Aynı zamanda, böylece not almaktan kurtuluyorum, görüşmemize tam konsantre olabiliyorum.

Video oynarken Jane'in bakışları Millie'nin üzerindeydi. Odadaki tek ses, Jane'in kayıttaki soru soran sesi ve de Oberlin'in verdiği cevaplardı. Millie kaskatı kesilmiş, odada tutunabileceği bir tek şey oymuş gibi sandalyeye sımsıkı yapışmıştı. Hiç hareket etmiyor, nefes bile almıyordu sanki.

"Millie?" dedi Jane. PAUSE'a basıp durdurunca Gregory Oberlin'in ekrandaki suratı dondu. "O mu? Johnny mi?"

Millie ona bakıp, "Hayır," dedi fısıldayarak.

"Ama dün adamın fotoğrafını gördün. O olabilir demiştin."

"Yanılmışım. Bu o değil." O anda Millie'nin dizlerinin bağı çözüldü, önündeki sandalyeye yığıldı. "Johnny değil bu."

Onun cevabı bir anda odadaki bütün havayı emip tüketmiş gibi olmuştu. Oysaki Jane katili avuçlarının içine aldıkla-

rına nasıl da emindi. Şimdiyse Leopar Adam'ı değil, Bambi'yi yakalamışlardı sanki. Varını yoğunu, hafızasına bile güvenemediği bir tanığa oynamanın bedeli buydu işte.

"Tanrım, döndük mü yine başa?" diye homurdandı Jane.

"Yapma ama Rizzoli," dedi Frost. "Kadın zaten kesin bir şey dememişti ki."

"Marquette, Cape Town gezisinden takıktı bana zaten, şimdi bir de bu çıktı."

"Ne bekliyordun ki?" dedi Millie, Jane'e ani bir öfkeyle bakarak. "Bu senin için sadece bir yapboz ve eksik parçanın bende olduğunu sanıyordun. Ama yokmuş işte."

"Bakın, her zamanki gibi arabulucu rolüne soyunarak hepimiz yorulduk," dedi Frost . "Bence biraz soluklanmakta fayda var. Belki gider, bir şeyler atıştırırız."

"Ben istediğinizi yaptım. Sizin için yapabileceğim başka bir şey kaldı mı bilmiyorum," dedi Millie. "Ve artık evime dönmek istiyorum."

Jane iç geçirdi. "Tamam, tamam, senin için zor bir gün olduğunun farkındayım. Bir devriyeye söylerim, seni Maura'ya götürür."

"Hayır, ben *kendi* evimi kastetmiştim. Touws Nehri'ni yani."

"Bak, sana öyle çıkıştığım için özür dilerim, tamam mı? Yarın her şeyi bir daha gözden geçiririz. Belki o zaman bir şeyler..."

"Benden bu kadar. Ailemi özledim. Evime dönüyorum ben." Millie sandalyeyi bir hışımla itip ayağa kalkarken gözlerinde, Jane'in daha önce hiç görmediği bir pırıltı belirmişti. O deltada her şeye rağmen hayatta kalan, diz çöküp pes etmeyi reddeden kadın buydu işte. "Yarın gidiyorum."

O anda Jane'in ceptelefonu çaldı. "Bunu sonra konuşuruz."

"Konuşacak bir şey yok. Bana hemen bir uçak ayarlamazsanız ben kendi başımın çaresine bakacağım." Lafını söyledikten sonra odadan çıktı.

"Millie, dur," dedi Frost, hemen peşinden koridora fırlarken. "Önce seni götürecek birini ayarlayalım."

Jane telefonuna uzanıp, "Rizzoli," diyerek telefonu sertçe açtı.

"Müsait değilsin sanırım," dedi uzman Erin Volchko.

"Hem de hiç müsait değilim doğrusu. Ama yine de anlat sen. Ne var ne yok?"

"Bu, keyfini yerine getirebilir de, getiremeyebilir de. Duvardaki kaplanın kafasından aldığın tüylerle ilgili bir gelişme oldu. Hani şu Gott'un evinden aldıkların var ya, onları diyorum."

"Ne olmuş onlara?"

"Topladığın numuneler, yüzeydeki kütiküllerin incelip birbirlerine kaynamasından dolayı kırılganlaşıp bozulmaya yüz tutmuşlar. Tüylerde gözlemlediğim, zamandan ve ultra-

viyole radyasyondan kaynaklanan değişiklikler, kaplanın o duvara uzun yıllar önce koyulduğunu gösteriyor. Bu bir sorun tabii."

"Neden?"

"Jodi Underwood'un sabahlığından çıkan kaplan tüyünde bozulma izlerine rastlanmamıştı. Yeni bir tüydü yani."

"Yeni derken, canlı bir kaplandan geldiğini mi iddia ediyorsun?" dedi Jane iç geçirerek. "Tüh ya. Veterinerin üstünü de daha yeni çizmiştik."

"O gün Gott'un evine, kar leoparının cesedini götürmek üzere iki hayvanat bahçesi görevlisinin gittiğini söylemiştin. Onların üstü başı muhtemelen her türlü hayvanın tüyüyle dolmuştu. İşte, belki onlar evde bu tüyleri bıraktılar, katil de onlardan aldı. Jodi'nin sabahlığında kaplan tüyü çıkmasını üçüncü derece yer değiştirmeyle açıklayabiliriz."

"Yani hâlâ iki cinayeti de tek bir katilin işlemiş olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Bu şimdi iyi haber mi kötü haber mi?"

"Bilmiyorum," dedi Jane, telefonu kapatmadan hemen önce. *Bütün bu ipuçlarını nasıl bir araya getireceğimi bilmiyorum.* Öfkeyle video kameranın kablosunu monitörden çıkardı, katlayıp her şeyi çantasına tıkıştırdı. Aklı o anda yarınki vaka toplantısındaydı. Harcamalara değinmeden kararlarını nasıl savunacağının derdindeydi yani. Crowe kesin, akbaba gibi üzerine atlayacaktı. O ne yapacaktı peki?

Aradan ufak da olsa bir Cape Town gezisi çıkardık en azından.

Kamera ekipmanlarını koyduğu tekerlekli sehpayı, aldığı yere geri ittirip duvara dayadı. Sonra birden oracıkta duruverdi. Duvarda dikkatini çeken bir şey olmuştu. Suffolk Hayvanat Bahçesi personelinin isimleri ve görevleri yazıyordu. Dr. Mikovitz'in, veterinerlerin; kuş, primat, amfibi, memeli vs. uzmanın ismi vardı listede. Jane'in dikkatini çeken ise Alan Rhodes'un özgeçmişiydi.

DR. ALAN T. RHODES.

CURRY ÜNİVERSİTESİ FEN FAKÜLTESİ MEZUNU. TUFTS ÜNİVERSİTESİ'NDE DOKTORA.

Natalie Toombs da Curry Koleji'ne gitmemiş miydi?

Tarihlere bakılırsa, Natalie kaybolduğunda Alan Rhodes son sınıfa falan gidiyordu herhalde. Kadın, Ted adında bir adamla ders çalışmak üzere çıkmış, onu bir daha gören olmamıştı. Ta ki on dört yıl sonra, kemikleri bir muşambaya sarılı, ayak bilekleri turuncu renkli naylon iple bağlanmış halde bulunana dek.

Jane toplantı odasından fırlayıp, merdivenleri koşarak çıktı, bahçenin yönetici odalarının olduğu kısma geçti.

Jane içeri bir aceleyle dalınca sekreter kız ona kaşlarını havaya kaldırarak baktı. "Doktor Mikovitz'i arıyorsanız çıktı kendisi."

"Doktor Rhodes nerede?" diye sordu Jane.

"Size ceptelefonu numarasını verebilirim," dedi sekreter, çekmeceyi açıp telefon fihristini çıkararak. "Bir bakayım neymiş numarası."

"Hayır, ben *nerede* olduğunu öğrenmek istiyorum. Hâlâ burada mı?"

"Evet. Muhtemelen kaplan kafesinin oralardadır. Orada buluşmak üzere sözleşmişlerdi."

"Buluşma mı?"

"Şu Adli Tıp'tan gelen kadın var ya, işte ona, üzerinde çalıştığı bir dava için kaplan tüyü lazım olmuş da."

Jane, "Aman Tanrım," dedi. *Maura.*

Otuz Üçüncü Bölüm

"Ne kadar güzel," dedi Maura, kafese bakarken.

Parmaklıkların diğer tarafından Bengal kaplanı da kuyruğunu oynatarak ona bakıyordu. Hayvan, otların arasından bakan meraklı gözleri ve ara sıra salladığı kuyruğunun dışında neredeyse tamamen kamufle olmuş haldeydi.

"Fakat bunun tam bir insan yiyen olduğunu söyleyeyim," dedi Alan Rhodes. "Dünya üzerinde bunlardan sadece birkaç bin tane kaldı. Yaşam alanlarına öyle bir yerleştik ki, ara sıra birkaç kişiye saldırmaları kaçınılmaz oldu. Avcıların bunlara neden fazla değer verdiğini anlamak için şöyle bir bakmanız yeter. İşin içinde sadece güzel postu değil, böyle korkunç bir yırtıcıyı yenmiş olmanın hazzı da var. Sapıkça bir şey, öyle değil mi? Biz insanların, en çok hayran olduğumuz hayvanları öldürmek istememiz sapıkça değil mi sizce de?"

"Ben böyle uzaktan hayran olmayı tercih ediyorum."

"Daha fazla yaklaşmamıza gerek yok zaten. O da her kedi gibi bir sürü tüy döküp duruyor." Durup kaplana baktı Rhodes. "Tüyler ne için lazım demiştiniz?"

"Bir adli tıp testi için. Laboratuvara bir Bengal kaplanının tüyünden birkaç numune lazım olmuştu, benim de aklıma ilk burası geldi. Tekrar teşekkürler bu arada."

"Adli bir soruşturma için, öyle mi? Bizim Greg Oberlin'le ilgisi yoktur herhalde."

"Korkarım bu konuda konuşamayacağım. Anlarsınız ya."

"Tabii ki. Meraktan ölüyorum ama yapacak bir şey yok, sizin işiniz bu. Hadi o zaman etrafından dolanıp personel girişine gidelim. Gece kafesinde yeterince tüy bulabilirsiniz. Ama yok, ben gidip canlı canlı üstünden koparacağım derseniz ben size engel olmayayım, buyurun doktor."

Maura güldü. "Hayır, hayır. Yakın zamanda döktüğü tüyleri de olur."

"Bakın buna sevindim işte. Bu arkadaşa yaklaşmanızı istemezdim çünkü. Kendisi iki yüz kiloluk bir kas ve diş yığını olur da."

Rhodes, Maura'yı tabelasında PERSONEL HARİCİ GİREMEZ yazan bir koridora soktu. Misafirlerin meraklı bakışlarından, sık bitkiler sayesinde korunan bu yol, kaplanın kafesiyle pumanın kafesinin arasından bir vadi gibi geçiyordu. Bulundukları yerden hayvanları göremiyorlardı ama

Maura etrafa yaydıkları güç dalgalarını hissedebiliyor, hatta onlar da onun varlığını hissedebiliyor mu diye merak ediyordu. Belki de şimdi onu takipteydiler. Rhodes ne kadar sakin olsa da, her an bir çift sarı gözle karşılaşmaktan korkan Maura sürekli etrafını kolaçan edip duruyordu.

Kaplan kafesinin arka kapısına ulaştıklarında Rhodes kilidi açtı. "İsterseniz sizi gece kafesine kadar götüreyim. Ya da burada bekleyin, ben numuneleri sizin için toplayıp getireyim."

"Bunu kendim yapmam gerekiyor çünkü sorumluluk bende."

Rhodes içeri girip, gece odasına geçilen kapının kilidini açtıktan sonra, "Buyurun, sizindir o zaman," dedi. "Kafes henüz temizlenmediği için bir sürü tüy bulabilirsiniz. Ben sizi dışarıda beklerim."

Maura gece kafesine girdi. Burası, içinde hayvanın içmesi için suluğu, yatmak için betondan bir çıkıntısı olan, bir-iki metrekarelik bir alandı. Bir köşede duran, hayvanın pençelerini bilediği ağaç kütüğünün üzeri, kaplanın gücünün ispatı niteliğinde derin yarıklarla doluydu. Kütüğün yanına gidip yakından bakan Maura, Leon Gott'un vücudunda gördüğü paralel çizgileri hatırlamıştı. Sonra yerde bulduğu bir tutam tüyü alıp, cebinden bir cımbız ve birkaç delil torbası çıkardı.

Tam o anda ceptelefonu çaldı ama o meşgule alıp işine döndü.

Cımbızla çektiği ilk numuneyi torbaya koyup ağzını kapattı, sonra etrafa göz gezdirdi. Hayvanın yattığı yerde de tüy olduğunu görünce oraya gitti.

Telefon bir daha çaldı.

O ikinci numuneyi alırken, duymazdan gelinmeyi reddeden telefon acı acı çalmaya devam ediyordu. Oradan aldığı tüyü başka bir torbaya koyduktan sonra telefonunu çıkardı. O daha, alo, diyemeden Jane konuşmaya başlamıştı.

"Neredesin?"

"Kaplan tüyü topluyorum."

"Doktor Rhodes yanında mı?"

"Kafesin dışında bekliyor. Onunla mı konuşacaktın?"

"Hayır. Beni dinle, hemen oradan çıkman gerekiyor."

"Ne? Neden?"

"Sakin görün, soğukkanlı ol. Adam ters bir şey olduğunu düşünmesin."

"Neler oluyor?"

"Şu anda senin oraya doğru geliyorum. Ekibin geri kalanını da çağırdım. En fazla bir-iki dakikaya oradayız. Sen sadece Rhodes'dan uzak durmaya bak."

"Jane..."

"Dediğimi yap Maura!"

"Tamam. Tamam." Durup derin bir nefes aldı ama bu, sakinleşmesine yetmemişti. Telefonu kapatırken ellerinin titrediğini fark etti. Elinde tuttuğu delil torbasına baktı. Jodi

Underwood'u ve lacivert sabahlığına yapışmış olan kaplan tüyünü düşündü. Saldırgandan ona geçmiş olan tüyü. Büyük kedilerle çalışan, onların nasıl avlandıklarını ve nasıl öldürdüklerini bilen bir saldırgan.

"Doktor Isles? Her şey yolunda mı?"

Rhodes'un sesi ürkütücü bir şekilde yakından gelmişti. Adam gece kafesine o kadar sessiz girmişti ki, Maura hemen arkasında durduğunu fark edememişti. Jane'le konuştuğu şeyleri duyacak kadar yakındı adam. Telefonu cebine sokarken ellerinin titrediğini görebilecek kadar yakın.

"Her şey yolunda." Gayret edip gülümsedi. "Buradaki işim bitti."

Adam ona şimdi öyle dikkatli bakıyordu ki, Maura o gözlerin, kafatasını delip beynine işlediğini hissetti. Çıkmak üzere bir adım attı ama adam onunla kafesin kapısı arasında bir yerde durduğu için sıyrılıp arkaya geçemedi.

"Ben istediğimi aldım," dedi Maura.

"Emin misiniz?"

"Şimdi izninizle çıkmak istiyorum."

Adam bir an, seçenekleri hesaplıyormuş gibi durdu, sonra kenara çekildi; Maura da omzuna sürtünerek kendini dışarı attı. Rhodes, onun tenindeki dehşetin kokusunu almış olmalıydı. Maura onunla göz göze gelmeden, ona bakmamaya çalışarak dışarı çıktı. İki kafes arasındaki personel yolunda yürürken kalbi kulaklarında atıyordu. Adam onu takip

ediyor muydu? Şu anda arayı kapatıyor muydu?

"Maura!" Çalılardan oluşan duvarın arkasından ona seslenen Jane'di. "Neredesin?"

Ve Maura o anda sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Sonra sık bir çalılığın arasından geçip açıklığa çıktı, yanlarındaki polis memurlarıyla birlikte Jane'i ve Frost'u gördü. Aynı anda bütün silahlar havaya kalkınca Maura olduğu yerde durdu.

"Maura, sakın kıpırdama!" diye buyurdu Jane.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Bana doğru gel. Yavaşça. *Sakın ha koşma.*"

Silahlar hâlâ ona doğrultulmuştu ama bakışlar onun üzerinde değildi. Arkasında bir yere bakıyorlardı. O anda bütün tüyleri diken diken oldu.

Ve arkasına döner dönmez kehribar renkli bir çift gözle karşı karşıya kaldı. O ve kaplan, avcı ve av birkaç saniyeliğine o şekilde göz göze kaldılar. Sonra Maura kaplana bir tek kendisinin bakmadığını fark etti. Jane bu arada onlara doğru gelmiş, hatta Maura'yı geçip kaplanla arasında bir yerde durmuştu.

Bu yeni saldırganın birden ortaya çıkmasıyla şaşıran hayvan bir adım geri çekildi.

"Yap şu işi Oberlin!" diye bağırdı Jane. "Hemen şimdi yap!"

O anda *pop* diye bir ses çıktı. Omzuna bir sakinleştirici

ok saplanınca kaplan irkildi. Ama geri çekilmeden, gözleri Jane'in üzerinde, olduğu yerde kaldı.

"Bir daha vur!" diye buyurdu Jane.

"Hayır," dedi Oberlin. "Onu öldürmek istemiyorum! İlacın kana karışması için zaman verin."

Kaplan bir an yana doğru sendelese de hemen toparlandı. Fakat sonra sarhoş gibi kendi etrafında dönmeye başladı.

"Düşmek üzere!" dedi Oberlin. "Birkaç saniye içinde..." Oberlin, misafirlerin olduğu taraftan çığlıklar gelince durdu. Hemen ardından insanlar panik halinde kaçışmaya başladılar.

"Puma!" şeklinde bir çığlık geldi. "Puma çıkmış!"

"Ne oluyor ya?" dedi Jane.

"Rhodes yapmış," dedi Maura. "Kedileri serbest bırakmış."

Oberlin sakinleştirici tabancasını doldururken, "Herkesi dışarı çıkarın!" diye bağırdı. "Bahçeyi boşaltmak zorundayız!"

İnsanlara bunun için dil dökmeye gerek yoktu çünkü o sırada, çılgına dönmüş anne babalar ve çığlık çığlığa çocuklardan oluşan bir insan sürüsü çıkış kapısına doğru koşmaya başlamıştı bile. Bengal kaplanı yerde bir tüy yumağı halinde yatıyordu ama pumanın nerede olduğu meçhuldü.

"Sen çıkışa git Maura," diye emretti Jane.

"Sen ne yapacaksın?"

"Ben Oberlin'le kalacağım. O kediyi bulmamız gereki-

yor. Git hadi."

Maura omzunun üzerinden baka baka koşmaya başladı. Son geldiğinde pumanın onu nasıl dikkatli bir şekilde seyrettiğini hatırlamıştı. Belki şimdi de onun peşindeydi ya da herhangi birinin. Az daha, kaldırımda çığlık çığlığa yatmakta olan bir çocuğa takılıp düşecekti. Onu yerden kaptığı gibi etrafta annesini aradı. Çok geçmeden kalabalığın arasında, bir kolunda bebeği, bir elinde alt bezi, kendi etrafında dönüp duran genç bir kadın gördü.

"Çocuğunuz bende!" diye seslendi ona Maura.

"Tanrım, oradaymışsın! Tanrım..."

"Ben onu getiririm. Siz koşmaya devam edin!"

Çıkış kapısında yığılan insanlar, turnikelerin üstünden atlamaya başlamıştı. Neyse ki bir görevli akıl edip kapıyı açtı da kalabalık, dalga dalga otoparka doğru aktı. Maura dışarıda çocuğu annesine teslim ettikten sonra turnikelerin orada durup Jane'den bir haber bekledi.

Ve yaklaşık yarım saat sonra telefonu çaldı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jane.

"Çıkışın oradayım. Puma ne oldu?"

"İndirdik onu. Oberlin iki okla vurmak zorunda kaldı ama nihayet kafesine sokmayı başardık. Tanrım, ne feciydi ama." Durdu. "Bu arada, Rhodes kaçtı. O karmaşada kalabalığın arasına karışıp sıvışmış."

"O olduğunu nereden anladın?"

"On dört yıl önce Natalie Toombs'la aynı kolejde okuyorlarmış. Elimde henüz bir kanıt yok ama Natalie'nin, ilk cinayetlerinden biri olduğunu tahmin ediyorum. Belki de ilkidir. Sen bunu en baştan görmüştün Maura."

"Benim tek gördüğüm..."

"Bir bütündü, değil mi? Büyük resimdi. Adamın cinayetlerinin şablonunu görmüştün sen. Leon Gott. Natalie Toombs. Kampçılar, avcılar... Seni dinlemem gerekirdi."

Maura kafasını şaşkın şaşkın salladı. "Peki ya Botswana cinayetleri? Rhodes, Johnny Posthumus'a hiç benzemiyor ki. Aradaki bağlantı nedir?"

"Arada bağlantı olduğunu sanmıyorum."

"Ya Millie? Bu büyük resimde onun yeri neresi?"

Maura karşı taraftan Jane'in iç geçirdiğini duydu. "Belki yoktur yeri. Belki ben en baştan yanılmışımdır."

Otuz Dördüncü Bölüm

"Kır şunu," dedi Jane, Frost'a.

Camın patlamasıyla birlikte evin içine, fayans zemine binlerce parça dağıldı. O ve Frost birkaç saniye içinde kapıdan geçip Alan Rhodes'un mutfağına girmişti bile. Silahını çeken Jane hızla etrafa göz gezdirdi. Raflarda dizili tabaklar, pırıl pırıl bir tezgâh, paslanmaz çelikten bir buzdolabı vardı. Her şey muntazam ve tertemiz görünüyordu; gereğinden fazla temiz.

Frost'la birlikte koridordan salona geçtiler. Jane önden girip sağına soluna baktı; ne bir hareket ne bir hayat belirtisi vardı. İçeride kitap rafları gördü, bir kanepe ve bir sehpa vardı. Etrafta dağınık duran hiçbir şey yoktu; bir dergi ya da gazete bile. Tipik bir obsesif kompulsif bekâr eviydi.

Merdivenin dibinde durup ikinci kata baktı, gümbür gümbür atmakta olan kalbinin gürültüsüne rağmen etrafı dinledi. Yukarısı sessizdi. Bir mezar kadar sessiz.

Merdivenleri çıkarlarken bu kez Frost öne geçti. Evin içi buz gibi olmasına rağmen Jane'in bluzu terden sırılsıklam

olmuştu. En tehlikeli hayvan kapana kısılmış olandı ve Rhodes'un artık oyunun sonuna geldiğini anlamış olması gerekirdi. İkinci kat düzlüğüne çıktıklarında üç tane kapıyla karşılaştılar. İlkine hızla göz attılar, sade döşenmiş bir yatak odasıydı. Ne bir toz ne bir dağınıklık vardı. Bu evde insan yaşıyor muydu gerçekten? Jane dolabın dibine gidip ani bir hareketle dolabı açtı. Bütün askılar boştu.

Yeniden koridora çıktılar, bir odayı daha geçip son kapının dibinde durdular.

Jane daha içeri girmeden bile Rhodes'un orada olmadığını anlamıştı. Muhtemelen buraya hiçbir zaman geri dönmeyecekti. Jane adamın odasına girip boş duvarlara baktı. İkiz yatağın üzerine bembeyaz bir çarşaf serilmişti. Şifoniyerin üstü de boş ve tertemizdi. Kendi evindeki şifoniyeri, üzerine takılı mıknatısları, anahtarları, bozuk paraları, çorapları, sütyenleri düşündü. İnsanların şifoniyerlerine, dolap tepelerine bakarak onlar hakkında çok şey söylenebilirdi; burada, Alan Rhodes'un şifoniyerine bakıldığındaysa söylenecek tek şey, kimliksizlik, kişiliksizlikti. *Kimsin sen?*

Yatak odasının camından dışarı, sokağa baktı, Danvers Emniyeti'nden gelen devriyeler hâlâ kapıda mı diye kontrol etti. Burası Boston Emniyeti'nin yetki alanının dışındaydı ama Rhodes'un peşine düştüklerinde Danvers'ı arayıp takviye istemeyi ihmal etmemişlerdi. Bu bürokratik şımarıklığın acısı tabii ki sonra çıkacaktı.

"Burada gizli bir kapak var," dedi Frost, dolabın içinden.

Jane de kendini içeri sokup, üstünden bir ip sarkan tavan paneline baktı. Yukarısı muhtemelen depo amaçlı kullanılan, ailelerin doğru düzgün hiç açıp bakmadıkları kolilerini, atmaya kıyamadıkları eşyalarını koydukları bir tavan arasıydı. Frost ipi çekince kapak açıldı, aşağı inen bir merdiven ve onun da üstünde karanlık bir boşluk ortaya çıktı. İkisi birbirlerine gergin bir bakış attıktan sonra Frost merdivenden yukarı çıkmaya başladı.

"Burası temiz!" diye seslendi nihayet. "Birkaç parça bir şey var sadece."

Jane onun peşinden yukarı çıkıp fenerini açtı. Loş ışıkta tek gördüğü, karton koliler oldu. Burası herhangi birinin tavan arası ya da bir gün vergi dairesi yakama yapışırsa diye atılmayan faturalar ve belgelerle dolu bir ıvır zıvır deposu olabilirdi. Jane kolilerden birini açtı; içinden banka dekontları ve kredi belgeleri çıktı. Sonra diğerini açtı, sonra bir diğerini. Birinin içinde *Biyoçeşitlilik ve Korunması* kitabının birkaç kopyası vardı. Bir başkasında ise eski çarşaflar ve havlular vardı. Kitaplar, kitaplar, kitaplar. Burada Rhodes'un – cinayet bir yana– herhangi bir suçla ilişkisini ortaya koyan bir şeyler bulmaları imkânsız gibiydi.

Yine mi hata yaptık?

Merdivenden aşağı, çıplak duvarlı, temiz şifoniyerli yatak odasına indi. Dışarıda kapının önüne bir araba daha gelince Jane'in huzursuzluğu daha da arttı. Aşağı baktığında Dedektif Crowe'un arabadan indiğini gördü, adamın eve girişini seyrederken tansiyonunun fırladığını hissetti. Birkaç

saniye içinde ön kapı çalındı. Jane aşağı inip kapıyı açınca karşısında sırıtan bir Crowe buldu.

"Ee Rizzoli, duyduğum kadarıyla Boston sana dar gelmiş. Kenar mahallelerde kapı kırmalara da mı başladınız?" Adam içeri girip, salonda sakin sakin turladı. "Bu Rhodes denen adamın peşine neden düştünüz bakalım?"

"Hâlâ araştırıyoruz."

"Gel gör ki adamın sicili tertemiz. Ne bir tutuklanması var ne de bir davası. Doğru adamın peşinde olduğuna emin misin?"

"Crowe, adam kaçtı. Elimizden kurtulmak için iki koca kediyi üstümüze saldı ve sonrasında onu gören olmadı. Bütün bunlar Debra Lopez'in ölümüne dair kaza ihtimalini zayıflattıkça zayıflatıyor."

"Şu leoparın öldürdüğü kadını mı diyorsun? Adam neden bir bakıcıyı öldürsün ki?"

"Bilmiyorum."

"Peki Gott'u neden öldürdü? Ya da Jodi Underwood'u?"

"Onu da bilmiyorum."

"Ne çok şeyi bilmiyorsun sen öyle."

"Onunla Jodi Underwood'u birbirine bağlayan bazı iz bulgularımız var. Kadının sabahlığının üstünden çıkan kaplan tüyü mesela. Ayrıca Rhodes'un, Natalie Toombs'un kaybolduğu yıl Curry Koleji'nde okumakta olduğunu da biliyoruz. Al sana bir bağlantı daha. Natalie'nin, son kez görüldüğünde Ted adında biriyle ders çalışmaya gittiğini hatırlıyor musun? İşte, Rhodes'un göbek adı Theodore. Hayvanat bah-

çesindeyken gördüğüm özgeçmişine bakılırsa koleje başlamadan önce bir yıl Tanzanya'da kalmış. Leopar tarikatıyla orada tanışmış olabilir."

"Olabilir'ler, olabilir'ler," diye atıldı Crowe. "Ama ben şahsen burada, *ben Leopar Adamım,* diye bağıran bir şey göremiyorum."

"Belki de işin sırrı oradadır. Burada fazla bir şey olmamasında yani. Ortalıkta onun kişisel beğenilerini anlatan ne bir fotoğraf, ne bir resim, ne bir DVD ya da CD var. Kitaplar ve dergiler hep işiyle ilgili. Banyodaki tek ilaç aspirin. Bir de ne eksik biliyor musunuz?"

"Neymiş?"

"Ayna. Yukarıdaki banyoda bir tane tıraş aynası var, o kadar."

"Belki adam dış görünüşüne önem vermiyordur. Ya da ne? Vampir falan mı yoksa?"

Kahkahayla gülen Crowe'u görmek istemeyen Jane kafasını çevirdi. "Kocaman bir boşluk bu ev. Sanki burayı göstermelik, steril bir bölge olarak kullanıyormuş gibi."

"Belki de adamın karakteri budur. Saklayacak bir şeyi olmayan sıkıcı bir adamdır belki de?"

"Ama bir şeyler olmalı. Henüz bulamadığımız bir şey."

"Peki ya hiç bulamazsan?"

Jane, Crowe'un yine haklı olduğunu bildiği için bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Evet, haklıydı. Haklı olmak *zorundaydı.*

Hava kararıp da akşam olmaya başladığında bir uzman

ekibi gelip evde didik didik delil aramaya koyuldu. Jane ise onları beklerken bu belirsizliğin onu ezdikçe ezdiğini hissediyordu. Hata yaptığına inanamıyordu ama gidişat bu yöndeydi. Bilinen adli bir geçmişi olmayan bir adamın evine girmişlerdi. Camlardan birini kırmış, evi darmadağın etmişlerdi ama yine de onunla cinayetler arasında bir bağlantı bulamamışlardı. Öyle ki bir parça naylon ip bile çıkmamıştı. Bunun dışında, faaliyeti görüp gelen komşularla da konuşmuşlardı ve herkes aynı fikirdeydi. Alan Rhodes'u pek tanımıyorlardı ama şikâyet edecekleri bir şey de olmamıştı. *Sessiz ve kibar biriydi. Bir kız arkadaşı vardıysa da biz görmedik.Bahçeyle uğraşmayı severdi. Bahçesine çuval çuval gübre ve toprak taşırdı.*

Bu son ifade Jane'i, Rhodes'un arka bahçesine bir kez daha bakmaya itmişti. Bir kenarında ahşap bir kulübesi olan, yaklaşık bir dönümlük araziyi önce de dolaşmıştı ama şimdi son bir kez bakmaya karar vermişti. Karanlıkta fenerini açtı, yerdeki çalılara ve otlara tutup yürümeye başladı. Bahçenin en sonundaki çite kadar gitti. Tam orada dikçe eğimli bir tepeciğin üstüne, gövdeleri şimdi cılız ve çıplak kalmış güller ekilmişti. Bu tuhaf peyzaj tercihinin önünde durup kaşlarını çatarak baktı. Bunun dışında bütün bahçe dümdüzdü; bu ise bir ovanın ortasında yükselen bir yanardağ gibi duruyordu. Bu garip tepeciğe o kadar konsantre olmuştu ki Maura'nın ona gelmekte olduğunu, fenerinin ışığı önüne yansıyana kadar fark etmemişti.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Maura.

"Oynayabileceğin bir ceset çıkmadı," dedi kaşlarını çatarak. "Senin ne işin var burada?"

"Uzak kalmak istemedim."

"Git kendine sosyal bir hayat edin."

"Benim sosyal hayatım bu." Maura bir an sustuktan sonra devam etti. "Acınası bir durum."

"Burada bir şey olduğu yok," dedi Jane yüzünü buruşturarak. "Ben unutsam da Crowe unutturmuyor zaten."

"Katil Rhodes olmalı. O olduğunu biliyorum."

"Neye dayanarak acaba? Yine şablon muhabbeti mi yapacağız? Benim elimde somut bir delil olmadığı sürece laf bunlar."

"Adam, Natalie Toombs'u öldürdüğünde sadece yirmi yaşındaydı. Kız onun Boston'daki tek kurbanıydı. Gott'u da öldürene kadar tabii. Ortada bir şablon göremiyorsak eğer, her seferinde aynı yerde avlanmayacak kadar zeki olduğundandır. Adam sürekli faaliyet alanını genişletmiş. Maine'e gitmiş, Nevada'ya gitmiş, Montana'ya gitmiş. Bu da imzasını ortaya çıkarmamızı neredeyse imkânsız hale getirmiş."

"Peki Leon Gott ile Jodi Underwood'u nasıl izah edeceğiz? Aynı gün içinde işlenmiş iki cinayetten söz ediyoruz. Aralarında da bir on beş-yirmi kilometre var, o kadar."

"Belki hızlanmaya karar vermiştir. Kontrolü kaybediyordur."

"Ben bu dediğine dair herhangi bir işaret göremiyorum. Evin içine baktın mı hiç? Her şey o kadar kusursuz ve muntazam ki. Bir canavardan iz yok ortalıkta."

"Demek ki başka bir evi daha var. O canavarın yaşadığı bir in."

"Burası Rhodes'a ait olan tek mülk ve biz içeride bir parça ip bile bulamadık." Jane önündeki tepeciğe öfkeyle bir tekme attıktan sonra yana yatan güle baktı. Çalıya hafifçe dokunması, gülün yan yatmasına yetmişti. "Bunu yeni ekmiş galiba."

"Bu toprak tepeciği bir tuhaf görünüyor." Maura fenerini bütün bahçeye, çimlere ve taş yola tuttu. "Yakın zamanda başka bir şey ekilmiş değil. Sadece bu var."

Jane tepeciğe bakarken bir anda içinin ürperdiğini hissetti. *Toprak. Bunca toprak nereden geldi?* "Burada, tam altımızda," dedi. "İni burası." Bahçeye girip bir açıklık, bir bağlantı yeri, yerin altına inildiğini gösteren bir işaret aradı ama etraf karanlık olduğu için bir şey göremedi. Bütün bahçeyi kazmaları günlerini alırdı ve sonrasında da bir şey çıkacağının garantisi yoktu. Bir an Crowe'un onunla nasıl dalga geçeceğini düşünüp suratını astı.

"Yerin altını inceleyen radar sistemleri var," dedi Maura. "Buranın altında bir oda varsa bulmanın en iyi yolu o."

"Ben bizimkileri arayıp bir sorayım. Ellerinde varsa, yarın sabah için buraya bir yeraltı radarı getirelim." Jane eve dönmüş, tam içeri giriyordu ki telefonundan mesaj sesi geldi.

Mesaj Gabriel'dendi. Washington'daydı ve yarına kadar dönemeyecekti. *MAİLLERİNE BAK. INTERPOL RAPORU.*

Kendini Rhodes'un evini aramaya o kadar kaptırmıştı ki maillerine bile bakmamıştı. Her zamanki sıradan ve sıkıcı

olanları geçip aşağı indi ve nihayet söz konusu mesajı buldu. Mail üç saat önce gelmişti ve gönderen Henk Andriessen'di.

Bir sürü yazıyla dolan ekrana gözlerini kısarak baktı. Belgeyi hızla tararken bazı sözcükler öne çıkıyordu. *İskelet halinde kalıntılar bulundu, Cape Town'ın dışlarında, beyaz erkek, kafatasında birden çok çatlak, DNA eşleşmesi gerçekleşti.*

Jane sonra ölen şahsın yeni tespit edilen ismini gördü. *Bu çok saçma,* diye düşündü. Doğru olamaz.

O anda telefonu çaldı, arayan Gabriel'di.

"Okudun mu?" diye sordu adam.

"Ben bu rapordan bir şey anlamadım. Bir hata falan olmalı."

"Adamın kalıntıları iki yıl önce bulunmuş. Ortaya çıkarıldığında tamamen iskelet halinde olduğu için oraya kaç yıl önce gömüldüğünü bilemiyorlarmış. DNA testinin yapılıp kimlik teşhisinin tamamlanması biraz zaman almış, ama nihayet bitmiş. Sonuçlarla ilgili şüphe edilecek bir şey yok. Elliot Gott safarideyken ölmemiş, öldürülmüş. Cape Town'da öldürülmüş."

Otuz Beşinci Bölüm

Artık polis için bir önemim kalmadı. Avladıkları katil Johnny değil, hep Boston'da yaşamış olan Alan Rhodes adında bir adam. Akşam Dr. Isles söyledi bunu, sonra da bir olay yerinde çalışmakta olan Dedektif Rizzoli'ye katılmak için evden çıktı. Bu insanların yaşadıkları dünya ne kadar farklı. Biz sıradan insanların ancak gazetede okuduğu ya da televizyonda seyrettiği haberlerle dolu çarpık bir evrenin içinde onlar. Çoğumuz gündelik hayatlarımıza devam ederken birileri bir yerde akla hayale sığmayacak şeylere girişiyorlar.

Sonra da Rizzoli ile Isles'a iş çıkıyor.

Onların dünyasından kurtulacağım için mutluyum. Benden istedikleri şeyi veremedim, yarın da evime dönüyorum. Aileme, Touws Nehri'ne, kâbuslarıma dönüyorum.

Sabahki uçuş için eşyalarımı toplamaya girişiyorum. Bavulun bir köşesine ayakkabıları sıkıştırıyorum, Cape Town'a indiğimde ihtiyaç kalmayacak yün kazakları yerleştiriyorum. Evimin pırıl pırıl renklerini, çiçek kokularını nasıl

da özlemişim. Burada geçirdiğim zaman, soğuğa ve karanlığa karşı kat kat giyinip yattığım bir kış uykusu gibiydi. Pantolonlardan birini katlayıp kazakların üstüne koyuyorum, sonra tam bir pantolonu daha katlarken kedi bavulun üstüne atlayıveriyor. Bu kedi, burada kaldığım sürece yüzüme bile bakmamıştı, ama şimdi mırlayıp giysilerimin üstünde yuvarlanarak beni de evine götür demeye çalışıyor sanki. Onu kaldırıp yere bırakıyorum ama tekrar bavulun üstüne atlayıp miyavlamaya başlıyor.

"Karnın mı aç senin? Yemek mi istiyorsun?" Tabii ki aç hayvan. Doktor Isles evden alelacele çıkarken mamasını koymayı unutmuş olmalı.

Mutfağa yöneliyorum. O da dibimde, bacaklarıma sürtünüp duruyor. Bir konserve kedi maması açıp kâsesine boşaltıyorum. O, soslu tavuk parçalarınıyerken ben de acıktığımı fark ediyorum. Dr. Isles ilk geldiğimde etrafı gezdirdiği için nerede ne var biliyorum. Kiler dolabını açıp, hızlı ve doyurucu bir şeyler arıyorum. Dolaptan bir paket makarna alırken buzdolabında pastırma, yumurta ve Parmesan peyniri gördüğümü hatırlıyorum. *Spagetti carbonara* yapacağım; soğuk geceler için birebirdir.

Makarnayı raftan indirirken kedinin yüksek sesle tısladığını duyuyorum. Dolabın yarı açık kapağının arasından hayvanın, benim göremediğim bir şeye baktığını fark ediyorum. Sırtı kabarmış, tüyleri dikleşmiş. Onu korkutanın ne olduğunu bilmememe rağmen benim tüylerim de diken diken oluyor.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Sonra içeriden bir yerden bir camın gürültüyle kırıldığını duyuyorum. Parçalardan biri kilerin kapısına kadar gelip bir gözyaşı damlası gibi yerde parlıyor.

Hemen kilerin ışığını kapatıp karanlıkta titreyerek bekliyorum.

Kedi bir kez ciyaklayıp hızla gözden kayboluyor. Ben de onunla birlikte kaçmak istiyorum ama o anda kapının gürültüyle açıldığını, hemen ardından kırık camların üstüne basa basa gelen ayak seslerini duyuyorum.

Mutfakta biri var. Ve ben kapana kısılmış durumdayım.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Otuz Altıncı Bölüm

Oda aniden Jane'in etrafında dönmeye başladı. Öğleden beri bir şey yememişti ve saatlerdir ayaktaydı. Bu son öğrendiği şey ise son darbeyi vurmuş, düşmemek için duvara dayanmak zorunda kalmıştı. "Bu rapor doğru olamaz," dedi ısrarla.

"DNA yalan söylemez," diye karşılık verdi Gabriel. "Cape Town yakınlarında bulunan kalıntıların DNA'sı, Interpol veritabanındakilerle karşılaştırılmış ve eşleştiği görülmüş. Bu arada, o örnekleri Interpol'e altı yıl önce, yani oğlu kaybolduktan hemen sonra Leon Gott vermiş. Anlayacağın, kemikler Elliot'a ait. İskelet üzerindeki travma izlerine bakılırsa ölümü de bir cinayet sonucunda olmuş."

"Ve bu kemikler iki yıl önce bulunmuş, öyle mi?"

"Dediğim gibi şehrin dışındaki bir milli park bölgesinde bulunmuş. Ölüm tarihine dair kesin bir bilgi veremiyorlar ama altı yıl önce öldürülmüş olabilir tabii ki."

"Onun hayatta olduğunu sandığımız, hatta bildiğimiz zaman. Millie onunla birlikte Botswana'da safarideyken."

"Buna ne kadar emin olabilirsin ki?" dedi Gabriel sakince.

Jane onun bu lafının üzerine susup düşünmeye koyuldu. *Millie'nin bize anlattıklarının doğru olduğuna ne kadar emin olabiliriz ki gerçekten?* Kafasının içinde düşünceler bir girdaba kapılmaya başlayınca bir elini şakağına bastırdı. Millie yalan söylüyor olamazdı; bilinen gerçekler onun ifadesini destekliyordu. Bir pilot Delta'daki o piste, aralarından biri Elliot Gott'un kimliğini taşıyan yedi turisti indirmişti *gerçekten.* Bundan haftalar sonra Millie o çayırların arasından, yanına o korkunç katliam hikâyesini de alarak kurtulmayı başarmıştı *gerçekten.* Ölenlerden geriye kalanları hayvanlar götürdüğü için, kurbanların dördünün kemikleri bulunamamıştı. Richard'ın kemikleri. Sylvia'nınkiler. Keiko'nunkiler. Elliot'ınkiler.

Çünkü gerçek Elliot Gott zaten çoktan ölmüştü. Cape Town'da, o safari başlamadan önce öldürülmüştü.

"Jane?" dedi Gabriel.

"Millie yalan söylemiyordu. Sadece yanılıyordu. Katilin Johnny olduğunu sanmıştı ama aslında o da diğerleri gibi kurbandı. Safariye Elliot'ın kimliğiyle katılan adam tarafından öldürülmüştü. Ve bu adam her şey bittikten sonra, avlanma ihtiyacını giderdikten sonra memleketine döndü ve eski hayatına kaldığı yerden devam etti."

"Alan Rhodes."

"Elliot'ın kimliğiyle dolaştığı için onun Botswana'ya giriş yaptığını ya da safariye katıldığını gösteren bir bilgi, bir

kayıt yok ortada." Jane bir an dikkatini, ortasında durduğu salona verdi. Boş duvarlara, kişiliksiz kitap koleksiyonuna baktı. "Bu adam, tıpkı evi gibi boş bir kabuk," dedi sonra. "İçindeki canavarı ortaya çıkarmayı göze alamadığı için başka insanların kılığına bürünüyor. Tabii bunun için önce onların kimliklerini çalması gerekiyor."

"Ve böylece arkasında hiç iz bırakmıyor."

"Ama Botswana'dayken bir hata yaptı. Kurbanlarından birini elinden kaçırdı. Ve o kurban şimdi..." Jane tam o anda salona giren Maura'ya baktı. "Millie evde tek başına şimdi," dedi.

"Evet. Dönüş hazırlığı yapıyor."

"Tanrım. Onu yalnız bıraktık."

"Ne önemi var?" dedi Maura. "Artık vakamızla bir bağlantısı kaldı mı ki?"

"Şu anda bu kilidin anahtarı o. Alan Rhodes'u teşhis edebilecek biri varsa o da Millie'dir."

Maura kafasını hayretle salladı. "Ama Rhodes'la tanışmamışlardı ki."

"Hayır, tanışmışlardı. Afrika'da."

Otuz Yedinci Bölüm

Ayak sesleri yaklaşıyor. Kiler kapısının arkasına saklanıyorum, kalbim göğüskafesimin içinde davul çalıyor. Eve az önce kimin girdiğini göremiyorum; ama onu duyabiliyorum. Yavaş yavaş mutfağa doğru geliyor. Birden çantamı tezgâhta bıraktığımı hatırlıyorum, hemen ardından çantamın fermuarı açılıyor ve yere bozuk paralar saçılıyor. Tanrım, yalvarırım sadece bir hırsız olsun. Cüzdanımı alıp gitsin lütfen.

Aradığını bulmuş olacak ki, çantamın mutfak tezgâhına fırlatıldığını duyuyorum. Yalvarırım git buradan. Yalvarırım git buradan.

Ama gitmiyor. Mutfağın içinde turluyor şimdi. Evin geri kalanına gitmesi için kiler kapısının önünden geçmesi gerekecek. Gölgelerin arasında put gibi duruyorum, nefes almaya korkuyorum. Kapı ağzından geçerken sırtını, koyu renkli kıvırcık saçlarını, geniş omuzlarını, köşeli kafasını görüyorum. Ürkütücü derecede tanıdık geliyor bana ama bu mümkün değil. Hayır, hayır, o adam öldü, kemikleri Okavango Delta-

sı'na saçıldı. Bir ara kafasını çevirince yüzünü de görüyorum. Son altı yıldır doğru bildiğim, bildiğimi sandığım her şey bir anda tepetaklak oluyor.

Elliot yaşıyormuş. Sarışınların peşinden koşan, düz yerde bile yürümeyi beceremeyen, sürekli Richard'ın zalim şakalarına maruz kalan zavallı, şapşal Elliot... Çadırında bir engerek gördüğünü iddia eden, o engerek bulunamasa da bize çatan Elliot. Safari kafilemizin hayatta olduğu son geceyi düşünüyorum da, tek hatırladığım karanlık, panik, silah sesleri. Ve bir kadının son çığlıkları: *Tanrım, silah onda!*

O dediği Johnny değil. Hiçbir zaman da o olmamış demek ki.

Elliot yürümeye devam edip kilerin önünden geçiyor, ayak sesleri yavaş yavaş duyulmaz oluyor. Şimdi nerede acaba? Bir yerde durmuş, benim çıkmamı mı bekliyor? Kilerden çıkıp, mutfak kapısından kaçmaya kalksam görür mü beni? O kapının ardındaki bahçeyi zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Her tarafı çitlerle çevriliydi, evet ama bir bahçe kapısı da var mıydı? İşte onu hatırlayamıyorum. O çitlerin arkasında kalırsam bahçede kapana kısılabilirim.

Ya da kilerden bir yere ayrılmadan beni bulmasını mı beklesem?

Raftan bir kavanoz alıyorum. Ahududu reçeli. Elimde epey sağlam ve ağır duruyor. Fazla bir şey değil tabii ama başka silahım yok. Kiler kapısının arkasından yavaşça sıyrılıp kafamı dışarı çıkarıyorum.

Kimse yok.

Kapıdan fırlayıp mutfağa dönüyorum, bir an o parlak ışığın altında kendimi yakalanmış gibi hissediyorum. Arka kapı buradan on adım kadar ileride, her yer cam kırıklarıyla kaplanmış.

O anda telefon çalıyor, sesi bana acı bir çığlık gibi geliyor. Olduğum yerde kalakalıyorum, o anda telesekreter devreye giriyor. Karşı taraftan Dedektif Rizzoli'nin sesini duyuyorum: *Millie, lütfen aç telefonu. Millie, orada mısın? Çok önemli...*

Onun heyecanlı heyecanlı konuşan sesi evdeki diğer sesleri bastırır diye korkuyorum. Kulak kabartıyorum ama başka ses duyamıyorum.

Git. Git hadi.

Kendimi ele vermemek için cam kırıklarının üstünde ayaklarımın ucuna basa basa yürüyorum. Kapıya dokuz adım kaldı. Sekiz. Yolun yarısına geldiğimde hızla kedi dalıyor içeriye; pençeleri yerde kayarak, etrafa cam parçaları saçarak koşuyor.

Hemen ardından bana doğru gelmekte olan ağır ayak sesleri duyuyorum. Ortada kaldım artık, saklanacak bir yerim yok. Kapıya doğru bir hamle yapıyorum; tam tokmağı tutacakken bir çift el, kazağıma yapışıp beni geri çekiyor.

Hızla dönüp elimdeki kavanozu ona fırlatıyorum. Kavanoz, kafasının kenarına çarpıp kırılıyor, etrafa kan kırmızı ahududu reçelleri saçılıyor.

Öfkeyle inleyip beni bırakıyor. Bir anlığına serbest kalınca tekrar kapıya doğru atılıyorum.

Yine tam yetişecek gibi oluyorum ki çelmeyi takıyor bana. İkimiz birden, camların ve reçellerin üstüne kapaklanıyoruz. O esnada çöp kutusu da devriliyor, etrafa kirli kâğıtlar ve kahve artıkları saçılıyor. Hemen dizlerimin üstünde kalkıp, çöplerin arasından ilerlemeye çalışıyorum.

O anda bir ip boynuma dolanıyor, gerilip kafamı hızla arkaya doğru çekiyor.

Ellerimle ipi tutmaya çalışıyorum ama çok gergin; öyle ki, bir bıçak gibi etime saplanıyor. Arkamdan onun homurtularını duyuyorum. İpi gevşetmeye gücüm yetmiyor. Nefes alamıyorum. Gözlerim kararmaya başlıyor. Ayaklarımda derman kalmıyor. Demek bu şekilde, evimden ve sevdiğim herkesten uzakta bir yerde öleceğim.

Daha fazla direnemeyip arkaya doğru yığılırken elime keskin bir şeyin battığını hissediyorum. Her yerim uyuşmaya başladığı için doğru düzgün ne olduğunu anlayamadığım o nesneyi parmaklarımla kavrıyorum. *Violet. Christopher. Sizden hiç ayrılmamalıydım.*

Kolumu arkaya doğru savurup yüzüne vuruyorum.

O esnada bir sis bulutunun içindeymişim gibi hissetsem de arkamdan gelen çığlığı duyabiliyorum. Hemen ardından, boynuma dolanmış olan ip birden gevşiyor. O anda oda aydınlanmaya başlıyor. Öksürüp tekrar nefes almaya çalışırken, elimde tuttuğum nesneyi bırakıyorum, tangırdayarak yere düşüyor. Boş bir mama konservesi bu, kalkmış kapağı bir jilet gibi keskin.

Mutfak tezgâhından güç alarak ayağa kalkıyorum; ilk

gördüğüm, tezgâhın üzerindeki bıçak seti oluyor. Benden sonra o da ayağa kalkıyor, dönüp ona bakıyorum. Kesik alnından aşağı bir şelale gibi inen kanlar gözlerinden damlıyor. Elleriyle boğazıma sarılmak için hızla ileri atılıyor ama kendi kanı, gözlerini kör ettiği için elimde tuttuğum şeyi göremiyor. Ve de o şeyi, vücutlarımız çarpıştığı anda kaldırıyorum.

Büyük et bıçağı karnına saplanıyor, boğazıma sarılmış elleri gevşeyip aşağı düşüyor. Hemen ardından dizlerinin üstüne çöküyor. Kısacık bir an, gözleri açık, yüzünde kanlı bir maskeyle dik duruyor, sonra vücudu yana doğru eğilmeye başlıyor. O, yere yığılırken gözlerimi kapatıyorum.

Aniden benim de dizlerimin bağı çözülüyor. Kan ve cam parçalarıyla bezenmiş yerde zar zor ayakta kalıyorum, son anda kendimi bir sandalyeye atıyorum. Başım ellerimin arasına düşüyor, kulağıma vuran nabzımın arasından başka bir ses daha duymaya başlıyorum. Bir siren sesi bu. Kafamı kaldırmaya gücüm yok. Ön kapının vurulduğunu duyuyorum; birileri *polis!* diye bağırıyor. Ama kıpırdayacak halde değilim. Ne zamanki arka kapıdan giriyorlar, içlerinden biri, manzarayı görüp hayretle küfrü basıyor. O zaman kafamı kaldırıp bakıyorum.

İki memur önümde dikilmiş, odadaki vahşet manzarasına bakıyorlar. "Millie siz misiniz?" diye soruyor biri. "Millie DeBruin?"

Başımı sallıyorum.

Memur da telsize, "Dedektif Rizzoli, kadın burada," diyor. "Yaşıyor. Olanları görünce gözlerinize inanamayacaksınız."

Otuz Sekizinci Bölüm

Adamın inini de bir gün sonraya çortaya çıkardılar.

Yeraltı radar cihazı, Alan Rhodes'un bahçesinin aşağısındaki odacığı tespit ettikten sonra, bir saman tabakasının altına saklanmış kapağı bulmak birkaç dakikalarını aldı.

Merdivenlerden aşağı, rutubet ve toprak kokan o karanlığa ilk inen Jane oldu. Aşağıda ayağı beton zemine değdikten sonra fenerini açıp etrafa baktı. Kar leoparının postu duvarda asılıydı. Hemen yanındaki bir kancaya ise, jilet gibi keskin uçları parlatılıp sivrileştirilmiş çelik pençeler takılmıştı. Onları görünce Jane'in aklına Leon Gott'un vücudundaki paralel çizikler geldi. Sonra da Natalie Toombs'un kafatasındaki üç çentik. Ete ve kemiğe o işaretleri bırakan alet buydu demek.

"Aşağıda ne görüyorsun?" diye seslendi Frost.

"Leopar Adamı," dedi Jane düşünceli bir şekilde.

Frost da indikten sonra ikisi yan yana durup, karanlığı birer kılıç darbesi gibi yaran fenerlerinin ışığında etrafa bakındılar.

"Tanrım," dedi Frost, ışığı karşı duvara tuttuğunda. Bir mantar panoya bir sürü ehliyet ve pasaport fotoğrafı tutturulmuştu. "Burada Nevada, Maine ve Montana var."

"Bu onun ödül duvarı," dedi Jane. Aslında Leon Gott ve Jerry O'Brien gibi Alan Rhodes da avlarını sergilemeyi seviyordu; onunki sadece kendine özeldi, o kadar. Jane'in gözü bir pasaporttan koparılmış bir sayfaya takıldı: *Millie Jacobson.* Rhodes bu ödülü de kazandığını sanmıştı ama biraz erken davranmıştı. Diğer yüzler ve isimler Millie'nin fotoğrafının yanındaydı. Isao ve Keiko Matsunaga. Richard Renwick. Sylvia Van Ofwegen. Vivian Kruiswyk. Elliot Gott.

Hepsinin yanında da, onları hayatta tutmak için mücadele veren rehberleri Johnny Posthumus vardı. Jane, onun bakışlarında, gerekeni yapmaktan çekinmeyen, korkusuz, tereddütsüz bir adam gördü. Vahşi doğanın ortasında karşısına çıkacak her türlü hayvanı alt etmeye hazır bir ifadesi vardı. Ama Johnny en tehlikeli hayvanın, yüzüne gülen müşterisi olduğunu anlayamamıştı.

"Burada bir de laptop var," dedi Frost, bir karton kolinin yanında çömelirken. "Bir MacBook Air bu. Jodi Underwood'un mudur sence?"

"Aç bakalım."

Frost bilgisayarı eldivenli elleriyle kaldırıp POWER düğmesine bastı. "Pili bitmiş."

"Elektrik kablosu yok mu?"

Frost kolinin dibine elini daldırdıktan sonra, "Göremedim ama burada cam parçaları var," dedi.

"Ne parçası?"

"Bu çerçevenin camı herhalde." Bunu söyledikten sonra camı kırılmış, çerçeveli bir fotoğraf çıkardı. Üzerine fener ışığını tuttuğunda bir süre hiçbir şey diyemeden bakakaldılar.

Fotoğrafta yan yana poz vermiş iki adam vardı. Güneş yüzlerine vuruyor, parlak ışık bütün yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. İkisinin de saçları koyu renkti ve ikisinin de yüzü köşeliydi. Birbirlerine kardeş gibi benziyorlardı. Soldaki adam doğrudan objektife bakarak gülümsemişti, ama diğeri fotoğraf çekilmesini beklemiyormuş gibi şaşkındı.

"Ne zaman çekilmiş acaba?" dedi Frost.

"Altı yıl önce."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü orayı biliyorum, oraya gittim ben. Bu fotoğraf Cape Town'daki Masa Dağı'nda çekilmiş." Jane dönüp Frost'a baktı. "Elliot Gott ve Alan Rhodes. Tanışıyorlarmış demek ki."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Dedektif Rizzoli elinde bir laptop çantasıyla, Dr. Isles'ın ön kapısında duruyor. "Yapbozun son parçası da bu," diyor bana. "Senin de görmek isteyeceğini düşündüm."

Alan Rhodes'un saldırısından kurtulalı neredeyse bir hafta oldu. Yerdeki kan ve kırıklar temizlenmiş olsa da, pencerenin camı takılmış olsa da çekiniyorum mutfağa girmeye. Çünkü anısı hâlâ taze, boynumdaki iz hâlâ sızlıyor. Haliyle mutfağı es geçip salona gidiyoruz. Kanepede Dr. Isles'la Dedektif Rizzoli'nin; yani o canavarın peşini bırakmayıp, beni ondan korumak için ellerinden geleni yapan iki kadının arasına oturuyorum. Fakat düşünüyorum da, kendimi kurtarma işi sonunda yine bana düştü. Bir daha yaşayabilmek için iki kere ölen benim.

Bu arada kedi de gelip sehpaya kuruluyor, Rizzoli'nin laptopu açıp flaş diski takışını, gözlerinde ürkütücü bir zekâ pırıltısıyla seyrediyor. "Bunlar Jodi Underwood'un bilgisayarından çıkan fotoğraflar," diyor dedektif. "Alan Rhodes onu bu yüzden öldürdü. Çünkü bu fotoğrafların anlattığı bir

hikâye var ve o, bunları başkalarının görmesini istemiyordu. Leon Gott da görmemeliydi, Interpol de. Özellikle de *sen* görmemeliydin."

Ekran birden, ayrıntıları seçilemeyecek kadar küçük fotoğraflarla doluyor. Dedektif birinin üzerine tıklıyor, fotoğraf büyüyüp bütün ekranı kaplıyor. Otuzlu yaşlarda, koyu renk saçlı, üstünde kot pantolon ve fotoğrafçı yeleği, omzunda sırt çantası, objektife bakıp gülümseyerek poz vermiş bir adam bu. Bir havaalanında bilet kontrol gişesinin önünde duruyor. Alnı köşeli, gözleri uysal; onda mutlu bir masumiyet var. Kesilmeye gittiğini bilmeyen bir kuzunun masumiyeti.

"Bu, Elliot Gott," diyor Rizzoli. "*Gerçek* Elliot Gott. Fotoğraf altı yıl önce, Boston'dan uçağa binmeden hemen önce çekilmiş."

Adamın yüz hatlarına, kıvırcık saçlarına bir kez daha bakıyorum. "Şeye çok benziyor sanki."

"Alan Rhodes'a değil mi? Belki de Rhodes öldürmek için bu yüzden onu seçti. Kendine benzeyen bir kurban olmalıydı ki rahatlıkla onun yerine geçebilsin. Sylvia ve Vivian'la Cape Town'daki bir gece kulübünde tanıştıklarında da kendini Elliot Gott olarak tanıttı. Botswana'ya gidecekleri uçağa bilet alırken de Elliot'ın pasaportunu ve kredi kartlarını kullandı."

Kendine Elliot diyen o adamla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. Yedi kişi, Maun'daki küçük bir terminalde, Delta'ya gidecek uçağı bekliyorduk. Hiç unutmuyorum, küçük bir uçağa bineceğim diye çok korkmuştum. Richard da macera

ruhuna giremediğim, yanımızda kıkırdayıp duran sarışın kızlar gibi olamadığım için bana kızmıştı. Elliot'la o ilk karşılaşmamızdan aklımda kalan fazla bir ayrıntı yok şimdi. Nedeni de o sırada bütün dikkatimi Richard'a vermiş olmamdı. Bir süredir, benden sıkıldığını, onu kaybetmeye başladığımı hissediyordum. O safari gezisi, birlikte yaşadığımız onca şeyi kurtarmak için yapacağım son hamleydi ve bu yüzden sarışınların yanından ayrılmayan şapşal adama fazla dikkat edememiştim.

Rizzoli bir sonraki fotoğrafa geçiyor. Uçakta çekilmiş bir *selfie* bu. Koridor tarafında oturan Elliot sırıtıyor, sağında oturan kadın yolcu ise elindeki şarap kadehini havaya kaldırmış.

"Bunlar Elliot'ın, ceptelefonuyla çekip e-postayla kız arkadaşı Jodi'ye gönderdiği fotoğraflar. Gördüğü şeyleri, tanıdığı insanları günbegün çekmiş," diyor Rizzoli. "E-postalarda fotoğrafların yanında bir şeyler de yazmış mı bilmiyoruz ama yazmışsa da yine gezisini anlatmıştır herhalde. Bunlardan bir sürü var." Sonraki fotoğrafı açıyor. Elliot uçakta yemek yiyor. Sonrakinde camdan güneşin doğuşunu çekmiş. Ardından bir *selfie* daha geliyor; bu kez koridora eğilip sırıtmış, bütün uçağı çekmeye çalışmış. İşte o zaman gözüm Elliot'a değil, hemen arkasında oturan adama takılıyor.

Alan Rhodes.

"İkisi aynı uçaktaymış," diyor Rizzoli. "Belki de öyle tanıştılar, uçakta yani. Ya da öncesinde Boston'dan tanışıyorlardı. Bildiğimiz şu ki, Elliot, Cape Town'a indiğinde, ya-

nında birlikte takılabileceği bir arkadaşı varmış."

Başka bir fotoğrafın simgesine tıklıyor, ekranda yeni bir fotoğraf beliriyor. Elliot ve Rhodes, Masa Dağı'nda yan yanalar.

"Bu, Elliot'ın bilinen son fotoğrafı. Jodi Underwood bunu çerçeveletip Elliot'ın babasına vermiş. Alan Rhodes'un kar leoparını götürdüğü gün fotoğrafın duvarda asılı olduğunu düşünüyoruz. Leon da Rhodes'u fotoğraftan yakalamış olmalı. Muhtemelen Elliot'ı nereden tanıdığını, Cape Town'da ne yaptıklarını falan da sormuştur. Leon daha sonradan telefon görüşmeleri yapmış. Mesela Jodi Underwood'u arayıp, Elliot'ın bütün gezi fotoğraflarını istemiş. Interpol'den Henk Andriessen'e ulaşmaya çalışmış. Yani sonrasında yaşanan her şey bu fotoğrafla başlıyor. Leon Gott cinayeti, Jodi Underwood cinayeti. Hatta belki bakıcı kadın Debra Lopez bile dahil bu listeye. Neden? Çünkü Gott'un evine onunla birlikte gitmişler, kadın da bütün konuşmaları duymuş olmalı. Ama Rhodes'un en çok korktuğu kişi sendin tabii ki."

Gözlerimi laptop ekranından alamıyorum. "Çünkü bu adamlardan gerçekte hangisinin safariye katıldığını bilen bir tek benim."

Rizzoli başıyla beni onaylıyor. "Bir yolunu bulup bu fotoğrafı görmene engel olmak zorundaydı."

Birden Rhodes'un yüzüne daha fazla bakamayacağımı hissedip kafamı çeviriyorum. "Johnny," diye fısıldıyorum sonra. Ağzımdan çıkan, çıkabilecek tek sözcük bu: *Johnny.* O an zihnimde bir görüntü beliriyor; Johnny güneşe karşı

durmuş, saçları aslan yelesi gibi. Onun duruşunu, öz vatanı olan Afrika'nın topraklarında ayaklarını yere nasıl sağlam bastığını hatırlıyorum. Bana, ona güvenmem için yalvarmış, aynı zamanda kendi kendime güvenmem gerektiğini de söylemişti. Aklıma bir de bana ateşin başında otururkenki bakışları, alevlerin yüzünde yaptığı ışık oyunları geliyor. Keşke yüreğimi dinleseymişim, keşke inanmak istediğim adamdan vazgeçmeseymişim.

"Artık gerçeği biliyorsun," diyor Dr. Isles yumuşak bir sesle.

"Böyle olmak zorunda değilmiş," diyorum gözlerimi kırpıştırarak. Yanağımdan aşağı bir damla yaş iniyor. "O bizi hayatta tutabilmek için savaştı. Bizse ona sırt çevirdik."

"Millie o seni bir şekilde hayatta tutabilmiş gerçekten de."

"Nasıl?"

"Johnny sayesinde –daha doğrusu ona duyduğun korkunun sayesinde– Touws Nehri'nden ayrılmamışsın, Alan Rhodes da seni bulamamış." Dr. Isles, Rizzoli'ye bir bakış atıyor. "Ta ki biz seni Boston'a getirene kadar maalesef."

"Bizim hatamız," diyor Rizzoli. "Yanlış adamı düşünmüşüz."

O hatayı ben de yapmışım. Johnny'nin bunca yıldır kâbuslarımdan eksik olmadığını düşünüyorum da, korkmam gereken, o değilmiş aslında. Neyse ki kötü rüyalar silinip gitmeye başladılar; dün gece, altı yıldır ilk kez doğru düzgün bir uyku çekebildim. Canavar gitti artık ve onu yenen ben

oldum. Dedektif Rizzoli bundan birkaç hafta önce, rahat uyumanın tek yolunun bu olduğunu söylemişti zaten. Şimdi eminim ki o kâbuslar yakında tamamen yok olacaklar.

Rizzoli laptopu kapatıyor. "Yarın evine, her şeyin bittiğini bilerek döneceksin. Eminim kocan seni gördüğüne çok sevinecektir."

"Evet. Beni günde üç kere arıyor zaten. Bu mesele orada haber olmuş diyor."

"Demek ki memleketine bir kahraman olarak döneceksin Millie."

"Hele bir döneyim de, bana yeter."

"Ondan önce sana vermek istediğim bir şey var," diyor Dedektif Rizzoli. Laptop çantasına uzanıp büyük bir zarf çıkarıyor içinden. "Bunu bana Henk Andriessen e-postayla gönderdi. Ben de senin için bastırdım."

Zarfı açıyorum, içinden bir fotoğraf çıkıyor. O anda boğazım düğümleniyor, sesim çıkmıyor. Johnny'nin fotoğrafına bakakalıyorum. Dizine kadar gelen otların arasında durmuş, tüfeği de yanında. Güneş tepesinde, saçları altın sarısı, gülümseyen gözleri kırışmış. Benim âşık olduğum Johnny bu işte; geçici bir süreliğine bir canavarın gölgesinde kalan gerçek Johnny. Onu hep böyle hatırlamalıyım; hep böyle, vahşi doğanın ortasında, evinde.

"Henk'in bulabildiği birkaç iyi fotoğrafından biri. Yaklaşık sekiz yıl önce bir rehber arkadaşı çekmiş. Hoşuna gider diye düşündüm."

"Nereden bildin?"

"Çünkü Johnny Posthumus'a dair inandığın her şey boş çıkınca nasıl yıkılmış olduğunu tahmin edebiliyorum. Bence o gerçekte neyse öyle hatırlanmalı."

"Evet," diye fısıldıyorum, fotoğraftaki yüzünü okşarken. "Hep öyle hatırlayacağım."

Kırkıncı Bölüm

Christopher beni havaalanından alacak. Violet de orada olacak. Muhtemelen elinde de kocaman bir buket çiçek olur. Sarılıp hasret giderdikten sonra Touws Nehri'ndeki evimize gideceğiz. Bu arada, akşam benim için bir hoş geldin partisi düzenlemişler. Chris sürprizlerden hoşlanmadığımı bildiği için önceden söyleyip beni uyardı. Ama zaten ben de kutlama zamanının geldiğini hissediyorum. Ne de olsa hayatımı geri aldım. Dünyaya yeniden katılıyorum.

Herkes çok meraklandığı için kasabanın yarısının toplanacağını söylüyorlar. Geçmişimi ya da neden münzevi bir hayat yaşadığımı çoğu insan haberlerden öğrendi. Şimdiye kadar göz önünde olmayı aklımdan bile geçiremiyordum. Ama artık herkes biliyor; kasabanın yeni şöhreti, Amerika'ya gidip bir seri katili alt eden, içimizden biri o anne karakteri benim.

Chris telefonda, "Herkes çıldırmış," demişti uçağa binmeden önce. "Gazeteler, televizyonlar arayıp duruyorlar. Bizi rahat bırakmalarını söylüyorum ama boşuna. Geldiğinde

böyle şeylerle karşılaşırsan şaşırma diye söylüyorum."

Uçağım yarım saate kadar inecek. Bunlar benim son yalnız anlarım. Cape Town'a doğru inişe geçtiğimizde çıkarıp fotoğrafa son bir kez bakıyorum.

Onu en son göreli altı yıl olmuş. Ben her geçen yıl yaşlanıyorum ama Johnny hep aynı kalacak. Her zaman dimdik, her zaman boylu poslu olacak; otlar hep gıdıklayacak bacaklarını, güneş hep gülüşünde parlayacak. Ben her zaman, böyle olmasaydı nasıl olurdu diye düşünüp duracağım belki de. Şimdi evli olur muyduk, çayırların ortasındaki ahşap kulübemizde mutlu mesut yaşıyor olur muyduk? Çocuklarımızın buğday rengi saçları olur muydu, çıplak ayakla, özgürce koşarak büyürler miydi? Bu soruların cevabını hiçbir zaman bilemeyeceğim çünkü Johnny şu anda Delta'da bir yerlerde, kemikleri doğaya karışıyor, atomları sevdiği toprakla sonsuza kadar birleşiyor. O her zaman oraya ait olacak. Bende ise hep bir sır olarak saklayacağım anıları kalacak. Benden başka kimseye ait olmayan anılar.

Uçak iniş yaptıktan sonra çıkış kapısına çekiliyor. Dışarıda gökyüzü masmavi, havada kesin denizin ve çiçeklerin kokusu vardır. Johnny'nin fotoğrafını zarfa geri koyup çantamın içine atıyorum. Gözden ırak ama gönülden asla.

Ayağa kalkıyorum. Aileme dönmenin zamanı geldi artık.

Teşekkürler

Vahşi doğanın ortasında bir leoparı gördüğüm o ilk anın heyecanını hiçbir zaman unutamam. İşte bu değerli anım için, Sabi Kumulları'ndaki Ulusaba Safari Konakları'nın harika personeline teşekkürlerimi sunuyorum. Beni Afrika'nın güzellikleriyle tanıştırıp, kocamın hayatta kalmasını sağladıkları için rehberimiz Greg Posthumus'a ve iz sürücümüz Dan Ndubane'ye de özel bir teşekkür borçluyum.

Ayrıca, bana bunca yıldır sadık bir dost ve müttefik olan temsilcim Meg Ruley'ye ve bu kitabın parlamasında büyük emekleri olan editörlerim Linda Marrow (A.B.D.) ve Sarah Adams'a (İngiltere) büyük bir minnet borcum var.

Hepsinden çok da, bu yolculuğu benimle paylaştığı için kocam Jacob'a teşekkür ediyorum. Macera devam ediyor.